

Cuvântul Iconic al Părintelui Ghelasie are forța cuvântului Evanghelic, transportă substanța Sfântă asupra cuvântului obișnuit și astfel deschide porțile de Taină ale auzului Divin din noi. Iar prin acest har rimit, Părintele Ghelasie este suspinul cel mai profund al omului căsăritean după Dumnezeu.

Dan Puric

PLATYTERA

IEROMONAH MEMORIILE UNUI ISIHAST

GHELASIE

IEROMONAH

1

IEROMONAH

GHELASIE MEMORIILE UNUI ISIHAST

PLATYTERA

1

9 789738 788015

ISIHASM
volumul 1

Deschidere Editura Analemma
GHELASIE GHEORGHE

Timpurieneșteasă combinateșteare; Măcișan Cunțescu

MEMORIILE UNUI ISIHAST ISCUSINȚA TRĂIRII ISIHASTE

Ediție îngrijită și postfață de Florin Caragiu

Ediția a doua

© Sfântul Mărturisitor Frăsinei, Editura Palăies

Deschidere CIP a Biblioticei Iosefină Grămoniței
GHELAȘIE DE LA FRASINEI, Isihastul
Muzeul național Grămonița - Bistrița - Jiu - Hunedoara - 5006
Editura Platytera
Colecția Isihasm
ISBN 10: 973-2788-0-2
ISBN 13: 978-973-2788-0-1
Vol. I
Scrierile lui Gheorghe Ghelășie

București, 2006

Design: Editura Anastasia

Tehnoredactare computerizată: Lucian Curteanu

Am dedicat această carte duhovnicului meu,
ARSENIE PRAJA

Arlene

© Sfânta Mânăstire Frăsinei, Editura Platytera

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHELASIE DE LA FRĂSINEI, ieromonah

Memoriile unui isihast / ieromonah Ghelasie. - București : Platytera, 2006

2 vol.

ISBN (10) 973-87880-0-5 ; ISBN (13) 978-973-87880-0-8

Vol. 1. - ISBN (10) 973-87880-1-3 ; ISBN (13) 978-973-87880-1-5

248.2

MEMORIILE UNUI ISIHAST

ARSENE PRAIA

PREFATĂ

Isihasmul, Trăirea Tainică a Sufletului și a Corpului ! Mistica Ortodoxă Creștină. Mistica este Taina Realității. Încercăm o Reluatare despre această Taină. Cine va avea răbdare să parcurgă această modestă lucrare, va găsi unele date despre această Trăire Deosebită. Isihiie-Pace-Liniște !

Multora li se va părea prea multă Religie. În general se neglijeză adevărul Sens al Religiei: de Taină a Realității Însăși. Tot mai mult se înclină spre Taine și Miracole golite de Taină-Religie. Se acceptă în ultimă instanță și Religia dar fără un Dumnezeu în Sine, doar în Sens Convențional Divin. Se vrea un Divin fără Religie în Sine. Creștinismul este Religia cea mai Vie, pentru că are un Dumnezeu de Maximă Religiozitate. Pe mulți îi supără aceasta. Religia prin Mistică devine și un fel de Știință a Sufletului dincolo de Minte. Isihasmul este Trăirea Creștină a Celor ce vor să o guste din plin. Noi nu facem aici nici Filosofie, nici Teologie, nici Știință, dar Mistica le implică într-un fel pe toate, ca Realitate Integrală. Teologia are Adevăruri de Credință unanim acceptate de Autoritatea Bisericească, generală. Mistica are multe Teologumene și Păreri Teologice, care însă nu contrazic Teologia, ci îi lărgesc Orizontul de Deveniri. Isihasmul a întâmpinat de-a lungul Istoriei chiar Opoziția Teologiei Oficiale, din graba unei Evaluări de Suprafață a Realităților Mistice. Si noi aici facem o Relatare despre Isihasm, care va părea multora, grăbiti să ia Atitudine, nu prea în concordanță cu ceea ce se predă oficial... De aceea, oferim Relatarea Unui Isihast, ce nu înseamnă părerea generală a Isihasmului în Sine, ci a unui Oarecare. Memoriile unui Oarecare Isihast, care aşa a Văzut, a Simțit și a Trăit. Dacă va fi folositor și altora este Bine, de nu, rămâne o Consemnare Subiectivă, ce merită uneori să o cunoști și

pe aceasta, ca Evidențiere. În acest Sens îndrăznim să publicăm această Lucrare care multora va părea ceva nou, sau o Invenție, sau celor și mai dogmatici, chiar o Aberație. Isihasmul are o Valeoare în sine care pentru noi, cei de astăzi, prezintă o Importanță deosebită. Este deplorabilă Neglijența și Nepăsarea pentru Dezbaterea acestei Tematici care nu este în sine doar Teorie ci are Valori Practice de care avem tocmai Nevoie. Sunt puține Materiale în acest sens. Mai mult, Lumea de astăzi este destul de străină de Metafizica Misticii Creștine, sau datorită unei Culturi prea Laice are Inaccesibilități față de cea Creștină. Așa este Nevoie de Relatări cu Deschideri cât mai largi, care Întâlnesc Valorile și cu cele Necreștine. Mistica Modernă nu poate fi închisă doar în proprii Realități ce omoară pe Toate Celelalte. Noi încercăm o Relatare despre Mistica Isihastă în această Deschidere de Întâlnire și Prietenie cu Toți care aspiră sincer spre Divin și Puritate. Mulți nu sunt capabili de Comuniune, dar Esența Misticii este tocmai Comuniunea. Cine are răbdarea să parcurgă această modestă încercare, nu va fi dezamăgit. Este un text cam greoi, mai ales la început, dar nu vă împiedicăți, treceți mai departe până la sfârșit și apoi spuneți-vă Părerea.

În această succintă relatare se încearcă, de fapt, un fel de „Dicționar Isihast“. Se tot vorbește de Isihasm, dar nu se găsește o traducere clară a termenilor Isihaști, ca să se poată vorbi și comunica într-un limbaj special Isihast. Așa în această lucrare noi încercăm o definire a termenilor și noțiunilor de bază, ce fac posibil un limbaj specific Isihast. Multora „Memoriile Unui Isihast“ li se vor părea ermetice și inaccesibile. Însă cei interesați în mod deosebit de Isihasm, vor găsi aici ca într-un dicționar tot ce este mai de bază referitor la Isihasm. Prima noțiune și nucleul celorlalte este conceptul de Persoană-Chip de Dumnezeu și Chip de Suflet în Creație, care de nu este înțeles în sens Isihast, nu se va putea vorbi de o mistică specifică Isihastă. Apoi celealte noțiuni, ca Spirit-Conștiință, Duh-Ființă-Minte-Rațiuni-Corp în sine și trup fizic etc. etc. Fără stabilirea în sens Isihast, nu se poate vorbi de o trăire practică și chiar de o învățătură specifică Isihastă. Fără stabilirea limbajului Isihast, nu se poate face o comunicare cu Isihasmul și nici o deschidere a Isihasmului de convorbire cu alte practici terapeutice sau mistice. Isihasmul nu poate fi închis în proprii realități

de netradus altora. Poate ar fi mai popular un dicționar strict al Isihasmului, dar noi încercăm o prezentare dublă, ca învățătură și ca stabilire de termeni totodată. Așa noi aici nu facem teologie sau filosofie în sensul obișnuit, ceea ce pentru dogmatici este o alertă și un pericol. Încercăm o deschidere în sens Isihast a problemelor de fond, care, este drept, sunt comune și misticii. Am dorit să se treacă de la început peste unele contrarii mai mult presupuse decât reale. Nu intenționăm să facem o teologie sau o filosofie în plus, încercăm o prezentare a sensurilor specifice Isihaște, ca o învățătură și totodată o stabilire de termeni Isihaști, ca limbaj propriu Isihast. Încă nu s-a stabilit de comun acord în general limbajul pur Isihast. Noi prin această modestă lucrare facem un început și o deschidere în acest sens, încât chiar dacă mai avem greșeli, sunt scuzabile ca oricărui început. Noi nu facem dogmă ci o deschidere sinceră de convorbire despre Isihasm și dintre Isihasm și celealte practici de același ideal. Un dicționar este greoi și prea didactic, de aceea adoptăm o prezentare combinată învățătură-limbaj. Isihasmul este mistică și mistică trece dincolo de evaluări zise raționale. Însă o mistică sănătoasă nu este distructivă și nici contrară, ci în dublă constructivitate, lărgind rațiunile și totodată, depășindu-le în supra-realitatea dincolo de rațiuni. Desigur se pot găsi obiecții la tot pasul, noi însă ne adresăm celor cu adevărat sinceri și doritori, nu de vânătoare de greșeli, ci de deschideri în tainele realității. Cei ce vor taina vieții să se descalțe ca Moise în fața rugului învăpăiat de Revelația Divină. Doar așa vor primi inițierea cea adevărată.

Gheasie Gheorghe
1991 Februarie

O chilie veche și părăsită de Mănăstire. Are ușa ruptă, geamul spart, pereții înnegriți. Este totuși ceva nepământean aici... De când am intrat în Mănăstire, această Chilie nebăgată în seamă mă atrage. Spun cei de aici că mai mulți au încercat să stea în ea. – Așteaptă pe cineva?... Acest gând îmi dă un fior ciudat. Am să o fac Chilia mea. Nu sunt venit de mult timp în Mănăstire, nu știu prea multe despre Tainele Monahale. Alegerea mea pentru viață călugărească este pentru mine însuși o Taină. Când m-am hotărât să intru în Mănăstire, a fost un moment pe care încă nu mi-l explic. M-am mirat chiar cu câtă ușurință am făcut-o.

II

Prin noapte. O vibrație pare să devină tot mai vie. Aș vrea să dorm, dar o pulsăție necunoscută mă ține treaz. Nu simt nici teamă, nici neliniște. Este altceva... Parcă intru într-un spațiu nefiresc. Închid ochii. Imaginea candelei de la Icoană îmi rămâne un timp în mijlocul frunții. Pulsația se amplifică între ochi. Nu vreau să o simt aici în cap. Avva Arsenie mi-a spus clar:

„Ferește-te să zăbovești în cap... cei mai mulți nu fac nimic din călugărie dacă rămân niște cerebrali... Caută să cobori totul spre inimă... nu te grăbi... oprește-te undeva mai jos de gâtlej... ține Mintea acolo până când de atâtă nemîșcare începe să-i vină somn... leagănă-ți Mintea în murmur ușor de rugăciune”...

Acum sunt în Chilia Pustnicului Neofit. Nu se știe prea mult despre el. Era ca o nălucă și călugării îl lăsau în pace.

Se zice că privea lung adesea și apoi cădea într-un fel de vede-nie pe care numai el o știa. A avut câțiva ucenici.

Toți au stat în această Chilie. De vreo câțiva ani stă părăsită. Ce mi se pare ciudat este peretele cu Icoana zugrăvită pe zid. Este o Icoană cu Maica Domnului și Pruncul în brațe. Candela pusă de mine îi dă o Lumină de Taină Ancestrală.

Nu pot dormi. Peretele cu Icoana mi se întipărește tot mai mult în ochi. Parcă văd în dosul Icoanei ceva. Mă scol... Pipăi mai bine peretele și uiimit descopăr o firidă... Mâinile îmi tremură. Găsesc o Carte. La lumina candelei citesc: „Memoriile unui Isihast. Icoană-Modele-Tipare“.

1.

Încep să citesc. „Învățături-Cult-Morală.“ Taina!... Taina este originea și izvorul a toate. O singură Icoană în Trei Modele Absolute este originea și Baza întregii Existențe. Icoana este Chipul-Dumnezeu, Modele sunt Treimea și restul sunt Tipare și Sisteme de Realitate. Cea mai mare greșeală este că noi, Creația, ne vedem Sisteme de Realitate și nu ca Chipul-Icoana lui Dumnezeu. Taina este Icoana-Chipul-Persoana-lubirea lui Dumnezeu Tatăl din care purcede Sf. Duh și se Naste Fiul-Logosul. Taina Isihastă Filocalică. Taina este totalitatea Absolută.

2.

Taina este Icoana-Chipul Lui Dumnezeu Tatăl. Tatăl este Unica și Totala Icoană din care ieșe Treimea, ca Modele Absolute și Harul-Rațiunile-Energiile Divine, ca Tipare și Sisteme.

Icoana Tatăl este Taina-Taină.

Sf. Duh este Modelul-Religia-Taină.

Fiul este Prototipul Teologie-Taină.

După Cădere din Rai se uită de Chipul-Icoană-Tată.

Ca Perfectiune sunt trei Taine într-o singură Taină-Taină. Taina Trinitară este Taina Isihastă. Unii vor o Teologie exclusivă, alții o Religie Cult-Morală. Taina Isihastă este Taina acestora nedespărțită și neamestecată.

3.

Taina Isihastă-Filocalică este Taina Trinitară-Integrală.

Taina Isihastă este Taina Icoanei și Taina Împărtășaniei Liturgice. Fără Taina Icoanei și a Împărtășaniei nu se poate înțelege Taina Creștină. Icoana-Chipul Tatălui Dumnezeu, Taina în Sine Însăși, se corelează după cădere Creatiei cu Icoana Chipul lui Hristos, Restabilirea Creatiei Căzute. În Taina Icoanei Hristos-Împărtășanie se întâlnesc Teologia și Religia. În această Taină se unesc cele două Icoane Dumnezeu și Creația. Totul este în vederea și în sensul acestui ultim Act de Unire a Creatiei cu Dumnezeu. În Taina Icoanei Împărtășanie-Hristos, Chipul necreat Dumnezeu se Unește cu Chipul de Creare într-o unitate fără Amestecare. Toată Taina este prin Hristos. Nu simpla Persoană Hristos, ci Hristos Cel Taină Împărtășanie. Hristos Restabilește Creația Căzută și tot El o Unește cu Dumnezeu Tatăl, Taina-Taină.

Creația este Creație și niciodată nu va putea ajunge la Deoființa cu Dumnezeu. Prin Hristos se ajunge totuși la acest Imposibil, fără Amestecare. În Hristos Împărtășanie cele Două Firi Creație-Dumnezeu se Unesc fără amestecare și fără despărțire.

4.

Taina Isihastă este în primul rând Trăire. Isihasmul este trăirea Tainică Creștină. Începe cu Rugăciunea Lui Iisus. Nu doar simplul Nume al Lui Iisus, ci ca Icoană-Prezență-Persoană. Iisus Hristos este chemat și rugat să intre în inimă, unde să înceapă El Însuși Trăirea Tainică. Noi suntem Creație Căzută, Hristos a restabilit Creația. El este Creația Restabilită și totodată este Chipul lui Dumnezeu Însuși. Hristos este și Dumnezeu și Om într-o Singură Persoană. El deja a făcut Unirea Tainică Dumnezeu-Om și Om-Dumnezeu. El este Modelul Tainei. Prin Taina Lui Hristos ajungem și noi la Taină. Cheamă-L în inima Ta să-ți descopere Taina. În Inimă, Iisus își face Altar unde El Însuși liturghisește Liturghia Cerească. Coboară Mintea în Inimă și acolo nu gândi ale tale, ci jertfește-o pe Altarul Inimii și lasă-te în Liturghisirea lui Hristos. Ochii Minții să-L vadă pe Iisus ca Persoană Icoană, ca prezență dincolo și peste înfățișare, ca prezență directă. Prin slăbiciunea Minții am căzut din Rai, crezând amăgirea řapelui-Diavol. Mintea cu Inima să se roage Lui Hristos, Arhiereul Care slujește jertfa Minții. Cine nu își punte Mintea ca pe o Prescure în Mâna lui Hristos Liturghisitorul, nu trăiește Taina Isihastă. Începutul este Prefacerea Minții trupești în Icoană. Dar ce se întâmplă?... În Mâna Lui Hristos Mintea-Prescure se face o Istorie întreagă...

III

Citesc fără să mă opresc la cuvinte. Nu înțeleg prea multe. O Taină nefirească mă străbate. Mă opresc. Simt capul golit de toate. Surprinzător... Pulsația din frunte a dispărut. Eram aşa de obisnuit cu ea. Un alt Spațiu mi se deschide. Dacă până acum parcă toate vibrau undeva în mine, acum [se deschide] un altceva, mai larg, ce nu vine din afară, ci care iese și totodată mă străbate ca o deschidere nefirească din piept. Acum nu mai vibrează, nu mai pulsează. Un ceva plin din mine se deschide. Simt pieptul plin de ceva, un ceva care dă pe afară, care este chiar la câțiva metri dincolo de mine... dar nu se mișcă aşa cum știu eu. Nu vibrează, e altceva,

se întinde dens-greu un plin nemaipomenit... corpul mi se pare aşa de ușor, liniștit... Corpul care este totuna cu Mintea, îmi este gol, nici o vibrație nu este în el... și totuși Corpul este întreg.

Acest dens-greu este dincolo și prin Corp, Mintea tace, privește din corp la acest dens ce curge de undeva din Mine. În acest greu dens inimabil, Mintea și Corpul par ca un fulg. Ce plăcut! Mintea care este totuna cu Corpul plutește și tace, privește... Plinul, greul, densul din piept se întinde... E aşa de dens, un viu greu, dar de o transparență uimitoare. Am impresia că Inima a stat din bătaie de atâtă densitate ce nu mai permite nici o pulsăție. Mi s-a părat că mă sufoc dar dintr-o dată m-am luminat cum nu pot spune. În loc de suflare parcă am altceva... Un viu în sine, un viu plin...

Nu mai știu de unde văd, de unde privesc... Văd din acest dens greu și cu mintea din Corp... Mintea este complet goală... Inima a stat din bătaie... și totuși sunt conștient, am o simțire nefirească... Dacă vreau să gândesc o pot face destul de ușor... dar nu are rost. Densul, plinul, greul este totul... mintea și simțirea din Corp mi se par aşa de puțin... Greul, Densul, Viul are ceva dincolo de minte și simțire și peste acestea... Dens, Greu, Transparență vie... nici-o vibrație... Ce să mai vibreze în acest dens de fier nefiresc... În loc de mișcare este o transparență inimabilă, o claritate nemaipomenită... vezi dintr-o dată totul... și, mai mult, se întrevede o Lucire orbitoare în și dincolo de această transparență... Mintea închide ochii... Inima stă pe loc... Mă sperii... am murit?... Nu! Corpul este întreg îl simt în acest dens greu ce îl străbate... Corpul plutește ca un fulg în acest dens nemaipomenit... Citisem undeva că Sufletul poate ieși din Corp și Corpul rămâne greu și imobil, iar Sufletul poate umbla cum dorește... aici este altceva... Corpul plutește ca un fulg, se mișcă dintr-o dată întreg fără nici-o vibrație...

În Corpul tăcut stă Mintea goală ca o formă pe dinăuntru și pe dinafară... Nu are nevoie să gândească, vede prin transparență Viului dens mai ceva decât printr-un ocean... Încerc să mă mișc... ce ușor sunt când într-o parte când în alta, nu este nevoie să gândesc, doar să mă uit... Unde privesc acolo sunt deodată și Corp și un Ceva ce sunt eu însumi... și ce transparență nemaipomenită... Evit să privesc prin el... Dacă aş privi prin această claritate simt că s-ar întâmpla ceva ce mă însăşimântă... Nu!... Încă nu!... Este ceva nefiresc... un complex de vină mă oprește. Niciodată

n-am simtit-o aşa de adâncă. Vină... Da ! Un păcătos ordinar să privească până în adâncurile lui Dumnezeu... Am impresia că s-ar întâmpla ceva deosebit... Este un Cineva acolo-dincolo... Aproape că-L văd, dar nu îndrăznesc să mă uit la El... Cum să mă întâlnesc cu Acela... Ar fi ceva de neierat... și totuși acolo trebuie să ajung... Această întâlnire este totul. Greul, Densul, Plinul-parcă mă sufocă... Corpul plutește ca într-o desfătare în acest dens în care Eu sufăr... Nu mai știu cum să iau legătura cu Corpul... Corpul a uitat de mine... Îl pătrund, curg în el, dar habar nu are, parcă nu mă simte... Aș vrea să-l lovesc, strig la el... Este prea uimit de desfătarea lui... Plutește ca un fulg și parcă și-a găsit mișcarea lui adevărată. Mintea îmi este goală... Inima nu mai bate... sau poate bate, dar în acest dens nu se mai aude... Parcă sunt oprit în mine însumi. Să mă uit dincolo de mine nu îndrăznesc, corpul nu mă mai simte... Stau și aştepț. Aud ceva !... O cântare... Densul din mine se mișcă într-un mod nefiresc, dintr-o dată totul și pe dinăuntru și pe din afară și peste acestea, de nedescris... Parcă vorbesc cu mine însumi... Vorbesc cu Altineva și cu Un Altul... și Eu Sunt toată această vorbire... Și Eu ca un întreg parcă mă mișc în mine însumi prin Acești Trei ce sunt tot Eu... Și prin mine Întreg străbate un Ceva de care mă feresc să-L văd... Sufocarea devine insuportabilă... Vreau să ies din această stare. Strig odată furios... Rămân uimit. Mintea din Corpul meu se pune în mișcare. Așa va să zică, voi ști ce să fac... Îmi mândrăgi Mintea trecându-mi supărarea... Mă deștepț. Atinsesem candela cu fruntea. Era întuneric. Pipă la piept. Este Cartea. Deci n-am visat. Aprind candela. Mă întind puțin în pat. Somnul mă fură până când toaca de Utrenie bate sacadat. Am Manuscrisul. Îl bag în sân și merg la Biserică.

5.

Citesc în continuare „Memoriile unui Isihast”.

„Dumnezeire este Persoană. Este Icoană, Perfectiune Absolută. Persoana care nu este Icoană nu este Perfectiune. Chipul fără Persoană nu are sens. Persoana Icoană Absolută înseamnă Dumnezeire. Persoana fără Icoană nu mai este Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl este Icoana Persoană Absolută, din care se Naște Treimea și în care se Unesc toate. Icoana Persoană Tatăl este Odihna și Totalitatea Absolută. Din Icoana Persoană Tatăl ieșe Taina și în El se întorc toate Tainele. Realitatea Absolută este viul Absolut. Dumne-

zeu este Persoana ca Esență. Persoana este Esența Spiritului Însuși. Dacă Spiritul nu este în Esență Persoană, Spiritul poate fi chiar un principiu Spiritual. De aici amestecul filosofiei Grecești dintre Spirit și Rațiuni. În sens pur Creștin, Persoana este însăși Originea Spiritului, din care se naște Spiritul. Dacă nu ar fi Persoana, Spiritul ar fi un principiu Divin. Persoana Tatăl este înaintea Dumnezeirii, naște Dumnezeirea. Taina Isihastă este Taina Icoanei Persoanei. Nu este altă denumire mai Tainică ca denumirea de Icoană. Icoana și Taina sunt tot una. Hristos Restabilește Creația Căzută și din păcătoasă o prefacă în Icoană. Icoana este Perfectiunea. Fără Icoană nu este Restabilirea Creației. Taina Creației este Drumul prin Icoana lui Hristos spre Icoana Tatăl. Cine nu înțelege Taina Icoanei nu înțelege nimic din Taina în Sine. Dumnezeu este Treime de Persoane Icoane și Har Energii Rațiuni Divine. Creația este Suflet Icoană și Corp Energii Rațiuni de Suflet. Taina Creației este Taina Icoanei Suflet Creat în Taina Icoanei Dumnezeu Creator.

Trăirea Isihastă este Taina Icoanei. Se începe cu Prefacerea Hristică a Minții și a Inimii în Icoană. Hristos este chemat în Inimă ca să prefacă și Mintea și Inima unite în Rugăciune în Icoană. Fără prefacerea în Icoană nu există trăire Isihastă. Icoana este însă și Rugăciunea. Fără Icoană nu este Rugăciune, ci contemplație Metafizică. Icoana nu este sens-semn-simbol, ci este Persoană. Nu mai Persoana se Roagă. Fără Icoană și Persoană nu este Rugăciune. Trăirea Isihastă este Rugăciunea Tainică prin Taina Icoanei. Trăirea Isihastă începe cu zugrăvirea Icoanei Lui Hristos în Inimă din vopselele Minții și uleiul Inimii. Începe zugrăvirea Tainei Icoanei și aşa începi trăirea Tainică Isihastă.

6.

Icoană și Modele !

Ni s-ar părea că Modelul este Originea. Aici este Taina. Icoana Chipul este Unicul și esența Modelului. Modelul se naște din Icoană, altfel Modelul ar fi un Principiu. Icoana înseamnă Persoană și atunci Modelul este tot Persoană. Persoana Tatăl este Originea Dumnezeirii. Dacă n-ar fi Tatăl întâi, Dumnezeirea ar fi un principiu Divin și nu neapărat Persoană. Persoana este Chipul și Dumnezeirea este Asemănare. Persoana-Icoana-Chipul Absolut este unică Totalitate Absolută, care are în sine deja Modelul Treimic,

ca posibilitate de Treime în afara Proprietății Persoanei. Treimea de Persoane este Desvăluirea acestei Potențe Treimice a Chipului-Persoanei. Persoana este Totalitatea în Trei Permanențe Proprie.

Persoana:

- Chip	- Persoană	- Viu	- Icoană
- Față	- Ființă	- Viață	- Model
- Asemănare	- Dumnezeire	- Existență	- Prototip

Icoana Persoana este Triadă de Sine și în Sine. Este Totalitatea tuturor Modelelor și Tiparelor de existență. Persoana Tatăl este astfel Originea Treimii de Persoane. De n-ar fi Persoana Triadă Proprie, Dumnezeirea nu ar fi Treime, ci o Singularitate sau orice Multiplu. Persoana este Comuniune Treimică Absolută Tatăl Dumnezeu.

Persoana Icoana Tatăl este Originea tuturor Modelelor Arhete-pale pe care noi le numim Icoanele Mistice. Persoana este Sufletul în sens Creștin. Așa Sufletul este o comuniune Treimică de Sine:

- Chip	- Conștiință	- Subiect
- Față	- Ființă	- Duh
- Asemănare	- Sine	- Spirit

Corpul-Trupul este prelungirea Sufletului, Rațiunile de Suflet, după cum Dumnezeu este Treimea de Persoane, iar Harul Rațiunile Divine prelungesc în afară Dumnezeirea.

7.

Din Persoană ies și se întorc toate. Creația este Transpunere de Dumnezeu total într-o nouă Realitate de Creație. Trăirea Tainică Isihastă pornește de la cunoașterea ta ca persoană. Cu Dumnezeu nu poți vorbi decât ca Persoană. După Căderea din Rai noi ne-am pierdut tocmai identitatea de proprie Persoană. Sufletul nostru este însăși Persoana. După cădere ne umbrim Sufletul cu Trupul-Corpul. Corpul energiile de Suflet vor să înclocuiască Sufletul.

Noi nu mai suntem întâi Suflet și apoi Corp. Trebuie să ne întoarcem la Chipul de Rai când Sufletul ne este adevărata Realitate. Persoana Tatăl este totodată Iubire Absolută. Ca să-ți trezești conștiința Proprietății Persoanei caută să înțelegi ce este Iubirea. Icoana Iubirii Tatălui este Fiul Său Iisus Hristos. Cheamă-L

pe Hristos în Inima ta ca să desvăluie chipul iubirii în tine. Doar Icoana Hristos va trezi în tine conștiința iubirii. Rugăciunea „Doamne Iisuse” din Inima ta este împletirea iubirii tale cu iubirea lui Dumnezeu. Împletirea de Iubiri este Taina. Isihasmul este această Taină Hristică. Fără Hristos, trăirea Tainică nu mai este Icoană, nu mai este Isihasm. Isihasm este Taina Icoanei lui Hristos, Chip de Icoană Iubire de Dumnezeu Tatăl. După Cădere, din Persoane ne-am prefăcut în individualitate de Corp Energii. Prin păcatul Adamic noi întunecăm Chipul de Dumnezeu și din Iubire Icoană devenim ură-răutate. Ura-conflictul este Anti-Chip de Dumnezeu, Anti-Icoană. Trăirea Isihastă începe cu prefacerea Anti-Icoanei Minte-Inimă decăzută în Icoană Inimă-Iubire. Cheamă-L pe Iisus în Inima ta, El este Icoana Iubirii Dumnezeiești. El îți va arăta care este acest Chip de Icoană ce l-a uitat datorită păcatului.

Inima este ușa corpului spre Suflet. Numele lui Iisus Hristos și Numele de Iubire sunt aceleași. Roagă-te cu mintea golită și în Numele Lui, Iisus va preface Inima ta în Iubire. Roagă-te cât mai mult timp, dacă poți chiar neîncetat, până când în Inima ta începe să apară Iubirea. Aceasta este cea mai grea deschidere. De aici încolo totul merge ușor.

8.

Persoana Tatăl este Totalitatea Absolută. În Persoana Absolută este închiderea și deschiderea Absolută, viul Absolut. Unul Absolut este Persoana. Persoana este cuprinderea Absolută a Multiplului Treime Absolută. Unul Absolut este Totalitatea Unică a Multiplului Absolut. Unul este totodată Multiplul, fără să se rupă, fără să se Amestece și fără să se Despartă. Persoana Tatăl face deschiderea Absolută a Absolutului Însuși. Treimea de Persoane Dumnezeiești este Evidențierea Persoanei Tatăl care se deschide pe Sine în Treime de Persoane dincolo de propria Persoană, fără să fie altceva. Este un singur Dumnezeu în Trei Persoane, în deoființimea Persoanei Tatăl Dumnezeu. Treimea de Persoane nu sunt Trei Stări ale Unei Singure Persoane, ci Trei Persoane distinse și reale. Si Persoana în Sine nu este Totalitate de Trei stări de Sine, ci este Totalitate comuniune de Trei Permanențe de Sine ce nu se amestecă ci se întrepătrund. Arhetipurile Treimice ale Persoanei Tatăl se concretează în Treimea de Persoane Dumnezeiești. Persoana este Totalitate-Comuniune de Triadă Proprie din Sine și

de la Sine. Unul Absolut este Persoana Absolută. „Eu Sunt Cel ce Sunt”, zice Domnul în Scriptură. Eu (Persoana) Sunt Persoana (Cel ce Sunt). Persoana este Totalitatea Absolută Viul Absolut, mai mult decât un principiu Absolut.

Persoana este proprie determinare de Sine. Persoana Tatăl Dumnezeu este astfel Absoluta Determinare de Sine. Dacă ar fi de la început Treimea separată ar fi Trei Dumnezei-Trei Absoluturi. Unicul Absolut este însă Totalitatea Absolută de Triadă de Sine, ce nu mai este Multiplul de Absoluturi, ci Unul Absolut care are în El pe Multiplul fără să iasă din Unul. Taina persoanei este că Unul este totdeauna prezent peste Triada Proprie care este umbrită de Unul Subiect. În Treimea de Persoane, Treimea primează peste Propria Persoană. Și tocmai pentru că primează Treimea peste Propria Persoană, Persoanele Treimice nu se separă între Ele, ci se întrepătrund în Unica și Totala Persoană Tatăl, care la rândul Său nu Se oprește în Propria Persoană, ci trece totodată în cele-lalte Persoane. Așa Unul este totodată Trei și Trei totodată Unul fără amestecare, fără despărțire în întrepătrundere. Persoana este Unitatea Absolută care niciodată nu se poate rupe nici schimba. Este Viul ce nu se termină niciodată pe Sine, rămânând același Viu deplin chiar dacă se transpune în nesfârșite Deplinuri. Viul nu este Mișcare Raportare căci ar fi polarizare-imperfecțiune. Viul nu se raportează la alt Viu, ci se transpune în alt Viu. Multiplurile Vii nu se raportează între ele ca Mișcare, ci se regăsesc în fiecare ca Totalitate unică de Viu Absolut. Mișcările Treimice de Persoană nu sunt unele față de altele, ci unele în altele, nu ca raportare ce le-ar separa, ci ca Iubire-Unire Împărtășire, până la contopirea în Unul Absolut, fără să se desființeze Multiplul Absolut. Noi după căderea din perfectiune considerăm Multiplul ca polarizarea lui Unul până la contrarii. Polarizarea este ruperea lui Unul în bucăți, nu multiplicarea lui Unul deplin. Dacă Unul este Singularitate Unul, chiar dacă Unul se multiplică pe Sine ca Unul, Multiplul Absolut nu este Treime Absolută. Așa Dumnezeu nu ar mai fi neapărat Treime.

Aceasta înseamnă că Unul Absolut este Totalitate de Treime Proprie de Sine și în Sine, care ca Unitate Absolută când se multiplică ca Treime nu trece de Trei ca multiplu căci ce trece de Trei se întoarce imediat în Unul Totalitate Absolută. Persoana ca Arhetip de Treime Proprie determină Arhetipul Modelul Absolut

de Treime de Persoane. Aici s-au încurcat filosofii. Unul Absolut nu este Singularitate Unul, ci Totalitate Treimică Unul, care este Persoana Icoana-Chipul Absolut. Această Unicitate Chip-Persoană dă Perfectiune și Multiplului ieșit din Chipul Absolut. Aici este originea Tainei. Persoana are Taina Unului Multiplu Propriu și Multiplul are Taina Persoanei. Unul nu poate ieși din Sine dacă este Unul Singularitate. Unul Totalitate de Comuniune Treimică Proprie este Viul Absolut ce poate comunica cu Sine și dincolo de propriul Viu, putându-se Multiplica tot ca Viu fără să fie contrazicere de Sine.

Multiplul este pe Modelul Unului Totalitate și aşa este tot perfect ca și Unul. Multiplul este Chipul Treimii Unului. Multiplul nu mai este Polarizare-Raportare-Determinare, ci Iubire deschidere spontană a Totalității Unului Absolut. Această taină o are și Creația ca Transpunere. De aici s-a ajuns la un fel de Gramatică Tainică. Persoana Absolută Tatăl este tot limbajul Arhetipal al Modelelor Dumnezeiești pe care noi le denumim Icoane. Persoana este comuniune de Treime proprie și determinare proprie de Sine. Fără Triadă de Sine nu este Persoană și nici limbaj de Persoană. Limbajul este pe Arhetipurile Persoanei. Limbajul este de la Origine Întreg și total. Persoana determină gramatica. Gramatica este pe Modelele Persoanei. Persoana este Triadă Proprie în Modele Triadice de Sine.

- Chip	- Persoană	- Icoană	- Viul
- Față	- Ființă	- Model	- Viață
- Asemănare	- Dumnezeire	- Prototip	- Existență
- Esență	- Entitatea	Conștiința	- Deoființă
- Evidență	- Duhul	- Ființă	- Înrudirea
- Influență	- Spiritul	- Sinele	- Firea
- Totalitate	- Voie	- Odihnă	- Cuprindere
- Unitate	- Libertate	- Mișcare	- Întindere
- Egalitate	- Alegere	- Repaus	- Destindere
- Pace	- Identitate	- Sublim	- Iubire
- Liniște	- Beatitudine	- Transfigurare	- Dragoste
- Tăcere	- Întrepătrundere	- Transpunere	- Dăruire
- Vedere	- Împărtășire	- Frumos	
- Privire	- Comuniune	- Bun	
- Concretizare	- Comunicare	- Armonie	

Acesta este limbajul Persoanei Absolute Tatăl Dumnezeu. Pe Modelele Acestui limbaj se vorbește de la Treimea Dumnezeiască până la ultima formă de Creație. Dumnezeu Tatăl este Persoana Absolută în Sine care își are Chipul Proprietății Persoane. Din El iese și se Naște Treimea de Persoane, pe Modelele Absolute din Propria Persoană.

Chipul rămâne El Însuși Tatăl. Fața Tatălui se Transpune prin Purcedere ca o altă Persoană Sf. Duh. Asemănarea Tatălui se Transpune prin Nașterea altei Persoane Fiul. De aici Sf. Treime de Persoane. Sf. Duh și Fiul nu sunt părți de Tatăl, ci Totalitățile de Tatăl în transpunere Chip de Modele de Tatăl. Tatăl este Chip-Chip, Persoană-Persoană. Sf. Duh este Față-Chip, Persoana Fată. Fiul este Asemănarea-Chip, Persoana Asemănare. Așa Propria Triadă a lui Dumnezeu Tatăl se Transpune într-o Treime de Persoane ce nu sunt altceva decât Dumnezeu, Treime de Deplinuri ca și Tatăl, ca Persoane de Sine ce ies din Tatăl și sunt în Deoființimea Persoanei Tatăl.

Deoființa este Persoana Însăși, originea Dumnezeirii. Persoana este Tatăl Dumnezeirii. Nu Dumnezeirea Naște Persoana (căci ar fi Devenire), ci Persoana Naște Dumnezeirea. Fiul și Sf. Duh au Deoființimea Persoanei Tatăl. Sf. Duh este Persoană Duh Ființă. Fiul este Persoană Spirit Sine. Tatăl este Persoana Persoană, Entitate Subiect, Icoana icoană. Persoanele Treimii se Cuprind reciproc. În Persoana Tatăl Arhetipul Absolut al Treimii se Unesc Sf. Duh și Fiul, nu ca părți de Tatăl, ci ca Chip de Tatăl în Transpunere de Modele de Tatăl. Sf. Părinti ne-au lăsat Tainele Dumnezeirii. Noi aici ca trăire Tainică Isihastă lărgim niște semnificații dincolo de cele obișnuite. Persoana ca simplă Unitate de Spirit, face mai mult filosofie dacă nu-și desvăluie limbajul Său de adânc de Persoană.

Trăirea Tainică Isihastă este Taina Persoanei ce o face deosebită și Specifică.

9.

Persoana este Însuși limbajul Absolut. Modelele Triadice ale Persoanei Tatăl Dumnezeu sunt Permanentele Veșnice ce nu se schimbă în Mișcările lor, ci se Transpun în alte Moduri de Realitate.

Limbajul este Însăși Mișcarea în care Modelele Triadice se Transpun tot în Modele Triadice dar în Moduri diferite. După Cădereea din Rai s-a uitat de Chipul Persoană, de Treimea de Persoane

și de Harul Divin până la amestecarea și confundarea lor. Persoana și Modelele Sale Triadice sunt dincolo de calități. Sf. Duh este Chipul în excelență al Duhului Tatălui. Fiul este Chipul în excelență al Spiritului Tatălui. Dar fiecare Persoană din Treimea Dumnezeiască este Deplină Persoană ca Transpunere de Totalitate Persoană Tatăl. Fiecare Persoană are însă sensul de Deplinătate a Unui Model de Persoană Tatăl. Persoana Sf. Duh este Persoana Duh Ființă care este totodată comunicarea directă și Transpunerea Duhului Tatălui. Persoana Fiului este Persoana Spirit Sine, Transpunerea și comunicarea directă a Spiritului Tatălui. Astfel Persoanele Treimice sunt Deoființă prin Persoana directă a Tatălui din care ies și în care se Unesc Sfântul Duh și Fiul ca Înrudirea și Firea Tatălui, până la întrepătrundere fără să se amestece. Si noi ca Suflet suntem la fel. Sufletul nostru este Chip de Persoană care are în sine Triada Modelului Tatăl. Si Sufletul nostru deși Unul, este în Sine comuniune de Trei Permanente ce sunt mai mult decât calități, ce nu împart Sufletul, ci îl Multiplică ca Proprie Treime de Sine. Așa și Sufletul nostru are:

– Persoană	– Chip	– Conștiință
– Duh	– Față	– Ființă
– Spirit	– Asemănare	– Sine

Ca trăire Tainică Isihastă, trebuie să te silești să-ți trezești Sufletul tău cel aproape uitat. Coboară Mintea în Inimă și roagă-te Persoanei Icoanei Lui Iisus. Sufletul tău va începe să se simtă pe sine. Primele raze ale Iubirii îți vor trezi Conștiința-Chipul de Persoană. Primele mișcări spre Dumnezeu îți vor Deștepta Duhul de Suflet. Primele înțelegeri dincolo de Rațiuni îți vor deschide ochii Spiritului de Suflet. Sufletul Persoana ta cea adewărată în Unire cu Iisus va începe să se Împărtășească de Dumnezeu. Acum începe Rugăciunea directă de Suflet.

10.

Persoana este Totalitate Deplinătate Comuniune Determinare de Sine. Astă înseamnă că natura Persoanei este Însăși Persoana. Spiritul este de Natură Persoană, nu Persoana este de Natură Spirituală. Nu Spiritul Determină Persoana, ci Persoana Determină Spiritul. Spiritul trebuie să fie în primul rând Persoană. Treimea este din Persoane-Ipostasuri nu din simple Spirite. Natura nu se con-

fundă cu firea. Firea este asemănarea Chipului și nu Chipul Însuși, este ceea ce se naște din Chip-Natură. Natura este însăși Persoana. Persoana este Totalitate-Deplinătate de Triadă Proprie:

– Chip	– Deoființă (Natura)	– Persoana
– Față	– Înrudire	– Ființă
– Asemănare	– Fire	– Dumnezeirea

(vezi Triadele Persoanei cap. 8)

Din aceste Triade ale configurației Persoanei, se vede legătura dintre Natura Deoființă și Fire, Deoființă ca Unitate și Firea ca diversitate-Modalitate. Persoana trebuie văzută prin Chipul Persoanei Lui Dumnezeu Tatăl. Persoana nu este Unitate de Calități de Spirit, care sunt Energiile Rațiuni Chip de Har. În Persoană nu sunt Calități-Atribute-Rațiuni, ci sunt Modele Permanențe de Persoană, Realități directe de Persoană. Persoana este Sufletul direct, comuniune de Sine ca Subiect-Duh-Spirit proprii. Rațiunile Calitățile nu sunt Modele nici Permanențe de Persoană, ci sunt Har Energiile care ies din Mișcarea Modelelor Permanențelor ca Tipare-Închideri de Modele. Modelele Permanențele sunt deschideri de Persoană în Sine, tot ca realități Depline de Persoană. Modelele-Permanențele nu Determină Persoana ci sunt Transpuneri Depline într-un alt Mod de Persoană. Calitățile Atributele Rațiunile sunt ieșiri Energetice de părți de Mișcare ale Modelelor-Permanențelor de Persoană. Firea nu este rezultatul calităților-părților de Natură Persoană. Firea este Naștere Deplină ca asemănare de Natură Persoană. Persoana este Natura-Esența Spiritului-Fire. Firea este Model Asemănare de Natură. Persoana Tatăl Dumnezeu Natura Absolută naște Firea. Persoana ca Triadă:

– Chip	– Persoană	– Deoființă	– Esență-Natură
– Față	– Ființă	– Înrudire	– Evidență-Înclinare
– Asemănare	– Dumnezeire	– Fire	– Concretizare-Fire

Deci Persoana este însăși Esența. Persoana-Chipul-Deoființă-Esență-Natura sunt Originea Înclinării și Firii, care sunt Modele Permanențe Depline de Persoană, nu simple Calități-Atribute-Rațiuni de Persoană. Persoana este Subiectul în Sine, Cel ce este pe bază Proprie de Subiect. Subiectul nu este Produs Rezultat a ceva, ci Acela care produce totul. Persoana este însuși Subiectul. Persoana-Subiectul determină Totul. Subiectul se Autodetermină, încât

Persoana-Subiectul este mai mult decât Firea. Persoana Tatăl Dumnezeu este Subiectul Absolut, este Natura Absolută a Dumnezeirii Însăși. Dumnezeirea Firea este urmarea Persoanei Natură. Noi de obicei confundăm Natura cu Firea, Chipul cu Asemănarea, Persoana cu Dumnezeirea, Esența cu Sinele. Taina Persoanei este Dumnezeu Tatăl. Este Taina Unului ce are în Sine Multiplul și Taina Multiplului care este Dezvăluirea Totalității Unului. Persoana-Subiectul este Unul Totalitate, este Natura Absolută în care este în Potență Firea Multiplul. Subiectul Persoana este Absoluta determinare de Sine și prin Sine Însăși, Subiect prin Subiect. Subiectul este Unul Absolut, Viul Transcendental. Dacă nu este Subiectul Origine, Firea nu poate fi neapărat Subiect. Firea este rezultatul Subiectului-Natură. Așa Subiectul este totodată și Fire și Sine, ce își determină Propriul Sine-Fire.

Rațiunile Calitățile Atributele nu au ce căuta în Sine-Fire, ele fiind produse Energetice ale Mișcării Firii. Persoana în Sine Însăși este Triadă de Sine în Sine. Modurile Triadice din Sine, în schimb nu ies dincolo de Subiect. De aceea o singură Persoană Absolută este o Incompletă Realitate. Astfel, Persoana Tatăl Triadă Proprie se deschide în Treime de Persoane care, la rândul lor, sunt tot Persoane Triade de Sine, ca egalități-Persoane. Ca să înțelegem Treimea trebuie să știm clar Persoana ca Triadă de Sine și în Sine Propriu.

Subiectul Persoana este Propria Sa Natură și totodată Originea Modurilor Sale de Persoană-Subiect. Persoana Subiectul își determină Modurile Sale Triadice de Subiect. Persoana Subiectul, deși este Unitate de Treime Proprie, nu este rezultatul Treimii Proprietăți. Persoana Subiectul își determină și Propria Sa Treime de Sine, ca deschidere de propriu Subiect Persoană în Propria Fire. Astfel Persoana Subiectul este Însăși Conștiința. Subiectul-Persoana-Conștiința își determină Propria Natură și Fire. Nu Natura și Fire o fac să fie Persoană, ci Persoana Subiectul Conștiința se autodetermină.

Persoana Subiectul Conștiința sunt Deplinul total de la Început care rămâne Același Permanent, chiar dacă se multiplică pe Sine ca Transpunere de Sine în Moduri diferite de Realitate. Persoana Subiectul Conștiința este totodată și dincolo de ele, Natură-Înrudire-Fire-Interior-Sine-Exterior. Persoana Subiectul Conștiința își determină Propriul Duh Ființă ca evidență de Subiect-Persoană și Propriul Spirit-Sine-Concretizare de Subiect-Persoană. Natura

Naturii este Persoana. Duhul Ființă este evidențierea Naturii de Persoană. Sinele Spiritului Firea este concretizarea Naturii de Persoană. Subiectul Conștiință este Însăși Persoana Una care se deschide ca Sine Subiect în Trei Moduri de Sine: – Ca Sine Sine, Subiect de Conștiință Subiect. Ca Ființă Duh, Evidență de Conștiință de Subiect. Ca Sine Fire Spirit, Concretizare de Conștiință de Subiect. Dar Persoana Dumnezeu Tatăl nu este doar deschidere de Sine în Sine, ca Moduri de Subiect Propriu, ci purcede și naște încă două Persoane egale-depline cu Sine, pe Sf. Duh și Fiul, ca Deschidere dincolo de Propria Persoană. Dacă ar fi rămas la singura Deschidere de Sine s-ar fi limitat la Propria Persoană. Dar deschizându-se pe Sine ca Transpunere de Proprie Persoană și în Treimea de Persoane, atunci este Perfectul Absolut. Totodată cuprinderea Absolută și Deschiderea Absolută fără să fie Un alt Dumnezeu deși sunt Trei Persoane-Dumnezeu, fără să se amestece și fără să se despartă.

De aici Taina Unului ca Multiplu și Multiplului ca Unul, a Unului în Trei și a Treiului în Unul. Unul deși Triadă Persoana în Sine, ar rămâne Singularitate fără Treimea de Persoane, ca Multiplu. Triadele din Propriu Unul Persoană sunt Arhetipurile Treimii ca Prefigurație a Multiplului Treimii de Persoane. Persoana Absolută Tatăl Dumnezeu are Trei deschideri: – în proprie Persoană ca Triada Proprie. În Treimea de Persoane peste Propria Persoană. În Har Energii-Rațiuni de Treime de Persoane. Creația este Deschiderea deodată a celor Trei deschideri de Dumnezeu ca Multiplu de Însuși Transcendent Total, într-o Deschidere de Un Alt-Transcendent. Noul Transcendent Creat este Transpunerea Transcendentului necreat într-o nouă Natură Creată. Căderea Creației Creează și Un Anti-Transcendent.

IV

În timp ce citesc îmi aduc aminte brusc de un vis din copilărie. Caut o Carte pe care o știu... pe care de câteva ori am și găsit-o... parcă și acum o văd... O Carte veche cu niște coperți înnegrită cu litere mărunte... Am aceeași senzație ciudată acum când citesc. Găseam Cartea și totuși nu o aveam. Acum o am, nu mai visez. Trebuie să-l întreb pe Avva Arsenie. L-am rugat să vină astăzi până aici. Chilia Pustnicului Neofit mi se pare din ce în ce mai nefirească. Icoana pictată direct pe zid este totul... Este o Prezență

așa de tare și are ceva așa de pătrunzător... Parcă în această Icoană este ceva ancestral... Este înnegrită de vremuri, aproape ștearsă... Dar Chipul, dincolo de înfățișare este așa de Prezent, încât îl simt și îl văd mai mult decât cu ochii. De când am venit în Mănăstire Icoana nu prezintă ceva neobișnuit pentru mine. În Biserică mă încchin la Icoane, le sărut, fac încinăciuni înaintea lor. Dar această Icoană de aici îmi descoperă altă realitate a Icoanei. Parcă această Icoană este legată de Manuscrisul pe care l-am găsit în firidă. Citesc și privesc din când în când la Icoană. Parcă curge ceva din această Icoană. Sosește Avva Arsenie. Răsuflu ușurat.

V

– Să nu-ți închipui că este ceva miraculos, îmi repetă Avva Arsenie. Este, într-adevăr, ceva ciudat cu această chilie. L-am cunoscut pe ultimul ucenic al Pustnicului Neofit pe care îl chema Arsenie. Acest Arsenie îmi spunea adesea că îl visa des pe Neofit. De fiecare dată parcă era schimbat cu totul... Zicea că după ce îl visa pe Neofit, câteva zile parcă vedea totul dublu... L-am găsit țădată pe Avva Arsenie într-o astfel de stare. Sta întins în pat spunându-mi că nu poate să se ridice, că simte că trece prin pământ în jos. Am crezut că aiurează... Privea lung de parcă nu mai vedea, sau vedea altceva. L-am întrebat insistent ce vede. Nimic, îmi zicea, doar că lumea mai este și altceva decât așa cum ni se pare în mod obișnuit. Acest Arsenie ori se scrântise, ori ajunsese la ceva înalt. Odată m-a chemat să-l spovedesc. M-a prins de Epitrahil și a zis: „Să mă dezlegi să trec din lumea aceasta. Dacă ai ști ce este dincolo de lumea aceasta ai dori să vii cu mine. Dar mai stai. Eu merg la Avva al meu Neofit. Azi dimineață mi-a spus că mă așteaptă.“ După ce l-am împărtășit s-a luminat într-un zâmbet lung, așa de lung... Ce vedea el așa teribil nu știi. „Ce vezi, Avva Arsenie?“, îl întrebam. „Ei! Ce o să vezi și sfintia ta, dar mai așteaptă puțin. Ai văzut vreodată totul dintr-o singură privire? Asta văd. Mai mult ce să-ți spun... Mi-e teamă de lumina aceea Tare și de Cel ce este în această Lumină. Dacă nu am să ard de atâta Lumină... Doamne! Doamne!...“ Această scurtă relatare mă tulbură. „Și eu am avut în această noapte o astfel de stare“, mărturisii eu. „Ai grija, îmi zice Avva Arsenie. Este aici un ceva... Toți care au stat în această chilie îl imită pe acest Pustnic Neofit. Fiule, am să vin mai des pe aici. Ai grija!“

VI

După plecarea Părintelui Arsenie parcă și eu aş fi dorit să ies afară... Este aici un Duh căruia îi simt prezența tot mai mult. Icoana! Tot Duhul de acolo vine. Parcă aş vrea să o acopăr cu ceva. Parcă în jurul meu nu este decât Icoana. Parcă sunt în Icoană, mă mișc în Icoană și Icoana parcă are un ochi ce mă vede permanent... și acest ochi nu mai este o simplă privire... Un ceva nemai-pomenit. De felul meu sunt un cerebral. Chiar când mă rog o fac din cap, din minte. Am ceva între ochi aşa de tare de parcă fac totul de aici. Și acum altceva. Un ceva de Duh de Icoană îmi stră-punge gâtlejul și pieptul Inimii. Am impresia că-n orice moment se poate deschide o lumină, ca un alt Ochi. Duhul acesta de icoană ia locul Ochiului meu de Minte. Exact cum zicea acel Arsenie, un fel de dublare... Cealaltă față a realității este aşa de tare, însă nu anulează pe cea obișnuită. Nu pot uita ce am simțit în noaptea trecută. Corpul în acel Dens de Suflet era neschimbăt, doar că îl vedeam mai transparent și mai gol. Mi se părea ca un fulg de ușor. Cel mai ciudat mi s-a părut că mintea este legată de Trup, iar conștiința este altceva. Mintea mi se părea ca o formă pe dinăuntru și din afara Corpului... ca o vedere, o simțire și o mișcare a Corpului... un ceva curios, de amestec între minte și corp, care totuși parcă nu se amestecau. În acel Dens greu viu plin eram separat de Minte-Corp, ca dincolo și altceva decât Mintea. Parcă eram dublu... Are dreptate acel Arsenie... Și eu știu de acum ce este acel dublu al realității.

11.

Citesc în continuare Manuscrisul „Memoriile unui Isihast”.

„Pentru trăirea Tainică Isihastă totul este Taină de Persoană. Dacă nu înțelegi ce este Persoana nu poți înțelege ce este Isihasmul. Mulți vor o trăire directă, doar ca Metodă de Rugăciune, ca să descopere ea însăși totul. Roagă-te cât mai mult timp cu Mintea în Inimă. Acum când Sufletul Persoana Ta a început să capete conștiință de sine, Rugăciunea devine dublă, una a Mintii și a Inimii de Corp și una a Sufletului direct. Tot mai mult Sufletul începe să coplesească Mintea care ea însăși intră într-o beatitudine de Suflet, necunoscută până acum. Mintea începe să cunoască dulceața Sufletului. Mintea descoperă o altă Mișcare de Minte, nu în forme

de gânduri și simțiri concretizate până la corp fizic, ci într-o contemplație de Lumină de Suflet, ce o învăpăiază într-o claritate uimitoare. Mintea tace, se destinde și totuși o vedere de Minte extraordinară și mai mult se conturează. Mintea stă și vede. Nu mai este nevoie să gândească, vede totul direct. Și mai mult este atrasă de Sufletul abia trezit. Mintea vede că Sufletul îi este Originea din care ieșe ca mișcare în afară. Una este Mintea gânditoare și alta este Mintea vedere. Intelectul are și el Triada sa proprie:

- Minte	- Voință	- Vedere	- Informație
- Sentiment	- Simțire	- Apropiere	- Energie
- Rațiune	- Gândire	- Răspândire	- Masă Fizică.

Mintea trebuie să stea în Inimă fără gândire răspândire, să fie Minte simțire ca Inimă și Minte vedere ca Minte-Minte. Corpul este și el Un întreg unitar de Triadă Proprie de:

- Corp-Individualitate.
- Formă
- Manifestare

Mintea este Harul Sufletului. Corpul este manifestarea Sufletului, pe Tiparele Triadice de Suflet. Așa și Corpul este:

- Minte-Minte, Individualitate
- Minte-Simțire, Formă Energetică, Suflare
- Minte-Gândire, Manifestare, Rațiuni de Corp Fizic.

Trupul Corpul este astfel Minte concretizată. Noi suntem ca Realitate Întreagă Suflet și Corp, după cum și Dumnezeu este Treime de Persoane și Har Ratiuni Energii Divine. Sufletul este Chipul Treimii de Dumnezeu, Chipul Persoanei Tatăl. Corpul este Chipul Harului Energiilor Divine. Harul Divin este Rațiunea Divină ca prelungire a conștiinței Subiectului Dumnezeiesc. Harul Rațiunile Divine sunt ieșire din Mișcarea Persoanelor Treimice. Și Corpul nostru este prelungirea de Suflet, ca Rațiuni Energetice de Suflet. Corpul nostru nu este un adaos la întâmplare ca să conviețuiască cu Sufletul.

După Cădere din Rai noi ne transpunem tot centrul de greutate în Corp și aşa uităm de Suflet. Trebuie să refacem Realitatea din Rai. Coboără Mintea în Inimă și cheamă pe Domnul Iisus să trezească Sufletul. După ce s-a trezit puțin, începe recunoașterea reciprocă Suflet-Corp. După Cădere din Rai, Corpul a devenit contrar Sufletului. Taina Isihastă începe cu întâlnirea și împăcarea

Suflet-Corp. Mintea este lumea fizică corporală. Corpul-Mintea trebuie să coboare în Inimă, lângă Uşa Sufletului și să strige: – „Vino, Suflete al meu, de laudă pe Domnul.” Mintea îl ia de ajutor pe Iisus Dumnezeu să facă împăcarea Corp-Suflet. El Hristos a împăcat lumea cu Dumnezeu. El știe și Taina împăcării noastre. Roagă-L pe Iisus să împace Sufletul cu Corpul. Trăirea Isihastă nu cultivă Energiile de Corp, ci mișcările direct de Suflet. Energiile Corp nu sunt antrenate spre Complexul Energetic Corp ci în orientare continuă de Suflet. Trăirea Tainică Isihastă nu face Magia Energetică a Corpului, ci trece dincolo în Taina de Suflet Chip de Dumnezeu.

12.

Harul nu este ieșire directă din Persoanele Treimice, ci din mișcarea Persoanelor ca Energie de Mișcare. Aici s-au încurcat mulți căzând în Panteism. Persoanele Treimice au Mișcări Proprietății de Persoană, de Deplinuri și nu de părți Energetice. Din aceste Mișcări pure de Persoană ies în mod Miraculos niște Energie de Mișcare ce sunt tocmai Harul. Harul nu este rupere ieșire de Persoană, ci Energie produse de Mișcările Persoanelor, ca prelungire-Ecou-Inerție de Mișcare. Acestea se traduc ca Energie Rațiuni Divine necreate. Aceste Energie de Mișcări de Persoană, ies doar după ce Persoana deține și nu ca programare-determinare de Mișcare. Persoana programează, determină Rațiunile. Nu Persoana este datorită Rațiunii, ci Rațiunea este datorită Persoanei. Nu pot exista Rațiuni fără sursă personală. După Cădere din Rai, Creația încearcă să facă din Rațiuni o independentă. Rațiunile sunt informații de Persoană. Rațiunile nu reconstruiesc Persoana, ci dau informații de Mișcările Persoanei. Calea Rațională nu este o cunoaștere a Realității în sine, ci o cunoaștere despre Mișcările acestei Realități. După căderea din Rai Creația intră într-o transformare de sine. Modelele Arhetipale Dumnezeiești din Creație se dublează de niște Modele imperfecte proprii Căderii, ce învăluiesc pe cele primordiale până la uitare. Fondul nostru actual este Dualitate Arhetip-Antiarhetip. De aceea are mare importanță raportarea Realității la cele două Chipuri, de Rai și cel după căderea din Rai. Nu trebuie să vedem pe Dumnezeu rupt de Harul Său, dar nici să amestecăm Harul-Energiile cu Persoana. Filosofia Greacă amestecă Spiritul cu Energiile Sale Raționale, golind Corpul de

orice urmă de Rațiune. Orientalii Purifică Sufletul până la izolare de orice Rațiuni Energie, în schimb desacralizează Corpul până la iluzii de intelect Rațiuni. Cădere din Rai ne-a rupt Totalitatea treimică a Realității până la contrarii. După Cădere, Creația se ramifică în direcțiile ruperilor Modelelor Treimice. Harul este de mare importanță în trăirea Tainică Isihastă. Harul ca Energie de Mișcare Dumnezeiască este chiar Substanță Divină Necreată care nu se confundă cu Realitatea în Sine Persoana Dumnezeu. Harul este Energie Intelect Divin. De aici Totalitatea Treimică Har:

- Mînte Voință Harică
- Sentiment Simțire Harică
- Rațiune Gândire Harică.

Energiile Substanțiale Divine sunt Rațiunile ce stau la baza Creației ca prelungire a Arhetipurilor din Treimea Dumnezeiească. Energiile Divine nu sunt simple energii moarte, impersonale, ci sunt un fel de Intelect Divin ce nu se confundă cu Persoana În Sine Dumnezeiească Care este Subiect-Duh-Spirit, Originea acestor Rațiuni Energetice. Harul Divin este și El Un Viu Transcendent, Necreat ca ieșire pură din Transcendentul Dumnezeiesc. Așa Harul Divin sunt Rațiunile în Sine Divine, ca prelungiri în afară de Subiect-Duh-Spirit, Persoana Dumnezeiească. La fel și noi, Creația. Sufletul-Chip de Persoană se prelungesc cu Energie de Suflet ce sunt tot Vii, Mînte Rațiuni de Suflet ce se manifestă de la pure informații Raționale până la formele fizice-Corporale. Realitatea noastră Adeverată este Sufletul Chip de Persoană Dumnezeu care se prelungesc cu Rațiunile Energetice Corp Chip de Har Divin. Rațiunile Harice Divine sunt Prelungirea Modelelor directe ale Triadelor de Persoană. Rațiunile sunt Tiparele de afară ale Mișcărilor Modelelor Triadice de Persoană, nu Modelul însuși. Harul este Intelect Divin ce nu se poate confunda cu Subiectul-Duh-Spiritul Persoanei Dumnezeiești. Modelele Triadice (vezi Triadele de Persoană cap. 8) sunt întotdeauna Deplinuri-Transpuneri de Moduri de Persoană pe când Rațiunile sunt doar o Manifestare a unei singure Mișcări de Persoană. Rațiunile sunt întotdeauna în afară Deplinului de Persoană, ca niște atribute parțiale care nu pot defini propriu-zis Întreaga Persoană. Deplinul Persoana nu poate fi împărțită în Calități-Atribute, fiindcă este dintr-o dată toate Calitățile și Atributele. Harul Rațiunile Divine nu definesc Persoana, ci

Mișcarea Mișcărilor de Persoane. Mistica de Rațiuni Intelect este doar o Mistică Energetică și nu o întâlnire directă cu Dumnezeu. Creația fiind Creație nu poate fi niciodată Deoființă cu Dumnezeu. Totuși, Creația ca transpunere de Dumnezeu Deplin în Realitate tot Deplină dar de Creație, are totuși identitatea de Asemănare Chip cu Dumnezeu, fără să se amestece.

13.

Creația ! Dumnezeu Creează direct Personal. Creația este perfectă. Din Dumnezeu Cel Perfect nu poate ieși ceva imperfect. Creația se desparte de Creator și astfel își dublează Chipul, pe lângă cel Perfect de Creație, adăugând pe cel de cădere imperfect.

Chipul Perfect nu se amestecă cu cel imperfect și astfel Perfectiunea nu este atinsă. După Căderea Creației, Chipul Perfect este dat Uitării și noi luăm ca bază Chipul Imperfect polarizat bine-rău. Să nu considerăm Chipul decăzut imperfect ca Realitate în Sine. Noi am ajuns să nu mai putem despărți binele de rău, pentru că le înțelegem doar prin raportare reciprocă: Binele față de Rău și Răul față de Bine. Chipul Dual Polarizat este Chipul Căderii. Chipul Perfect nu se Împarte. Începutul Creației este Chipul Perfect de Dumnezeu. În Rai Creația Nou-Născută era Perfectă. Trebuie doar să crească în Conștientizarea acestei perfectiuni, ca fiind Creație și nu Realitate prin Sine însăși, [Creație care] deși are Conștiință, nu este conștientă de Propria Conștiință. Creația primește totul gratuit de la Creator și trebuie să ia în primire acest Dar de Naștere. Căderea Creației din Chipul de Rai Perfect este oprirea acestei Conștientizări a Conștiinței Pure de Creație. Astfel, Conștiința Pură de Naștere-Creație este opriță pe loc și peste ea se adaugă o Conștiință decăzută-nearhetipală. Nu Chipul Perfect de Creație se rupe-polarizează. Chipul Decăzut Anti-Arhetipal se adaugă peste Chipul Arhetipal Perfect. De aceea trebuie să vină Hristos să scoată din Umbră Chipul Arhetipal, să-l readucă la Conștiință-Memorie. Prin Hristos, Dumnezeu intervine în Creația Căzută. Hristos se face Creație și astfel Creația însăși se silește pe sine să se întoarcă la Chipul Perfect. Dacă Dumnezeu ar fi intervenit fără Hristos Dumnezeu și Creație, ar fi silit Creația, fapt ce nu era după Perfectiunea Dumnezeiască. După Cădere noi avem dublă Conștiință: de Arhetip Perfect și de Antimodele de Cădere. Scriptura relatează pe scurt Facerea Lumii. S-a văzut că Dumne-

zeu este Treime de Persoane, iar Harul este Energiile Rațiunile Necreate. Harul este comun întregii Sf. Treimi. Sf. Duh își asumă direct Mișcarea Harului total. Harul este:

- Minte Voință – Ale Întregii Treimi
- Sentiment Simțire – Ale Întregii Treimi
- Rațiune-Gândire – Ale Întregii Treimi

Harul întreg, deși ieșe din mișcările Întregii Treimi Dumnezeiești este Mișcat apoi direct de Sf. Duh ca purtător al Harului. Fiul Hristos, după căderea Creației își asumă direct Restabilirea Chipului de Rai. Sf. Duh nu este însuși Harul și singurul Izvorător de Har, ci întreaga Treime Izvorăște Harul, iar Sf. Duh îl ia asupra Sa direct ca Purtător și Mișcător de Har, intrucât și în Treime Sf. Duh este Mișcarea. Tot ce ține de Sfințenie și lucrarea Energetică Divină, este astfel legat de Mișcarea Proprie a Sf. Duh, care în numele Întregii Treimi se Mișcă și lucrează cu Harul Întregii Treimi. Mintea-Voința Harică este Chipul Energetic direct al Tatălui. Sentimentul Simțirea este Chipul Energetic direct al Sf. Duh. Rațiunea Gândirea este Chipul Energetic direct al Fiului. Sf. Duh purtând și Mișcând Întreg Harul, poartă și Mișcă totodată Mintea-Simțirea-Gândirea Întregii Sf. Treimi, Tatăl, Sf. Duh și Fiul.

Scriptura ne relatează Actul Creației. Se are impresia că Dumnezeu Creează întâi Trupul-Corpul și apoi Sufletul. Din cele de mai sus se vede că Dumnezeu este întâi Persoană și Treime și apoi Har Energii. Deci, Dumnezeu lucrează întâi ca Persoană și apoi prin Har Energii.

În Creație Sufletul este Corespondentul Persoanei Dumnezeiești, iar Corpul este corespondența Harului Energiilor. Dumnezeu Creează întâi Sufletul ca să poată apărea Corpul Chipul Energetic al Sufletului. Dumnezeu de fapt creează și Sufletul și Corpul deodată, dar nu amestecat. Harul nu poate lucra înaintea Mișcării Persoanei Dumnezeiești, căci Harul ieșe din Mișcările Persoanei. În Creație, Sufletul este pe Modelul Persoanei, iar Corpul este pe Modelul Harului.

Dacă n-ar fi fost Harul, Dumnezeu ar fi făcut Creația doar ca Suflet și ar fi trebuit să treacă un timp îndelungat în care Sufletul să-și construiască Corpul său, ca o evoluție de Corp, ce nu este după Logica Creștină. Corpul nostru nu este străin de Sufletul

nostru, ci este pe baza Modelelor Triadice ale Sufletului nostru. Mișcările Sufletului nostru dă Viață Energetică Corpului nostru.

Scriptura ne relatează o Creație completă de la început, ca Suflet și Corp. Dumnezeu întâi se mișcă ca Persoană și numai datorită Mișcării se produc apoi Energiile Rațiunile Harice. Astfel se Creează întâi Sufletul, căci fără Modelul Suflet, Corpul nu poate fi Creat, neavând suport. În Scriptură se trece direct la Crearea Corpului după ce Dumnezeu deja a conceput Sufletul ca Model în Conștiința Sa. „Dumnezeu a zis, să facem Om după Chipul și Asemănarea Noastră (Fac. 1, 26)“. Apoi după ce se termină Creația, Scriptura ne relatează un amănunt „Domnul Dumnezeu a făcut pe Om din tărâna pământului, i-a Suflat în nări suflare de Viață și Omul s-a făcut astfel Suflet Viu“. (Fac. 2, 7) Sufletul este Realitatea de bază. Dumnezeu îl are în Conștiința Sa ca Model și după ce se Creează și Trupul înrudit cu Natura prin tărâna Pământului, Dumnezeu Suflă acest Suflet deja Creat și îl unește cu Corpul. Suflet Viu, cum zice Geneza, are înțeles de Mișcare de Suflet în Corp-Trup. Harul Energiile Divine sunt tot Transcendent, încât poate actiona și pe Sufletul și pe Corpul Creației. La crearea Corpului Harul Energiile Divine se coreleză chiar substanțial, dând Corpului Chip de Har Rațiuni Divine. De aceea, după căderea Creației, Corpul despărțindu-se de Har, își pierde Tiparele Rațiunilor Divine până la ruperea sa de Suflet, până la moarte. Așa, după cădere, până nu restabilim Rațiunile Divine în Corpul nostru, nu putem restabili Chipul De Rai. Și în Corp după cădere s-au adăugat Tipare Energetice Antihar, Antiraționale ce ne fărâmitează Energiile Corp până la distrugere. Harul sfințește și Sufletul și Corpul nostru, dar mai ales în Corp, care este Chipul direct de Har, acționează direct și substanțial. Harul după Creație face o înglobare de Totalitate Dumnezeu Creație, fără amestecare. Harul Rațiunile Divine deși sunt prelungire de mișcare Personală Dumnezeu, însotesc deodată toate mișcările Persoanelor Treimice, și în prezentă Harică astfel Dumnezeu Creează Totul. Chipul de Har ca Rațiuni Divine intră în toate formele de Creație și astfel face o legătură Harică între Creație și Dumnezeu. Creația este în spațiul Haric. Ca Realitate în sine sunt Trei Modalități de Spațiu într-un același Spațiu al Absolut care este însăși Persoana Absolută Dumnezeu. Este Spațiu Persoană Dumnezeu, este Spațiu Treime de

Persoană și este Spațiul Harului, toate în Unicul Spațiu Persoană Absolută Dumnezeu, toate fără amestecare nedespărțite, în întrepătrundere. Nu este vorba de planuri, că ar fi niveluri străine de Perfectul Absolut. Este vorba de Spații egale în întrepătrunderi, în Moduri de Spațiu ale unicului Spațiu Dumnezeu Unul. Creația este la fel un Mod de Spațiu Propriu care, fiind în Spațiu Haric, este totodată în totalitatea Modurilor de Spațiu Haric, este totodată în totalitatea Modurilor de Spațiu Dumnezeu fără amestecare. Harul este Spațiu Divin ce înglobează și întrepătrunde Spațiu Treimic Dumnezeu și Spațiu Creației. Sunt Spații de Lumi coexistente-întrepătrunse, nu în niveluri separate, ci în Moduri de Realități deosebite într-un același spațiu Absolut.

VII.

Citesc, recitesc... mai mult dus de un ceva fără înțeles. Avva Arsenie intră pe neobservate în chilie.

– Domnul să fie cu tine, Fiule ! Ce citești ? Memoriile unui Isihast... De unde ai acest Manuscris, pentru Dumnezeu ?... Știi al cui este ? Al unui Neofit, ucenic al pustnicului Neofit. Arsenie de care ți-am povestit, l-a urmat în această chilie. La Arsenie am văzut acest Manuscris, iar când a murit nu s-a mai știut de el. Și eu l-am citit. Mi s-a părut greoi... Teologie, Filosofie Mistică, de toate... Venise chiar un profesor de teologie pe la noi în Mănăstire care, după ce l-a citit și el, a spus că este ceva care și pe el îl depășește... Pe semne este ceva tradițional Mistic, mai puțin cunoscut... Arsenie îl ctea și el mult... și alții au mai încercat să îl citească, dar nu pricepeau mare lucru... Acest Arsenie mai povestea fraților învățăturile din acest Manuscris, dar mie mi se păreau mai mult fantastice decât reale... Pustnicul Neofit a adus în Mănăstirea noastră Duhul Rugăciunii aceleia zise Isihaste, a Minții în Inimă. Așa de mult o ridicau în slăvi încât pe unii îi supăra. Acest Arsenie mai avea încă un caiet cu nu știu ce scrieri filocalice... În Mănăstirea noastră au încercat mulți să facă această Rugăciune Isihastă... Toți ucenicii pustnicului Neofit se țineau în mod deosebit de această practică... Dar cum ai găsit acest Manuscris ?...

Îi povestesc întâmplarea.

– Firida după Icoană ? Nu înțeleg. Se repede la perete. Pare nedumerit. Mă apropii și eu și cu un deget apăs ușor într-o crăpătură și deschid o ușă pe care este pictată direct Icoana. Aici am găsit-o.

– Dar cum t-i-a trecut prin cap să cauți aici ?

– Icoana !... Icoana aceasta mi se păruse de la început suprafață, parcă avea o privire tare și lungă.

– Da ! Pare o Icoană aparte deși este aproape ștearsă. Știi cine a pictat-o ? Tot acel Neofit care a scris Manuscrisul, ucenicol pustnicului Neofit. Se zice de acest Neofit că a umblat mult prin toate Mânăstirile din țară, a fost și la muntele Athos și la Ierusalim, știa multe, chiar și limbi străine. Aici, în Mânăstirea noastră, l-a întâlnit pe pustnicul Neofit. Cât era de deștept, acest pustnic l-a dat gata. Toată știința lui s-a topit. Pustnicul Neofit nici el nu era un prost, se zice că a fost fiu de boier. Nu se știe cum a intrat în Mânăstire, unde a stat puțin, că s-a făcut pustnic și a stat într-o peșteră mulți ani. Apoi a venit în Mânăstirea noastră. Se zice că era foarte ciudat, avea ceva nefiresc... Privea uneori lung-lung și parcă uită de el... sta în loc chiar câte o zi întreagă. Dar era senin la față și bland, slab ca o stafie, mâncă doar buruieni și semințe. Nu prea stătea de vorbă. Dacă venea cineva la el îl privea întâi lung și apoi pe unii îl punea pe un scănel să se roage cu Mintea în Inimă.

Așa a fost cu acest Neofit cărturarul. L-a pus să se roage cu Mintea în Inimă. Se zice că a sărit arțagos, că el nu poate așa ceva, că Mintea trebuie să stea în cap... Așa s-au ciorovăit până s-au certat. Până la urmă, pustnicul Neofit a învins și Neofit cărturarul, s-a făcut ca mielul. Mai mult, a rămas aici în Mânăstire. Atât de mult îl iubea pe Avva al lui pustnicul Neofit, încât la moartea pustnicului trei zile a stat la mormântul lui. Spumea Avva Arsenie că l-au găsit călugării leșinat. L-au luat și l-au dus aici în chilie, unde a mai stat leșinat încă o săptămână. După ce și-a revenit, parcă a devenit un altul. Îl imita pe Neofit întru totul și Arsenie l-a urmat la fel. Era frate foarte Tânăr și uneori mergea pe la pustnicul Neofit. După moartea lui Neofit cărturarul, acest Arsenie îl ia locul în această chilie. Nu după mult timp a murit și acest Arsenie și se pare că s-a terminat cu ucenicii pustnicului Neofit. Acum ai venit frăția ta. Ai grija !... Sincer să-ți spun toți mi s-au părut cam ciudați. Înțeleg și eu Rugăciune, nevoițe călugărești, dar ce fac acești Neofiți pare ceva neobișnuit. Stări fantastice... nu știi ce vezi... stări dincolo de obișnuit... Eu cel puțin sunt un călugăr de mijloc. Trăiesc regula Mânăstirii, particip regulat la Slujbele Bisericii, nu mă cred mai deștept decât alții... Acești Neofiți parcă sar

undeva dincolo de normal. Sunt călugări buni, mai mult decât evlavioși... dar fantasticul acela de Rugăciune a Minții în Inimă, de nu știi ce trăiri dincolo de real... eu unul nu prea înțeleg, nu pot intra în spațiul lor... am o reținere, poate din neputință de a-i urma. Frăția ta înțelegi ceva din acest Manuscris ?

– Într-adevăr, este greoi. Eu însă îl înțeleg în altfel. Un alt ceva mă leagă de ceea ce spune aici. Trăiesc niște stări, aşa cum spuneai, un fantastic neobișnuit... Mai mult este un Duh decât o învățătură; aici este altceva, este un Duh de Taină. Dacă Isihasmul este acest Duh de Taină, eu încep să-l pricep.

– Fiule, eu nu știi ce să mai zic. Ai căzut cam direct în acest Duh. Nu știi cum ai s-o scoți la capăt. Trebuia întâi să treci prin ceva mai obișnuit și apoi eventual... să ajungi și la aceasta. Eu unul nu știi să te povătuiesc.

– Avva Arsenie, te rog să-mi fii Duhovnic, să fii alături de mine. Într-adevăr, am căzut cam direct în acest Duh, dar nu mai pot să ies.

– Domnul să fie cu tine, fiule ! Icoana de aici să-ți fie ocrotitoare. De aceea pe semne a fost pictată direct pe perete ca să rămână permanent aici.

– Da ! Duhul de care vorbim ieșe din această Icoană. Este Însuși Duhul Icoanei. Acești Neofiți ce au trecut pe aici sunt într-adevăr ai Duhului Icoanei.

– Fiule, deja vorbești ca Neofiți... Eu unul nu pot merge mai departe...

VIII

O liniște tare și densă cuprinde chilia. Candela la fel parcă înghetase într-o lumină tare și tăcută. Din Icoană parcă se întinde Acel Greu-Dens-Plin, ca o realitate în care este realitatea noastră obișnuită... un ceva nefiresc mă cuprinde, mă străpunge... Ce ușor îmi este Corpul... Ce uiitor... Mintea se lărgeste, parcă se desface dintr-o încordare pe care nu o sesizasem... Un gol plăcut se face toată Mintea... Corpul și Mintea devin un gol ușor plutitor... Densul-Greul-Plinul mă apasă... Aud trecător o vibrație, o pulsatie, ca o Inimă ce bate totul dintr-o dată, care apoi se topește în acest Dens-Plin-Greu...

O transparentă nemaipomenită ... Se vede totul dintr-o dată... Curios că lumea nu mi se pare fantastică. Lumea toată se face un

gol pe care nu-l pot descrie... Parcă văd totul, îmi văd și creierii în cap, îmi văd și măduva din oase... Văd săngele în vine cum parcă a rămas și el în loc... Tot ce este în Minte și Corp se alege ca un ceva gol prin care pătrunde acest Dens-Greu-Plin... Se întinde acest Greu-Dens-Plin, se întinde zdrobitor și într-o claritate de neînchipuit. Ai vrea să te miști și parcă nu are rost. Totuși acest Greu-Dens-Plin se Mișcă totul dintr-o dată pe dinăuntru, pe din afară, peste acestea...

Sufletul-Persoana, zice Manuscrisul. Acest Dens-Greu-Plin sunt eu Sufletul... Eu vorbesc, mă mișc... Extraordinar ! Mișcarea aici este vorbire. Nu Idei-Cuvinte, ci dincolo de acestea... O vorbire ce sunt eu și totuși cu niște transpuneri ale mele ce sunt tot Eu... Sufletul comuniune-vorbire de sine... Mă mișc ca vorbire... Această vorbire sunt chiar Eu însumi... Eu sunt conștiința... Conștiința este vorbire... O vorbire în mine de Eu-Duh-Spirit... Acest Dens al Meu sunt Eu într-o mișcare vorbire de Eu-Duh-Spirit, fără să fiu împărțit... Dacă n-aș fi Eu și Duh și Spirit în acest Eu-Mine, parcă aș fi o Conștiință Înghețată, fără să pot vorbi... Eu sunt Eu-Duh Spirit și totuși un singur Eu-Vorbire... Greul-Densul-Plinul sunt Eu Însumi, sunt Eu-Vorbire, Sufletul-Persoana-Chip de Dumnezeu... Conștiința-Eu !... Aș vrea să gândesc ca înainte în idei, cuvinte... dintr-o dată Golul din Corp se mișcă... Extraordinar !... Iese ceva din mine ca o prelungire... Parcă Eu curg și mă prefac în Corp fără ca Eu să mă amestec... Corpul începe să se miște într-un mod fantastic... Mintea !... Mintea-Eu credeam că este însuși Sufletul... Acum Mintea este însuși Corpul, ca o formă pe dinăuntrul și pe dinafara Corpului... Mintea Începe să se miște în Gânduri-Idei... Eu cel Dens-Greu-Plin îmi văd gândurile, îmi văd Mintea... Mintea iese ca o vibrație dincolo de mine... Eu nu sunt vibrație, sunt vorbire, Dens-Greu-Plin, vorbire Eu-Duh-Spirit...

Mintea scoate în afară vorbirea de Suflet și o face Corp... Eu parcă am uitat să vorbesc în Mine, nu mai știu să vorbesc... Văd doar gândurile Minții cum ies în vibrații din niște murmururi din Mine Eu-Duh-Spirit... Văd Mintea cum se mișcă într-pulsăție de gânduri ce undeva... undeva... Extraordinar !... undeva, în centru, Gândurile se fac ca o pulsăție... E Inima... Da !... Inima este Locul unde vibrațiile Minții se prelungesc din vorbirea de Suflet și se fac bobițe de Sâng... gânduri făcute Trup circulă parcă prin tot cor-

pul... Sângele sunt gânduri de Minte prefăcute în lichid colorat... Inima din Corp bate ușoară și Sângele curge din ea ca niște scânteioare într-o rază de lumină roșie, ce se încolăcește și pătrunde prin tot Corpul...

Greul-Densul-Plinul mă sufoc... Corpul însă este ușor ca un fulg, plutește... În mine Greul-Plinul-Densul simt o apăsare insuportabilă... Parcă aș vrea să nu mă mai văd, să mă ascund în mine însumi, să mă pierd în Corp... dar trec dincolo de el... Mă simt ca un agățat în mine însumi... Prin acest Greu-Dens-Plin curge, de asemenea, o lumină ca și Sângele prin Corp... Această Lumină mă apasă groaznic... Mă apasă această Lumină de care îmi este teamă... Dintr-o dată, o Lumină de la Icoana din perete mă străpunge... Îmi revin... Avva Arsenie stă lângă mine îngrijorat.

– Fiule, cred că ești bolnav. Trebuie să te muti din această chilie. Neapărat trebuie să ieși de aici. Deja este prea mult și prea repede... Ce Duhuri or fi aici ?... N-aș fi bănuit așa ceva... Doamne, Maica Domnului !... amândoi ne închinăm cu privirea către Icoana din perete ce ne învăluiește cu Duhul ei tare...

14.

Citesc în continuare Manuscrisul. „Logica perfectului nu admite imperfectul. Perfectul nu se poate rupe, nu poate să devină și imperfect. Imperfectul este Iluzie-Închipuire ce nu există în sine. Pentru Creștini, Răul-Imperfectul este urmarea Căderii din Rai. Binele și Răul este Pomul Căderii din Rai. Căderea Creației începe cu Îngerii.

În Rai (Icoana Creației întregii), Îngerii căzuți-Demonii, erau izolați în Șarpele și Pomul Binelui și Răului. Dumnezeu nu creează un Pom special ca să încerce pe Om. Îngerii au fost creați înaintea Naturii și a Omului. Îngerii sunt primii care cad din Chipul Perfectiunii. Pomul Binelui și Răului din Rai este imaginea Reală a căderii Îngerilor, o creație străină și proprie a creației însăși. În Rai (Creația Totală) toate erau Creația lui Dumnezeu Însuși, afară de Pomul Căderii, care era creația Îngerilor căzuți. Toată Creația Raiului era verde-înflorită-luminoasă, doar Pomul Căderii era uscat fără frunze și flori, doar cu trei mere lucioase și fantomatice.

Dumnezeu îl avertizează pe Adam să nu repete căderea Îngerilor. Mâncarea din acest Pom al Căderii era să nu se împărtășească de otrava căderii, să nu repete păcatul Îngerilor căzuți, să nu se

lase furați de iluzia imperfecțiunii, a ruperii în Bine și Rău. Omul cade și el dar nu crește Răul ca Îngerii căzuți, ci preluând, mânăcând Răul deja creat de căderea Îngerilor. Îngerii cad prin gândirea-crearea răului. Omul cade mânăcând, preluând pe cel diavolesc. Imperfectul Răul Omului este astfel după Modelul Răului Diavolesc. De aici Mistica prin care orice Rău este asociat cu un diavol, sau pe un tipar diavolesc. De aici Demonologia căderii și imperfecțiunii. Perfectul este Chip de Dumnezeu. Imperfectul-Răul este Chip Diavolesc. Răul nu este ruperea perfecțiunii în polarizarea Bine-Rău. Creația prin cădere inventează acest străin Rău, ca adăugire a unui Chip de cădere, ca Antichip. Realitatea Dumnezeiască, deși în Modele-Diversitate de Sine, nu este Polarizare contrarie. Perfectul și imperfectul nu pot sta alături. Absolutul este Perfectul Absolut, încât Imperfectul-Răul nu este ca realitate în sine, ci un adaos străin, de Antiperfect. De aceea, Răul este Păcat, nu simplă Polarizare, Răul este o Creație a Creației, o închipuire a Creației, care se face Antichip de Creație adevărată. Creația este Transpunerea Realității Absolute Dumnezeiești într-o Realitate nouă Creață, care nu este contrară celei Dumnezeiești. Creația se desparte de bună voie de Dumnezeu, ca o pretinsă libertate independentă de Sine și aşa își adaugă un Nou Chip care acesta se Polarizează ca Bine și Rău. De aceea Răul este maltratarea Binelui, de unde suferința până la moarte.

„De veți mâncă din Pom veți mori“ (Fac. 3,3). Creația este Perfecțiunea Creață pe Arhetipul Icoanei Perfecțiunii necreate. Nu sunt două Perfecțiuni ci una singură în dublă deschidere de Sine. Perfecțiune este Persoana însăși. Semnul căderii este Suferința. Creația se desparte de Modelele Perfecțiunii Creându-și noi Modele Anti-Dumnezeu. Si Dumnezeu fiind Însuși Iubirea, Căderea este astfel Antiuibire, adică Ură. Ura în sine nu are realitate căci nu poate distruge Perfecțiunea, dar devine Realitate prin suferința Realității afectate de Ură. Ura în sine este suferința de sine. Cine urăște, suferă el primul. Suferința este glasul Iubirii Maltratate.

Cine urăște își chinuie propriul său Sine-Iubire. Ura este Auto-chinuire, autosuferință. Drama căderii nu este că se creează Antimodelle Dumnezeiești, ci că se produce suferința ca strigăt al fondului său de Iubire Maltratată.

Nimic nu-l atinge pe Dumnezeu Cel de Neatins ca strigătul sufriștei. Îngerii, cad că nu mai iubesc Total pe Dumnezeu. Libertatea este Mișcarea nestingherită a fondului Perfect. Persoana înseamnă Iubire Absolută. Iubirea înseamnă Comuniune Absolută. Comuniunea înseamnă Triadă de Sine și Treime în afară de Sine. Din aceste Modele Arhetipuri ies Energiile Harice. Perfecțiunea necreată este Totalitate. Perfecțiunea creată este „Prin și În“ această Totalitate Perfecțiune necreată. Creația fiind condiție de Creație, poate ieși din Perfecțiune nu prin chipul său de Perfecțiune, ci printr-un Model de adaos și confectionat. Așa, imperfecțiunea este o aberație pe care o încearcă Creația doar în propria ei Realitate de Creație. Imperfecțiunea nu a existat, ci este inventată de Creație.

Astfel se poate scăpa de imperfecțiune. Creația a încercat o independență față de Creator, ca un fel de neutralitate. Dar acest neutru depărțându-se de Dumnezeu se Polarizează pe Sine ca Perfecțiunea dublată de chipul căderii. Dacă Creația ar fi rămas la simpla neutralitate, ar fi desfășurat fondul său de Naștere Creație. Dar, prin cădere, Creația nu rămâne aici, ci intră într-o rupere de Sine, într-un chip de adaos antagonist Chipului Adevarat. Drama căderii este în suferința Polarizării ca Bine și Rău și Maltratarea Chipului de Perfecțiune de către Chipul Imperfect. Așa noi ca trăire Tainică Isihastă, trebuie să dăm la o parte Chipul de adaos al căderii, astfel încât Chipul Adevarat să reintre în Propriile Sale Mișcări. De asemenea, și în Corpul Creației Căzute, Tiparele de adaos Antiharice trebuie date la o parte, ca Chipul Haric Rațional Divin să se oglindească în Corpul Trupul Creației.

15.

Adam cade și ca Suflet și ca Trup. Ca Suflet acceptă despărțirea de Dumnezeu (ca neascultare) și ca Trup cade prin Mâncarea Energetică din acel Rod al Căderii, care îi afectează Corpul cu Energii Antiharice, Antiperfecțiune Corp. Mărul din Pomul Căderii din Rai este cu Adevarat „Cutia Pandorei“, care odată mușcat desfăcut, răspândește în Corp acele Energii demonice cu tot complexul diavolesc. În Corpul lui Adam și Eva, din momentul mânăcerii din Pomul căderii intră cu adevarat toate Tiparele Raționale Demonice. Corpul Adamic devine astfel din lăcaș și Chip al Harului Divin, lăcaș al mișcărilor diavolești. Harul se dă la o parte și aşa Adam și Eva se văd goi. Pe acest gol de Trup încep să încolțească

semințele Energetice Diavolești. Așa Trăirea Isihastă în restabilirea Corpului Decăzut cere înlăturarea Tiparelor Demonice. Creația Căzută se asociază cu aceste Modele Tipare de cădere. De aici Trăirea Tainică Isihastă, ca ieșire din păcatul Căderii, prin revenire la Modelele Dumnezeiești, ca Suflet, și la tiparele Harice ca Trup-Corp, totodată ca eliberare de Modelele și Tiparele Antiharice. Creația nu devine imperfecțiune prin Eseanța sa de Creație Perfectă, ci printr-o străină și contrară confecție de adaoș ca Chip Decăzut. Creația prin Propriul său Chip Perfect nu poate cădea și atunci inventează un nou Chip pe care și-l asociază.

Așa restabilirea Chipului de Decădere se face prin despărțirea de acest Chip de adaoș Antichip. Păcatul-Răul nu există ca esență, el se adaugă, se asociază, fiind astfel posibilă o eliberare de Păcat.

Cădere este Tipar al Răului Demonic ce se transpune apoi și în Natură și la Om. Orice formă Rea are Tipar Rău. De aici Mistica formelor până la Mistica Numerelor. Numerele imperfecte sunt considerate rele-nefaste, chiar sub influența directă a Energiilor demonice. De aici Magia Astrelor. Unele Astre intrând sub stăpânia unei Spirite, întipăresc tendințe bune sau rele. De aici, Trăirea Trainică Isihastă, punte un accent deosebit pe rememorarea Modelelor Treimice Dumnezeiești în Suflet și rememorarea Rațiunilor Divine Harice în Corp, ca singurele care pot, efectiv, să dea la o parte Modelele și Tiparele Demonice ale Căderii. Trăirea Tainică Isihastă este astfel prin Hristos ca Model de Suflet și prin Harul Divin ca Tipar de Corp.

Fără acțiunea directă a lui Hristos și a Harului, noi cei căzuți tot ce vrem să facem este incomplet și parțial.

Creația este Perfectiunea în Potență ce are un urcuș de creștere în asemănarea cu Dumnezeu Creatorul Său. Creația este în sine Conștiință, dar nu este total Conștientă de fondul său de Naștere Creatie. Creația iese din ce n-a fost, i se dă ce nu a avut, primește în Dar Totul. Creația este astfel Sămânță-Existență-Chip, Existență ce crește fondul său de Naștere-Creație. Realitatea în sine este: Viul-Viața-Existență; simbolic, Pomul Florile-Rodurile-Semințele. Existența creată este Chip Model de Existență Sămânță. Așa Creația trebuie să crească fondul său de Sămânță Creată, în care este deja Tot Pomul, să ajungă Chip de Dumnezeu Total (Pomul). Creația Chip de Existență nu evoluează în Pom, îl are deja ca informație în sine însăși. Creația actualizează în Mod

de Creație Modelele și Tiparele Dumnezeiești. Dumnezeu Se transpune în Creație ca Model Arhetipal, pe care Creația apoi îl crește în Mod Propriu de creație, nu ca Evoluție de Creație, ci ca dezvăluire de dublu Chip, de Dumnezeu și de Chip de Creație. Mai mult, Dumnezeu Necreat nu se imită pe Sine, ci efectiv Creația este un Nou Model de Creație ca alternanță a Modelului său, ca nesfârșite posibilități de proprie deschidere. Creația este astfel și o Operă de Creație, ca Modele și Tipare noi.

În Creație Dumnezeu Se Regăsește pe Sine în toată Deschiderea Sa, după cum și Creația, de asemenea, se regăsește pe sine în Dumnezeu prin toată configurația sa de Creație. Creația nu este o simplă imitare a lui Dumnezeu ci și o Operă de Creație a Lui Dumnezeu. Creația pare tot așa de bine Deschidere de Dumnezeu cât și Reconstituire de Dumnezeu, de unde confuzia unei evoluții de Creație spre Chip de Dumnezeu. Creația nu este evoluție de venire în Dumnezeu că și Creația este Totalitate Chip de Dumnezeu în complex Propriu de Creație, ca transpunere de Chip Dumnezeiesc. Acest Propriu al Creației dă impresia de Evoluție, care în fond nu este, fiind sens de Creștere și Modalitate proprie de Creație. De aceea și Creația este Chip de Fiul creat care Multiplică pe Dumnezeu nu ca simplă Reproducere, ci totodată ca existență de Sine ce răspunde în mod Propriu, ca atitudine proprie față de Creator. De aceea Dumnezeu Se Regăsește pe Sine în Creație și totodată găsește în Creație o Nouă Existență cu care poate comunica Real ca și cu un Partener. Comunicarea Lui Dumnezeu cu Creația Sa, nu este doar o simplă recunoaștere a Creației în Dumnezeu, ci este și o Coexistență de Dublă Realitate de Sine, ca Iubire reciprocă fără amestecare, ca Împărtășire. În Creație, Dumnezeu își Transpune toată Beatitudinea Sa Dumnezeiască, iar Creația se împărtășește de acest Sublim. Dumnezeu în Creație Se Odihnește și Creația la fel în Dumnezeu își găsește odihnă. „Că Sfânt Ești, Dumnezeul nostru, și întru Sfinți Te Odihnești“, zice cântarea. și Creația este un Viu Propriu, dar nu prin sine însăși, ci prin Viul Creator Dumnezeu.

De aceea, Viul Propriu de Creație, despărțit de Viul Dumnezeu se consumă pe sine până la distrugere moarte. În Creație se găsesc concomitent Realitatea Dumnezeiască și Realitatea Proprie de Creație.

Pe mulți îi derutează această dublă existență Dumnezeu-Creație, ajungând până la amestecarea Dumnezeirii cu Creația, sau asumând o parte celeilalte, până la falsificarea Chipului Real, atât al Lui Dumnezeu cât și al Creației.

16.

Păcatul!... Persoana este Taina deschiderii în sine propriu și în afară de sine. Păcatul este o slăbire a caracterului personal de Creație, ce se traduce prin Antiuibire. Hristos este Chipul Iubirii Dumnezeiești Unit cu cel al Creației. Dacă este o zisă libertate a Creației de a fi sau a nu fi în unitate cu Dumnezeu, mai este și o supralibertate de a fi liber și de orice libertate, ce este tocmai Iubirea. De aceea este o deosebire de Mod între Iubire-Dragoste-Dăruire. Această Triadă Proprie Persoanei, se deschide în Treimea de afară într-o Multiplicare ca Moduri diferite. Iubirea rămâne Arhe-liberitatea-voia totală. Dragostea rămâne Libertatea-calea Deschiderii. Dăruirea rămâne Alegerea-Concretizarea Deschiderii. Persoana:

- Iubire	- Voie	- Arhelibertate
- Dragoste	- Libertate	- Deschidere-Liberitate
- Dăruire	- Alegere	- Direcția-Sensul-Alegerea

Astfel, Păcatul este schimbarea sensului în mișările Persoanei. Totala Alegere este Dăruirea. Prin Dăruire Totală, Alegerea nu mai este contrazicere și nici ruperea Deplinului ca Polarizare. Alegerea Contrară este Nedăruirea care devine Antiuibire. Așa: Triada Păcatului.

- Păcat	- Antiuibire	- Excluderea Întregului
- Greșală	- Antidragoste	- Excluderea unui Mod de mișcare
- Vină	- Antidăruire	- Excluderea Modului firesc de mișcare

De aici se vede că Alegerea dacă nu este după Firea Mișcărilor, nu mai este Libertatea Dragostei și nici Unirea în voia Iubirii Totale. De aceea căderea pornește de la Suflet și se răsfrângă în Corp. Mâncarea din Pomul Oprit este actul final al Căderii Sufletești, al Căderii din Alegerea firească prin asocierea cu Antiuibirea în locul Dragostei, până la despărțirea de Dumnezeu, ce este Păcatul în sine.

17.

Iubire-Agape-Eros

Realitatea Dumnezeiască este Una Totalitate, Persoana Absolută, care este totodată Chipul Dumnezeu Tatăl. Tatăl este Originea

Originilor, din care ies și se Nasc Toate, în care se întorc Toate, în care se regăsesc Toate. Chipul Dumnezeu Tatăl rămâne Același ca Deoființime a Totalității, de la Persoana Însăși până la Har-Energiile, până în Creație, ca Filiație de Creație. Noi, Creația, deși nu suntem Deoființă cu Dumnezeirea ca Realitate în Sine, suntem totuși Deoființă ca modele și Tipare, Transpunere de Dumnezeu în Natură de Creație. De aici posibilitatea unei Uniri-Mistici-reale între Creație și Dumnezeu, fără să se cadă în Panteism. Amprenta Unicului Dumnezeu este Deschiderea Tuturor posibilităților fără Amestec și fără Despărțire. Totul este din Dumnezeu Unul, chiar dacă Chipul Său Unul se Transpune în nenumărate Modalități de Realitate. Modurile Unicului Unul nu sunt Polarizări-Contraziceri de Unul, ci Transpunerii de Unul în alte Fețe de Unul, fiind Unul și Multiplul totodată și neamestecat.

Căderea Creației aduce un deranj în această Armonie Perfectă, prin Conștiința de Adaos-Decăzută. Dumnezeu Unul rămâne Unul. Dumnezeiasca Treime rămâne Treime. Harul-Rațiunile-Energiile Divine rămân Energii. Dar toate sunt Același Dumnezeu în Sine, de Sine și pentru Sine.

De aici, Iubirea-Agape-Eros. Acestea nu sunt același fapt ca Modalitate, deși au același Chip Unic de Realitate în Sine.

Iubirea este Unitatea Absolută, Chipul Unicului Dumnezeu ca Unul. Agape este Unitatea Treime ca Treime, ca Modalitatea Unului în Multiplu, ce nu contrazice pe Unul. Eros este Unitatea Har Energii-Rațiuni, ca prelungire-Ecou-Inerție de Iubire și Agape Unite. Astfel, nu se mai pot confunda, fiind Trei Moduri distincte care nu se Amestecă și nu se despart. Pe Dumnezeu nu-L poți Reduce la Treime sau la Har, ci toate sunt totodată neamestecate și nedespărțite. La fel, Iubirea-Agape-Eros nu se pot Reduce între ele la un singur Mod, ci fiecare rămâne ca Realitate proprie, dar nu în contrazicere, ci în întrepătrundere. Iubirea este Chipul lui Dumnezeu Unul, Taina în Sine. Agape este Chip de Treime, Evidențiere de Taină. Eros este Chipul Harului Chip de Iubire Energetică. Iubire-Agape-Eros sunt Trei Moduri de iubire ale aceleiași Iubiri. Dacă le desparți, le falsifici, dacă le amesteci, le denaturezi. Iubirea este Adâncul Persoanei în Sine, Agape este Adâncul de Dragoste între Persoane, iar Erosul este Adâncul de Atractie Energetică. Iubirea este Iubire în Sine. Agape este Iubire-Dragoste-Dăruire,

ce se traduce și se prelungescă în Eros ca Atractie-Afecțiune-Simpatie. Sufletul este Chip de Agape, Beatitudine-Transfigurare-Transpunere, Împărtășanie-Comuniune-Comunicare. Se fac multe confuzii. Se amestecă Iubirea cu Trăirile Energetice ale Erosului, până la confundarea lor vulgară. Erosul este iubire Energetică ce este valabilă doar în Corp, în Suflet fiind Agape, iar ca Unire Totală, fiind Iubirea-Iubire. Deși au același sens al iubirii, fiecare Mod este specific unui anume Spațiu de Realitate. Erosul de Energii are sens de a se reîntoarce în Agape de Suflet din care a ieșit. Mulți cad într-un adevărat Misticism Erotic, în care Energiile Erotice se confundă cu Înseși trăirile de Suflet. Noi, ca Realitate, suntem Suflet și Corp și aşa cele două, Iubire Agape și Eros sunt net diferite, chiar dacă sunt în legături și influențe reciproce. De aici Taina Căsătoriei în Creștinism. Creștinii sănătoși le înțeleg rostul specific și aşa le unesc în Binecuvântarea Divină. Iubirea este Integratoare. Agape este deschidere în Triade de Suflet-Persoană și în comunicarea de Suflet Persoane. Eros este prelungirea de Agape de Suflet în Corp Energii. Iubirea este Unitatea Absolută. Agape este Triada:

- Iubire	- Persoană	- Chip
- Dragoste	- Ființă	- Față
- Dăruire	- Dumnezeire	- Asemănare.

Erosul este la fel Triadă:

- Eros-Atractie	- Individualitate
- Împărtășire-Afecțiune	- Formă
- Sex-Simpatie	- Manifestare.

Ca Suflet, noi suntem Model de Dăruire. Fiecare Suflet este aspectul Înfățișarea Dăruirii sale de Suflet, ca Rod-Asemănare a Iubirii Sale de întreagă Persoană. Corpul fiecărui este Aspect înfățișare a prelungirii Dăruirii Sale de Suflet, ce se traduce și mai corect ca Individualitate Proprie. Dăruirea de Suflet este firea Iubirii. Așa fierea Dăruire de Suflet dă Firea de Individualitate Corp, ca manifestare de fire. Astfel, Corpul nostru este Prelungire de Moduri de Mișcare Suflet. Sufletul este Agape:

- Iubire-Împărtășire
- Dragoste-Transfigurare
- Dăruire-Transpunere

Trupul este Energie-Eros:

- Atractie-Eros
 - Afecțiune-Transmitere
 - Simpatie-Sex.
- Și acestea sunt apoi denaturate după Cădere ca
- Desfrâu
 - Mâncare-consum
 - Curvie
- ca Trup-Corp, iar ca Suflet:
- Ură-Păcat-Antiubire
 - Ucidere-Greșală-Antidragoste
 - Autodistrugere-Vină-Antidăruire.

Și ca încununare, Erosul Decăzut duce la Moarte, iar Agape trece în suferință Iad. Sufletul nu este Minte-Sentiment-Gândire, ci este dincolo de acestea ca: Conștiință-Subiect, Duh-Ființă, Spirit-Sine.

Mintea-Voința, Simțirea, Gândirea sunt Prelungiri Energetice ale Triadei de Suflet. Erosul este Complexul Energetic Corp ce nu se poate Confunda cu Agape de Suflet. Confuziile din unele Mistici, că Sexul este de fapt Toată Energia Trăirii mistice sublimată în Spiritual, nu sunt adevărul Trăirii Isihaste. Se pierde din vedere că Energia Corp nu este o realitate de sine și în sine, ci este ieșire din Agape Suflet, ca Prelungire de Dragoste de Suflet în afară, ce nu are Rațiunea să stea în Corp, ci să se întoarcă iarăși în Agape-Suflet.

Energia eros dacă devine independentă de Agape-Suflet, se denaturează în desfrâu. Erosul este o stare provizorie a Dragostei Agape de Suflet, în Realitatea fizică Energetică, care de nu se întoarce în Suflet Agape, devine Anti-Agape, devine Pervertire-Desfrâu. Prejudecata unora că se sublimează Energiile Eros în ceva presupus Spiritual de Agape-Suflet, este o eroare de fond. Pilda Fecioarelor nebune spusă de Mântuitorul Hristos este Revelatoare. Poți sublima Energiile Sex ca Feciorie, dar dacă nu intri la Nunta Mirelui, la Agape de Suflet, degeaba. Fecioarele nebune nu au Ulei în Candelele lor. Candela este Erosul-Corpul, Uleiul este Dragostea de Suflet-Agape. Fără Uleiul-Agape nu este posibilă Lumina Iubirii ca Nunta-Ospățul Cereșc.

De aici Taina Căsătoriei în Creștinism. Erosul este logodna. Nunta este Agape care se prelungescă în Unire Eros.

Erosul, dacă nu trece prin Agape familie în Lumină-Copii devine un Eros nebun, fără Uleiul Dragostei adevărate. Erosul ca Realitate în sine și de sine nu există ca sens. De se face ca Realitate de

Sine devine Desfrâu Anti-Agape. De aici Monahii și Asceții trec peste Eros direct în Agape și Iubire, nu sublimând Erosul în Agape, ca trăirea Erosului ca Agape, ci sărind direct peste Eros, totodată înlesnind ca Erosul să treacă direct înapoi în Sufletul Agape, de unde iese, fără ocolișul Sex-Corp. Cei care trec Mistica prin Energiile Eros-Sex, nu fac Mistica Agape, ci Mistica Profană de închipuită Spiritualitate. De aici Aberațiile până la Vulgarism din unele Mistici ce au aşa zisele practici Erotice-Spirituale, care sunt în fond o pervertire Mistică. Complexul aparițiilor fantomatice și din Mistica Creștină ca Eros sunt rezistența Energiilor Eros de a se întoarce în Suflet. Trăirea mistică Isihastă nu cocheteară cu Energiile Eros, nici nu le pune la proba Transformării în Dragoste Sufletească, ci pur și simplu sare peste ele lăsându-le în gol și aşa de la sine se întorc în Suflet neconcretizându-se. Trăirea Isihastă nu este o Mistică Energetică, nu folosește energiile Corp ca trăire, ci sare permanent și intenționat peste acestea, în grija continuă de a nu se înșela și amăgi de magia Energetică ca falsă trăire de Suflet. După Căderea Creației, Corpul devine Realitatea de Bază și aşa Erosul Corp nu mai este Erosul normal de Chip și Har, ci decade în Tipare Demonice, intrate în informațiile Minte de la mâncarea din Pomul Binelui și Răului. Energiile noastre de Corp sunt mai mult în Mișcarea Anti-Har, de unde consumul exagerat de Energie Corp până la Autodistrugere-Moarte. Erosul nu are Sens să devină desfătare permanentă în Realitatea Corp, ci să treacă prin Corp pe care să-l antreneze în orientarea de Suflet-Agape. Taina Căsătoriei este tocmai orientarea Erosului Corp în Sensul său de Familie Copii, care, odată avut, să se întoarcă în Sufletul Agape de unde a ieșit. Erosul fără Agape-Familie Copii și fără întoarcere în Agape Suflet, în Aureolarea Iubirii Totale, devine un Eros desacralizat. De aceea Pervertirile Sex sunt cele mai Demonice Decăderi ale Erosului, oprirea Erosului în desfătarea doar de Corp, îl rupe de Suflet-Agape și aşa intră în proprie Pervertire ca Desfrâu. De aici amplificarea Erosului Sex ca înlocuire de Agape-Suflet. Erosul Sex are sens și rațiune doar ca Taină Căsătorie ca împlinire Familie, altfel este înjosirea Dragostei Agape de Suflet, într-o Energie desacralizată. Erosul are sens și rațiune de a fi purtător de Agape-Familie-Copii, până la Agape cu Dumnezeu. De aceea Decăderea Erosului în Desfrânare Corp este totodată despărțirea

Creației de Rațiunile Divine Har, până la înstrăinarea Creației de Dumnezeu.

18.

Ascea Isihastă ! Suflet-Corp... Corpul devine Realitatea Primă după căderea din Rai. Corpul refuză Sufletul în care își are rădăcini. Corpul își arogă dreptul de independentă și autonomie. Corpul vrea Propriul Rai, vrea și un Dumnezeu Propriu. Corpul se crede și Chip de Dumnezeu. Dar ce iluzie !... Suferința !... Ce arătare cumplită !... Acum începe Taina Reîntoarcerii. Până aici Creația visează, suferință o trezește. Plăcere-Desfătare-Betie și deodată Iad. Creația fugă de Dumnezeu în visul libertății și ajunge într-o adevărată robie.

Fiul Risipitor și Desfrânat vrea să se Reîntoarcă Acasă... Este murdar, gol, semine bun, sălbăticit... și totuși cu un ultim zvâncet de viață se reîntoarce Acasă. Își reamintește cum a plecat, cum a călcat în picioare Iubirea Tatălui, cum a luat cu forță moștenirea sa de Fiu, cum și-a făcut de cap în desfrâu și betii, până s-a vândut și rob, ajungând păzitor de porci. Nu ! Nu se poate !... Slugă !... Sub legi, bătăi, Umlință !... El, Fiul, ajunge slugă la porci... Acasă !... Hai acasă !... Slugă, ce oribil !... Din Fiu, slugă !... Înapoi Acasă !... Cu orice risc Acasă !... Înapoia Mea Satana !... Nu mă înfricoșez !... S-a trezit în mine o putere nemaipomenită... Acasă !... Știu că drumul înapoi este mai complicat. Slugă, Stăpân, Legi ce oribil !... Fiu, Tată, ce minunat !... Gata !... Locul meu este Acasă. Voi deveni din slugă, Fiu. Iluzii... S-a terminat cu Roșcovele voastre de care îmi vine greață... Acasă cât mai repede !... Aceasta este Ascea Creștină. Este altceva decât renunțarea la cele lumesti. Ascea Creștină este Drama Conștiinței Personale. Conștiința este condiția de Fiu de Dumnezeu. Căderea este Condiție de Rob. Ascea este Dublu Aspect, trezirea Conștiinței și sbaterea Conștiinței, ca Drum al Crucii. Ascea este desnodământul Căderii, în care Suferința este glasul Conștiinței Maltratate, iar Crucea: Steagul de Eliberare. Nu mai este simplu eroism peste plăcerile lumii, ci Conștiința adâncă a Identității de sine Maltratată de condiția de Cădere. Fac Asceză doar cei treziți la Conștiință. Însăși condiția de Rob este o Asceză-restricție continuă. De aici o contra Asceză voită liberă de Fiu. Între cele Două Asceze de Rob și Fiul este Crucea. Crucea este Ascea liberă de ieșire din condiția de Robie. Paradoxal Crucea este Anti-Asceză Robiei. Crucea este o Asceză

scurtă, dură împotriva robiei, care este o Asceză îndelungată și lentă. Astfel Asceza își are originea în Căderea Creăției. Creăția Căzută intră în Robie. Stăpânirea lumii devine apăsătoare și grea, de unde nostalgia Eliberării. Crucea este astfel puterea Conștiinței Eliberării din Robia Căderii. Semnul Crucii nu este semnul suferinței Robiei, ci al puterii și al Eliberării de Robie. Paradoxal, Crucea este Antisuferință, Steagul Învierii. Prin Cruce se oprește extinderea suferinței robiei.

Miracolul Crucii este Învierea. Dacă n-ar fi Învierea, Crucea suferință ar fi o veșnică robie. Învierea rezolvă Unirea contrariilor. Sluga devine Fiul și Stăpânul devine Tată. Învierea preface Căderea în Icoanele Fiului și Tată care nu mai sunt contrare. Crucea este întretăierea contrariilor din care ieșe Învierea. Transfigurarea în Icoane. Robul devine Fiul. Chipul decăzut se preface în Icoană. Crucea este Înfiera. Nu simpla purificare. Dacă Tatăl nu-l va primi pe Rob ca Fiul, în zadar este toată Purificarea Ascezei. Asceza este Conștiința trezită a identității de Fiul. Fără aceasta nu se poate prezenta în fața Tatălui și nici nu va ajunge la întâlnirea cu Tatăl. Asceza este în vederea întâlnirii cu Tatăl. Fiul decăzut face asceză ca Smulgere din Propria mizerie. Întâlnirea cu Tatăl este dincolo de Asceză, ca ospăt Ceresc-Împărtășire. Asceza Creștină este în corelare cu Iubirea. Asceza este Conștiința trezită, iar Iubirea este sensul acestei Conștiințe. Asceza însă rămâne la poarta Casei și Iubirea intră înăuntru. Unii cred că este deajuns Asceza, iar alții că este deajuns Iubirea. Ca realitate, ele merg împreună. Trăirea Isihastă are în vedere Înfiera, în Crucea lui Hristos se întâlnesc Două Conștiințe, a Lui Dumnezeu Însuși care vine spre Creăție și a Creăției căzute ce se ridică spre Dumnezeu. Asceza Creștină este astfel sub semnul chemării Lui Dumnezeu prin Hristos. În Cruce este îmbinarea dintre Puterea Directă a Lui Dumnezeu și voința Proprie a Creăției. Asceza este să vrei, nu atât să renunți. Să vrei înseamnă libertate de Fiul. Dacă nu ai Conștiință de Fiul, nu poti să vrei. De aceea Taina Mântuirii este Taina venirii Fiului Lui Dumnezeu Însuși Hristos, care aduce Puterea Voinței. Asceza Creștină nu este metodă tehnică, ci Pocăință, Conștiința reîntoarcerii de la starea de robie la starea de Fiul. Asceza Isihastă nu este simpla urmare a Crucii lui Hristos, ci transfigurarea Crucii ca Icoană a Înfierii. Învierea este începutul Icoanei, că Învierea

produce Miracolul Icoanei, de prefacerea Robului în Fiul. Datorită Învierii este posibilitatea Icoanei.

Icoana este Fire Dumnezeiască pe care o câștigă Creăția Învieră. Chipul lui Dumnezeu înseamnă Icoană. Prin Învieră, Robul devine Icoană Fiul. Hristos ca Icoană a Tatălui Dumnezeu se face pentru prima dată Icoană Împărtășanie „la Cina cea de Taină“ dinaintea Răstignirii. El, Fiul lui Dumnezeu, ca Icoană a Tatălui Dumnezeu, este totodată Icoană de Creăție, ca Fiul Creăție. Asceza Creștină este astfel Mistica Împărtășaniei și a Învierii ca Icoană. Creștinismul începe cu Miracolul peste Fire „Să iubești și pe dușmanul tău“. Tânărul acesta este cu adevărat Tainic. Miracolul începe cu trezirea Conștiinței de Fiul, care se lovește însă de dușmani, de împotrivitorul. Prin despărțirea de Dumnezeu, Creăția se face dușmană. Noi avem în adâncul nostru blestemul dușmaniei. Creștinismul începe cu prefacerea dușmaniei în Iubire. Fiecare din noi avem Anti-Iubirea căderii. Revenirea la starea de Fiul este Conștiința Iubirii. Logica Iubirii exclude tot ce este altceva decât iubirea. Robul înseamnă Ură și transformarea Robului în Fiul se face prin suprafirescul Iubire. Icoana înseamnă Iubirea Lui Dumnezeu. Cine Iubește pe Dumnezeu se preface în Icoană. Întoarcerea lumii la Chipul perfecțiunii de Rai se face prin schimbarea Firii Urii în Fire Iubire. Creștinismul vine cu Icoana Iubirii. Icoana înseamnă Unirea contrariilor. Omenescul se unește cu Dumnezeiescul prin supra Firescul Iubire. În fața acestui supra-firesc, te poti Închina. Creștinismul vine cu Biruința Iubirii. Puterea Lui Dumnezeu înseamnă puterea Iubirii. Când ai Iubire în tine, ai Puterea Lui Dumnezeu. Cea mai distrugătoare forță este ura. Ura este Maltratarea Iubirii. Suferința este Maltratarea Conștiinței. Înrobirea este produsul acestor Maltratări. Ura nu poate fi învinsă decât de Iubire. Ura este Anti-Firesc. Iubirea este Supra-Firea. Creăția nefiind Conștiință prin sine însăși, ci prin dăruire de Naștere Creăției, trebuie să-și ia în primire și să Conștientizeze acest Fond, care sunt Modelele Arhetipale Dumnezeiești și Tiparele Harice.

Creșterea Creăției este Dublă Conștientizare, atât a sa de Creăție cât și a Lui Dumnezeu Însuși. Acesta este Psihismul Transcendental al Creăției. Căderea Creăției vine cu un adaos de al Doilea Psihism de Realitate Căzută, contrară celei Arhetipale, care are tendințe de a deveni Conștiința de Bază. Si aşa Conștientul

Ancestral Arhetipal este dat la o parte și se înlocuiește cu un nou Psihism în formare continuă, contrar celui primordial. Conștiința de adaos este din Modele Anti-Arhetipale care sunt în esență polarizate și contrare până la conflict continuu. De aici drama Căderii ca antagonism dintre Chipul Primordial și Chipul de adaos Anti-Arhetipal. Acest Chip conflictual trebuie prefăcut în Chipul neconflictual ca Iubire.

Acum începe Ascea. Căderea este un Cerc vicios al conflictului. Ieșirea din conflict este Crucea în vederea Miracolului Învierii, care este prefacerea în Icoană a Unirii contrariilor. Ascea Creștină este astfel întrepătrunderea Dumnezeu-Creație în care miracolul Dumnezeiesc copleșește pe cel de Creație. Creștinismul începe cu un adevărat şoc, cu Iubirea pe care nu poți să o ai, cerându-ți-se să o ai peste fire. Aici nu mai este vorba de o simplă morală, ci de o Taină în Sine, Suprafirescul mistic, Taina Transfigurării. Taină înseamnă Realitate peste fire, peste Propria Realitate.

Ascea Creștină nu se oprește la forțe Energie Magice. În Creștinism Magia Putere este înlocuită cu Duhovnicia. Magia este forță Energetică, iar Duhovnicia este și mai mult decât aceasta, este prezentă și mișcare de Persoană, Comunicare Inter-Personală. Energiile în ele însеле sunt impersonale și de aceea trebuie stăpânite și conduse. În Trăirea Isihastă se pune bază întâi pe Duhovnicie, pe comunicarea dintre Persoane și apoi pe Energiile care ies din Mișcările Persoanelor. Suprafirescul Ascezei Isihaste nu constă în Magia Energetică, de Forțe Miraculoase, ci este asceză directă de Totalitate de Persoană ca Subiect Conștiință, ca întâlnire Personală cu Persoana Dumnezeu. Ascea Isihastă este Transfigurare de Persoană Căzută, în Icoană. Ascea este în sensul Trans-Firii Icoanei. Iubirea este Trans-Firea iar trezirea la Conștiință este Asceză. Creștinismul vine cu Iubirea peste Fire, Iubirea dușmanului. Nu îți se cere propriu-zis să-l iubești dacă nu poți, ci să accepți Iubirea dușmanului, această acceptare având în ea însăși puterea ce prefac Ura în Icoana Iubirii. Ascea Isihastă începe cu Ascea de Suflet, cu această Iubire de acceptare-primire, care se face ea însăși putere de Taină. Să crezi că Robul se poate preface în Fi, că Ura se poate Transfigura în Icoana Iubirii. Creștinismul vine cu Revelația Arhetipurilor. Cine nu revine la Modelul Transcendental de Conștiință-Iubire, nu-și recapătă demnitatea de Fi. Conflictul

din tine și din afară este condiția Căderii. Prefă totul în Iubire și ai prefăcut Căderea în Icoană.

Psihopatia conflictului este Model și Tipar Diavolesc din care trebuie să ieși neapărat. Nu este altă cale decât Iubirea. Si Diavolii în fața Iubirii își pierd puterea. Noi prin primirea Iubirii peste Propria noastră înțelegere, reintrăm în Taina Realității.

Trăirea Isihastă începe cu primirea directă a Lui Iisus în Inimă. Persoana este Deschidere-Primire, nu Rațiuni Considerante. Cine este capabil să treacă peste Rațiuni Considerante, acela începe să aibă vederea de Persoană, vederea de Taină. Așa tu cel ce dorești practica Isihastă două lucruri îți trebuieesc de la început până la sfârșit, primirea Lui Iisus în Inima ta și vederea peste Rațiuni-Considerante a Realității. Primește Iubirea să lucreze în tine și silește-te să vezi totul numai prin Primire și Iubire. Mintea ta doar aşa va putea să stea liniștită în Inimă, ca într-o desfătare a Odihnei în Iubire și în Primire-Deschidere de Proprie Fire, care începe să-și reamintească de Firea-Sufletului, ce este Iubire și Primire directă de Realitate. Lasă-te deschis Tainei Primirii și Iubirii peste Fire și vei găsi Inițierea Sf. Duh. Însuși Iisus Hristos vine în Inima ta cu Plinătatea Sf. Duh. Aceasta este Ascea Trăirii Isihaste.

19.

Taina Mișcării. După Căderea Creației se confundă Mișcarea cu Manifestarea lumii imperfecte. Dar Creația Perfectă și ne-căzută avea totuși Mișcare, Mișcări de Permanente, de Întrepătrundere, nu de Amestec și de fărâmătare. Mișcarea Creației Perfecte, aşa cum a ieșit din Mâna Lui Dumnezeu, este pe Modelul Arhetipal al Mișcărilor Treimii Dumnezeiești. Transcendentul Creștin este Treime, nu singularitate Sine-Spirit și aşa este posibilă o Mișcare Transcedentală a Însuși Transcendentului. Dumnezeu Tatăl Totalitatea Deplină, Perfectul Absolut se Mișcă în două Moduri deodată, ca Purcedere Ieșire în și din Sf. Duh și ca Naștere în și prin Fiul. Acestea sunt Arhetipurile tuturor Mișcărilor. Mișcarea de tip Transcendental nu este un consum nefiind Energie, ci în Amplificare Dublă ca Purcedere Ieșire în Mișcare și ca Naștere Transpunere în Mișcare. Ca Transcendent Creștin Treime nu există sensul de Nemișcare. Nemișcarea înseamnă singularitate sau Moarte. Moartea este Nemișcare și Inexistență, sensuri care nu au Realitate în Sine după Logica Creștină. Treimea Dumnezeiască este:

- Tatăl	- Persoana	- Viul	- Subiectul-Entitate
- Sf. Duh	- Ființă	- Viata	- Duhul
- Fiul	- Dumnezeirea	- Existența	- Spiritul
- Chipul	- Conștiința	- Iubirea	- Ordinea
- Față	- Ființă	- Dragostea	- Mișcarea
- Asemănarea	- Sinele	- Dăruirea	- Repausul

Chipul Tatălui Dumnezeu este Odihnă din care Iese-Purcede Sf. Duh Mișcarea în Sine și care totodată Naște ca Transpunere în Fiul-Repaos. Apoi Repaosul se întoarce prin Mișcarea Sf. Duh în Originea și Baza Tatăl Odihna, Totalitatea. Așa această Trinitate Transcendentală este „Perpetuum Mobil“ al Realității Absolute. Mișcarea în Trinitate nu este Rupere-Consum de Sine ci Purcedere-leșire și Naștere-Transpunere de Sine, ca Dublă Permanentizare de Sine, ca Amplificare de Sine. Viul Tatălui nu Se Rupe pe Sine, se Amplifică, se Permanentizează în Triada de Sine, ca limbaj vorbire de sine și în Treimea de Persoane ca limbaj vorbire dincolo de Sine. Mișcarea ca Origine este vorbirea de Sine și dincolo de Sine. Limbajul și Mișcarea au Originea în Vorbirea Transcendentală. Viul-Odihna este Pacea Transcedentală, Dumnezeu Tatăl. Viața Mișcarea este Liniștea Transcedentală, Sf. Duh.

Existența-Repaosul este tăcerea Transcendentală. Fiul-Logosul. Paradoxal, Fiul-Logosul este limbajul Vorbirii Tatălui. Fiul-Logosul Este Cuvântul Păcii-Odihnei Tatălui prin Mișcarea-Liniște a Vieții Chipului Sf. Duh.

Fiul-Logosul este Repaosul-Concretizarea-Cuvântul Vorbirii Tatălui. Liniștea-Viața Sf. Duh este Suflarea Păcii-Odihnei Tatălui. Acestea sunt Vorbire-Limbaj-Transcendent, care în sensul nostru înseamnă Mișcare. Și Creația are același Chip de vorbire chiar dacă se transpune în alte Modele și Tipare de Creație. Sufletul este vorbire de Odihnă-Liniște-Repaos, care apoi se prelungeste în Trup-Corp. În aceeași Corespondență de Odihnă-Pace ca Minte de Corp, de Liniște Mișcare de Suflare de Corp, de Repaos Tăcere de Trup de Corp. Trăirea Tainică Isihastă nu este simplă contemplare Metafizică, ci este Limbaj Transcedental, direct de Suflet Persoană, atât ca trăire de proprie Realitate cât și dincolo de Propria Realitate. Mișcarea Mistică Isihastă este vorbirea în Chipul Tatălui și în Limbajul Cuvântului Fiului Tatălui. Numele lui Iisus Hristos este Cuvântul Absolut în care este Toată Vorbirea Realității

Absolute Tatăl Dumnezeu. Un singur Cuvânt Nume Iisus Hristos este Întregul Limbaj Absolut, Deplina Mișcare care este Treime în Sine și peste Sine care este Tatăl Sf. Duh și Fiul, Odihnă-Mișcare-Repaos, Pace-Liniște-Tăcere. Un singur cuvânt IISUS este Totalitatea Absolută, Mișcarea Vorbirea Absolută, Dumnezeu și Creația într-o Unire-Comuniune-Totală. Unul Absolut în Multiplu Absolut fără Amestecare, fără Despărțire.

Taina Trăirii Isihaste este Taina acestui Singur Nume, Vorbire-Mișcare Absolută într-un singur Cuvânt IISUS. Dacă în Inima ta vorbește și se Mișcă acest Absolut Nume înseamnă că Dumnezeu și Creația S-au întâlnit în Trăirea Tainică Absolută.

20.

După Cădere noi pierdem Memoria Realității Adevarăate. Toate interpretările le facem prin Ochii Căderii. Creația în Sine este, de asemenea, Trinitate de Creație, ca Trei Creații egale în Deoființimea Chipului de Creație, ce face din Creație o Totalitate unică, după cum și Dumnezeu este Unul și Totodată Treime. Astfel, Creația este Trinitate de Creație: Îngeri-Natură-Om. Creația este Chip de Dumnezeu Asemănare în Potență, în Creștere (nu evoluție) la asemănarea de răspuns propriu de Creație. „La început a fost Cuvântul... și toate prin El s-au făcut din ce s-au făcut“ (Ioan 1, 1-3).

Fiul Cuvântului își asumă Creația ca Realitate în Sine. Fiul prin voia Tatălui ia Totul de la Tatăl și prin Mișcarea Sf. Duh Transpu-ne Întreaga Treime într-o Nouă Realitate și Natură de Creație.

Dumnezeu ca Realitate în Sine este Unul și Treime de Persoane în Strălucirea necreată de Har-Rațiuni-Energi. În Creație aceasta se Transpune ca Dualitate Suflet-Corp. Sufletul este Chip de Treime Dumnezeiască, iar Corpul este Chip de Har-Energii Ratiuni Divine.

Sufletul este Chip de Persoană, iar Corpul este Chip de Individualitate. Creația este Chip de Dumnezeu în Totalitate. Se consideră că Omul este scopul în Sine al Creației, Rațiunea necesitatea Creației. Alții definesc Omul ca produs al Creației, ca un Rod al Naturii, al unei evoluții de Natură. De la Filosofie-Știință și chiar Religie, părerile asupra Creației sunt un amestec de frânturi de adevăruri, de Memoriile rupte ale Căderii, nemaiștiindu-se Icoana Integrală a Realității. Vine Fiul lui Dumnezeu Cel Care a Conceput Creația, vine cu Arhetipurile. Fiul și Sf. Duh au Modelat Creația,

iar Tatăl aprobă „că este Bună”. Întâi se creează Îngerii-Chipul Corespondent al Fiului, apoi Natura Chipul Corespondent al Sf. Duh.

Fiul Zice, Sf. Duh Făptuiește, Tatăl confirmă că „este Bună”. Urmează Crearea Omului. Omul este încununarea Creației. Omul este Chipul Corespondent al Tatălui. Aici Tatăl intervine direct. Tatăl Odihna și Sublimul Absolut este Totalitatea. Și Omul va fi la fel în Creație. Conștiința Absolută este mai mult decât Gândire, este Vedere Totală. Gândirea Harul este o urmare a Vederii, Conștiința Absolută este Vederea Absolută. Prelungirea de Conștiință este Harul Rațiunea-Gândirea. Tatăl îl vede pe Om în Sine și apoi îl gândește în afară. Fiul Zice: „Să facem Om după Chipul și Asemănarea Noastră” și apoi tace. Sf. Duh este gata să Făptuiască Vederea Tatălui. Tatăl îl știe pe Om. Chipul Omului este Chipul Său. Tatăl are deja pe Om în Sine. Tatăl se vede pe Sine și vederea Tatălui o transpune în Creație ca Chip de Om. Tatăl ia Tânără din Pământ (ca înrudire cu Natura, Tânără fiind Firea Naturii). Omul este Unirea Întregii Creații. Nu Omul evoluează din Natură, ci Natura se întregește în Om, Chipul Tatălui Omul este Unitatea Treime Creației. Chipul de Treime este Chipul de fond al Omului. Creația nu este o simplă Transpunere, ci este și o Operă de Creație. Semnul de Operă este o pereche de Reproducere. Reproducerea este o Prelungire, o trecere în afară a ceea ce este în Realitatea în Sine. Adam este Chipul Tatălui.

Tatăl nu este Singularitate, Adam nu poate fi Singularitate. Aici nu este Sensul de necesitate, este Sensul de Deschidere în Sine și în afară de Sine, ca trăire spontană de Realitate. Necesitatea nu este Trăire, este menținere în Realitate, ce nu se poate concepe în Realitatea Absolută. Noi vedem Realitatea prin Ochii Căderii, ca luptă pentru existență în primul rând, Căderea fiind Rupere.

Realitatea în Sine nu are nevoie să-și mențină existența, fiind o existență veșnică. Trăirea nu este o necesitate în Sens de existență. Trăirea este deschiderea de existență, ca Mișcare de Sine în Beatitude de Sine. Trăirea de Unul Singur nu este Trăire. Persoana înseamnă Subiect Trăire. Conștiința este Totalitate de Trăire. Iubirea este Totalitate de Comuniune de trăire. Dumnezeu în Creație extinde Modelul Său de Trăire. Fiecare Creație este Treime Proprie.

Dumnezeu nu face din Creație un Servilism. Căderea ajunge la acest Mod inferior. Adam este Chipul Tatălui, Bărbatul este Chipul Omului Creat. Chipul de Om și Chipul de Bărbat sunt același fapt. Om și Bărbat este Creație și Dumnezeu totodată, dar neamestecați.

Omul este Chipul direct al lui Dumnezeu, iar Bărbatul este Chipul direct al Omului de Creație. Tatăl este Chipul direct al Dumnezeirii în Sine și Chipul Tatălui este Deoființa Treimii. La fel Chipul Omului este Chip de Creație și Deoființă Întregii Creații. Chipul de Bărbat este Chipul de Om Creat în Sine. Dumnezeu Tatăl este Realitatea Totală în Sine și în afară de Sine. Creația este o Supradeschidere de Dumnezeu, dincolo de Rațiune, ca Supraconștiință de Dumnezeire. Creația nu este o necesitate de evidențiere de Dumnezeu, care are Propria Sa evidențiere ca Treime și Har. Creația este Desfăștarea Lui Dumnezeu. Creația este tot Un fel de Dumnezeire Totalitate, dar Creată și prin Dumnezeirea Necreată. În Creație Dumnezeu Se Regăsește pe Sine și totodată găsește în Creație un Partener Egal care îl face pe Dumnezeu în Comuniune cu o altă Totalitate, chiar dacă El a Creat-o. Îngerii în Comuniune cu Natura și Omul sunt Creația Totală. Omul unește Cerul cu Pământul, pe Îngeri cu Natura, pe Dumnezeu chiar cu Creația Sa. Totalitatea Chip Bărbat este Chipul Omului Creat ca Totalitate. Omul în Sine este Dublu Chip. Chip de Dumnezeu ca Om și Chip de Om creat ca Bărbat.

Bărbatul nu este sens de Sex. După Căderea din Rai, Chipul de Bărbat este asociat cu sensul de Sex, până la umbrirea Chipului de Creație rupt de chipul de Dumnezeu. Bărbatul este Chipul de Om integral, Chip de Dumnezeu Tatăl. Om înseamnă Dumnezeu Creat, iar Bărbat înseamnă Om Chip de Dumnezeu, fără să se amestece și fără să se despărță. Om înseamnă Chip de Dumnezeu Transpus în Creație, nu Dumnezeu Însuși cum vor unii să susțină. Bărbat înseamnă Chip de Om în sine. Bărbat mai înseamnă Împărat. Așa Chipul de Om Bărbat este Chipul Integral de Creație. De aceea și Fiul lui Dumnezeu Hristos Se Numește pe Sine Fiul Omului. Iisus Hristos este Unirea Egală și Totală a Chipului Lui Dumnezeu și a Chipului Omului. Așa Persoana lui Hristos este o Dublă Realitate ca Fiul al Lui Dumnezeu și Fiul al Omului. Om-Bărbat este în Creație Dublu Chip, Chip de Dumnezeu și Chip de Om în

Sine. Astfel și Creația ca Realitate de Sine are Modelele Realității Dumnezeiești și Totodată este o deschidere proprie în posibilități proprii de complexitate de Creație. Bărbatul este Chipul Omului, Chip de Dumnezeu. Femeia devine astfel Chipul direct al Creației-Creației. Dumnezeu este Realitate prin Sine Însuși, de la Sine Însuși, care Se Autodetermină, ce nu are nevoie de altceva, având totul dintr-o dată. Dumnezeu Unul și Treimea ca Multiplu, cât și ca Har Energii Necreate ca manifestare dincolo de Sine, este Totala deschidere a Însuși Absolutului. Creația este o Suprarealitate pe care o face Dumnezeu din Splendoare de Sine, ca Supra deschidere de Sine, ca Desfătarea lui Dumnezeu în afară de Sine. Misticiile Necreștine bagă Creația în Dumnezeu și îl fac pe Dumnezeu Însuși Creație, ca un Panteism forțat. De ce Dumnezeu să nu poată să Creeze și ceva ce nu este El? Creația deși este ceva ce nu este Dumnezeu, este însă prin Dumnezeu care o Creează și aşa Creația nu poate fi mai mult decât Creatorul Său. Creația de este mai mult decât Creatorul Său, înseamnă că Însuși Creatorul este mai mult decât Creația, că El o Creează. Este aici Taina Creatorului care se deschide pe Sine și peste Sine. Dumnezeu când Creează nu ia din Sine Substanță de Creație. Creează o Substanță nouă de Creație și în aceasta se Transpune pe Sine și chiar mai mult decât Sine, ca înfățișări noi de Creație.

Chipul Său de Creator rămâne însă ca suport și bază. Creația este frumosul Lui Dumnezeu dincolo de Dumnezeu. Frumosul lui Dumnezeu Însuși este Tatăl din Care ies și în Care Se întorc Toate Deschiderile de Frumos. Frumosul Tatăl se Transpune în Frumosul Bun Sf. Duh și în Frumosul Armonie Fiul. În Creație este Dublă Transpunere.

Frumosul Absolut Tatăl este Chipul de Model al oricărei forme de Creație. Si, totodată, se împletește cu Frumosul Chip al Creației în Sine, ca Frumos de Creație. Așa în Creație este Dublu Chip. În Dumnezeire este Un Singur Chip În Sine, Chipul Tatălui, Deoființimea, așa încât chiar dacă sunt Persoane diferite ca Sf. Duh și Fiul, Chipul Tatălui este același Chip în Fiecare, în Transpunere diferită de Modele de Tatăl. Sf. Duh este Chip Față a Tatălui, iar Fiul este Chip Asemănare a Tatălui. În Creație este Dublu Chip. Este Chipul Model de Dumnezeu ca Arhetip ce se Transpune într-o nouă Realitate de Creație, ce este Deoființimea Virtuală

a Creației cu Dumnezeu, ca Chip de Dumnezeu. Si mai este și Model pur de Creație pe care Dumnezeu îl Creează dincolo și în afară de Sine. Așa Chipul de Dumnezeu Pur în Creație este Chip de Bărbat, iar Chipul de Creație-Creație este Chipul de Femeie. Femeia este alternanța Chipului de Tatăl Dumnezeu, în Creație. În Dumnezeire, Realitatea începe cu Tatăl. În Creație, deși Realitatea începe cu Chipul de Dumnezeu care Creează, Chipul propriu de Creație este Mama. Adam este Chip de Bărbat, Chip Pur de Dumnezeu. Eva este Chip de Femeie, Chip Pur de Creație.

Dacă Dumnezeu ar fi Creat numai pe Om-Bărbat, Creația ar fi o imitare pură de Dumnezeu. Prin Chipul de Femeie-Mamă, Dumnezeu Creează și o Operă de Creație. Chipul Pur al Creației în Sine este Chipul de Femeie-Mamă. Realitatea Dumnezeiască Tatăl este Toată Dumnezeirea. Realitatea Creată Mamă este Toată Creația în Sine. În Creație Bărbatul este Supra-Chipul de Dumnezeu, ca Chip suport și de Bază prin care Chipul de Creație Femeie-Mamă există de fapt. Creația nu poate exista fără Dumnezeu, că este Creată de Dumnezeu și Dumnezeu o susține. Așa Chipul de Bărbat este Chipul lui Dumnezeu în Creație care susține Creația Chip de Femeie-Mamă.

Creația în Sine ca Chip de Sine, este astfel Chip de Femeie Mamă, ca alternativa Chipului de Tatăl Dumnezeu Creatorul. Tatăl este Chipul lui Dumnezeu. Mama este Chipul de Creație. Creația fiind Transpunere de Dumnezeu Total în Noua Realitate de Creație înseamnă că Chipul Total de Creație ce este Chipul Mamă, este în egalitate cu Chipul Dumnezeu Tatăl fără să se amestece. Tatăl este Dumnezeu. Mama este Creația. Așa Creația are Dublu Chip: Chip Pur de Dumnezeu ce se Transpune ca Chip de Bărbat; Chip Pur de Creație ce se Transpune ca Chip de Femeie-Mamă. Astfel când vorbești de Creație ca Proprie Realitate de Creație, vorbești în Chipul de Mamă. Creația nu are în Sine Tată, ci doar Mamă, Creația fiind prin Dumnezeu Creatorul Chip de Tată. Dumnezeu nu are Chip de Mamă, fiind prin Sine Însuși, fiind astfel doar Tată. Împletirea Dumnezeu-Creație ne dă nou Chipul Dublu de Creație ca Tată-Mamă, ca Bărbat-Femeie.

Astfel Chipul Bărbat-Femeie, Masculin-Feminin, nu sunt Chip de Sex în sine, ci Chip de Realități în Sine. Sexul este o deschidere, o prelungire în afară a fondului Dublu de Creație. De aici se

înțelege de ce Maica Domnului este mai mare decât Îngerii și Mama Întregii Creații, ca Chip al Creației în Sine, singurul care poate întrupa pe Fiul Lui Dumnezeu Cel Întreg. Creația, ca Realitate în Sine este Chip de Mamă-Femeie, nu de Bărbat. În Creație nu există Chip de Tată, Chipul de Bărbat fiind Chipul lui Dumnezeu Creatorul, ce Naște Creația în care Se Transpune.

În Dumnezeire, Tatăl nu are nevoie să se Unească cu cineva, că El este Chipul Total în determinare Proprie de Sine. Creația devine Creație prin Tatăl Dumnezeu și așa Creația prin Dumnezeu ia Ființă. În Creație, Chipul de Mamă trebuie să se Unească cu Chipul de Tatăl Creatorul, ca să existe.

Creația nu poate exista prin Sine Însăși, ci prin Creatorul Dumnezeu. Creația în Sine este doar Chip de Mamă. Dumnezeu în Sine nu are alt Chip decât de Tatăl. Creația în Sine are Deoființimea Mamei. Bărbatul este Supra Chipul Creației, ca Chip de Dumnezeu Tatăl, ce face unirea cu Deoființimea Creație-Dumnezeu. Femeia fără Ipostasul de Mamă, este Chip de Creație ruptă de Dumnezeu Creatorul Său. Femeia este în Sine pururea Fecioară și totodată pururea Mamă. Fecioria înseamnă Frumosul de Sine al Creației. Mama înseamnă Unirea Frumosului de Creație cu Frumosul Dumnezeiesc Tatăl.

Căderea Creației din Chipul de Rai, modifică această Realitate Perfectă, făcând din Frumosul Feciorie, Simplă Femeie-Desfrâu, fără Chipul de Mamă. Când Chipul de Femeie se Unește cu Chipul de Mamă își regăsește Chipul de Feciorie-Frumos pierdut. Fecioria-Frumosul de Creație este legătura directă cu Chipul de Mamă în Sine, nu ca Sex, ci ca deschidere Creație în care Chipul lui Dumnezeu se Transpune în Creație. Femeia în desfrâu fără Copil, este pierderea și batjocorirea Fecioriei-Frumosului de Creație. După Căderea Creației, se intră într-o fărâmățare și o rupere de Proprie Realitate. Fecioria-Frumosul după Cădere are Dublu sens: – ca Feciorie-Frumos de Creație, păstrarea integrității față de desfrâul creației decăzute; și ca Feciorie în stare de mamă copii. Frumosul de Creație după Cădere a devenit ţinta batjocoririi și a degradării. Diavolul este desfrâul oribil al Spiritului până la denaturarea sa în întunericul Diabolic. Natura își pierde Frumosul tot prin Tiparele Diavolești. Omul la fel, prin asociere cu desfrâul diavolesc, ajunge până la degradare și întunericul Minții ca Orbire.

Păcatul în Suflet este Anti-lubirea de Dumnezeu. Păcatul în Corp este Anti-Feciorie. De păcat se folosește Sexul ca să se amplifice, să devină un Eros de sine Anti-Haric, Anti-Feciorie. Chipul de Feciorie este Chipul de Copil și de Tânăr. După pierderea fecioriei și Natura și Omul se schimbă la infățișare într-o degradare până la Urăenie. Memoria Fecioriei Creației sunt Copiii și Tinerii. Cădere Creației aduce acest adaus Urât al degradării Fecioriei. Chipul de Rai Fecioresc, dacă nu ar fi fost Cădere nu ar fi fost distrus.

În mod normal, cele Două Chipuri Feciorie-Mamă rămân împreună, neamestecate și nedespărțite. Această Taină este din plin în Chipul Maicii Domnului care deși Mamă este Pururea-Fecioară. Desfrâul Căderii schimbă Chipul de Mamă în Chip de degradare-Antifeciorie, Antifrumos de Creație.“

IX

Zăbovesc tot mai mult pe cele citite în Manuscris. Mi se par prea concentrate sau poate neavând eu cunoștințele potrivite, simt nevoia de reflectări suplimentare. Mi se par un alt fel de punct de vedere, parcă un alt sistem de gândire. Cunoștințele mele sunt contrariate de multe afirmații ce nu se mai potrivesc cu cele știute.

Sistemul Trinitar de gândire îmi este străin. Găsesc multe explicații la nedumeriri vechi. Nu pricepusem până acum de ce noi să fim Dualitate Suflet-Corp, și ce rost au. Nu știam bine în ce constă Cădere și ce a produs-o de fapt. Nu mă gândisem niciodată la intimitațile Sufletului, până la adâncul său ca Realitate în Sine. Citind aici, viața mi se deschide într-un Univers de realități vaste și adânci, chiar în Taine fantastice care sunt totuși Reale. Viața de Mănăstire capătă alt chip, nu de simplu capriciu de viață retrasă și Ascetică, de bunăvoie. Idealul de Monah îmi pare acum o aspirație spre esențele Realitatii, un adânc de trăire ce depășește ușuraticele experiențe lumești. Chipul lumii obișnuite este cu adevărat un Real incomplet și denaturat. Da!... Mai este și Chipul cel adevărat, Chipul de Taină al Lumii, care paradoxal nu-l desființează pe cel obișnuit, chiar dacă este cu totul altceva. Eu credeam că Lumea Sufletului arde și topește Lumea Trupului, că nu mai rămâne nimic din Chipul Trupesc. Vedeam o contradicție maximă între Suflet și Corp. Ce interesant!... Sufletul și Corpul sunt în Unire și în Rudire... Corpul este prelungire de Suflet, o Realitate de Suflet

ce ieșe în afara Sufletului... Sufletul Chip de Dumnezeire... Sufletul, ce realitate extraordinară... Un Dens-Greu-Plin... de care îmi este frică și pe care totuși îl doresc nespus. Ce realitate extraordinară este Sufletul! Eu doar l-am întrevăzut... Ce va însemna să încerc să vorbesc cu Sufletul, cum zice acest manuscris... Ce va însemna să intru în legătură cu alte Suflete și cu Dumnezeu Însuși?... Va trebui să învăț limbajul Sufletului, prin Cuvântul Hristos care este limbajul Dumnezeiesc... Numele Lui Iisus!... Numele Cuvânt în Sine, ce are în Sine toată Vorbirea Cerească și Pământească.

Citisem că la Indieni este un Cuvânt, Aum, care este vibrația întregului Univers și chiar vibrația Divină. Acum înțeleg și mai mult acest Nume Iisus. Iisus este mai mult decât vibrație... Vibrația este prelungire a unei Realități dincolo de Vibrație... Iisus este Dumnezeu Persoană, ca o Permanență din care ies apoi Vibrațiile... Iisus nu este o Vibrație de Minte, este o Realitate în Sine... Iisus!

Numele ce are în Sine toată Vorbirea Dumnezeiască și Vorbirea Creării... Vorbirea este altceva decât Vibrațiile, altceva decât Energie...

Neofii ce au trecut prin această chilie practicau Rugăciunea Isihastă prin Numele lui Iisus. Isihasmul! Taina Rugăciunii Lui Iisus... Isihasmul Taina Icoanei... Numele lui Iisus este Icoana de Suflet. și Icoana Maicii Domnului de aici din chilie, ce Realitate neobișnuită... Parcă toată Taina acestei chilii este Taina acestei Icoane... Mă apropii mai mult de Icoană. Niciodată nu m-am gândit să privesc atent o Icoană. În Biserică mă închin la Icoane, le sărut, în sensul unor legături cu Realitățile Divine pe care le reprezintă Icoanele. Sensul Icoanei eu îl credeam în reprezentarea Icoanei, ca Acel ceva dincolo de zugrăvire și Icoană ca atare. Aici este altceva... Icoana nu mi se mai pare o simplă reprezentare pentru Minte, ca să ajung la sensul dincolo de Icoană... Icoana de aici este o Prezență aşa de tare și vie, ca o Realitate în Sine pe care o simt și o văd cu niște ochi adânci din mine... Nu!... Realitatea are dublă înfățișare, una aparentă pentru ochii noștri obișnuiți de Corp, și o alta Vie-Prezență care este Icoana în Sine, Chipul adevarat al Icoanei. Nu!... Această Icoană nu este Idol ca zugrăvire și lemn devenit Dumnezeu. Zugrăveala-lemnul-zidul rămân ceea ce sunt, dar totodată peste acestea este Realitatea aceea Dumnezeiască, ca Realitate în Sine ce nu se amestecă cu lemnul, cu zidul...

dar se leagă una cu alta... Idolul este o Dumnezeire a însăși zugrăvelii și zidului... aici este altceva... Este acel ceva dincolo de zugrăvire și zid, o prezență tare și vie, ce este prin zid și zugrăveală, dar nu se amestecă, zugrăveala și zidul Transfigurându-se prin prezența de dincolo de zugrăveală... Prezența, acel Real suport este Icoana în Sine... Icoana Maicii Domnului de aici din perete... O văd Real cu Pruncul Iisus în brațe... O Transparentă nefirească mi se deschide undeva în minte... pare un infinit pe care însă îl pot cuprinde cu mâna... de nedescris... Eu însuși parcă mă văd tot așa de infinit, deși paradoxal, mă pot cuprinde cu mâna... Icoana!... Simt în ea o prezență care este totodată doar aici ca o cuprindere, dar în fond un necuprins ce curge în acest cuprins Icoană... Maica Domnului cu Pruncul Dumnezeiesc în brațe... Acest Prunc dă Icoanei acel ceva Tainic dincolo de obișnuit... Da!... Toată Taina Maicii Domnului este Pruncul Iisus din brațele Ei... Dacă nu ar avea pe Pruncul Iisus la Piept, Maica Domnului parcă nu ar mai avea această Taină adâncă... Maica Domnului prin Pruncul Iisus este mai presus de Creare... Parcă aud cântarea Îngerească a Heruvimului: „Ceea ce ești mai cinstiță decât Heruvimi și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii“... Lumina Candelei dă Icoanei o Supra Realitate... Pruncul Iisus parcă ieșe de undeva din însăși Inima Maicii Domnului... Brațele Maicii Domnului mi se par niște brațe Atotcuprinzătoare, de parcă ține în brațe tot Absolutul.

Rămân uimit!... În brațele Maicii Domnului parcă sunt toți Pruncii Existenței... Dintr-o dată încep să-miurgă lacrimi din ochi... Undeva printre nenumărații Prunci mă văd și eu în brațele Maicii Domnului, alături de Pruncul Dumnezeiesc... Mă văd un Copil speriat... Fruntea mi se atinge de Pruncul Iisus... O străluminare mă străbate până dincolo de mine... Îmi revin... Îmi este teamă să mai stau în fața Icoanei Maicii Domnului... Icoana mă priveste tare și pătrunzător... Privirea Pruncului Iisus din brațele Maicii Domnului îmi străpunge Inima... Simt o arsură Suprafirească și o șoaptă de undeva din adânc... Numele lui Iisus... Inima mea șopteste Rugăciunea Doamne Iisuse... Aici în inimă nu este acea vibrație pe care eu o simt de obicei în frunte... Aici în inimă este altceva... O Transparentă nefirească și un Plin-Dens îmi cuprinde tot pieptul de la gât până la Inimă... Simt că mi se oprește

respirația... O curgere luminoasă Densă-Plină vine de undeva din mine însumi și dincolo de mine, un viu Plin-Dens... Trag aer forțat în piept... Se aude Toaca de la Biserică. Vecernia Mare, mâine este Duminică. Mă închin în fața Icoanei și plec spre Biserică.

X

Duhul din Icoană s-a lipit de Inima mea... Rugăciunea de acum ieșe de undeva din interior. Avva Arsenie m-a avertizat că nu este bine ca în grabă să bagi Mintea direct în Inimă... Așa a auzit de la Neofiti... Trebuie mai întâi să cobori Mintea mai jos de gâtlej și de aici să se roage cu numele Lui Iisus. Iisus este numele Cuvântul Total în care este cuprins și Cerul și Pământul și Dumnezeirea și Creația fără amestecare. Acest nume este ca o sămânță care de vei reuși să o crești se face Pomul de Muștar de care vorbește Evanghelia. Cu mintea coborâtă mai jos de gâtlej începe tot mai mult să se golească de vârtejul de gânduri... Numele Lui Iisus se desvăluie tot mai mult într-o prezență tot mai vie, mai plină. Însăși Persoana Reală a Lui Iisus se face o Icoană tot mai clară în care tu te miști și trăiești. Parcă aici Iisus pune la cale ceva coborând tot mai mult spre Inimă. Mintea golită de cele din afară se umple de Icoana-Prezența Lui Iisus. Parcă Iisus îți ia Mintea în Mâinile Sale ca pe o Prescure ca să săvârșească o Liturghie parcă special pentru tine. În Mâinile lui Iisus Mintea simte o bucurie nespusă.

În Minte-Prescure pulsează aceleași bătăi de Inimă... Inima bate și Mintea aceleași bătăi le are... Mintea ascultă bătăile Inimii ce șoptesc Numele Dumnezeiesc Iisuse, Iisuse... Inima bate ca un clopot Suprafiresc. Mintea însăși se miră cum poate sta așa de golită de gânduri, de imagini, de închipuiri. Inima bate și ca Inimă și ca Minte.

Această bătaie pare să fie tot mai rară și mai atâncă... Dincolo de ea este o șoaptă într-un alt mod decât bătaie... suflu... Este o întindere un viu de nedescris prin care se vede dintr-o dată totul... În care totul se mișcă, dar nu ca Mișcare cum știm noi... Ca o întindere vedere, ca o vorbire care nu se aude dar este așa de vie de face mai mult ca orice auz... O Vedere-Vorbire ce nu se amestecă, de undeva din adânc, mai mult decât o suflare, ca o întindere, o Transparentă necuprinsă deși o poți ajunge cu mâna... Este un viu în sine ce ieșe și vine de undeva și dincolo de sine, ce nu se desparte de sine, ce se întinde, ce crește... Mă umple așa de tare de simt că nu mai suport... Mintea-Prescure în Mâinile Domnului

Iisus pare o bobita goală, dar în mii de culori... Culorile acestea ale Mintii încep deodată să picure în gânduri ce se fac în inimă picături de Sânge... Fiecare scânteioară colorată murmură o cântare a ei... Scânteioarele de Sânge parcă fiecare are câte un ochi în care se vede o întreagă istorie... Mă îngrozesc... Bobitele de Sâng ce picură din Minte parcă sunt Eu cu o întreagă lume ce parcă se dezvăluie... Trec toate prin Mâna Lui Iisus și parcă picături de lacrimi curg din Ochii Lui Iisus și se amestecă cu bobitele mele de Sâng... Îmi revin. Îmi căzuse Manuscrisul din mână. Îl deschid să-l citesc în continuare... Urmează partea a doua. Duhul Icoanei din perete parcă mă privește tot mai adânc...

21.

Continui citirea Manuscrisului: „Trăirea Isihastă directă“.

„Stim că suntem Suflet și Corp. Sufletul este Conștiință-Duh imaterial. Corpul este Materie-energie. Limbile după căderea din Rai s-au încurcat. Dumnezeu este Persoană-Duh-Spirit. Scriptura ne revelează Realitatea. Viu este Domnul Dumnezeu. Viul-Persoana în Sine este Dumnezeu Tatăl. Duhul este Viata ce iese-purcede din Viul Absolut, este Sf. Duh. Unde este Duh este Viață. Viul-Persoana în Sine Tatăl se Transpune pe Sine în Sine și în afara de Sine, în două Deschideri de Sine, ca Duh-Viață-Ființă și ca Spirit-Sine-Existență.

Viul-Persoană este:

- Viul-Subiect-Conștiință
- Viață-Duh-Ființă
- Existență-Spirit-Sine.

Sufletul este Chip de acest Viu, este Chip de Persoană Tatăl, ca Triadă în Sine, ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine.

Trăirea Tainică Isihastă este Trăirea Tainică de Persoană. S-a văzut ce este Persoana. Sufletul nostru este Chip de Persoană, Chip de Dumnezeu. Sufletul este Microtreime Creată ca Sine și apoi în afara de Sine. Sufletul nostru este Totalitate-Unitate de Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, dar nu amestecate și nici despărțite. Sufletul are aceste Componente nu ca înșușiri-functii, ci ca Permanențe de Sine, ca Realitate în Sine. Să încercăm să gândim și să vedem Trinitar. Metafizica Creștină este Trinitară. Unitatea Eu-Conștiință definește Treimea de Sine-Multiplul și Multiplul-Treime definește

Unitatea, în filosofia Creștină. Fără această vedere permanentă a Treimii ca Unul și ca a Unicului ca Treime, nu se poate defini nimic în Sens Creștin. Sufletul este astfel Microtreime proprie. Corpul este, de asemenea, Microtreime Energetică, ceiese din Mișcările Microtreimii de Suflet. Sufletul este Persoana. Corpul este individualitatea. Unitatea Suflet-Corp este Personalitatea. Corpul-Individul este o prelungire-ecou-inerție energetică a Mișcărilor de Suflet, ca a Doua Realitate, aşa zisă Umbră a Sufletului. Corpul nu este simpla materie, cum ne-am obișnuit să-l considerăm. și Corpul este o Totalitate Energetică, în Chip Trinitar, ca Tipar de Suflet în realitate energetică. și Corpul este un Viu Energetic, dar care depinde de Viul de Suflet pe care îl prelungește în Starea Energetică.

Eul-Conștiința de Suflet, ca Mișcare Pură dă Energie Minte-Informație. Duhul-Ființă ca Mișcare de Suflet dă Sentimentul-Simțirea de Corp, Energia. Spiritul-Sinele ca Mișcare dă Rațiunile-Gândirea ce se Concretizează ca Trup Fizic.

Noi credem că Mișcarea este Energie. În Microtreimea Suflet este Mișcare, dar nu ca Energie, ci ca Permanență mai presus de Energie, care acestea mișcându-se produc Energie. În Suflet mișcările nu sunt prin consum de Energie, ci prin producere de Energie. Astfel, Corpul este produsul Mișcărilor de Suflet. Doar dacă în Suflet este Mișcare, Corpul nostru are Energie și Realitate, altfel slăbește și moare. Corpul este Vorbirea-Mișcare de Suflet prelungită în afară ca Energie, în întreit aspect:

- Minte-Voință-Informație
- Sentiment-Simțire-Suflu Vital, energie
- Rațiune-Gândire-Trup Fizic, Masă-Materie.

După cădere din Rai, Creația își umbrește Sufletul-Persoana și se concretizează tot mai mult ca Trup-Corp, ca Individualitate, de unde confuziile că noi suntem neapărat Ființe Fizico-Biologice. Din cele de mai sus se înțelege că Realitatea de bază este Sufletul. Noi trebuie să ne Redescoperim Sufletul. Corpul este doar Semnul, este Umbra, este Realitatea de prelungire, ca Energie în veșnică relativitate, ca Ecou al Mișcărilor de Suflet ce sunt în fond Trăirea de Sine. Corpul a uitat Limbajul Sufletului. Trebuie rememorat Limbajul de Suflet, schimbat cu Limbile tot mai deformate ale Căderii. Cu Dumnezeu nu putem Vorbi cu adevărat decât cu Sufletul. Doar dacă Sufletul Vorbește în Cuvintele Cerești și Mintea Corpului

nostru va repeta ca un Ecou aceleași Modele. Corpul este ca o mașinărie, pe baza Informațiilor de Suflet. După Cădere, Corpul refuză Sufletul și cu Memoriile de Suflet se crede un timp el însuși ca Realitate în Sine, dar Energiile îi scad și dintr-o dată se întreupere Ceva și Corpul devine Inert... și-a terminat prelungirea. Mistică vrea să găsească Legătura cu Sufletul, până nu se termină Energia. Sufletul este adevăratul Izvor de Energie. Dacă se ia câte oleacă de Energie din jur, aceasta nu este suficientă. De aici tindările spre Misterele dincolo de Corp... Dar Sufletul nu se dezvăluie decât la Chemări și Cuvinte Tainice. Trebuie învățat Limbajul Sufletului. Trebuie trezită Memoria de Suflet, ca apoi Mintea de Corp să le poată repeta. Adevărată Memorie nu este în Mintea Corpului. Corpul este și el o Memorie proprie de Corp, dar aceasta nu este Memoria Ființei întregi. Corpul își schimbă și își preface mereu Memoriile. Sufletul are Memoriile Permanente, acele Modele Arhetipale care sunt aceleași chiar dacă se transpun în mișcări diferite. Memoriile de Suflet unii le confundă și le amestecă cu aşa zisele Rațiuni. Aici Mistică cu Filosofia nu se înțeleg. Sufletul este Superior Rațiunilor, este Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Sine-Spirit, ce nu se Mișcă prin Rațiuni, ci prin aceste Permanențe Triadice, care sunt Deplinuri-Totalități ale tuturor Rațiunilor deodată, din a căror Mișcare ies ca Energie-prelungiri Rațiunile, ca Minte de Corp. Permanențele de Suflet sunt Deplinuri, nu Rațiuni-fragmente de o anumită Mișcare de Suflet. În Suflet sunt Modele-Deplinuri Totalități care acestea se prelungesc ca Tipare Rațiuni. Modelele sunt doar în Suflet, iar Rațiunile sunt doar în Corp. Harul-Energiile-Rațiunile Divine sunt deosebite de Rațiunile Creației, fiind ele însese Creatoare de Creație. Harul poate acționa și pe Modelele de Suflet ale Creației, ca Legătură dintre Modelele Dumnezeiești și Modelele de Creație, fără însă să se confundă cu acestea. În schimb, în Corp, Harul se întipărește direct și total, Unind totodată Chipul de Creație cu Chipul de Dumnezeu. Sufletul trebuie să reînvețe Limbajul Modelelor de Suflet, ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, care apoi să se prelungească în Limbajul Tiparelor de Minte-Corp, ca Minte-Simțire-Rațiune Trup Fizic. Aici începe Știința Isihastă. Este un Cuvânt Tainic ce Trezește Limbajul Modelelor de Suflet. Sufletul este Mut, dar Mintea Corpului prin Numele Tainic al Lui Iisus va da Sufletului Primul Cuvânt Cheie ce îi va

deslegă Graiul. Mintea să coboare în Inimă-Ușa Sufletului și acolo să Strige acest Cuvânt Tainic și Sufletul va recunoaște Cuvântul Ceresc și i se va trezi Memoria. Însăși Mintea își va aduce aminte de Limbajul Harului Divin și aşa cu Pocăință își va recunoaște Păcatul despărțirii de Suflet. Dumnezeiescul Nume al Lui Iisus va da dublă trezire și schimbare. Numele Tainic este Grăuntele de Muștar ce de va crește, se va face Pom mare în care toate Cuvintele Dumnezeiești vor veni să glăsuiască.

22.

Insistăm mult pe stabilirea Relațiilor. De nu le definim clar, confuziile ne dau aceleași erori.

Sufletul este Chip de Dumnezeu, Unitatea cea mai Unitară posibil, dar ca Treime în Sine și de Sine. Noi nu definim Sufletul ca simplu aspect Spirit cu atribute Raționale. Ca Mistici Creștină aceasta este prea puțin și nespecific. Sufletul este Chip de Dumnezeu, Triadă în Sine, ca Eu-Subiect, Duh-Ființă, Spirit-Sine. Aceste Moduri Suflet nu sunt Aspecți calitative, ci Moduri Permanente-Deplinuri, ce definesc și sunt Sufletul în Sine. Unii se vor contraria. Sufletul are un Eu Conștiință Permanent, are totodată un Duh-Ființă tot ca Permanentă totodată cu Eul și, de asemenea, un Spirit-Sine la fel Permanent. În Trăirea Isihastă se vorbește adesea de Duhul Sufletului, de Spiritul ca și de Vederea Sufletului tocmai în acest sens de Conștiință ca mai presus de Rațiunile Minte-Corp. Multă se încurcă până la confuzia dintre Spiritul de Suflet și Rațiuni, dintre Mintea-Conștiință de Suflet și Mintea de Corp... Cel mai confuz este amestecul dintre Duh și Spirit. Nu sunt totuna, ci două Modele-Permanențe deosebite, dar nu străine, ca analogie-correspondență de Sf. Duh și Fiul-Spiritul din Treimea Dumnezeiască. Sufletul este Chip de Dumnezeu și are astfel aceeași configurație-Model. Fără această mențiune ca Duh și Spirit, ca Modele Permanente și neamestecate, Trăirea isihastă nu este înțeleasă în adevăratul sens Creștin. Filosofia greacă și-a pus mult amprenta pe învățătura Creștină, dar nu a putut să acopere Fondul de Bază ce este tocmai Treimea. Mistica Isihastă fără Treimea de Suflet nu este o Trăire pur Creștină și nici specifică față de celelalte mistici. Sufletul este Chip-Vorbire, Chip-Cuvântător. Fără Triadă în Sine Sufletul nu poate vorbi. Fiul-Hristos este Cuvântul direct al Vorbirii Tatălui. Dumnezeu este Vorbire ca Persoană Triadă în Sine și

ca Treime de Persoane. Tatăl este prefigurația Treimii ca Totalitate de Treime ce ieșe și se naște din Sine. Treimea de Persoane este Vorbirea Tatălui Dumnezeu și această Vorbire este Modelul Limbajelor până în Creătire. Sufletul nostru este Chip de Limbaj Dumnezeiesc. Trăirea Isihastă este acest Limbaj de Rai uitat prin Cădere. De aceea Mistica Isihastă este prin excelentă Rugăciune. Fără acest sens de Limbaj-Vorbire nu este înțeles Modelul Rugăciunii. Rugăciunea Isihastă nu este în alte Mistici. Rugăciunea Isihastă fără înțelesul de Suflet Chip de Dumnezeu Treime, se confundă cu Rugile-Meditațiile Transcendentale din alte Mistici. Rugăciunea Isihastă are un Sens și un specific propriu, ce nu se poate confunda cu nimic. Și acesta este Chipul Treimic de Suflet Persoană-Vorbire în Sine și în afara de Sine. Limbajul de Suflet în Sine este Vorbirea Eu-Duh-Spirit, fiind prelungit în Vorbirea de Mînte-Simțire-Rațiune din Corp-Trup. Fără această Totalitate Personalitate Vorbire-Limbaj, nu se poate defini Trăirea tainică Isihastă. Cu Dumnezeu nu se Vorbește prin părți-fragmente de realitate. Rugăciunea Isihastă este Vorbire în Cuvinte Dumnezeiești. Fără Limbaj de Model Dumnezeiesc nu este Isihasm. Isihie nu înseamnă Liniște oarecare, ci paradoxal înseamnă Vorbire Dumnezeiască. Isihasmul nu este Tăcerea Transcendentală a Misticii necreștine, ci este din contră Vorbirea Dumnezeiască care înseamnă tăcere totală a tot ce este altceva. Isihie înseamnă paradoxal Vorbirea neconitenită cu Dumnezeu, față de care ce poate fi mai Linișitor... Isihie înseamnă Vorbire nu Tăcere. Când ai învățat să vorbești ai învățat să te Rogi, ai învățat să te Liniștești. Tăcerea nu este Liniștere, ci Oprită pe loc. Liniștirea este Transfigurare-Odihnă-Incanțație Dumnezeiască. Tăcerea este Pustiu. Liniștea este Plinul-Viul-Beatitudinea în Incanțație. Rugăciunea Isihastă este Incanțație-Vorbire neconitenită, ce este Isihia-Liniștea Cerească. Cine nu descoperă Sublimul Vorbirii Pline neconitenite, ca Viul Absolut ce este Liniștea Absolută nu Tăcerea Absolută, nu va înțelege Isihasmul. Isihasmul este Rugăciune-Vorbire în Sine și în afara de Sine.

Sufletul are deja în Sine Limbajul Dumnezeiesc. Acest Limbaj de Suflet îl are în vedere Isihasmul, Vorbire de Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, acesta apoi prelungit în Corp-Trup ca Mînte-Simțire-Rațiune. Căderea Creătiei falsifică Realitatea. Sufletul își creează un Grai artificial, din Iubire-Dragoste-Dăruire în

Ură-Dușmănie-Despărțire. Un Chip Contrag de Suflet apare ca o Fantomă. Această Fantomă se leagă ca un parazit de Suflet până la o aparentă substituire. Fantoma are alt Limbaj... Limbile se încurcă. În Corp, de asemenea, Fantoma de Suflet își întinde tentaculele și Mintea de Corp își pierde Chipul de Har Diviri și un nou Subconștient apare, ca o altă Memorie a unui Grai tenebros. După Cădere, Creația Vorbește Două Limbi Contrare, până când chiar o uită pe cea adevărată. Aici intervine Mistica. Vrea redescoperirea Limbajului ancestral... Face Tăcere totală, oprește orice Grăire, ca Sufletul să-și recapete Memoria... Vagi amintiri incomplete și amestecate par să revină... Dar Creația fără Auzul Vorbirii lui Dumnezeu Însuși nu mai poate Vorbi.

Creația Ruptă de Dumnezeu, fără aceleași Cuvinte Arhetipale nu mai leagă Cuvintele Dumnezeiești. Fantoma mereu pândește cu Limbile de Șarpe ce pictează Anti-Limbajul. Aici este Taina Isihasmului de Siguranță, lăud Cuvintele Directe din Dumnezeu pe care le pune în Suflet, să le grăiască până când i se va deschide Memoria. Cuvântul Iisus este Însuși Fiul-Cuvântul Dumnezeiesc, care are în Sine Tot Limbajul adevărat. Fără acest Cuvânt Arhetipal nu este Deslegarea Graiului de Suflet. Isihasmul nu este Tehnică-Metodă Mistică, ci Mistică în Sine, Grăirea Unui Nume-Cuvânt, ce este Sămânța Vorbirii Totale. Isihasmul nu este Tăcere Transcendentală, este Grăire Mistică a Numelui Iisus, Grăire neîncetată, nu ca Metodă-Tehnică de Deschidere a Transcendentului, ci ca o Coborâre a Însuși Transcendentului-Dumnezeu, care El Însuși Se Deschide pe Sine, în Deschiderea Sa Deschizându-ne apoi și Noi, ca Chip de Transcendent-Dumnezeu.

Numele Iisus nu este Vibrație de Minte ce deschide Vibrațiile ancestrale, ci este în primul rând Transcendent Însuși care Coboară în Unire Mistică în Creație, în această Coborâre-Unire Sufletul Creației reintrând în Modelele Arhetipale și în Tiparele Harice Divine, ca Restabilire. Mistica Isihastă nu este Deschidere de Propriu Transcendent, ci este Deschiderea Transcendentului Însuși care Coboară în Noi și în care apoi ne Deschidem și propriul nostru Chip de Transcendent Creat, asemănător cu cel Dumnezeiesc, dar neamestecat și nedespărțit. Misticile necreștine confundând Sufletul Creației cu Însuși Dumnezeu, cred că își Deschid propriul Transcendent, și aşa fac Tăcere Totală în Propriu Sine, ca Absorbire

în Sine... Mistica Isihastă nu este Tăcere Totală în Propriu Sine, ci tocmai invers, este Grăire-Vorbire Neconitență în Sine a Transcendentului ce se Deschide în Creație și a Creației ce se Deschide în Transcendentul-Dumnezeu. Fără acest înțeles de bază Mistica Isihastă se confundă cu celelalte Mistici, până la amestecare. Fondul Creștin îi dă un Sens și o altă Față atât ca exterior cât și ca Interior. Trăirea Isihastă este această Vorbire Dublă, Mistica Dublă, Dumnezeu-Creație și Creație-Dumnezeu. Fără acest Dublu Permanent, Mistica Isihastă este golită de Esență sa. Si chiar mai mult, este o Dublă Mistică Suflet-Corp. Trupul-Corpul deși trăim în el ca Realitate pregnantă după căderea din Rai, este confuz și golit de Conținutul său de Fond. Corpul, s-a văzut, este Prelungirea Energetică a Mișcărilor de Suflet. Dar Scriptura ne relevă și un Aspect al Corpului ca mai mult decât simplă prelungire. În Corp Dumnezeu își Deschide toate Posibilitățile de Creație-Creație. Într-un fel, Suflet-Corp este Chip de Dumnezeu și Creație, Chip de Bărbat-Femeie. Sufletul este Chip de Dumnezeu prin excelență, iar Corpul are Chip de Creație prin excelență. Sufletul este doar Chip de Bărbat. Corpul este Amestec de Chip de Bărbat-Femeie. Eva este ieșită din Corpul lui Adam. Orice Om, fie Bărbat sau Femeie este deja Căsătorit, Sufletul fiind Bărbatul, iar Corpul fiind Femeia. Si această Căsătorie este Mistica Unirii Dumnezeu-Creație.

Desvăluirea acestei Mistici este Crearea Evei ca Mamă din Adam, ca Mama Copiilor lui Adam. Nu Adam se împarte în Două, ca Androginul ce se diferențiază ca Sex. Adam rămâne același Adam-Bărbat-Chip de Dumnezeu și doar Partea sa de Corp-Chip de Creație este Luată ca Plămadă a Unui Chip Pur de Creație, ca Eva-Femeie-Mamă, care și ea este doar ca Trup Sens-Destin de Creație-Creație, ca Suflet și ea fiind tot Chip de Adam-Om-Chip de Dumnezeu. Cine nu înțelege această Mistică a Chipului de Dumnezeu ce creând se Unește de fapt cu Creația Însăși, nu prucepe nici Mistica Suflet-Corp, confundându-le cu Mistica Unirii Dumnezeu-Creație. De aici amestecul până la vulgar al Erosului-Sex în Mistică.

Isihasmul separă net Mistica Pură Dumnezeu-Creație, de Mistica Chip Suflet-Corp, cât și de Mistica Căsătoriei-Familiei. Astfel, noi stabilim mai întâi Realitățile Pur Sufletești, apoi pe cele pur Corporale și apoi Deschiderile lor în Complexul manifestărilor. În

general, acestea toate se amestecă, se confundă între ele, până la erori fundamentale. Ca Mistică Isihastă, noi facem niște pătrunderi chiar peste Teologia obișnuită. Ca practică, Isihasmul se lovește de realitate dincolo de simplele înțelegeri. Toate Misticile pornesc de la Minte. Mintea se confundă cu Sufletul. În Isihasm Mintea trebuie să Tacă, doar să fie vehicol al unei alte Realități Superioare. Mintea este Memoria Corpului și a Creației în general, este Memoria și Limbajul decăderii, este Vinovatul Orbirii și Imperfecțiunii. Toate păcatele sunt puse în cîrca Mintii. Prin Minte Corpul devine Realitate de bază după Cădere. Mintea devine însuși Sufletul Corpului. Ce eroare ! Mintea în Isihasm se smerește de la început. Să Tacă, să îngenuncheze în Inimă și să plângă... Mintea are în Sine tot Corpul. Mintea coborâtă în Inimă înseamnă mergerea Corpului ca să se întâlnească cu Sufletul. Inima este Ușa Sufletului. Mintea este adusă la Ușă, unde să Cerșească iertarea și Împăcarea. Mintea este Desfrânatul ce se întoarce Acasă.

Dar Mintea în Mistica Isihastă este tot Corpul, toată Creația cu toate înselările și îndrăcirile ei. Mintea este Eva ce se întoarce în Adam, coasta ce se pune la loc în Pieptul lui Adam. Mistica Isihastă nu mai este Căsătorie Mistică, nu mai este Vrajă-joc semiprofan. Mistica Isihastă este Cina cea de Taină. Ospățul Ceresc-Împărtătesc-Părintesc. Unirea Creație-Dumnezeu nu este Căsătorie, este mai pre-Sus de aceasta, este Ospățul-Împărtășirea Transcendentală Comuniunea-lubirea-Beatitudinea Absolută, în care se absoarbe și se Transfigurează totul. Mistica Isihastă este Ospățul Greu-Total, nu patul nupțial ascuns-singularizat. Isihasmul nu este Mistică Energetică-feministă, ce tinde la Unirea cu Prințipiu său Masculin-Transcendent, ci este Mistica Adamică care absoarbe pe Eva-Energia Sa, ca re-punerea Coastei la Loc, și aşa Întreg, ca Transcendent de Creație să intre în Unire-Vorbire cu Transcendentul Creator Dumnezeu. Sufletul este Adamul din noi, iar Corpul este Eva din noi.

Sufletul este Eul-Duhul-Spiritul, care pe scurt este consemnat în Filocalie ca Duhul-Sufletul, iar Corpul este Mintea-Simțirea-Raținea, pe scurt Mintea-Eva-Creația în Sine. Adam cade din Rai prin Eva-Minte. Adam vrea să se întoarcă la Dumnezeu, dar Mintea-Eva îl oprește. Adam s-a încurcat destul cu Eva-Mintea și prin ea nu este nici o nădejde de reîntoarcere... Adam-Sufletul convinge pe Eva-Mintea să-l lase în pace, sau de nu, se desparte provizoriu de

ea... Isihasmul nu începe cu Mintea, cu Mistica de Minte cum fac celealte Mistici necreștine, ca Mistică de Corp ce să se Transforme în Suflet. Mintea-Corpul-Eva nu va fi niciodată convinsă să se întoarcă în Suflet. Așa Adam-Sufletul Direct face Actul Întoarcerii la Dumnezeu. Isihasmul sare inițial peste Corp-Minte-Eva, pur și simplu le lasă în Gol și ca Suflet Direct pornește pe Drumul Cerului. Sufletul se Refugiază în Inimă în care Mintea-Eva vine după el. Mintea-Eva în Inimă-Piept se preface în Coasta Adamică și aşa Adam devine Omul Integral-Chip total de Dumnezeu. Acum începe adevarata Mistică Isihastă. Scriptura este atât Simbolică, cât și reală. Acum Mintea începe și ea să facă Mistică Isihastă. Mistica Isihastă a Mintii este doar în Inimă, nu în Cap, cum este la alte Mistici.

23.

Căderea Creației, marea Ruptură în sine și în afară de sine.

Noi ne-am obișnuit cu Chipul căzut, până la acceptarea lui ca Realitate de fapt. Ce oribil !... Amestecăm Perfectul cu Imperfectul. Noi uităm de adevaratul Chip al Realității. Noi cădem în Iluzia Realității de Adaos-artificial-închipuită. Ca Realitate în Sine, Creația este Model de Dumnezeu. Dumnezeu este Unul-Treime și Har-Energii necreate. La fel, Creația concretizată este dualitate Suflet-Corp. Dar Creația mai este încă Ceva, este Model de Dumnezeu și Model de Creație-Creație deja împreună. Creația nu este Imitație de Dumnezeu în altă Substanță Creată. Este o Creație cu adevarat, ca Unirea Mistică între Dumnezeu Model și Creație ce nu a mai fost și aşa, Chipul de Creație este un Chip aparte de Dumnezeu, dar nu Străin de Dumnezeu. Creația față de Dumnezeu este dublu Chip, Model de Dumnezeu și Model de Creație în Unitate deplină. Și acest Chip Dublu este Chipul care Comunică cu Dumnezeu. Dumnezeu în Creație este de două ori, odată ca Model Arhetipal și încă odată ca Persoană ce Comunică cu Creația tot ca Persoană. Misticile necreștine recunosc Modelul Arhetipal al Creației, confundându-se chiar cu acesta, dar uită de Adevarata Relație peste Modelul Divin, ca Două Realități Depline Față către Față.

Mistica Isihastă pune bază pe această relație Inter-Personală de Întreguri, Dumnezeu-Creație și nu pe Mistica de Modele Divine din Creație. Și Isihasmul are în vedere Mistica de Modele din interiorul Creației dar prin Vederea Misticii propriu-zise, Relația

Inter-Personală Creație-Dumnezeu. Prin cădere, Creația întâi se desparte de Dumnezeu ca Realitate Personală, de aceea este Păcat. După această despărțire apar nenorocirile Creației Independente, care înlătăresc pe Dumnezeu cu Proprie Divinitate, inventând Noi Modele Anti-Arhetipale, ce dău Drama proprie a Creației căzute. Îngerii cad primii. Ei inventează Anti-Arhetipurile, când Căderea este Model Diavolesc. Pe aceste Modele cade și Natura și Omul, deși ca realitate proprie, Creația este Realitate Integrală. Ca Realitate Integrală-Personală se Desparte de Creator. Dar Creația are în Fondul său Modele Dumnezeiești pe care nu le poate distruge. Dumnezeu nu se poate Omorî. Creația intră în Nebunia Fugii de Dumnezeu, dar nu are unde să se ascundă... În Sine dă de Semnele-Modelele Dumnezeiești. De aici practicile Mistice ale Găsirii lui Dumnezeu în Adâncul Sinelui, care sunt însă Insuficiente, căci în Sine nu te Întâlnăști cu Dumnezeu, ci cu Semnele-Modelele Sale.

Așa Creația Fuge de Dumnezeu și Închide Ochii să nu-L mai Vadă. Cu Ochii închiși, Creația se înlătărește doar pe Sine, își fabrică Înlătărește care să înlătărească Modelele Dumnezeiești... Așa apar primele Modele de Adaos, înlătărește-contrarii celor primordiale.

Un Nou Chip Fantomatic se plăsmuiește din Tenebrele Înlătării...

În fond, este o Iluzie, dar Realitatea de Creație se asociază cu această Fantomă, se Identifică cu ea și începe să se miște, să trăiască pe noile Modele de adaos, jucând ca la Teatru o Piesă Straină și Fictivă... În Suflet această Fantomă devine Înlătărește de Dumnezeu, ca Supra Eu, iar în Corp devine Înlătărește de Suflet ca Supra-Minte... Prin Cădere noi suntem niște Pedepsită ai proprietății Fantome și ai Fantomelor Diavolești ce ne parazitează. Fantoma se face Voalul întunecat prin care nu mai vedem pe Dumnezeu și nici propriul nostru Suflet. Veșmântul artificial al Chipului de Adaos se face tot mai stufoas, până la un complex de Viață ce înlătărește Viața cea adevărată, dureros fiind că acesta este o Caricaturizare sadică a celei Reale... Aspectul de Creație Chip de Dumnezeu se umbrește de Fața hârdă a Căderii. Masca-Fața Căderii ne transformă din Chipuri-Icoane în Idoli-Măști... Deosebirea dintre Idol și Icoană este această Mască Hârdă ce se pune peste Chipul de Dumnezeu. Nu Chipul este Idol în Sine, ci Masca-Fața Căderii. Dă jos Masca și va rămâne Icoana. Chiar dacă este Păcatos,

Chipul Căzut nu mai este Idol, dacă a lepădat Masca Diavolească... Chipul Păcatos, în Rugăciune și în Laudă de Dumnezeu nu mai are Mască Idolească și începe să se Transfigureze în Icoană Chip de Dumnezeu, de Ființă-Copil al lui Dumnezeu. Jos Mască!... Aceasta este Mistica Isihastă. Jos Idolul, să rămână Chipul de Creație cel adevărat, care chiar de este Păcatos, în Apropiere de Dumnezeu se va Transfigura în Icoană Chip de Dumnezeu. Hristos Chipul Asemănării de Dumnezeu face Primul Pas și Atârnă Mască Idolească pe Cruce și Chipul Său de Om Învitat este Primul Chip Icoană. Crucea dă jos Mască de Idol. Crucea devine demascarea Idolilor. Crucea topește Iluzia Înlătării, Visarea Diavolilor, alungarea Fantomelor, stăpânirea Răului... Crucea este mai mult decât Icoană, este Făcătoarea de Icoane. Crucea naște Icoana, dând jos Mască de Idol de pe Chipul Căzut, care astfel poate deveni Icoană. Orice Chip Creat de Mâna lui Dumnezeu este Icoană. Idolul este Caricaturizarea, Mascarea Chipului. Icoana nu înseamnă doar Închinare ci în primul rând Lubire-Dragoste. Dumnezeu este întâi Tată și apoi Stăpân. Cine vede în Icoană întâi Închinarea, nu înțelege adevăratul sens al Icoanei. Lubirea-Dragostea-Perfecțiunea-Chip de Dumnezeu Tată-Lubire Absolută, este Fondul Icoanei. În fața acestora te poți și Închiinde. Și noi, Creațiiile, suntem Icoane între Noi, altfel ne învățăm, ne facem idoli de Stăpânire sau de Ură, de auto-divizare sau de împătimire-autodistrugere. Mistica Isihastă este Mistica Icoanei. Cine Descoperă pe Dumnezeu ca Icoană-lubire prin proprie Icoană și prin Icoanele de Creație, acela ajunge la Trăirea Mistică Isihastă.

Dar cât este de greu să dai Mască jos, să ieși din jocul ei. Aici intervin Metodele-Tehnicile. Oprirea Jocului Înlătării... până la Nostalgia Nemișării. Amețeala Jocului Măștii devine dureroasă, Sălbatică până la distrugere. Căderea este Jocul Măștii. Ieșirea din Cădere este Oprirea oricărei Mișcări?... S-a uitat de Mișcarea Vieții Dumnezeiești și în aiureala Jocului Măștii nu se mai dorește nimic, decât Repaosul... Iată Păcatul. Sufletul se prinde în Voia Jocului până se uită pe Sine și se Identifică cu Masca... Dar Sufletul nu este însăși Oprirea Jocului. Unii văd Sufletul în Oprirea oricărei Mișcări. Identifică Păcatul cu însăși Mișcarea. Nu! Este o Mișcare pur Transcedentală și o Mișcare Înlătărită-Imperfectă. Mistica Isihastă este Mișcarea Dumnezeiască dincolo și peste

Mișcarea Decăzută a Jocului Măștii-Căderii. Mișcarea Dumnezească este Vorbire de Persoană și între Persoane. Mișcarea Măștii este Joc cu Ochii Închiși, în delirul unei Beții de învărtire până la amețeală, de Vis al unei Căderi în Comă... În Suflet, Eul-Conștiința Vorbește, Duhul-Ființa Glăsuiește, Spiritul-Sinele, adună în cuvinte și Memorie Vorbirea. Apoi, aceasta se prelungește în Corp, ca Energii, în Informații Minte, ca Sentiment-Simțire de Suflu Energetic, ca Rațiuni-Gândire în Concretizări de Forme Fizice. Toată Mișcarea este Însăși Gramatica Sufletului, Model de Vorbire al Vorbirii lui Dumnezeu Însuși. Căderea creează un Nou Limbaj Mască, Caricaturizat, negativizat, polarizat. Iată Drumul greu al Misticii. Cum să mai identifici Limbajul adevărat, deosebindu-l de cel fals? Și Anti-Limbajul are Mistica sa, până la Vraja-Ispită uneori de nerezistat... Beatitudinea Dumnezească este Compensată de o Beție a Căderii ce pe moment pare să o egaleze... Doar amarul de greu după Beție o diferențiază de cea dintâi.

Căderea este Desfătare și Iad, nu cine știe ce Taină a Realității. Doar Perfectiune fără contrast este Taina realității Dumnezeiești. Diavolul inventează și o Taină duală Beție-Iad, Model de Chip Fan-tomatic pe Tipar Diavolesc, fiind creatorul acestuia. Mistica Isihastă este astfel ieșirea din Modelul Dual Bine-Rău, din Limbajul Mască. Aici este Arta. Unii așteaptă o Metodă până la Tehnică... Limbajul Măștii-Căderii este tocmai Tipar-Mecanisme-Tehnici-Artificii... Astfel, Mistica Isihastă se Ferește de Mașinării, fie ele de Minte... Diavolul este expert în acestea.

Practica Isihastă privită mai atent este o Anti-Tehnică. Orice Tehnică nu mai este Isihasm. Isihasmul este Suflet Pur, care este Liber de orice Mecanism. Atenție, să nu se falsifice Isihasmul cu Tehnicile Energiilor Corp. Isihasmul este o Trăire de Suflet Pur. Isihasmul nu este Metodă Mistică de la Corp la Suflet, ci de la Suflet însuși spre Suflet, care apoi să se prelungească și în Corp-Energie. Fără acest înțeles clar nu este Isihasm cu adevărat.

Noi, după cădere, suntem Realitate Corp, iar ca Suflet undeva în umbră. Complexul Realității Corp se impune la tot pasul. Ca să ajungem la Suflet trebuie să trecem prin Corp. Tributul Corpului este aşa de mare. Misticle recurg la stratageme de păcălire și de transcendere, chiar cu o colaborare a Corpului. Se ajunge la o adevărată Știință a tehnicilor Corp spre desvăluirea Sufletului.

Aceste tehnici, pe cât de miraculoase, se dovedesc pe atât de înșelătoare, până la o a doua confuzie. Chipul nu se lasă păcălit și orice încercare se plătește scump. Creștinismul vine cu o nouă Deschidere. Corpul nostru nu mai are Voința depășirii de sine. Hristos ia Asupra Sa Însuși toată Voința. El însuși se face Model de Om Re-stabilit. Mistica Isihastă pe această bază se arată o altă modalitate de reintrare în Chipul Real de Suflet.

O Modalitate de a sări pur și simplu peste Corp direct în Suflet. Pare o imposibilitate. O face însuși Iisus Hristos. Corpul este adunat ca într-o Sământă în Minte. Mintea să se coboare în Spatele Numelui Lui Iisus, Corpul să fie adus ca un paralitic până jos în cămara Inimii și acolo să stea ca un Bolnav-păcătos să-și geamă decăderea. Sufletul îl va auzi într-un târziu. Mai mult, Iisus va deschide Ochii Sufletului, îi va reda Vorbirea de Suflet. Astfel Isihasmul nu mai este o Tehnică-Metodă, ci o Mistică în Sine. Nu metoda de a intra Mintea în Inimă este Mistica Isihastă, ci Puterea Numelui Lui Iisus de a lua în cârcă tot Corpul până în Inimă, unde nu Mintea face Minunea Luminării Sufletului, ci tot Iisus. Aici nu mai este Tehnică de Forțe Oculte proprii ce se pun în acțiune. Aici este Însuși Dumnezeu care Lucrează. Dumnezeu nu mai este tehnică, ci Uni-re-Dragoste Transcedentală. Isihasmul nu mai este Tehnică Mistică, ci este Mistică-Mistică, Iubire Transcedentală. Am vrea Noi să ne credem Lucrătorii proprii noastre Iluminări... Isihasmul nu are încredere în această capacitate proprie și aşa Sare peste Corp, peste Mistica Energiilor Minte-Corp ce este ca prim plan în Misticile ne-Creștine. Sunt unii care vor să facă Dublă Mistică și de Corp-Energie-Minte și de Suflet direct ca Isihasm. Este o încercare, dar fără o Cunoaștere atentă și temeinică a ambelor Mistici, se ajunge la un Amestec și mai Urât, până la falsificarea ambelor Mistici. De aceea, noi aici accentuăm specificul Misticii Isihaste, spre a nu fi confundată cu Misticile Energetice-Corp și nici amestecată. Unii văd o Contradicție până la excludere reciprocă, ce nu este normală. Corpul vrea El să facă Mistică spre Suflet, foarte bine, dar să nu încerce încă o dată înșelarea de a se impune ca o realitate de bază. Obrăznicia Corpului este uneori depășitoare. Sufletul, de asemenea, să nu urască Corpul până la excluderea oricărei realități de Corp. Echilibrul dintre Corp-Suflet este adevărată Mistică. Mulți cad în extremism. Adevăratul Isihasm nu este extremist.

De fapt confuzia cea mai mare nu este între Suflet și Corp, ca Realități, ci între Chipul de Suflet ca Perfectiune și Chipul Căderii dat întru totul pe seama Corpului. Teologic Creștin, Cădere începe de la Suflet și apoi se prelungește în Corp. În Corp însă, Cădere se amplifică datorită Planului Corp pe care se Concretizează Căderea. Mistica directă a Sufletului aproape Uitat, pare într-adevăr Neînțeleasă. Și totuși, Isihasmul sustine că aceasta este calea cea mai dreaptă. Chipul decăzut de Adaos din Suflet este Sustinătorul Decăderii și al Corpului. Misticile ne-Creștine nu deosebesc Realitățile de Suflet ca Realități în Sine, ci le consideră niște Atribute-Principii Morale, de Suflet Virtual-Abstract, ce este greșit. Metafizica Creștină definește Sufletul ca Realitate Chip de Dumnezeu, ca Persoană Chip Trinitar de Sine, Realitate Transcendentă Creată, care este Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, ca Unitate-Totalitate de Treime, Autodeterminare de Sine, nu ca Simple Calități, ci ca Realități-Permanențe de Sine, aceasta apoi prelungindu-se de Calități-Energii-Rațiuni, ca Trup-Corp, ca Minte-Simțire-Gândire Corp Fizic. S-au văzut Modelele de Suflet, ca Limbaj (cap. 8). Aceste Modele de Suflet nu sunt Calități, ci Moduri Diferite ale unor Permanențe care sunt Totdeauna Aceleași chiar dacă sunt Nuante de Mișcări diferite. Sufletul este Totalitatea Unităra a unei Treimi de Sine, ca Eu-Conștiință, Duh și Spirit, acestea Mișcându-se între Ele în Moduri diferite, rămânând aceleași Permanențe, ca Eu-Duh-Spirit. În Corp-Trup, ca Minte-Simțire-Rațiune-Energii de Mișcări de Suflet, se poate Vorbi de Calități-Atribute. Corpul este Totalitatea Calităților-Atributelor de Suflet, care Concretizate devin Minte-Simțire-Rațiune Corp Fizic. După Cădere, Umbrindu-se Sufletul până la Uitare, Amintirea de Suflet rămâne ca Atributele Sale Minte-Simțire-Rațiune, iar Corpul se Reduce la Simplul Trup Fizic. Așa de mult se amestecă Realitățile între ele, de nu le mai știi din ce parte sunt. De aici și confuziile Mistice. Fără o clarificare a Realităților, nu se poate vorbi ce este Sufletul și ce este Corpul. Este uimitor cum se amestecă până la confuzie cu Conștiință, Spiritul, de asemenea cu Rațiunea și Gândirea, Eul cu un fel de totalitate de Rațiuni etc...

24.

Adam a fost Creat Suflet și Corp. Unii văd în Creație o Manieră de Devenire, pe care alții o fac chiar Evoluție. Sufletul este chip

direct de Dumnezeu. Dar Corpul este mai mult decât Simplă prelungire energetică a Sufletului în afară de Suflet. Trupul-Corpul este o Taină în plus, Taina Creației propriu-zise. Semnul de Creație-Creație nu este Sufletul ci Corpul. Ca Realitate Corp ne definim clar că suntem Creație cu adevărat. Astfel, Corpul este de o importanță deosebită, căci el ne reprezintă ca Chip real de Creație. De aceea Dumnezeu participă direct la Crearea Formelor Naturii, cât și la Crearea Corpului Omenesc.

Fiul-Cuvântul-Logosul ia Totul de la Tatăl și Zice, Sf. Duh Făptuiește, iar Tatăl confirmă că este Bună. Creația este a Întregii Treimi. Chipul propriu zis de Creație este Corpul de Creație, nu Sufletul. Sufletul este Chip de Dumnezeu transpus în Realitate Creată. Corpul nu este Chip de Dumnezeu, ci Chip de Transpunere de Suflet Creat.

În Creație nu Dumnezeu se Combină, ci Sufletul Creat cu Multitudinea de forme Create. Sufletul este Model de Dumnezeu în Creație, iar Dumnezeu este peste și dincolo de Creație. Misticile ne-Creștine greșesc în considerarea că prin cunoașterea Sufletului din Adâncul Creației se cunoaște Însuși Dumnezeu. Sufletul este doar Semnul lui Dumnezeu și Modelul Său. Dumnezeu se cunoaște Direct de Către Sufletul de Creație, ca singurul apt de această cunoaștere. Corpul este Semnul Sufletului. Fără Suflet, Corpul este mort. Viața Corpului este Prezența Sufletului. Unii văd Corpul doar ca Materie Fizică. Mai mult, se consideră că Materie Naturii este, în Fond, Creația. Erori majore !

În fond, Materie nu Există ca Realitate de Sine. Corpul-Energia-Materia sunt prelungiri energetice produse de Mișcările Sufletului. Doar dacă Sufletul se Mișcă în Sine și în Afară de Sine, aceste Mișcări produc Energiile de Suflet, ce sunt în formă de Trei Stări, ca Minte-Informăție Energetică, ca Sentiment-Simțire-Suflu Energetic, ca Rațiune-Gândire Energetică-Corp Fizic. Ca Mistică se menționează că Rațiunea-Gândire niciodată nu este în stare Abstractă, ci întotdeauna ca Forme Concrete Fizice. Obișnuința de a Raționa și a Gândi Abstract nu este o realitate adevărată. Orice Rațiune și Gândire este Legată organic de Forma sa Fizică-Energetică. O Rațiune, Un Gând, este totodată ceva Fizic, nu doar în corespondență, ci ca Esență chiar, ca o Sămânță a Unei Forme Fizice reale. Ai Gândit deja, ai adunat energetic energii fizice

reale. Puterile Energetice aici își au baza. Nu toți au forța concretizării, dar în fond toți facem adunări energetice fizice prin orice Gând și Raționament. Ce numim noi Abstract este altceva. Mintea-Informăția este într-un fel o Abstracție față de Gândire, dar și Mintea este tot Energie, deși în stare mai Subtilă. Abstracția nu există. Abstracția este plasarea unei realități în Irealitate, sau într-o posibilă realitate sau irealitate. Dar și aceasta este însă tot o Realitate, căci este ca Informație. Abstracția este astfel o Închipuire de a Excluder sau a presupune o realitate, care este sau nu este. Abstracția este însăși Căderea. A Gândi Abstract înseamnă a rupe și a fărâmită energia și materia Mentală. De aceea primul pas al Misticii este de a opri Scurgerea Gândirii în Abstracțizări fără Forme Concrete-Reale. Cea mai puternică Armă a Misticii, Concentrația, este tocmai această ieșire a Gândirii din Inconsistența Abstracțizării nedefinite și refacerea Gândirii Integrale Obiective. Sufletul nu este Gândire, ci Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, Deplinuri de Persoană, ce sunt dintr-o dată toată Gândirea-Rațiunea, chiar dacă sunt Moduri diferite de Transpunere. Această Totalitate de Deplinuri se prelungesc în producerea Energetică, în Minte-Simțire-Rațiuni, ce sunt astfel Corpul propriu-zis. Fără această înțelegere a Realității, nu putem defini realitățile Mistice și nici în ce constă Realitatea de Creație-Creație. Sufletul este Model de Dumnezeire, iar Corpul este pe Tiparele Harice-Rațiuni Divine. Noi, după Cădere nu mai percepem Modelele de Suflet, ci doar prelungirea acestora, de stare energetică, Rațiunile-Informațile Modelelor Dumnezeiești. Așa noi reducem realitatea de Creație la Simpla Materie și pe aceasta golind-o de Esențialul ei, Mintea-Rațiunile.

În sens Mistic, Materie este Totalitatea Energetică, de la Energiile cele mai Subtile de Minte-Informație până la Energiile grosiere de Forme Fizice-Solide. În fond, nu există Materie ca Substanță de Sine, Materie fiind Energie Provizorie ce iese din Mișcările Sufletului. Materie nu este o Realitate prin Sine însăși, ci prin Suflet, de aceea Materie este Rațiune de Suflet Concretizată ca Realitate energetică. Mistica desacralizează Mintea, făcând-o una cu Materie, căci prin Minte se falsifică cel mai mult Realitatea, Mintea fiind Masca propriu-zisă ce ne înlocuiește Chipul cel Adevărat. Dar, totodată, Mintea este Creația în Sine. Mintea-Creația așa

cum a ieșit din Mâna lui Dumnezeu este Frumusețea Creației lui Dumnezeu. Așa Mintea este toată Creația Vizibilă-Corporală, de la Lumina Îngerească până la Materia Naturii și Corpul Omenesc. Mintea-Creația este Concretizarea Rațiunilor Harice în transpunere de Creație-Creație. Creatia nu este doar Materia Goală, este tot Complexul Minte-Rațiuni-Energii Cosmice. S-a văzut că însuși Dumnezeu este Familie Transcedentală. Creația este Transpunere Sublimului Dumnezeiesc în altă Realitate, de Creație.

Dumnezeu chiar mai mult, amplifică Frumosul Divin cu un Nou Chip de Frumos Dublu, de Îmbinare Dumnezeu-Creație. De aceea Natura și Omul are Dublu Chip de Creație, ca Bărbat-Femeie. Bărbatul este Semnul de Chip direct de Dumnezeu în Creație, iar Femeia este Semnul de Chip direct de Creație. Creația este în Sine Îmbinare Dumnezeu-Creație. Această Îmbinare se traduce faptic în Dublul Chip al Creației ca Bărbat-Femeie. Sexul nu are nimic de-a face cu acestea, fiind o realitate depărtată în alte sensuri de realitate. De aici Taina Familiei de Creație, care nu este produsul Sexului, ci al Sensului de Realitate în Sine.

Creația despărțită de Dumnezeu ar vrea să se Multiplice doar pe Sine ca Familie de Creație, dar nu poate căci Creația nu poate exista prin Sine însăși. De aceea, trebuie să intervină Prințipiu Creator de la Dumnezeu. Fără Dumnezeu, Creația nu poate exista nici o secundă. Și Dragostea Lui Dumnezeu pentru Creația Sa se vede în Familia-Copii. Unde sunt copii este Dumnezeu în Creație, iar unde nu sunt copii, Dumnezeu s-a depărtat. La fel în Natură, unde nu sunt Flori și Verdeată, nu mai este Prezența lui Dumnezeu... Orice Naștere la Om și în Natură este un Nou Act de Creație. „Tatăl Meu Lucrează și Eu Lucrez“, zice Hristos în Evanghelie. Dumnezeu cel Treime Lucrează-Creează Permanent, tocmai prin Nașterea de Noi Creaturi. Unde nu este Verdeată și Copii, este Prezență Diavolească. Căderea Creației aduce Îmbătrânirea-Degradarea până la Moarte. Tânărul este Chip de Înger. Copilul este Chip de Nouă Lucrare Dumnezeiască, Îmbătrânirea este Chip al Decăderii. Chipul lui Dumnezeu este Chipul de Bărbat Matur, iar Chipul de Creație-Creație este Chipul de Femeie Fecioară-Mireasă, ca Viitoare Mamă. Căderea Creației falsifică toate aceste Chipuri, cu Masca Idolească a Unui Chip de Adaos caricaturizat. Creștinismul vine prin Fiul lui Dumnezeu Hristos, cu Icoana Chipului Uitat,

totodată dând Jos Masca Decăderii prin Crucea Sa, prin Înviere Restabilind Adevaratul Chip de Rai.

25.

Pentru a avea Conștiința Realităților Mistice, trebuie să avem în vedere și Originea noastră de Urmași ai lui Adam. S-a relatat despre Crearea lui Adam, care este Dublă Realitate, Suflet și Trup, Chip de Dumnezeu și Chip de Creație-Creație. Această Dihotomie se evidențiază și mai mult prin Dualitatea omului ca Bărbat și Femeie, Adam și Eva. Eva este tot Om Întreg, dar creată prin Chipul lui Adam, nu prin Chipul direct al lui Dumnezeu, ca Adam. Eva este Luată din Coasta lui Adam, carne din carnea lui, este Femeie, ce înseamnă Luată din Om. (Fac. 2, 21-25) Dacă Adam rămânea Singularitate Om, nu ar mai fi fost Creație, ci Imitație-Transpunere Simplă de Dumnezeu într-o Nouă Relitate. Așa Dumnezeu îl Creează Dualitate Suflet-Corp și peste proprie Realitate, încât îi Desparte Dualitatea și în afară de Sine, ca Bărbat și Femeie, ca Doi Oameni Egali, dar ca Chip-Modalități diferite, în Sensuri Concrete de Realitate de Creație. Scriptura nu ne mai spune, dar și la Crearea Evei a procedat la fel, ca la Crearea lui Adam. A luat Ceva din Adam (Coasta-îărâna) a modelat alt Corp în care a Suflat încă Un Suflet Nou Creat. Dar Eva este Chip de Om-Creație, nu de Chip de Dumnezeu Creat. Mistica celor Două Chipuri este Taina însăși a Creației.

Omul ca Realitate în Sine este Taina Dualității Suflet-Corp iar ca Realitate dincolo de Sine, este Taina Dualității Chip de Dumnezeu și Chip de Creație și încă mai mult este Taina de Familie de Creație, ca Tată-Mamă-Copil. În acest complex de Realitate trebuie avută în vedere și Mistica. Este o Mistică pur Personală, una Inter-Personală și una Cosmic-Transcendentală. Toate acestea sunt Adevarata Mistică Integrală. Si Isihasmul le are în vedere, cu deosebit accent pe Comuniunea Totală. Misticile ne-Creștine subînțeleg pe Adam ca Prințipiu Cosmic, iar pe Eva ca o Concretizare, ca o Fortă a acestuia. Eva deschide pe Adam ca Realitate de Creație, Eva prin Adam deschide astfel Creația Lui Dumnezeu în Multiplicare de Creație. Adam fără Dumnezeu devine un Simplu Prințipiu de Creație. Astfel Metafizica Creștină este acest Dublu Chip al Creației, de Dumnezeu îmbinat cu Creație. Hristos desăvârșește această Unire. Creația nu este complet Străină de Dumnezeu,

nici nu se confundă cu Dumnezeu (ca în panteism). Creația este Miracolul Unirii Modelului de Chip Dumnezeiesc Cu Chipul Nou Creat de Creație. Creația este Prefigurarea Întrupării Lui Hristos, care duce la Împlinirea Totală de Unire Personală, într-o creștere până la Asemănarea totală Creație-Dumnezeu, fără să se confundă sau să se amestece. Creația trebuie să Crească la Asemănarea de Dumnezeu dar Cade și aceasta o preia Întruparea Lui Hristos, care o Face cu adevarat. Dumnezeu se Unește cu Creația prin Chipul Său deja Transpus în Creație și prin Prezența Personală directă, dar și Creația trebuie la fel să se Unească cu Dumnezeu ca Răspuns direct de Creație. Aceasta este Creșterea de care vorbește Scriptura. Creația însă se depărtează prin Cădere și Hristos îi reduce Salvarea, făcând El ce nu a vrut Creația, deschizându-se astfel Drumul întrerupt de Cădere.

Creația nu este ceva fix și în limite. Taina Realității de Sine este Cuprinderea în Infinita Deschidere de Sine. Absolutul este acest paradox în care Cuprinderea este Infinită și Infinitul poate fi Cuprins de Cuprinderea Infinită. Cuprinderea nu este Limitarea-încercuirea, ci Deschiderea-Vederea Infinită. Forma este o Cuprindere Energetică, care în sine nu este o Limitare, ci o Concentrare a Infinitului, Extazul-Transfigurarea Necuprinsului. Absolutul Infinit este Cuprins de Dumnezeul cel Definit-Treime, ca Transcendent al însuși Absolutului Infinit, peste Absolut și Infinit. Cuprinderea este Mișcarea Nemișcării Infinită, peste Nemișcare și Însăși Esența Nemișcării. Infinitul și Nemișcarea în Fond nu Există, ci sunt Deschiderile Mișcării și Cuprinderii Absolute. Astfel, Dumnezeirea este Treimea Absolută, ca Infinită Deschidere a Cuprinderii Tatălui Dumnezeu, căci tot ce trece de Treime se Cuprinde de Tatăl, din care ieș Treimea și aşa Treimea rămâne Permanență Cuprindere a Necuprinsei Treimi-Deschidere de Tatăl Cuprinderea Absolută. Multiplul Lui Unul este Treimea și tot ce trece peste Treime se înțelege în Unul din care a ieșit Treimea. În Creație, Multiplul nu este Cuprins Doar în Treime, ci este Deschidere de Multiple Treimi, Ca multiplicări de Treime. Creația este Multiplul Tremii, nu al Unului ca în Dumnezeu. Copiii sunt Semnul cel mai Real al Creației. Creația în Sine este copil, este ceva Nou Născut-Făcut. Creația nu se poate Crea pe Sine, căci nu este de la Sine, ci este prin Dumnezeu. Doar Dumnezeu Creează. Creația se

Deschide Creatiei lui Dumnezeu. De aceea în Creație, copiii au Sens de Dublă Naștere-Creație. Întâi sunt Creație de Suflete, pe care o face însuși Dumnezeu apoi pe această bază Creația dă din sine Realitate de Creație, ca Trup-Corp, pentru Noul Suflet Creat. Creația este jumătate Transpunere de Dumnezeu și jumătate Creație din Creație. Fondul Creației este această Îmbinare, încât părerea unor Mistici că Interiorul Creației este însuși Dumnezeu, este doar pe jumătate adevărată. Interiorul Creației este Model de Dumnezeu Unit cu Model de Creație în Chip Unic de Creație. Ca să Cunoaștem pe Dumnezeu în realitate trebuie o întâlnire cu Dumnezeu dincolo de Interior, dar cu ajutorul Interiorului.

De aceea, Isihasmul este o Mistică Trans-Personală și Inter-Personală în Participare Personală și reciprocă. Este o dublă Deschidere și Dublu Răspuns, de Realități Integrale, Creație-Dumnezeu. Înțând cont de aceste Realități, putem înțelege și Originea noastră de Copii-Urmași ai lui Adam. „Împărăția Lui Dumnezeu este Cunoașterea de Dumnezeu“, zice Evanghelia. Hristos face Deschiderea întreruptă de Căderea din Rai. Astfel Isihasmul este însăși Taina Mistică a Lui Hristos.

Adam este Creația Integrală. Noi, urmașii lui Adam, suntem dubla Creație, o dată Creație de Suflet și o alta Creație de Corp din Corpurile Părinților. Dumnezeu Creează Noi Suflete în același Mod cum le-a Creat în Adam și Eva, ca Suflete-pure Chip de Dumnezeu și Chip de Creație. Dar pe noi, Urmașii lui Adam, nu ne mai Creează Direct, ci prin Părinții noștri. Misticile ne-Creștine cred în Reîncarnare. Noi Creștinii interpretăm în alt Sens aceasta. Noi am vrea să fim Creații directe ca și Adam și Eva, să ne purtăm în spate propriile Păcate, nu pe ale altora, fie ei chiar Părinți. Creația de nu Cădea, ar fi avut Bucuria de a se Prelungi în Copii-Urmași. Căderea încurcă lucrurile. Noi trebuie să ne acceptăm Condiția de Creație. Eu sunt Creația Lui Dumnezeu și Urmaș de Creație. Dumnezeu mă Creează pentru că aşa Vrea. Eu sunt Creație și aceasta după Voința Creatorului, nu după Voința mea. Eu trebuie să mă accept ca Fapt, că Sunt. Dar dacă sunt Creat după Voia Altuia, sunt în schimb Liber după Creație, să fiu propria mea determinare. Eu sunt o Creație Definită de Dumnezeu Creatorul meu și de Părinții mei. Eu sunt Model de Dumnezeu, Transpunere de Dumnezeu în Nou Chip de Creație. Eu, fiind

Creație, trebuie să accept Realitatea Celor care mă Creează. Aici este Frumusețea și Sublimul Creației. Creația este Transpunere după Autorul ei, dar nu însuși Autorul. Creația are limită de Creație, dar și deschidere față de Creator. Creația nu poate opri pe Creator să nu Creeze. După Cădere poate Nega pe Creator. Creația nu poate să-și aroge dreptul de a nu mai fi Creață. Viața în Sine are Logica Vieții. Aici este Mistică. Viața este Bucuria Altiei Vieți. Viața care ieșe din Viață de nu este tot Bucuria de Viață nu merită să trăiască. Cine nu răspunde Vieții, cine nu acceptă Viața indiferent de unde vine, se face nevrednic de Viață. Viața nu se poate Refuza. De aceea nu există Moarte.

Cei ce refuză Viața nu mor, ci se maltratează. Astfel trebuie să acceptă că ești Părinții Tăi. Tu și Părinții Tăi sunteți Una. Aceasta este Frumusețea Copiilor și a Părinților. Părinții sunt Copiii lor și copiii sunt Părinții lor. Sunt tot Una. Așa Realitatea Reîncarnării este în acest Sens. Nu este Reîncarnarea Unui Eu Singular ce nu a mai fost, ci Multiplicarea a ceea ce a mai fost, într-o Nouă Realitate de Creație. Viața în Dăruire de Sine este încă o Viață. Creația trebuie să se Identifice cu Creatorul și Părinții săi, nu-i plăcere de Sine Însuși. Noi suntem Creația lui Dumnezeu și Prelungirea Părinților noștri. Reîncarnarea Creștină are alte dimensiuni și Sensuri. Noi am mai fost în Dumnezeu ca Modele-Chip și în Părinții noștri la fel, deși Acum ne Naștem pentru prima oară, ca Noi Creații ale lui Dumnezeu și ca Noi Copii ai Părinților noștri. Eu sunt o nouă Îmbinare de Dumnezeu ca Model cu Creația din Părinții mei. Eu sunt Reîncarnarea de Nou Chip de Dumnezeu în Unire cu Un Nou Chip de Creație al Părinților mei.

Eu am mai fost în Dumnezeu Creatorul meu și la fel în Părinții mei pe care îi prelungesc. Am mai Fost și acum ca Nou Născut-Creat sunt și ce nu am mai Fost. Eu sunt ceva Nou față de Dumnezeu și de Părinții mei, dar nu străin de Ei, fiind de Origine din Ei. Eu mă Reîncarnez pe Mine ca Părinții mei și prin nașterea mea accept ca Părinții mei să fiu Eu. Eu cel de acum, n-am mai fost niciodată, dar am mai fost ca Părinții mei pe care îi lău acum ca Eul meu propriu. Eu sunt Reîncarnarea Lor fără să mă amestec cu Ei și fără să mă despart. Ei mă Nasc și Eu devin Ei ca Eul meu propriu, ca Un Nou Eu. Aceasta este Reîncarnarea Creștină. Misticile ne-Creștine uită după Căderea Creației de aceste Realități

Originare și Primordiale. Căderea fiind Refuzul și Despărțirea de Dumnezeu atrage după Sine un Refuz pe toate liniile, reducând toate realitățile la proprie Realitate. Așa Întruparea-reîncarnarea din Sensul de mai sus face o Reîncarnare de Eu propriu ce trece succesiv prin mai multe Vieți. Dar această Reîncarnare de propriu Eu este inferioară ca Sens și conținut față de Măreția-Frumosul Preluării ca Taină și Iubire a Proprietelor Părinți ca Propriu Eu. Părinții mei nu au reușit Desăvârșirea Vieții și prin ei însăși nici nu vor reuși. Așa Eu, Copilul lor, îi Preiau în Mine Însumi ca să le continui Desăvârșirea, Eu Însumi Începându-mi propriul Drum de Viață, cu avantajul Lor de Creștere în Viață. Părinții mei s-au Născut din Semnul Iubirii și prin același Semn al Iubirii îi preiau ca propriu Eu, continuându-i pe ei, iar Eu Pornind de la Ei deja ca dintr-un Salt pe care altfel ar trebui să-l fac Eu și pe care Poate Eu nu l-aș face nici cât Ei. Viața e Dăruire și Eu ca Nouă Viață sunt Dăruirea Creatorului meu Dumnezeu și a Părinților Mei. Si aşa și Eu ca Viață proprie mă Dăruiesc Lor, Preluându-i pe Ei ca propriul meu Eu. Egoismul din Misticele ne-Creștine de a Refuza pe Părinți ca Preluare de propriu Eu, este inferior Iubirii și Dăruirii de acceptare a Continuității Părinților ca Propriu Eu. Părinții rămân Părinți și Eu sunt Eu, neamestecați, dar Deoființă de Eu este Sublimul Misticii din Reîncarnarea Creștină.

Nu Părinții mei se Reîncarnează prin Mine, ci Eu îi Reîncarnez, Multiplicându-i printr-un Nou Eu Prelungire din Ei, neamestecându-ne. Eu sunt Reîncarnarea lui Adam și totodată încă Un Adam. Si tot aşa copiii-Urmași. Copiii sunt Egali cu Părinții și peste Ei și în Plus decât Ei. Căderea Creației își Adaugă și ea Chipul Decăzut de Asociere-Străin și parazitar. Mulți ar Dori Reîncarnarea Calităților Părinților, dar Refuză Moștenirea Păcatelor Lor. Măreția Reîncarnării Creștine este tocmai Preluarea Păcatelor Părinților, ca o Mântuire a Părinților de către Copiii lor. Incapacitatea de a fi Mântuitorul altora face Refuzul de a accepta Reîncarnarea Părinților în Tine. Noi suntem Urmașii lui Adam cel Căzut, dar nu suntem numai Reîncarnarea Păcatelor Lui, ci a Întregului Adam. La fel Eu Prelungesc pe Părinții Mei. Nașterea de Copii este însăși această Întrupare. De nu ar fi fost Căderea, Copiii ar fi Reîncarat-Întrupat pe Părinți în toată Frumusețea Lor. După Cădere, Copiii Restabilesc totodată pe Părinții Lor. Copiii sunt Multiplicarea

și totodată Reîntruparea Părinților nu ca Pierdere-Absorbire în Copiii lor, ci ca Transpunere în Încă alte Creații. Creația lui Dumnezeu nu este din Singularitate ce fac Cicluri de Reîncarnare, ci este Multiplicare de Creații Părinți Chip de Dumnezeu Tatăl, care nu se Metamorfozează în alte Proprietăți Chipuri, ci se Transpun în Alte Chipuri de Sine, fără să se Piardă pe Sine, rămânând ca Sine și totodată Transpunându-se în Alți sine-Copii dincolo și peste Sine. Așa este totodată Reîncarnarea și Naștere-Multiplicare de Sine, ca Multiplă Realitate-Permanentizare de Sine și chiar mai mult ca Deschidere de Sine, peste Eul Propriu și în Alte Euri Ega-le-Neamestecate și nedespărțite. După Căderea Creației, Dumnezeu mai acceptă Nașterea de Creații doar în Virtutea Copiilor Mântuitori ai Părinților Lor.

Prin Copii Dumnezeu Intervine direct în Căderea Creației, fără de care Creația s-ar rupe și mai mult de Dumnezeu. La Fiecare Nou Copil Dumnezeu Creează Noi Suflete într-un Chip Special care să Intervină în Restabilirea Căderii Părinților. Fiecare Suflet după Cădere are un Destin Propriu de a fi Mântuitorul Părinților Săi. Fiecare Copil Vine, se naște ca un Mântuitor al Neamului Său. Noile Suflete-Copii sunt Noi Hristoși care Vin nu numai să se Răstignească pentru Păcatele Lor, ci vin cu Realitatea Învierii-Mântuirii-Restabilirii. Vai de Părinții și Neamul ce nu au Copii sau își Omoară Copiii, căci nu mai au Nădejde de Mântuire. Noi după Cădere nu suntem Capabili să ne Mântuim Singuri. Încearcă unii Călugări și Mistici, dar sunt puțini. De aceea pentru Lumea Obișnuită, doar Copiii sunt Mântuirea. Părinții nasc un Nou Hristos sau un Nou Iuda, Drama Căderii fiind în continuare. Dar Hristos Biruiește și Noul Iuda este și Un Nou Apostol al Mântuirii. Prin Copii Dumnezeu Lucrează într-un Mod Tainic. Fiecare Suflet Nou Creat are de la Dumnezeu Puteri și Capacități care să micșoreze Răul Căderii și să Reînvie Nădejdea Mântuirii proprii. Fiecare Copil Reîntrupează pe Părinți și Neamul Său, venind cu un Nou Suflet Plin de Nădejdea Mântuirii. Copii care mor, care suferă de Boli de Naștere, sunt un Drum al Crucii Lui Hristos Rapid și Scurt, dar Sufletul Lor de Mântuire este dat din Plin peste acei Părinți ai Lor. În Creștinism, Suferința Copiilor este însăși Suferința Lui Hristos, ca Mântuirea Părinților și cine adaugă sau provoacă o astfel de Suferință răstignește încă o dată pe Fiul Lui Dumnezeu. Si în

Natură Florile și Verdeața sunt Întruparea Sf. Duh în Natură. Hristos reduce pe Sf. Duh din Plin în Creația Căzută. Așa prin Mântuitorul Dumnezeiesc Hristos toată Creația Reînvie.

Copiii-Florile-Puii Naturii sunt Concretizarea Reîntrupării Lui Hristos în Creație. Noi, Creația ca și Dumnezeu suntem Treime Nedespărțită. Fiecare suntem Eu Propriu, suntem ca Dumnezeu ca Chip de Suflet, și suntem ca Părintii Noștri ca Realitate de Creație. Fără această Mistică Trinitară nu ne înțelegem Realitatea noastră adeverată și nici nu ne cunoaștem pe noi însine și nici pe Dumnezeul cel Adeverat spre care fiindem ca Unire Totală.

Eu ca Nouă Creație sunt în Veșnicie în Conștiința Lui Dumnezeu, din care ies ca Noua Creație. Eu ca Suflet sunt o Întrupare de Chip de Dumnezeu, transpus în Nou Chip de Creație. Eu sunt de la început odată cu Adam, ca Model de Adam, Reîntrupare de Chip Adamic, sunt Întruparea Părintilor mei. Dar Eu sunt Creație proprie neamestecat cu ei, dar înrudit cu Firea Lor ca Eul meu propriu. Eu sunt Întruparea Întregului Dumnezeu și a Întregii Creații de la Îngeri-Natură până la Om. Nu sunt Evoluția Lor, ci Întruparea Integrală a Lor. Fără să trec prin Ei, dar Preluându-i pe Ei, ca Eul meu propriu. Eu Întrupez totul, dar într-un Nou Mod-Chip doar al meu propriu și așa Eu sunt Totul dar și numai Eu peste Totul. Eu am Totul ca Dăruire-lubire a Totului și la fel Eu mă Dăruiesc Totului. Eu nu mă Confund cu Nimeni deși sunt Totul, căci Eu sunt un Nou Chip-Mod de Totul, care nu am mai fost ca Eu, deși Totul este din Veșnicie. Eu Reîntrupez Totul încă Odată, nu ca să îl Repet, ci ca să îl Transpun în alt Mod-Chip de Totul Copil-Bucurie Sublim de Totul. Eu am mai fost ca Dumnezeu, ca Adam, ca toată Existența, dar nu ca Eu al Meu, ci ca Eu al Lor. Acum sunt și Eu al Meu, tocmai Acei care m-au avut pe Mine. Așa Eu și Ei Suntem Una, dar neamestecați și nedespărțiti. Ei au rămas Ei și Eu M-am Născut ca Eu Personal, chiar dacă sunt tot Ei. Ei nu mai pot fi doar Ei, căci sunt și Eu care îi Transpun în Nou Chip-Mod de Eu, doar al Meu. Este foarte Frumos că Eu Cel doar eu sunt totodată și Toți Ceilalți. Asta nu mă împiedică, ci mă face dintr-o dată mai mult decât Ei, ca peste Ei, dar nu rupt și Străin de Ei. Această Bucurie a Vietii Totale, fără amestecare și fără despărțire este Sublimul Sublimurilor. De aceea Viața este Dăruire și Dragoste în Unica Iubire Absolută, Dumnezeu Tatăl din care iese

și se Întoarce Totul. Eu îmi asum Păcatele Lui Adam și ale Părintilor Mei, din Dăruire și Dragoste, căci ei mă Nasc sub Semnul Iubirii, chiar dacă nu-l mai au Integral. Eu îi Reîntrupez pe Ei și Eu Vin la Existență în Continuarea Lor și îi Cresc pe Ei odată cu Creșterea Mea, care este Una.

Aceasta este toată Mistica Isihastă. „Tu, Noule Născut, ești Continuarea Lui Dumnezeu Însuși și a Părintilor Tăi. Îi ai pe Ei și vezi cum ești ca Eu Personal...“.

Nu mai pot Citi... Simt nevoia să mă opresc. Bate Toaca de Utrenie și Eu am uitat să mă culc. Candela de la Icoană Pâlpâie ușor. Simt o Încrucisare cu Acel Ceva din Dosul Icoanei. Mă închin smerit și merg la Biserică.

26.

Citesc în continuare Manuscrisul.

Nu facem aici filosofie, încercăm o definire a Realităților ce sunt legate de Trăirea Mistică Isihastă. Se confundă Universalizarea proprie cu toată Existența, cu o Depersonalizare, până la o Absorbire-Anihilare a Eului Personal. S-a uitat că fiecare dintre noi este tot Unul Deplin într-un alt Mod de Transpunere. Nu Eu Personal mă absorb în totul Impersonal, ci Totul Personal se absorbe în Mine Personal. Totul fiind și Eu personal totodată, fără să desființeze celealte Euri care astfel m-ar desființa și pe Mine. Taina Persoanei e Taina Unului în Multiplu fără amestecare și despărțire. Unul este Totalitatea Multiplului și Multiplul nu este rupearea lui Unul, nici desființarea lui Unul, ci Transpunerea lui Unul în Multipluri de Unul, în alte Moduri de Unul, fără să fie Alt Unul și totuși Multipluri de Unul, tot Deplinuri ca Unul, egali, Unul fiind totalitatea Multiplului, și Multiplul fiind Totalitatea Unului. Eu sunt Toți în Focalizare de Conștiință Proprie, ca Eu Personal. Conștiința Eu este astfel însăși Persoana Conștiință, Eu Personal nu este Parte de Conștiință Universală, ci un alt mod de Conștiință Totală, ca Eu Personal ce este doar al Meu. Uniformizarea Tuturor Modurilor de Conștiințe-Euri într-o unică Conștiință Impersonală, nu este o Adeverată Conștiință, căci desființând o Conștiință se desființează însăși Conștiința desființătoare. Conștiința Absolută Dumnezeu este un Eu Personal Absolut-Totalitate, care are în El Toate Eurile posibile, care odată deschise ca Euri, acestea nu mai pot fi anihilate-absorbite, ci sunt Comunitate. Eurile ce les din Eul

Absolut nu sunt Scântei-fragmente de Eu Absolut, ci Multipli-
cări-Moduri Diverse ca Transpuneri de Eu Absolut Total, tot ca
Euri Totale, dar în Alte Moduri de Eu, ce nu Contrazic Eul Total, ci
îl transpus în Altfel de Euri-Conștiință, fără să fie Altă Conștiință,
ci Moduri de Aceeași Conștiință, dar în focalizări diverse ca Euri
Multiple, ce nu se mai pot Anihila, ci se unesc într-o Întrepătrundere
de Conștiințe, ca Unul în Multiplu și Multiplul în Unul, fără
amestecare. Mistica Eului și Eurilor de Conștiințe nu este în Ab-
sorbirea-universalizarea într-o Conștiință Impersonală, ci în Trans-
figurarea Tuturor Eurilor ca Eu Conștiință Personală. Dumnezeu
nu Devine El Însuși ca Euri Personale în Multitudinea de Euri, ca
Evoluție și invers, Eurile Personale ca Întoarcere în Eul Universal,
ci Dumnezeu este de la Sine Totalitatea de Euri deja formate, în-
cât ieșirea acestor Euri nu este o Devenire-Desfășurare ci o Des-
chidere-Desvăluire a Unului Totalitate, nu ca Componente de
Unul, ci ca Multiplicare de Unul Totalitate în Moduri ale Modurilor
Totalității Unul, ca Posibilități ale Unului de a fi Același Unul și în
Alte Moduri de Unul, nu doar de Unul Sec-Singular-Limitat de
sine Însuși. Multiplicarea Lui Unul tot ca Deplin Unul și Egal, îl
evidențiază pe Unul că nu este un simplu Unul ce Evoluează apoi
ca Multiplu, ci este Unul ce are deja pe Multiplu în Sine, care apoi
se Multiplică pe Sine ca Multiplu, nu Rupându-se pe Sine în Com-
ponentele Sale, ci Transpunându-se pe Sine tot ca Unul Deplin,
dar în multiple Moduri de Unul, ca Posibilități de Unul, datorită
Totalității Sale de Conținere a Multiplului de Unul. Nu Unul Evolu-
ează în Multiplu, ci Unul se Transpune pe Sine în Multiple Moduri
de Unul, căci le are deja în Sine ca Mișcări de Interior de Unul,
care nu mai sunt Multipluri de Unul, ci Totalitate de Unul-Unul, ca
Limbaj al Unului Ce-L face pe Unul nu simplu Principiu, ci
Viul-Eul Absolut, care pe cât este de Simplul Absolut pe atâta are
Totalitatea de Limbaj Multiplu.

Dumnezeu nu scoate din Sine Scânteia de Euri care să facă
Școală, să devină, să evolueze la Conștiința de Eu Personal... Fie-
care Eu Personal nu are ce Evoluă, căci este Transpunerea deplină
a deplinului deja, ca Noi Moduri Fii-Copii de Creație, care
Moștenesc Totul, dezvăluind Fondul nu Evoluându-l. Miracolul
Eului Personal este că nu exclude celealte Euri, fiecare Eu fiind,
totodată, și Celealte Euri într-un Mod Propriu-Eu. Taina Eului

Personal este că fiecare Eu este centrul Tuturor Eurilor și totodată
Anturajul tuturor, Propria Conștiință fiind Centrul Tău Propriu al
Celorlalte Conștiințe, care, la rândul lor, sunt la fel Proprietii Centre
de Conștiință, nu Excluzându-se unele pe altele, ci tocmai evidenții-
indu-se Unele prin Altele, aşa fiind posibilă Propria Conștiință-Eu.

Este uimitoare această deschidere și Libertate a Eului Personal
într-o Multitudine de Realități, care nu se limitează ci, din contră,
se evidențiază ca Euri proprii.

Fiecare Eu Propriu este Absolutul în Alt Mod de Realitate și
acest Alt Mod face de fapt Trăirea în Sine a Realității ca Deplină-
tate, alături de Multitudini de Trăiri, care doar în acest fel sunt
Trăiri Reale și nu Fiții proprii. Si mai mult, Fiecare Eu Trăiește
Trăirea Tuturor Eurilor, dar în Eu-Conștiință Proprie, ca o Unitate
de Trăire a Unei Aceleiași Trăiri, dar în Moduri Multiple de Trăire,
ca Eu Propriu. Eul Absolut se Transpune astfel în Multitudine de
Euri, nu ca Repetare de Sine, ci ca Amplificare de Sine în Moduri
diferite de Sine fără să se rupă sau să se înstrăineze de Sine, ca
Taină a Permanentizării de Sine în Alte Moduri de Sine, ce nu te
pierd, ci din contră, te concretizează. Aceasta este Mistica de
Fond, ca proprie Realitate și ca Realitate dincolo de Sine. Mistica
Eului Propriu este totuși această Proprie Reconstituire a Realității
Totale ca încă o Realitate Nou-Născută ce o Multiplică.

Noile Avânturi de Viață nu sunt prin consumarea Vieții Gene-
rale, ci prin Taina Vieții care cu cât se Multiplică pe Sine cu atât se
Menține pe Sine. Viața prin Nașterea Unei alte Vieți Egale cu
Sine, nu se consumă pe Sine ci, dimpotrivă, se face încă o dată
aptă de o altă Naștere și aşa mai departe fără încetare. Noua Via-
ță-Copil nu este o Devenire de Realitate, ci tot o Deplinătate-Să-
mânță, care Crește-Dezvăluie în alt Mod Realitatea. Descoperirea
de Tine Însuși ca Eu Propriu, nu este o Devenire-Evoluție la o
Conștiință Proprie, ci este o Participare Proprie la Aceeași Realitate
Totală. Aici este Taina Misticii, nu ca Devenire, ci ca Participa-
re-Împărtășire la Absolutul Realității, ce are în Sine Totul. Participa-
rea la Ospățul Transcendental este Mistica Isihastă, nu Devenirea
în Transcendent pe care îl ai deja. Participarea Ta ca Transcen-
dent la Împărtășirea-Ospățul Tuturor Transcendentelor, ca Misti-
că-Comuniune a Multiplurilor Lui Unul, ce acum nu se Absorb în
Unul, ci din contră, Participă în Mod deosebit Fiecare Însuși ca Eu

Propriu la Ospățul ce este tocmai Întâlnirea Tuturor, această Întâlnire făcând Mistica Ospățului. Evanghelia ne vorbește de Nunta Mirelui Hristos, pe care o face Dumnezeu Tatăl, Fiului Său. Această Nuntă este Taina Lui Dumnezeu Însuși, la care Participăm apoi și Noi ca Nuntași. Astfel nu Noi suntem Baza Tainei, ci Mirele Fiul prin care și Noi ne Împărtăşim de Taină. El, Fiul-Logosul este Taina Lui Dumnezeu Tatăl ce se Naște înaintea tuturor Nașterilor. „La început a fost Cuvântul... și prin El Toate s-au făcut. “ (Ioan 1, 1-3) El Fiul-Logosul este Chipul Nașterilor și El Se Face Transpunerea Tuturor Deschiderilor Tatălui. Astfel, Hristos nu este doar Simplu Intermediar-Mijlocitor între Creație și Dumnezeu, ci este Însuși Cel care se Transpune ca Model de Creație, ca Multitudine de Modele. Fiecare Cuvânt al Său, ce este în același timp Vorbirea Tatălui, se face Un Nou Model de Creație. Așa Creația nu este o Devenire din Dumnezeu, o Evoluție în multiple moduri de realități, ci este efectiv o Transpunere de Realitate Totală deja ca Un Cuvânt Întreg, ce se Face Realitate. Creația nu este o Formare de Cuvinte-Creații, ci o Transpunere de Cuvinte Veșnice, care în fiecare Creație Nouă se fac Euri Proprii, Copii Cuvinte ale Cuvântului Absolut, Logosul-Fiul Tatălui Dumnezeu. Cuvintele Limbajului Dumnezeiesc se Transpun și în Afără de Dumnezeire ca Modele-Arhetipuri de o Creație peste și Altceva decât Dumnezeirea, dar nu Străină și Contragă. Aceste Cuvinte-Modele Arhetipuri, nu Sunt Rațiunile din Creații, ci Arhetipurile Rațiunilor, care se Prelungesc în Tipare de Har-Energii. Aici este Măreția Creației. Creația este pe Baza Cuvintelor Dumnezeiești ca Suflete-Chip direct de Dumnezeu (dar nu Însuși Dumnezeu) și pe această bază apoi este Corp-Energii Rațiuni de Cuvintele Veșnic Dumnezeiești. În Dumnezeu Baza Cuvintelor nu este Rațiunea ci Eul-Conștiința care Naște Cuvântul-Limbajul și apoi Cuvântul naște Rațiunea.

Originea Rațiunilor este Eul-Conștiința și Modelele Conștiinței care sunt Cuvintele cele Veșnice se Traduc-Transpun în Prelungire în afără ca Produs al Mișcării Cuvintelor, în Rațiuni-Energii ale Cuvintelor Veșnice. Aici este Mistica Isihastă. Nu Meditațiile-Rațiunile Metafizice ale Mentalului-Intelect dau Cunoașterea Veșnică, ci Înseși Cuvintele Veșnice dincolo de Rațiuni, ce sunt Modelele Eului-Conștiinței Logosului Hristos. Isihasmul este Mistica Cuvântului Absolut Hristos, Cuvântul Integral al Tatălui Dumnezeu, care

are în El toate Cuvintele Cele Veșnice, și prin Acestea apoi Toate Rațiunile cele Veșnice-Harice-Energetice. De aceea Isihasmul nu este Discurs-Meditații-Rațiuni, ci Un Singur Cuvânt Iisus Hristos, care acesta are Taina Deplinului Limbaj Dumnezeiesc, ca apoi prin Limbajul Dumnezeiesc să se ajungă și la Rațiuni-Energii de Realitate Corp. Fără acest Specific, Isihasmul este Falsificat și confundat cu celealte Mistici, care fac drumul Invers, prin Rațiuni-Mental spre Cuvintele Vorbirii de Dumnezeu. De aceea, Misticiile ne-Creștine sunt ale Tăcerii Cuvintelor și ale Mișcării Mintii Interioare, pe când Mistica Isihastă este tocmai invers, a Tăcerii Interioare-Isihiei, și paradoxal a Cuvântării totodată în Interior, nu prin Mișcări de Minte, ci prin Vorbire direct de Suflet, prin Singurul Cuvânt Absolut, ce este Logosul Iisus Hristos, care, Crescând din Grăuntele de Muștar, se face Pomul cel Veșnic al Vorbirii Totale ce Cuprinde toate Vorbirile posibile. Așa Mistica Isihastă este Tăcere de Minte-Rațiuni-Energii, în Cuvântare-Rugăciune Neîncetată de Suflet-Chip-Model de Cuvânt Veșnic. Sufletul este Cuvântul Creat, iar Corpul este Rațiunea-Energia Cuvântului Creat. Cuvântul este Eu-Conștiință, iar Rațiunea este Minte concretizată în Trup-Carne și Oase. Sufletul-Cuvântul are Taina Prelungirii ca Minte-Rațiuni și Mintea are Taina Prelungirii Sale ca Trup-Carne-Oase.

Aceasta este Mistica Creației. După Cădere, noi pierdem memoria Realităților noastre, amestecându-le până la deformare și distrugere. Așa noi trebuie să descurcăm mai întâi Limbile Încurate. Hristos Cuvântul Pur Dumnezeiesc este singurul care ne poate reda Cuvântul-Limbajul nostru ca Cel care L-a Creat și în care avem Originea. Nunta Fiului Hristos este Însuși Limbajul Dumnezeiesc, iar Ospățul Nunții este Participarea Creației la Acest Limbaj, ca Împărtășire. Noi suntem Transpunere în Mod Propriu al Nunții Lui Hristos, pe care de o vom Trăi în Noi însine ca Eu-Conștiință, vom fi Noi Hristoși. Fără Mistica Lui Hristos Însuși, Noi nu avem Mistică Proprie. Noi suntem Noi Hristoși ca Euri Proprii, care prin Unicul Hristos-Logosul-Fiul Lui Dumnezeu, participăm la Nunta și Ospățul Ceresc făcut de Însuși Tatăl Dumnezeu. Noi Transpunem pe Unicul Hristos în Noi Moduri de Hristos, ca Euri-Conștiințe Proprii și aşa prin Unicul Hristos Noi suntem de fapt Nunta-Limbajul Lui Hristos, dar transpus în Moduri de Euri Proprii, ca Noi Realități de Creație.

Misticile ne-Creștine consideră că Noi Înșine suntem în Esența Dumnezeu Însuși, că trebuie să devinem conștienți de această Esență. Se pierde din vedere că Noi nu suntem Dumnezeu Însuși, ci Noi Moduri de Transpunere de Dumnezeu, ca Euri Propri Create, care prin Participare la Modul de Dumnezeu suntem și Noi Dumnezeu, dar nu Însuși Dumnezeu, ci Alături și prin Dumnezeu, ca o Altă Esență de Creație, ce se Împletește cu Esența Creatoare Dumnezeu, fără să se amestece, participând Una la Alta ca Eu Propriu, ca Taină-Mistică de Transfigurare. Noi, Creațiile suntem Moduri Diferite de Transpunere de Dumnezeu, în Euri-Esențe create ce avem astfel pe Dumnezeu ca Mod Arhetal, nu ca Eu în Sine ce este Eu de Creație. Eul Dumnezeu este Eu-Esență Dumnezeu, iar Eul Creație este Eu-Esență de Creație; ele se Împletește prin Participarea Reciprocă fără să se amestece și fără să se anihileze ci mai mult făcând un fel de Schimb de Trăire, Creația Trăind Împărtășirea Esenței de Dumnezeu și invers. Creația nu este Străină de Esența Dumnezeiască, fiind Model al acestei Esențe, dar ca Esență Nouă de Creație, întrucât Participarea este Posibilă, fără amestecare. Mistica Isihastă este Participarea reală la Esența Dumnezeiască, dar nu confundarea și amestecarea cu aceasta, Esența de Creație rămânând Creație, dar Împărtășindu-se de Esența de Primire, ca Eu Propriu al Eului Dumnezeu, rămânând Eul Propriu ca Iubire prin Înlocuirea Mea cu Eul Dumnezeu. Trăirea Isihastă nu este Depersonalizarea Eului Propriu în Eu Dumnezeiesc ci Dăruirea Eului Propriu Lui Dumnezeu și Acceptarea Eului Dumnezeu ca Eu Propriu, ce se Concretizează în Acea Taină de Supra-Personalizare, în care sunt totodată Două Persoane și Două Euri, în care Eul Celuilalt este luat din Iubire ca Eu Propriu, în care nu este astfel anihilarea vreunui, ci Permanentizarea Unuia prin Celălalt, rămânând Amândoi în Unitate neamestecată. Și astfel, Iubirea este cu adevărat Iubire, nu ca Pierderea Unuia în Celălalt, ci ca Trăirea Celuilalt ca Eu Propriu în cea mai Intensă Conștiință Proprie. Iubirea este Dublă Conștiință, este Trăirea totodată a Două Euri care prin faptul că sunt Două este Trăire-Iubire.

Iubirea are Taina Unului în Multiplu, care este Taină doar dacă este Multiplu în Taina Unului. Dumnezeu și Creația fiind doar Două Esențe deosebite, Trăiesc Taina-Mistica Participării Reciproce, ca Iubire. Și chiar mai mult, Iubirea dintre Persoanele Dumne-

zeiști, care este Iubire de Aceeași Esență-Deoființă, se Împletește cu Iubirea de Esență de Creație, ca o Supra-Iubire. Creația este mai mult decât Iubirea Deoființă, este Dublă Iubire, Împletire și cu Cea dintre Esențe Deosebite, ceea ce dă o Participare Dublă de Iubire. De aceea, Iubirea dintre Dumnezeu și Creație este o Supra-iubire Reciprocă, o Iubire prin Iubire Proprie, ca Supra-iubire peste Propria Iubire.

27.

După Căderea Creației noi suntem Dublă Realitate, cea creată și cea de Adaus artificială-decăzută. Am încercat până aici să facem o descifrare a Realităților. Așa ca Realitate Noi suntem Suflet-Chip de Dumnezeu, suntem Corp-prelungire de Suflet și peste această Realitate Normală mai suntem o Închipuire-Fantomă de Suflet Artificial și un Corp la fel de Artificial. Configurația noastră în acest aspect pare confuză și derutantă. În general, le amestecăm pe toate într-un Chip Deformat.

Și, mai mult, transformăm întregul complex de trăire în Realitatea Corp-Minte, până la Uitarea Sufletului-Transcendentului. În mod normal, Transcendentul este independent de Corp deși nu străin și rupt ca Realitate de bază, iar Corpul prelungirea acestuia. Frumusețea și măreția Creației este Întrepătrunderea până la Comuniune între Suflet și Corp. Sufletul este Sursa Corpului, iar Corpul este Semnul Sufletului, podoaba și Aura Sufletului. Datorită Corpului, Sufletul rămâne ca Realitate Creație, ce nu se poate confunda cu Transcendentul Dumnezeu. Corpul ne dovedește că suntem Creație. De aici insistența Misticii Creștine, de delimitare netă între Esența Dumnezeiască, ca Ființă Dumnezeu și între Esența de Creație ca Ființă-Natură Creată. Panteiștii văd Creația tot Dumnezeirea ce se desfășoară pe Sine ca Forme de Creație care apoi se adună de unde au ieșit. Metafizica Creștină consideră aceasta o fortare artificială de a ne băga în Dumnezeu. Noi suntem Creație-Creație, Opera lui Dumnezeu și de ce să ne simțim Inferiori că Suntem Creație?... Dacă am fi tot Dumnezeu nu ar mai avea rost să ne Creeze, căci Dumnezeu nu Creează din Necesitate și anume Intenții, ci din Beatitudinea Sa, ca Un Surplus de Dumnezeire. Creația nu este atât Gândirea lui Dumnezeu, ci Supra Deplinătatea Lui Dumnezeu. Gândirea se asociază și se implică Surplusului de Dumnezeire ce se Reversă, dar Fondul și Baza nu este Gândi-

rea, ci altceva, dincolo de gândire, care naște și produce Gândirea. De aceea, ca Mistică, Gândirea este Har-Energii prelungire de Eu-Conștiință de Persoană. Dumnezeu se Transpune pe Sine ca Deplin într-un Nou Mod de Realitate de Creație, nu își transpune doar Gândirile Sale. Gândirile Sale se asociază Traișpuneriei Depline ca o Prezență spontană, nu ca Intentii necesare, mai înainte Raționate. În transcendent Rațiunile sunt după Actul Mișcării, ca Har-Strălucire Energii de Mișcare. Actul este Eu-Conștiință Totală care are de la Sine toate Rațiunile posibile totodată, pe când Rațiunile sunt ieșirea după Act, ca Strălucire de Act ce se traduce în Frumusețea Scânteilor-Rațiuni ca o coloristică a Actului. Noi, după Cădere, nu mai Vedem Actul și aşa ridicăm Rațiunile la Nivel de Act, fapt ce este o Confuzie Majoră. Mistica în primul rând desacralizează Rațiunea, o repune la locul ei de prelungire energetică a Actului pe care-L face Eul-Conștiința Persoana Însăși.

Dumnezeu Creează din Spontaneitate de Sine, ca Deschidere naturală de Sine, ca însăși Trăire de Sine. Creația este un Act al Mișcărilor Sale directe, ca Revărsare peste Sină. Dar Creația nu este Tot Dumnezeire că ar fi o Rupere de Sine, este Creația Reală, ce prin acest fapt este ceva Sublim și Măreț. Creația este de Altă Esență, de Creație, dar nu Străină, ci Înrudită ca din Dumnezeu, ca Model-Chip de Dumnezeu, acest Model implicând o Asemănare de Fire, dar nu o Deoființă. Creația are deja, prin Actul Creației, Ecoul Firii Dumnezeiești, ca o Amprentă ancestrală ce nu se va putea șterge niciodată. Panteismul amestecă cele Două Esențe, de Dumnezeu și de Creație, ca o Deoființă. Se pierde din vedere deosebirea dintre Deoființă de Model-Chip și Deoființă de Esență-Natură. Creația este Deoființă cu Dumnezeu ca Model-Chip, dar nu și ca Esență. Modelul-Esență de Creație are în Sine Modelul de Dumnezeu, dar nu Însăși Esența de Dumnezeu, Creația fiind Esență Deosebită Creată ca o Prelungire a Modelului Necreat într-un Model Creat ce implică de la sine și o altă Esență de Creație, căci altfel nu ar mai fi Model de Creație. Creația transpune pe Dumnezeu Deplin într-un Nou Model-Esență Creată. Panteismul cade în Imitație de Dumnezeu, dacă acceptă că Însuși Dumnezeu se face Creație, ca un Sacrificiu-Împărțire de Sine. Dumnezeu nu are nevoie să se fărâmițeze pe Sine, are Altă Capacitate Superioară ce face Creația.

Dumnezeu se Transpune în Multitudini de Deschideri de Sine, fără să fie El Însuși Creație, ca o Lume de Creație ce-L prelungescă ca Moduri de Realitate Creată în Altă Esență-Natură. Vorbirea de Dumnezeu se transpune-prelungescă și într-o altă Vorbire de Creație. Astfel, sunt Două Limbaje, egale, altfel nu ar putea fi o Comunicare reciprocă reală. Cuvintele Dumnezeiești au Taina de a se Transpune într-o prelungire de Alte Moduri de Limbaj, ca Realitate de Creație. Creația este Inferioară, căci este Creație, dar este Egală cu Dumnezeu ca Limbaj. De ar fi doar o Singură Esență, nu ar mai fi Creație și Măreția Creației constă tocmai în Condiția de Creație, care fiind Creație este totuși Transpunere de Dumnezeu în Altă Esență-Natură de Creație. Această Taină de Îmbinare Dumnezeu-Creație face Creația o Supra-Dumnezeire ce Egalează Creația cu Dumnezeu. Dumnezeirea are Două Deschideri, ca Treime Deoființă și ca Creație Altă Esență Creată. Creația astfel are Ceva în Plus față de Dumnezeu. Odată îl are pe Dumnezeu ca Model-Chip și este totodată și Creație peste Realitatea Dumnezeiască. Așa Însuși Dumnezeu se Regăsește pe Sine în Creație ca Model-Chip și totodată Comunică cu o Realitate a Creației Deosebită de Sine, chiar dacă este Creată de El. Dubla Realitate a Creației face Creația din Inferioară, un Partener Egal Lui Dumnezeu. Și, de aici, Mistica Transcendentă în care Creația totuși Participă, se Împărtășește de Esenta Dumnezeiască, fără să se amestece. Creația se face Dumnezeu fără să fie Dumnezeu și Dumnezeu se face Creație fără să fie Creație. Și acest Chip îl Prefigurează Întruparea Lui Hristos. Prin Cădere, Creația nu mai Participă la Esența Lui Dumnezeu și aşa rămâne în Proprie Esență-Natură doar de Creație, într-un Transcendent de Creație care fără Împletirea cu Cel Dumnezeiesc nu mai este Un Transcendent propriu zis, ci un Model de Transcendent.

Aici este Răscrcea Ruperii Creației de Dumnezeu și Căderii... Cât timp Creația este împletită cu Dumnezeu, Creația nu poate să Cadă în Imperfecțiune, dar cum nu mai participă la Esența Dumnezeiască, Natura de Creație chiar Model de Dumnezeu fiind se prăvălește în Anti-Dumnezeu.

Și aceasta nu dintr-o posibilitate a Imperfecțiunii de a fi și contrariu ca pretinsă Libertate, ci din Nenormalitatea Creației de a fi doar Esență-Natură de Creație. În general Imperfecțiunea este legată de Taina Libertății, ceea ce este o greșală. Nu Libertatea

dă alternativa Căderii Creației, ci Anormalitatea Creației fără Împletirea cu Dumnezeu, ca Singularitate Creație. Dumnezeu este Perfecțiunea Absolută doar dacă este Treimea Absolută în care Libertatea este Inferioară Absolutului. Treimea are Trei Libertăți în care să se Miște, pe când Singularitatea nu are decât Libertatea Contrazicerii de Sine. De asemenea, Absolutul este o Unică Libertate, care dacă trece în Contrar nu mai este Absolut. De aceea, Mistica Isihastă este Mistica Comuniunii-Transfigurării, nu a Simplei Iluminări-Contemplative. Mistica Isihastă este Participarea Reciprocă între Două Esențe Majore și Depline, Dumnezeu și Creație Una din Alta și Una față de alta, trăind Fiecare Realitatea Celeilalte prin proprie Realitate, ca Transfigurare. Este o Mistică-Mistică, ca trăirea Celuilalt ca Celălalt în Eu Propriu, în Dublă Realitate de Sine ca Tine Însuți și ca Celălalt totodată și neamestecat. Noi suntem Multitudine de Persoane și Forme de Creație, ca o Multiplicare a acestui Chip, între Realități care comunică reciproc.

28.

Se tot vorbește de Libertate și Persoană ca o Contradicție.

Persoana să nu fie confundată cu Intelectul Său. Libertatea să nu fie confundată cu Actul de Persoană. Persoana nu este o Limitare a Realității ci, din contră, este Deschiderea Realității la Conștiință Deplină de sine, fără de care Realitatea nu este Totalitate de Sine în Sine. Conștiința face ca Realitatea să fie o Unitate de Sine și, totodată, peste Sine. Eul-Conștiința este astfel tocmai Deplinătatea de Sine față de care Realitatea este Inferioară și Incompletă. Dumnezeu dacă nu este Persoană nu poate avea Conștiință Totală de Sine, ci o Conștiință Difuză de Lege și Principiu căreia El Însuși i se Supune. Persoana-Eul îi dă tocmai Auto-determinarea de Sine ce o face Suverană oricarei Limitări.

Persoana este Esență Absolută, prin care este Spiritul și Duhul ca Transcendent. Persoana dă Caracterul de Spirit și nu invers. Dacă nu este întâi Persoana, nici Spiritul nu este ca Persoană, ci un Principiu Spiritual.

Persoana este Esență a tot ceea ce Există, este Chipul și Modelul-Arhetipal. Fără Persoană, Viul Absolut este redus la un Principiu Semi-viu ce implică evoluție și devenire, în contradicție cu Mistica Creștină care consideră Realitatea Absolută Un Deplin Absolut de la început, ca Permanență Veșnică ce se Mișcă nu ca Devenire, ci

ca Viu Deplin în Transpuneri tot Depline, ca Multiplicare, nu ca fragmentare-desfășurare. Și acest Viu Etern este Persoana Eul-Conștiința absolută, Dumnezeu.

Eului-Persoanei Absolute să nu i se dea dimensiunile incomplete ale Individualității noastre de Creație. Eul-Persoană-Conștiința Absolută Dumnezeu este Deplina Auto-Determinare de Sine dar nu în sensul unei simple Libertăți, ci ca Totalitate-Permanență în care Libertatea este doar o coloristică de planul doi. Persoana este Prefigurația Treimii, întrucât este deja Proprie Triadă de Sine, Comuniune-Autodeterminare de Sine, ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine. Acestea Trei sunt Persoana nu ca Trei Stări, ci ca Permanențe de Configurație de Persoană. Persoană înseamnă Trei Permanente de Sine totodată și neamestecate și nedespartite, ca Eu-Duh-Spirit, în care Eul-Conștiința este Originea care purcede Duhul Său și naște Spiritul Său de Persoană. Eu Persoana Dumnezeu Tatăl este astfel Realitatea Absolută, în care este deja Prefigurația Treimii de Persoane care se Concretizează ca Eu-Duh-Spirit, în care Eul-Conștiința este Originea care purcede Duhul Său și naște Spiritul Său de Persoană Eu. Persoana Dumnezeu Tatăl este astfel Realitatea Absolută în care este deja Prefigurația Treimii de Persoane care se Concretizează ca Tatăl-Sf. Duh-Fiul. Unii vor ca însăși Persoana Absolută Dumnezeu să aibă o Origine, ca Ieșire din Neantul Divin, pe care apoi Persoana Dumnezeiască îl Cucereste. Este foarte curioasă predilecția noastră spre Neant-Nimic-Inexistență. Așa se Divinizează o Închipuire Abstracță prin care Rațiunea după Cădere din Rai se auto-justifică. Astfel i se dă Neantului Divin calitatea de Libertate în Sine, care Naște pe Însuși Dumnezeu și apoi Creația prin Dumnezeu.

Ar veni că Neantul-Libertatea îl determină pe Însuși Dumnezeu, ca pe Însuși Zeus-Destinul-Moira. Metafizica Creștină consideră aceasta un sofism abstract și bolnav. Viul Absolut nu poate ieși din Neant-Golul până la Inexistența Absolută, care apoi se umple miraculos de Plinul Divin. Neantul Divin nu poate fi Un Gol Absolut, iar dacă este un Divin Nedefinit ca Un Impersonalism Total, se admite Devenirea de însăși Dumnezeire (de neadmis). Astfel, Persoana Absolută este Originea Ultimă ca Realitate Absolută, care exclude și ca Abstracție Neantul-Golul-Inexistență. Neantul este o Abstracție-Închipuire a Intelectului îmbolnăvit de Cădere

Creației căci Neantul nu există ca Realitate în Sine, ci doar ca un Impersonalism în care Rațiunea își găsește singura odihnă și absorbire. Este curioasă această predilecție a Rațiunii, care se crede Esență însăși a Spiritului și Temei al Realității, care apoi are Nostalgia Auto-Anihilării de Sine în Neantul-Iraționalitatea Absolută. Aceasta dovedește că Rațiunea este Produsul unei alte Realități Superioare, dar nu ca Anihilare de Rațiune, ci ca Realitatea Origină ce are Toate Rațiunile dar nu ca Nerațiuni, ci ca Eu-Conștiință-Persoană.

Am insistat și insistăm pe delimitarea netă și clară dintre Persoană ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine și Rațiunile ce sunt exterioare ca Energie-prelungiri de Mișcare ale Persoanei Realității în Sine. Rațiunile sunt Corp-Energii, Minte-Prelungire de Eu-Conștiință. Mistica desacralizează Mintea-Rațiunile, făcându-le Energii-Corp ce apoi se concretizează în Trup-Carne și Oase. Carnea și Oasele sunt Energiei Minte solidificate ce sunt total altceva decât Eul-Conștiința de Suflet-Persoană. Noi, după Cădere, Uităm de Suflet, încât îl confundăm cu Mintea de Corp, iar Corpul îl golim de Mintea sa Naturală și îl readucem la simpla Materie. De aici confuziile majore încât nu ne mai înțelegem. De aici confuzia cea mai controversată dintre Libertate și Persoană. Libertatea exclude Persoana și Persoana Exclude Libertatea. Dacă nu se pornește de la delimitarea dintre Persoană și Suflet pe de o parte, și Rațiune ca Corp-Energii, pe de alta, nu se poate înțelege Contradicția Absolută dintre Persoană și Libertate. Libertatea nu este Persoana ci Rațiunea-Energia Mișcărilor de Persoană. Libertatea nu este Actul Persoanei ci Ecoul-Prelungirea în afară a Actului Persoanei-Sufletului. Rațiunea nu are ce căuta în Suflet, căci se Anihilează ca în Neant. Rațiunea a uitat de Eu-Conștiință de Suflet, considerându-se ea însăși Suflet, iar Sufletul și-L Reamintește vag și confuz ca Neant Divin. La fel Libertatea care este sinonimă Rațiunii, a uitat de Persoană Actul în Sine și se auto-consideră ea însăși Act-Persoana. Noi dacă nu le descifrăm realitățile, cădem în subterfugiile lor până la erorile cele mai bolnave. Să-L vezi pe Dumnezeu Însuși în Alternativa Neantului, ca Tenebre Divine, pe care le cucereste și cu care se Luptă... nu este demn de Superlativul Dumnezeiesc. Si mai mult, să-L vezi pe Dumnezeu El Însuși Determinare a Libertății Neantului Divin, din care apoi mai iese

încă Ceva, ieș Creația care este Opusul Lui Dumnezeu și pe care apoi Dumnezeu o ia în primire să o modeleze... Astă înseamnă admiterea Imperfecțiunii-Polarizării chiar de la Origini (ceea ce nu este de admis). Ar veni că Neantul Divin are deja în Sine Tragicul-Contradicția ca o Sămânță ascunsă ce se va amplifica tot mai mult. Si această Sămânță este Libertatea. Dar aceasta nu este Sămânța cea adevărată ci Neghina aruncată de Rațiunea Decăzută care are Obrăznicia să se implanteze în Ogorul cel Curat. Libertatea nu este Însuși Dumnezeirea, ci este Prelungirea-Energia din afară a Mișcării Dumnezeirii. Dumnezeirea nu are nevoie de Libertate, este în afară de orice Determinare. Libertatea în apropierea Dumnezeirii se Topește ca într-un Neant. Libertatea este o Energie-Coloristică, nu Însăși Dumnezeirea ce este Incomparabilă Libertății Simple. Nu există Libertate prin Libertate, ci prin Altceva Superior ei, spre Libertate. Libertatea de nu are un Suport ce nu este Ea, nu poate fi Libertate. Trebuie un Eu care să fie Liber și acesta să aibă o decizie pe o anumită Voință și considerente... care fiind considerente nu mai este Liber.

De unde reiese că Libertatea este în Sine contrazicere fără legătura Sursei din care ieșe Libertatea. Dacă se pornește de la Neantul Divin Absolut, ca însăși Libertatea, ca de la Un Impersonal total, nu se împacă contradicția, ci mai mult se complică. Dacă Neantul este Libertatea Absolută, Neantul nu mai este Neant, ci un amestec de Existență și Nonexistență și aceasta în mod egal ca să fie egală Libertatea. Dacă ar fi doar existența, aceasta nu este Libertatea însăși, căci și Inexistența trebuie să fie Liberă de a fi, sau mai mult Existența este și nu este, ca să fie Liberă, căci o Singură Stare nu mai este Libertate în Sine.

Libertatea este Dualitatea Absolută, alternanța între a fi și a nu fi. Așa Însuși Dumnezeu este supus Inexistenței, ca și Existenței. Ce absurditate!... Prin această contrazicere în Sine Libertatea ca polarizare Absolută nu poate fi Originea Absolută. Nu poate fi Imperfecțiunea Originea Perfectiunii, nici Inexistența baza Existenței. Permanența și Impermanența totodată este o Absurditate a unei Rațiuni Bolnave, care nefiind Permanență și dorind-o, le acceptă pe amândouă ca pe un Sofism abstract și iluziv. Libertatea și Neliberitatea ca Mișcare de libertate este o ficțiune boala și abstractă, devenită reală după Căderea din Rai. Lumina cu Întune-

ricul totodată este o absurditate. Dar Lumina înaintea Întunericului și acesta după Lumină, nu mai este absurd, căci fiecare este realitatea sa fără să o contrazică pe cealaltă, ci evidentăndu-se reciproc. Astfel și Existența Absolută ca Existență în Sine din care apoi iese Libertatea, ca partea a două a Existenței, ce nu se amestecă. Realitatea în sine este absurd să o definești Liberă sau Neliberă, căci o Maltratezi în ea însăși. Ce iese din Realitate poate fi supus unei alternative până la o complexă Coloristică. Astfel, Dumnezeirea este Realitate în Sine, pe care este absurd să o Maltratezi cu presupuneri de alternanță fie ele de pretinse superlativ. De aici și Chipul de Dumnezeu, care este Persoana. Dacă introduci atributele și calitățile în Persoană o maltratezi până la falsificare. Dacă, în schimb, o Împodobești cu acestea dar pe afară, ca prelungiri-străluciri de Chip, Persoana și Atributele fac o Comuniune Sublimă. Astfel, Persoana este Realitatea în Sine, dincolo de orice considerente, însăși Esența Existenței, iar Libertatea este Semnul Regal al Persoanei, dar nu însăși Persoana ci doar Simbolul ei. Libertatea este o Picătură față de Oceanul Eu-Persoană, în care alături de Libertate sunt infinitele de Picături ca egaluri de Libertate, cum este Vointă-Simțirea-Gândirea. Cea mai mare greșală este să introduci Atributele și Calitățile în Interiorul Persoanei-Eului-Conștiinței, căci acestea fiind Relativități de Mișcare, se auto-divinizează ca Permanențe, până la umbrarea Eului Adevarat. Astfel, noi, după Cădere, ne zbatem între Două Euri Contrare: Eul-Conștiința de Suflet și Eul-Mintea de Atribute de Eu-Suflet.

De aceea ca Mistică, primul lucru care se face este delimitarea celor Două Euri, fără de care nu este posibilă o Mistică propriu-zisă.

29.

Libertatea nu trebuie pusă pe primul Loc, ci ca al Doilea Plan al Existenței, ca Semn și Rățiune de Existență. Realitatea Absolută exclude Inexistența. Legarea Existenței de Inexistență este ceva degradant pentru Realitatea în Sine. Neantul este o Plăsmuire a Decăderii, căci nu există ca Realitate, ci ca Abstracție și închipuire a Chipului Decăzut. Libertatea este rățiune nu Realitate în Sine. Dacă Libertatea este însuși Neantul înseamnă că Inexistența și Existența sunt totodată, ceea ce înseamnă că Polarizarea este de la Începuturi, că Imperfecțiunea este alături de Perfectiune. Liber-

tatea implică egalitatea Liberă și a Binelui și a Răului. Dacă este numai Bine înseamnă că nu este Libertate, căci și Răul este Liber să fie. Înseamnă că Însuși Dumnezeu nu este Veșnic, căci Libertatea este să fie totodată și neveșnic, altfel nu există Libertate... Această Logică Bolnavă dovedește că Libertatea este mai mică decât altceva Superior, care este Realitatea în Sine, care este Superioară Neantului, care exclude neantul ca Realitate în Sine, ca și Libertatea. Libertatea este o calitate a Realității, nu însăși Realitatea care este incomparabil superioară Libertății. Realitatea determină Libertatea și nu Libertatea produce Realitatea. Libertatea este o Picătură de Realitate, o Mișcare Relativă a Realității. Realitatea este Permanență care se Deschide în Infinite Libertăți, care sunt Determinate de Realitate nu de Libertatea fragmentară și schimbătoare. Dogmatizarea Libertății până la punerea ei în capul Existenței, este o eroare de Logică. Libertatea este atunci Dualitatea Contrară, care nu Naște, ci Distruge. Libertatea iese din Realitate și aşa nu o Distruge, altfel de iese Realitatea din Libertate de la început Realitatea este Ruptă și Contrară. Perfectiunea Absolută nu este Libertatea Absolută, căci s-ar Contrazice pe Sine, ci este Realitatea Absolută, din care apoi iese Libertatea în Deschideri de Realitate. Răul nu este o Libertate față de Bine, ci din contră este o Nelibertate, un Anti-Bine. Negativul nu poate fi niciodată Libertate, căci Negativul este Oprimator-distrugătorul Binelui. Aici este Anti-Logica Contrariilor. Pozitivul nu este contrapartea Negativului și invers, ci pur și simplu distrugerea unuia-altuia. Contrariile nu sunt Mișcare în Sine, ci Distrugere în Sine, o Mișcare lovindu-se de alta. Mișcarea uneia față de cealaltă. Libertatea este Mișcarea Contrară și aşa Libertatea nu este o Pură Mișcare, ci una de derivatie și în planul doi, în exteriorul Realității deja Existente. Libertatea Singură este Distrugerea, iar ca derivatie din Realitate este o Podoabă și Constructivă. Libertatea Singură este Idol, nu Icoană, este Fals Dumnezeu și Mincinoasă Mișcare. Îngerii Căzuți fac prima Idolatrizare și aşa fac prima degradare a Realității.

Libertatea fără Realitatea în Sine, nu mai este Icoană, se Rupe de Chipul în Sine și aşa rămâne Mască-IDOL. Libertatea este un Fragment de Realitate, o Mișcare Singulară nu Totala Realitate care este Deplinul Tuturor nuanțelor de Libertate, dintr-o dată toate, nu fragmentate. Libertatea nu este Origine ci Produs și

Semn-Simbol al Realității Permanente. Libertatea nu este Act de Persoană, ci este Prelungire energetică de Act, ca Har-Rațiune-ecou de Act Eu-Conștiință. Actul nu este o Determinare, ci o Mișcare în Sine și de Sine, care în afară apoi se traduce ca Libertate de Act. Eul-Conștiința este Actul, Cuvântul în Sine, care apoi se traduce ca prelungire în Minte-Rațiuni de Act-Conștiință. Ca mistică se delimitizează net Conștiința-Eul de Mintea-Rațiunea de prelungirea Eului, ca Manifestarea Eului. Noi, după Cădere, punem Manifestarea înaintea Celui ce Produce Rațiunea. Rațiunea deși este Cărma noastră, de așa zise Ființe Raționale, nu este Realitatea de Bază, ci Realitatea de Derivație. Noi credem Realitatea Suma Rațiunilor Sale, ceea ce este foarte greșit. Realitatea nu este Sumă de Rațiuni, ci Deplin de Conștiință-Eu în Sine, care apoi se Manifestă în planul Doi ca Rațiuni. Rațiunea este Simbolul-Semnul în Afară al Eului Conștiință Realitate. Rațiunea fără Eu-conștiință devine o Lege Principiu, care este tocmai contrazicerea Eului. Legea Singură nu este Construcție și nici deschidere, iar Eul-Conștiință fără coloristica de afară a Rațiunii-Legii este, de asemenea, o deschidere fără Conturări în Forme. Este interzisă această legătură strânsă dintre Eu și Rațiunile Sale. Eul este greșit considerat Închiderea Realității, focalizarea lui într-un Punct-Conștiință Proprie, întrucât Eul-Conștiința este ca Fond tocmai desfocalizarea-deschiderea la infinit. Rațiunea ca prelungire a Eului-Conștiinței este înfrâptirea și conturarea în Forme Determinante a Eului-Conștiinței. De aceea Filosofia amestecă Eul-Conștiința cu Rațiunile sale, până la confuzia lor, astfel încât fără Rațiuni Eul-Conștiința scapă definirii. Legea și Rațiunea oprește în loc și forme Eul-Conștiința dincolo și peste Forme. Mistica dă la o parte Rațiunile tocmai ca să elibereze Eul-Conștiința de îngădirile limitărilor mai ales după cădere, când formele ajung pe prim plan de realitate.

Mai ales în această relatată despre Mistica Isihastă, facem o delimitare care pe unii îi va conraria, între Eul-Conștiința Suflet și Mintea-Rațiunea Corp, desacralizând total Mintea-Rațiunea, fără când-o energii de Corp.

Doar ca Înviere în Hristos, Mintea-Rațiunile mai pot deveni Icoane-Transpunere de Chipuri Harice. Și de aici Libertatea fiind din categoria a doua, a Rațiunilor, nu este însuși Fondul Moralei-Virtuții. Amestecul Moralei cu Libertatea este la fel cu amestecul

dintre Eu-Conștiință și Rațiunile sale. Morala este Eu-Conștiință, nu Rațiuni-Liberătăți.

Creștinismul pune toată baza Sa tocmai pe Morală, care este Suflet Pur. Morala este Esența-Conștiința, Viul în Sine, nu determină-Considererente. Morala este însuși Sufletul, este Iubirea-Dragostea-Dăruirea, iar Legile Morale sunt Rațiunile de afară ale Moralei în Sine.

După Cădere, Creația se desparte de Morala în Sine și aşa are nevoie de Legi Morale care să Revină la Morala în Sine și apoi să devină Viul în sine care nu este determinat de Legi Morale, ci El își determină Legile Morale. Libertatea nu este Morala în Sine, ci prelungirea acesteia în afară, în Rațiuni de Morală, care de nu au baza Eului-Conștiinței devin o Anti-Morală, pretinsă Libertate a dualității Bine-Rău. Suferința nu este o Realitate în Sine, ca Posibilitate în Sine a Libertății, ce înseamnă Dualitate Ontologică, ci este o derivație a Ruperii Libertății de Originea sa, Realitatea în Sine, Eul-Conștiință. Creația cade nu prin Eu-Conștiință, ci prin Rațiunile de afară ale Eului-Conștiinței. Diavolul dă Alternativa, Dualitatea Bine-Rău Omului în Rai. Liberul Arbitru nu este Eul-Conștiința, ci Mintea-Rațiunile-Libertatea. Eul-Conștiința nu are nevoie de Rațiuni-Libertate, de Liber-Arbitru, ci de Morală în Sine care este Iubirea Totală. Iubirea nu mai este nici Alegere, nici Considererente, este toate Rațiunile deodată și peste Rațiuni, încât Morală în Sine este Superioară Libertății, este dincolo de Liber Arbitru (care derivă din Morală, ca Rațiune de Morală). Mistica nu distrugă Rațiunile-Libertatea, dar le pune pe planul doi, ca Realitatea de produs al Realității în Sine ce este Eul-Conștiința-Sufletul.

De aceea Păcatul este aşa de mare, întrucât este Anti-Morală, nu atât ca Anti-Libertate. Noi după cădere vedem invers Realitatea, întâi prin Rațiuni și apoi prin Realitatea în Sine. Dar normal este ca Realitatea-Morală să primeze.

30.

S-a stabilit până aici, poate cu prea multă insistență, ce este Sufletul. Mistica Isihastă este Trăire direct din Suflet. Dar noi cei căzuți suntem înecați în Corp. Cum să ieşim la suprafață?

Sufletul este Chip de Dumnezeu, este Microtreime de Sine. Corpul este Prelungire de Suflet. Sufletul este Unitate de Persoană, Eul-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, iar Corpul este Prelungirea

acestora ca Minte-Informăție, Simțire-Energie, Rațiune-Trup Fizic. Sufletul este Persoană, iar Corpul este Individualitatea Minte și amândouă unite sunt Personalitatea. Corpul este Energie de Suflet, produsul Mișcărilor de Suflet. Orice Mișcare din și de Suflet se concretizează energetic în afară ca Energie Informativă-Minte, Simțire-Biologie-Rațiune Trup Fizic, ca Prelungiri Vibratorii de Suflet. Trupul, pe lângă Prelungire de Suflet este totodată Chip de Creație-Creație. Sufletul este Transpunere de Dumnezeu în Altă Esență-Natură de Creație, ca Nou Model. Corpul este altceva decât Transpunere de Dumnezeu, este Transpunere de Suflet Creat Chip de Dumnezeu. Sufletul Seamănă ca Model cu Dumnezeu, dar Corpul nu mai seamănă, ci Corpul este Chipul Creației, Modelul Creației Sufletului Creat. Corpul are Chip de Har Divin ca Tipare Arhetipale, dar Corpul este Chipul Creației în Sine al Sufletului Creat. Corpul nu are nimic Dumnezeiesc prin el însuși, doar dacă își păstrează Legătura și Concordanța cu Sufletul, a cărui Prelungire este. Astfel, după Cădere, Corpul devine o Totală Anti Realitate Dumnezeu, căci fără Suflet Corpul este doar Chip de Creație fără nici o Legătură cu Dumnezeu, rămânând doar Capacitățile Chip de Har ca Minte-Rațiune de Corp, care și acestea intră în degradare până la pierdere. Prin Cădere, Creația se degradează cel mai mult în Chipul său propriu de Creație, care este Corpul, nu Sufletul. Sufletul intră mai puțin în Nebunia Căderii, se umbrește până la o Închidere-Îngropare în Realitatea de Creație-Corp. Nebunia Căderii este pe Planul Corpului, în Minte-Simțire și Rațiunile Concretizate ca Trup-Carne Fizică. De obicei, se confundă Sufletul cu Mintea-Rațiunile, dar acestea nu sunt Sufletul, ci prelungirea energetică a Sufletului. Sufletul rămâne în umbra și în dosul Mintii-Corpului, de unde greutatea Reducerii Sufletului în primul plan peste Minte și Corp. De aici Mistica este confundată cu Trăirea de Minte, ceea ce este fals și confuz. Toate Misticile ne-Creștine pun bază pe Minte-Rațiuni ca Înaltă Spiritualitate. De aici Magiile Misticii. Mintea este Energie ce poate fi Subtilă până la fals Chip de Suflet, și poate fi îngroșată până la Materia Fizică-Trup-Carne. Mulți se încurcă aici până la erori majore. De aceea noi încercăm cu insistență descifrarea Realităților de Suflet și de Corp, ca să nu se mai amestece, să nu se mai confundă. De aici confuziile și în Mistică, referitor la cum se ajunge la Reîntoar-

cerea la Dumnezeu, prin Corp-Minte sau prin Suflet Direct. Dacă se confundă Sufletul cu Mintea, Sufletul este încă lăsat în Umbră. Mistica Isihastă este Mistica Pură de Suflet, care apoi se răsfrângă în Corp-Minte. Și de aici problema de Suflet, ce este Sufletul față de Corp. Sufletul este Chip de Dumnezeu, dar nu de Esență Dumnezeu, ci de Esență Nouă Creată, dar în Model de Dumnezeu, ce Seamănă în Potență cu Dumnezeu, dar este Deschidere de Model Nou Creat de Dumnezeu. Creația ca Suflet este Deoființă cu Dumnezeu ca Model, nu ca Esență, cum, eronat, consideră pantheismul. Frumusețea și măreția Creației este tocmai în această Altă Esență-Creată care ia Chip de Dumnezeu fără să fie Dumnezeu în Sine, ci prin Dumnezeu Creatorul. Și această Esență de Creație este și mai Pregnantă în Chipul de Corp. Creștinismul dă o importanță Corpului chiar mai mult decât Sufletului, deși pare prea mult spus. Dacă Sufletul este pe jumătate Chip de Creație (căci cealaltă jumătate este Model de Dumnezeu), Corpul este Chip întreg de Creație. De aceea, Dumnezeu se vede Creator în Sine. În Chipul de Suflet Dumnezeu se Regăsește pe Sine, dar în Chipul de Corp Dumnezeu se Depăsește pe Sine, ca Ceva ce nu mai este El și pentru că nu este El, Dumnezeu îi acordă mai multă Atenție. Corpul Oglindește pe Dumnezeu doar dacă este în Apropierea Lui Dumnezeu, altfel nu-L mai are nici ca Informație-Mintă, nici ca Înfățișare. De aceea noi nu vedem pe Dumnezeu direct cu Ochii Trupești, ci Întâi îl vede Sufletul și apoi ca prelungire de Vedere de Suflet este posibilă și Vederea de Corp.

Corpul este Minte-Simțire-Rațiune Trup Fizic. Prin minte Corpul pare să aibă proprie Independență, dar aici este Înțelegerea. Mintea are capacitați deosebite, dar nu poate trece de Realitatea Energetică și de Informațiile Mentale, nu poate intra în Domeniul Sufletului propriu zis. Aici este Mistica. Multă însă confundă Realitatea dincolo de Minte cu însăși Realitatea Lui Dumnezeu Însuși, ceea ce este greșit. Mintea este doar Realitate de Corp-Creație și dincolo de Minte este Sufletul Creat și dincolo de Sufletul Creat este Dumnezeu propriu-zis. Așa Mistica Isihastă nu este o Mistică a Mintii spre Dincolo de Minte, ci o Mistică Dublă, întâi a Unirii Mintii-Corpului cu Sufletul Său, care se face în Inimă și apoi cu acest Chip Integral Suflet-Corp făcându-se Mistica-Mistică a Uniunii-Comuniunii Creație-Dumnezeu. Noi suntem Creație, Esență de

Creație ca Suflet și Corp și în Chip Integral Suflet-Corp vorbim apoi cu Dumnezeu Creatorul. Așa zisa metodă Isihastă a Unirii Minții cu Inima, ca Rugăciune în Inimă, nu este o tehnică de deschidere a nu se știe ce Forțe Ascunse și latente, ci este Mistica Regăsirii celor Două Realități ale noastre, Suflet-Corp, ca să revină la Chipul Integral de Creație, doar astfel putându-se Reintra în Legătură Reală și faptică cu Dumnezeu Creatorul. În Misticile ne-Creștine Creația este redusă la Minte-Intelect-Materie-Corp. Tot ce este dincolo de Materie-Minte este Dumnezeu. În Metafizica Creștină Dumnezeu Creează și un Transcendent de Creație, adică și un Suflet de Creație care este dincolo de Minte-Materie. De aici marea diferență dintre Mistica Isihastă-Creștină și celelalte Mistici ne-Creștine. Misticile ne-Creștine fac Mistica Minții-Intelectului, pretinsului Spirit de Creație, spre Realitatea dincolo de Minte, spre Sufletul ce se Consideră Dumnezeu Universal sau parțial (Scânteile de Suflet individuale care apoi se unesc în cel Universal). Misticile ne-Creștine ajung prin Transcederea Realităților Mentale la zisa Iluminare, la Realitatea Transcedentală Suflet-Dumnezeu, dar nu este clar la ce fel de Transcendent ajung, la ce fel de Suflet Creat sau la Transcendentul în Sine Dumnezeu Creatorul. La Indieni Buddha atinge Iluminarea, vede într-un fel așa zisa Nirvana, dar nu spune că a întâlnit direct pe Dumnezeu, chiar evită să vorbească de Dumnezeu. De unde reiese că Mysticile ne-Creștine ajung la Transcendentul Suflet de Creație, Chip Model de Dumnezeu, dar nu se întâlnesc Real cu Însuși Dumnezeu, Creatorul. Mysticile Meditative-Extatice par să fie intrarea în Transcendentul de Creație, care se confundă cu însuși Dumnezeu. Mistica Isihastă, prin Trăitorii săi, avertizează la tot pasul despre această Falsă Lumină, care nu este Dumnezeu cel Adevărat. Este chiar pericolul Auto-Divinizării Mândriei diabolice a unei Iluminări de Divin ne-Dumnezeiesc. Este aici o mare subtilitate a Misticii.

IX

Fără să observ, Avva Arsenie intră în Chilie.

– Citești de zor Manuscrisul lui Neofit?... Pricepi ceva?... Eu am încercat, dar nu am rămas cu prea multe. Ca să fii un Isihast cum zice în manuscris trebuie să te dedici unei practici serioase. Cum ţi-am mai spus, eu l-am cunoscut pe ucenicul lui Neofit, pe Avva Arsenie, care tot mereu ne vorbea despre Isihasm. El susține

nea cu tărie că nu este nevoie de cine știe ce înclinații speciale ci totul depinde de seriozitatea practicii tale. Tot secretul este respectarea unor învățături de bază și în rest totul decurge de la sine.

– Acest manuscris pune problema într-un mod special. Într-adevăr, Isihasmul nu este o simplă metodă de trăire duhovnicească, este tot complexul trăirii Vieții Creștine.

– Multora li se pare o trăire Neobișnuită, chiar fantastică...

– Fără acest Neobișnuit și Miracol Duhovnicesc nu mai este nici o Taină Viața Călugărească. Tocmai aici este Frumusețea Monahală.

– Trăirea Creștină trebuie să fie pentru toți.

– Am înțeles din acest Manuscris că esența Isihasmului este Vorbirea-Cuvântarea... Existenta Vie înseamnă mai întâi Vorbire-Cuvântare și apoi Mișcare. Noi știm că Mișcarea este Viața. Mistica spune că înainte este Vorbirea-Cuvântarea și apoi Mișcarea. Mișcarea este o Prelungire Energetică în afară a Vorbirii-Cuvântării Eu-lui-Viului în Sine. Sufletul Eul-Conștiința se Mișcă Vorbind-Cuvântând, iar Corpul se Mișcă pe Tiparele Vorbirii, ca Informație-Minte și prin aceasta ca Rațiuni-Mecanisme concretizate ca Forme Materiale și Trupuri-Organe Fizico-Biologice. Viața, Realitatea în Sine are întâi o Mișcare de Eu-Conștiință, ca Vorbire Transcendantă, care se prelungescă în afară ca o Manifestare de Vorbire, întâi ca Minte-Informație, ce se traduce apoi ca forme energetice. Astfel Trăirea Isihastă este întâi Vorbirea de Suflet și apoi Limbaj de Semne-Simboluri Mentale. Rugăciunea este cea mai Transcendantă Vorbire și de aceea Rugăciunea este Baza Trăirii Isihaste. Rugăciunea nu este o Vorbire Simplă-Oarecare, ci o Vorbire Sfântă de Icoană în care Iubirea este împălită cu Închinarea-Venerația. Noi, după cădere, nu mai Vorbim Conștiință cu Sufletul ci ne transpunem în Limbaj de Minte-Simțiri-Rațiuni-Forme energetice, ce este o Vorbire de Ordinul Doi, care trece ușor datorită Căderii într-un Anti-Limbaj. Rugăciunea Isihastă are în vedere Trezirea Conștiinței de Suflet prin Cuvântul Dumnezeiesc ce s-a coborât în Lume, Iisus Hristos, și chiar dacă se face inițial prin Minte, nu are Sens de Minte, ci dincolo de Minte. Isihasmul este Rugăciunea Iscusită a Minții tocmai că trece de limitele Minții, în Eul-Conștiință de Suflet, singurul apt de Vorbire cu Dumnezeu. Mintea nu poate

Vorbi în mod real cu Dumnezeu, ci doar primește Informații despre Dumnezeu și transmite Informații.

Mintea ruptă de Eul-Conștiință de Suflet, se auto-divinizează pe sine și aşa devine Eul nostru Inferior, Egoul de care vorbesc toate Misticile. Reîntoarcerea spre Eul-Conștiință de Suflet trebuie astfel să se debaraseze de adaosurile și deformările Egoului-Minte, de Limba lui de Minte, care, după Cădere, nu mai are nimic comun cu Vorbirea de Suflet. Și acest Drum greu de trecere de la Limba lui de Minte la Vorbirea de Suflet, implică în el însuși o întreagă Mistică, care nu mai este Religioasă, ci un fel de Știință Spirituală. Multă se împotmolește aici, incapabili de Întâlnirea directă și Personală cu Dumnezeu, multumindu-se cu o Auto-Religie Laică. Și Buddha căt de Iluminat Spiritual a fost nu vorbește de Întâlnirea cu Dumnezeu, încât el chiar neagă necesitatea Religiei ca fapt în Sine... Dar aceasta este o Iluminare de Jumătate, căci degeaba ai ajuns la Esența ta de Ființă Spirituală, dacă nu Trăiești și Miracolul-Taina Întâlnirii cu Ființa Dumnezeu Creatorul, a cărui Transpunere ești și pe care îl ai ca Sufletul Sufletului Tău. Mistica Isihastă nu se oprește la Sufletul propriu ca Esență proprie pe care o Auto-Divinizează și o contopește cu Esența Absolută. Sufletul nostru este Chip-Model de Dumnezeu, dar nu Dumnezeu Absolut, ci Creația Modelului Absolut, încât Mistica Isihastă nu este o Auto-Mistică, ci o Mistică Religioasă. Auto-Misticile ne-Creștine fac Mistica Mintii-Intelectului de Creație spre Esența Mintii care intră-devăr este Sufletul. Dar găsind Sufletul Mintii nu găsești pe Însuși Dumnezeu, căci Sufletul nu este Însuși Dumnezeu, ci o Transpunere tot Creată de Dumnezeu, un Transcendent Creat. Dumnezeu Creață efectiv prin Sufletul nostru și un Transcendent de Creație, nu doar o Natură-Materială de Creație. Dincolo de Natura Materială de Creație este Sufletul care însă nu este Dumnezeu și de aceea Misticile ne-Creștine nu ajung la Întâlnirea efectivă cu Dumnezeu Însuși, ci cu o Reflectare de Dumnezeu ca Suflet. Astfel, are dreptate Buddha că în Iluminare nu te Înțâlnești cu Dumnezeu, ci cu Sufletul tău, pe care îl Auto-divinizezi, îl crezi Însuși Dumnezeu. De aceea Misticile ne-Creștine pot fi și ne-Religioase, ca fapt în Sine. Este cu adevarat și un Miracol de Creație, al Sufletului de Creație, care însă nu trebuie confundat și amestecat cu Miracolul pur dincolo de Creație, cel Pur Dumnezeiesc. De aceea Mistica Isihas-

tă este Anti-Mistica Magilor forțelor energetice, ca evidențiere a Purului Miracol Dumnezeiesc, ce este dincolo de Forța Energiilor indiferent de ce Natură ar fi. Mistica Isihastă merge până la extremismul Refuzului oricărei Forțe Energetice, spre a nu se confunda cu Realitatea Dincolo de Forțe, Superioară Forțelor, ca Realitate Dumnezeiască. Se fac unele greșeli și aici, excludându-se Realitatea Energetică în întregime. Realitatea nu este Ruperea și Antagonismul acestora, ci Coexistența neamestecată-nedespărțită.

Metafizica Creștină nu exclude Realitatea Energetică-Corporală, ci din contră o ridică la Chip de Icoană Exterioară, ca prelungire a Icoanei propriu-zise de Suflet. Erorile sunt în faptul că se înstrăinează cele două Realități până la Ruperea lor una de alta. Dar și amestecul lor, de asemenea, se falsifică. Punerea lor la locul cuvenit, recunoașterea fiecăreia atât cât este, dă Chipul Realității Adevărate. După cădere, Creația face tocmai Dușmănia dintre Realități, le polarizează până la Distrugere reciprocă, până la o Maltratare continuă, ce dă Suferință. Aici Misticile se încurcă. Sufletul este Transcendent, Corpul este Energie-Minte. Unii văd Unirea lor prin Excluderea Unuia, sau absorbirea între ele. Mistica Isihastă le dă aceeași Importanță, dar nu le confundă, nu le amestecă, ele participă reciproc la realitatea celuilalt.

– Voi, intelectualii, vreți să vedeați Mistica și cu Ochii Mintii-Înțelegерii dar să nu uitați Practica Directă. Au fost mari Sfinți Isihasti care nu au făcut deloc Filosofie, dar au Trăit din plin această Filosofie fără să o mai treacă prin tot felul de Raționamente.

– Da ! Noi pretinși Gânditori facem multă Gălăgie Mentală, de aceea practicăm mai putin. Totuși, echilibrul armonios dintre amândouă ar fi Idealul. Căderea este în fond o Complicare Mentală ce se traduce în Corpul nostru ca un Haos Energetic-Trupesc. În Suflet apare Dublura de Suflet Decăzut, ca Anti-Iubire de Dumnezeu. Și iată Drumul Misticii, cele Două Reveniri la Realitatea Normală, la Sufletul Adevarat ca Iubire Transcedentală și la Mintea-Corpul cel Adevarat, ca Despătimire Energetică-Trupească. Noi, cei pretinși Intelectuali, facem Despătimirea prin Trăiri Mentale, iar ceilalți o fac tot în același Sens prin Trăiri Sentimentale-Virtuți. Dar Mintea și Sentimentul se înrudesc și sunt două Moduri de Mișcare Corporală-Energetică. Sufletul, s-a văzut, este Realitatea Transcedentală Trinitară ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine,

iar Corpul este prelungirea acestora ca Energii tot de Chip Trinitar ca Mînte-Viață, Sentiment-Simțire, Rațiune-Trup Fizic. Căderea a Învrăjbit Realitățile de Suflet printr-o Participare Iluzivă și Degradată, trecând Iubirea Agape dintre Eu și Duh și Spirit în Ură între acestea, iar în Corp, de asemenea, a Contrariat Mintea cu Simțirea și cu Trupul Fizic. Și iată în noi un adevărat Război care apoi se prelungește și în afără, în Luptă cu cei din jur. Mistica este tocmai Trecerea de la Război la Pacea-Isihia Adevărată din care am căzut.

– Fiule, văd că te potrivești de minune cu toți Neofitii care au trecut prin această Chilie.

– Practica este Intrarea în acest Complex de Transformarea Războiului în Pace-Isihie. Dar cât este de greu să împaci atâtea Neînțelegeri, care sunt în fiecare Celulă Corporală. Milioane de Celule, milioane de Informații Mentale întipărite, milioane de confuzii și erori, milioane de Conflicte, care toate trebuie aduse la Pace primordială. Iată Practica Mistică.

31.

Reiau Manuscrisul. „Noi suntem Creație Suflet și Corp. Sufletul transpune pe Dumnezeu în Model și Esență de Transcendent Creat, iar Corpul transpune acest Suflet Creat. Trebuie avută în vedere Realitatea Sufletului Creat, ce este Dublă. O dată Sufletul este Chip-Model de Dumnezeu, transpus în Model de creație, ca un Transfer de Chip de Dumnezeu, transpus în Model de creație, ca un Transfer de Chip de Dumnezeu în altă Esență-Substanță de Creație. Așa Sufletul seamănă cu Dumnezeu ca Model, dar nu este Aceeași Esență Dumnezeiască și chiar Noul Model este ca Alt Model, dar în analogie cu cel de Dumnezeu. Modelul Nou Creat nu-L copiază pe Cel Dumnezeiesc, ci îl Transpune în Altfel de Model, dar ca Același Model Dumnezeiesc, și în Altă Substanță de Creație. Sufletul și Dumnezeu, deși seamănă ca Chip Model ca Realitate, nu sunt Identici, nici ca Esență de Realitate, nici ca Model propriu-zis, fiind Creație de Noi Modele ale Aceluiși Model Absolut Dumnezeiesc. Chipul de Suflet este Chip de Dumnezeu în toată plenitudinea, dar o dată transpus într-o nouă Esență-Natură de Creație și încă o dată în Model Creativ al Modelului Unic Dumnezeu. Același Chip de Dumnezeu se transpune în Multitudine-Chipuri de Creație, ca Noi Modele-Suflete de Creație. Dacă ai pune Față în Față pe Dumnezeu și un Suflet, ar fi Două deplinuri

egale, dar Unul Necreat și Altul Creat și chiar mai mult, Unul Model Absolut și Celălalt o Analogie-Corespondență, dar în Altfel de Model, care-l are pe cel Dumnezeiesc ca Bază și Model, fără să se Confundă sau să se amestece. Dumnezeu ca Model Unic se Transpune în Modele Diferite de Creație rămânând Același Model Unic dar în Multitudine de Modele de transpunere.

Mistica Isihastă insistă pe acest fel, ca să nu se ajungă la Erorile panteiste, sau Evoluționiste. Caracterul de Creație este acest Dublu de Împletire-Participare Dumnezeu-Creație. Noi, Creația suntem Modele-Participare la Modelul Dumnezeiesc, suntem Esență de Creație dar Participativă la Esența Dumnezeiască, fără să ne amestecăm dar nici să ne despărțim. Sufletele Create nu pot fi Suflete-Transcendente de Creație prin Sine, ci doar prin Transcendentul Creator și nici doar Participare la proprie Realitate de Creație, ca închidere în Sine. Așa Creația prin Ruperea-Despărțirea de Dumnezeu, nemaiparticipând la Esența Dumnezeiască nu rămâne nici în Esența de Creație, ci își confectionează o Altă Participare, la un Model Imperfect-Decăzut Anti-Dumnezeu și totodată Anti-Creație. Aici este mecanismul și Drama Căderii Creației. Creația nemaiparticipând la Esența Lui Dumnezeu, rupându-se de Iubirea Lui, nu rămâne nici în Iubire proprie, ci se Auto-Învrăjbește până la Auto-Fărâmitare. Creația nu poate Exista fără Participarea la o Altă Realitate. Viul înseamnă nu atât Mișcare în Sine, cât Participare Dincolo de Sine. Viul este Viu în Sine doar dacă participă în Alt Viu ca și Sine. Viul este Viu doar dacă este încă o dată Viu în Alt Viu. Mișcarea Viului este tot Viul și Viul nu Consumă Viul, ci se multiplică dincolo de propriu Viu, ca Miracol de Viu, ca Peste Viu.

Drama Ruperii de Dumnezeu a Creației se transpune totodată în proprie Rupere. Ne-Iubirea de Dumnezeu devine și Anti-Iubire în proprie Realitate. Creația suferă în primul rând propriile Anti-Iubiri și apoi Anti-Iubirea de Dumnezeu. Ne-Participarea la Iubirea Lui Dumnezeu se traduce totodată în Ne-Participare la propria Iubire, de unde groaznicul conflict din Creația Căzută. Înstrâinându-ne de Baza noastră Dumnezeiască, ne pierdem în propria bază și aşa ne confectionăm o Bază Fictivă, Chipul Străin al Căderii pe care îl adoptăm în Locul Lui Dumnezeu, ca pe un Idol. Dăm la o parte pe Dumnezeu cel Adevărat, dar nu se poate Trăi

fără Dumnezeu și aşa ne confectionăm un Înlocuitor de Dumnezeu, un Idol ce în fond nu este Dumnezeu, ci o Mască-illuzie de Dumnezeu. Îngerii Căzuți Inventează acest Idol și se Unesc cu el, devenind astfel Diavoli. Idolii și Diavolii sunt astfel Una. În mod normal, Chipul Perfect de Dumnezeu este și Chipul perfect al Creației, ca Participarea Creației la Perfectiunea Dumnezașă. Fără această Participare, Creația ieșe din Perfectiunea Unică și Absolută și se prăvălește într-un Gol care, în fond, nu există, dar pe care și-l confectionează Creația din Lipsa Lui Dumnezeu. Golul-Neantul este posibil doar prin darea la o parte a Lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu nu există Neant-Gol, și nici pentru Creația în Unire cu Dumnezeu, dar despărțindu-se și rămânând Singură, înlocuiește Lipsa Lui Dumnezeu cu Neantul-Gol, care și acesta neputând rămâne Gol, se Umple cu Un Chip de Cădere Anti-Dumnezeu și totodată Anti-Creație. Se face astfel un fel de Invocație a Creației.

Creația dă la o parte pe Dumnezeu, rămânând doar Creația Singură și se trece și dincolo de Creație unde nemaifiind Dumnezeu, se ajunge la Neant-Gol. Creația se întoarce la Nemicul din care a fost Creată. Nemicul în fond nu există, Dumnezeu fiind Totul, Existența Absolută, ceea ce înseamnă că Creația are origine tot în Existență, dar totodată este ce nu a fost, fiind o Nouă Esență-Natură de Creație și mai mult un Nou Mod, un Altfel de Model de Dumnezeu. Chipul de Creație este Chip de Dumnezeu, că are Mâna lui Dumnezeu ca Amprentă și are Asemănarea Lui Dumnezeu ca Analogie-Corespondență de Model de Dumnezeu, ca Chip de Dumnezeu în Altfel de Chipuri, fără să fie Alt Chip și totuși în Deschideri de Alte Moduri de Chip. Este aici o Împletire de Dumnezeu și Ceva ce nu este Dumnezeu, ci Creație, încât Creația este un Altfel de Dumnezeu fără să fie un Alt sau un Alt Doilea Dumnezeu, ci o Realitate de Creație ca Transpunere Totală și Egală de Dumnezeu, dar prin Dumnezeu Cel Creator, fără de care Creația nu ar fi și nici nu ar putea să existe. Creația este ce nu a fost și este ceea ce este, Dumnezeu. Creația este Dumnezeu ca Existență, dar ce nu a fost ca Realitate de Existență. De aici posibilitatea Creației de a se despărți și a deveni chiar Contrară Lui Dumnezeu, prin partea de Creație ce nu a fost ca Existență. Dar și pe Aceasta nu o poate Transforma în Anti-Dumnezeu, ci trebuie

Creația să Inventeze-Închipue un Anti-Chip atât de Dumnezeu cât și de Creație.

Drama Căderii este Dublă, Despărțirea de Dumnezeu și de Iubirea Sa și totodată Falsificarea Propriului Chip de Creație cu Participarea la un Alt Chip Creat de Creație, Chipul Fantomă al Decăderii, ce Înlocuiește și pe Dumnezeu ca Idol și pe Creația însăși ca Chip Imperfect de Creație. Chipul Creat Unit cu Dumnezeu nu poate cădea, ci doar dacă se Desparte de Dumnezeu. Posibilitatea Căderii nu este în Însăși Natura Creației, ci în Mișcarea Creației, în Afara Creației, în Participarea Creației. Dacă ar fi în Esența-Natura Creației, aceasta nu ar mai fi Perfectă ca origine și nu ar mai fi nici o Posibilitate de a Reveni la Perfectiunea pierdută, căci Răul ar fi în Firea însăși a Creației. Nu Firea Creației decade, ci Mișcarea Firii într-o Altă Fire Decăzută. Firea este Perfectă, dar poate prin Participare la ceva altfel decât Firea Sa, să se disocieze cu o Fire Contragă, care îi dă o Mișcare de Fire Anormală, care însă nu-i Modifică Firea, ci o pervertește, o murdărește, o face păcătoasă. Păcatul nu intră până în Fire, ci se leagă de Fire până la Stăpânirea Firii de Păcat. Păcatul este un Supra-Anti-Firesc, de aceea este Anti-Dumnezeu în primul rând. Păcatul este o Fantomă de Fire Negativă, care în fond nu are Suportul Firii Reale, ci se Adaugă la Fire. Păcatul se Lipește de Fire până la o A Doua Fire. Noi suntem Creație, Fire de Creație, cu Participare la Supra-Firea de Dumnezeu. Creația este ca Realitate Mistică - Unirea Firii de Dumnezeu cu Firea de Creație. Fără cele Două Firi Unite Noi nu suntem Creație Adevarată. Noi îl avem în Fire pe Dumnezeu, ca Model de Fire Dumnezașă și nu putem Desființa Această Fire, căci face parte integrală din Noi însine, încât Anti-Firea de Decădere este Străină de Firea noastră Naturală. Așa Păcatul este un Adaos, care nu are de-a face cu Firea, dar prin Participare la acest Adaos Anti-Fire, Firea Perfectă devine o Păcătoasă, ce prin darea la o parte a Păcatului redevine Sfântă cum a Fost. Icoana este Firea Adevarată a lui Dumnezeu și a Creației. Idolul este Asocierea Firii Icoanei cu Firea Negativă. Icoana este o Singură Fire Perfectă. Idolul este Amestecul a Două Firi, cea Bună și cea Rea: Idolul, de se debarasează de Firea Rea poate deveni astfel Icoană. Așa noi cei Păcătoși-Idolatri putem deveni Icoane despărțindu-ne de Firea Păcatului Idolatru. De aceea Mistica Isihastă este Mistica Pocăinței,

Anti-Păcatului în paralel cu Mistica Icoanei, a Revenirii la Firea Normală, care însă nu este Nemișcată în Sine, ci se Mișcă în Participarea la Supra-Firea Dumnezeiască ce este Modelul Firii de Creație.

Fondul-Firea-Sufletul nostru nu este Însuși Dumnezeu, ci Model de Dumnezeu care Trăiește pe Însuși Dumnezeu. Dacă Creația s-ar Trăi pe Sine Însuși, ar fi o Închidere în Proprie Realitate. Mistica Isihastă este Anti-Limitare în Auto-Singularizare. Viul închis în propriu Viu este Un Viu Mort în Afara Sa. Viul Creștin este Un Viu și în Sine și în Afară în Mod Egal, de aceea este Un Viu Participare, este Trăire Personală și Supra-Personală.

Viul și Persoana este Eul-Conștiința Participării în Sine și peste Sine.

Pentru Mistica Isihastă Morala este mai Mare decât Filosofia și chiar Teologia. Morala ieșe la început din Teologie, dar dacă Teologia nu se face ea însăși Morală, este o Teologie Speculativă, nu Mistică. Morala nu în Sensul de Legi-Normative principale, ci ca o Trăire Participativă la Teologie. Sufletul Eul-Conștiință este Însăși Participarea-Morală, iar Mintea-Gândirea este Prelungirea în afară, în Corp, ca Morală de Trup Fizic. Teologia este Unirea celor Două în Mistica-Morala Participativă Totală. Dumnezeu Tatăl este Morala Absolută din care ieșe Participarea Absolută Sf. Duh și se Naște Cuvântul Teologia Absolută Fiul-Hristos. Noi, Creația, suntem Teologia Hristos, în Participarea Sf. Duh spre Morala Tatăl Dumnezeu. Aceasta este Mistica Isihastă. Teologia este mai mult decât Învățătură, este Însăși Fondul-Limbajul-Modelele-Arhetipurile Dumnezeiești, prin care putem apoi Participa în Sf. Duh la Ospățul Întâlnirii cu Tatăl. Teologia este „Cina cea de taină” a Împărtășirii cu Hristos, este Liturghia Pământească, iar Ospățul Întâlnirii cu Tatăl Dumnezeu este Liturghia Cerească a Împărtășirii cu Însuși Tatăl Dumnezeu. Dar Liturghia Cerească nu poate fi decât a Acelora care s-au împărtășit Total de Hristos, devenind alți Hristoși, căci doar Hristos poate să stea în Fața Tatălui, ca Fiul al Său. De nu ne facem și Noi Frații Lui Hristos, nu vom Participa la Întâlnirea cu Tatăl Dumnezeu.

În Liturghia Pământească ne Împărtășim din Hristos, care se aduce încă Jertfă și de aceea îl Primim din Mânile Preoților Lui Hristos. La Liturghia Cerească, Însuși Hristos ia pe Tatăl ca Împărtășanie, ca Singurul Ce-l poate Lua și Tot Hristos ne Împărtă-

șește și pe Noi din Tatăl, dar nu Numai din Tatăl, ci totodată și pe Sine, căci fără Hristos n-am putea primi Direct pe Tatăl. De aceea cine nu înțelege Mistica Hristică, nu înțelege nici Mistica Isihastă.

32.

Dumnezeu este Esență-Natură Dumnezeiască, iar Creația este Esență-Natură de Creație. Dar Esența de Creație nu este Străină de cea Dumnezeiască, ci este Împletire de Model de Esență Dumnezeiască în Esență de Creație. Așa este cu adevărat o Participare a Creației la Esența Dumnezeiască, cât și a Lui Dumnezeu la Esența de Creație. Esența Dumnezeiască Participă la Propria Sa Esență și prin Propria Sa Esență Se Deschide și la o Participare dincolo de Sine. Esența are Capacitatea de a fi Una în Sine și Aceeași Una în Alte Esențe ca Participare, fără să se piardă sau să se amestece.

Esența este Permanența Veșnică ce nu se Rupe, nu se transformă, dar Participă la Alte Moduri de Esență ca Deschidere în Sine și dincolo de Sine asociindu-se ca Trăire fără să se piardă pe Sine. Esența este comunicativ tocmai datorită acestei Taine-Capacități de Participare afectiv în Alte Moduri și la Alte Moduri de Realitate, fără să se Modifice pe Sine ca Esență de Sine. Dumnezeu deși complet Străin de Chipul căderii, participă totuși la Suferința Creației Căzute, dar nu în Sensul Tragismului Absolut că Suferința domină și Esența Dumnezeiască.

Suferința este Semnul și Realitatea Căderii-Imperfecțiunii. Ea nu este o Realitate de Sine și în Sine, ci de Adaos și de Asociere, la care Esența participă ca dincolo de Propria Realitate, ce nu face Imperfecțiunea Imperfectă, ci din contră o Supra-Perfecționăză, ca peste Incidentul Relativ al Imperfecțiunii. Dumnezeu nu Suferă Tragismul Implacabil al Căderii Creației, ca fără Putere în fața acestuia, ci Participă la acest Tragism pe care totodată îl Vede ca Inconsistent și fără Realitate în Sine. Creația nu este Condamnată la un Tragism Veșnic, căci ceea ce nu Există ca Fond nu poate fi ceva Veșnic, dar totodată Creația poate Participa Veșnic la un Tragism de Asociere veșnică cu o Fantomă de Iad Veșnic. Iadul este Propriu și nu se poate răspândi decât prin Asociere Personală cu Iadul. Dumnezeu vede Suferința Iadului, Participă la ea, dar nu se Asociază cu ea și aşa nu-l afectează Esența Dumnezeiască. Dumnezeu Suferă mai mult decât noi în sine Suferința Căderii, dar

nu-l Modifică Beatitudinea Dumnezeiască, care rămâne Aceeași, după cum nici nu micșorează Participarea la Suferința Căderii. Căderea adaugă Dumnezeirii Străinul Suferinței, pe care Dumnezeu o adoptă din Iubire pentru Creația Sa. Unii văd că Suferința, cum nu este din Veșnicie, ci doar odată cu Creația, se va termina, ca Apocatastază. Alții o văd Veșnică, ca Prețul-Jertfa Creației. Ca să existe Creația, Dumnezeu Însuși trebuie să Accepte Suferința. Alții trec peste aceasta considerând Suferința și Veșnică și Relativă în Mod Egal. Sunt aici considerente Morale și Filosofice, care însă nu trebuie dogmatizate.

Cert este că Suferința este Chipul Căderii și nu Chipul Adevărat al Creației, iar Suferința este Exterioară Esenței și nu Fondul Esenței. Creația nu poate Suferi ca Fond-Esență, ci ca Participare-Adaos alături de Esență-Fond-Chip în Sine. Nici Diavolul nu și-a distrus Chipul-Fond ci și-a adăugat un Chip Diavolesc, cu care se asociază până la identificare. De s-ar Întoarce la Dumnezeu, și-ar lepăda acest Chip Diavolesc și ar deveni iarăși Înger. Astfel Suferința nu este ceva Implacabil, ci are Posibilitatea Mântuirii de Suferință. Nu știe nimeni dacă Diavolii până la urmă nu se vor Întoarce de bunăvoie la Dumnezeu și aşa vor deveni iarăși Îngeri. În acest Sens este și Mântuirea Oamenilor căzuți. Noi, Urmașii lui Adam, la fel prin Pocăintă putem trece dincolo de Suferință. Iadul veșnic este doar al celor ce persistă în Despărțirea de Dumnezeu. Adam a fost Creat Integral de Dumnezeu. Noi, Urmașii lui Adam, suntem Creați prin Intermediari-Părinți. Noi suntem Creația directă ca și Adam doar ca Suflet, pe care îl Creează Dumnezeu la Zămislirea fiecărui Nou Copil, iar ca Corp suntem Naștere din Părinți urmașii lui Adam. Nu în sensul că Trupul determină Realitatea de Suflet, ci faptul că Trupul atrage după Sine Creația Unui Suflet, fără de care Trupul nu poate fi ca existență. Se pot zămisli Trupuri, dacă însă nu primesc Sufletele ce se întrupează în acestea, nu ajung la formare. Pe Adam Dumnezeu îl creează și Suflet și Corp totodată, dar nu străini, ci în Vederea Unuia față de Altul. Noi la fel ne Naștem ca Noi Suflete în Vederea și în corespondență Noilor Corpuri ce se Nasc din Anume Părinți.

Dumnezeu Creează Creația prin Actul Său Creator. În continuare, lasă Creației Actul multiplicării de Creație. Creația nu se poate Crea pe Sine, dar se poate Multiplica pe sine ca Natură de

Creație, ca Viu propriu de Creație. Dar Creația este Dublu Chip Împletit, Chip-Model de Dumnezeu cu Chip-Model de Creația-Creație. Chipul-Model de Dumnezeu Creația nu-l poate Multiplica în Noi Creații ce se Nasc, încât orice Multiplicare de noi Creații Implică încă Un Act de Creație directă a lui Dumnezeu, care să se împletească cu Multiplicarea din cadrul Creației. La Crearea Creației Dumnezeu a determinat și Crearea Modelului de Creație, dar acum Modelul de Creație determină Noua Transpunere de Model Dumnezeiesc în legătură cu Noul Model de Creație. Așa Sufletul Chip-Model de Dumnezeu este Creat de Dumnezeu în Vederea și în Legătura cu Noul Corp Format din anume Părinți. De aceea în Mistica Creștină nu este Reîncarnare, ci Întruparea Unui Nou Suflet ce își asumă ca Dăruire și Dragoste o Moștenire a Părinților săi trupești. Noi, ca Urmașii lui Adam, nu venim pe Lume ca Adam, direct prin Dumnezeu, ci avem o Dublă Venire, ca Suflete venim cu adevărat tot de la Dumnezeu, iar ca Trupuri-Corpuri venim din Părinții noștri trupești. Si mai mult Dumnezeu ne Creează Noul nostru Suflet ținând cont de Corpul pe care-l avem din Părinții noștri. Unii văd aici o Nedreptate. De ce un Suflet Curat să se Întrupeze într-un Corp Păcătos?... Dacă Sufletul a Păcatuit Merită să se Reîncarneze într-un Corp Păcătos ca să Ispășească propriile păcate... Aici este marea diferență între Creștinism și celelalte Religii. În Creștinism, Creația este Perfectă ca Origine și devine Imperfectă prin Despărțirea de Dumnezeu Creatorul. Dumnezeu însă nu rămâne Indiferent la Degradarea Creației Sale. În mod normal, Dumnezeu ar trebui să sistese orice Multiplicare de Creație ca să nu se mai măreasă Răul Decăderii. Dar aceasta ar fi o Siluire a Creației de a-i se Opri Multiplicarea proprie, fără de care nu mai are nici o Bucurie a Vietii.

Viul înseamnă Multiplicare în Alte Viuri. Orice Viu care nu se face Alt Viu este un Viu Mort în afară. Si astfel Dumnezeu Intervine în alt Sens care să nu fie Siluire-Forțare ci Dragoste-Dăruire. Astfel nu oprește Multiplicarea Creației, dar Creează Niște Suflete Special Învezistrate cu Capacități de Mântuire a Creației. Adam și Eva au Suflete de Creație Normale și dacă nu Păcătuiau aveau Urmași Normali, care Multiplicau Corpurile lor Perfecte în care Dumnezeu Întrupa Noi Suflete Perfecte.

Toți Urmașii-Copiii lui Adam ar fi fost Perfecti, care ar fi crescut Dublu Chip, cel de Dumnezeu, ca Desfășurare în Model de Creație al Modelului Sublimului și Beatitudinii Dumnezeiești, și cel de Creație, ca desfășurare de Model Propriu de Creație ca Trup-Corp, ca Diversitate-Complex de Forme Mentale până la Formele Fizice-Materiale. Căderea se Opune Creației Normale a Lui Dumnezeu, cât și Multiplicării normale a Creației. Drama Căderii nu este atât în Despărțirea de Dumnezeu, cât în Modificarea ce apare ca Urmare a acestei Despărțiri, în Apariția Anti-Modelelor de Creație ce se Adaugă Chipului-Modelelor Normale. Creația decăzută nu mai participă nici la Viata Dumnezeiască, nici la Viața Normală de Creație, ci la o Realitate Decăzută care se concretizează și se formează tot mai mult.

Memoriile Adevărate de Limbaj Dumnezeiesc și de Limbaj primordial de Creație sunt tot mai mult înlocuite cu Noi Memorii Decăzute care se fac Nou Limbaj și Subconștient-Suport al Vieții Creației Căzute. Aici este Noul Mistică, pe care mulți îl încurcă și mai tare în loc să-l descurce. În mod Normal Noi, Creația, avem Subconștientul Dumnezeiesc, Modelul de Naștere Transpunere de Dumnezeire în Chip de Creație, pe care să-L Creștem și să-L Conștientizăm, ca pe Un Cod Genetic Transcendental, ca pe o Sămânță în care sunt toate Modurile de Realitate ale Realității Creatoare. Noi, în mod normal, avem această Mistică a Creșterii Arhetipurilor Dumnezeiești, în Nou Model de Esență de Creație. Căderea oprește tocmai Această Mistică înlocuind-o cu o Anti-Mistică, cu Mistica Adausului Decăzut. În loc să avem o Creștere Ascendentă în Dumnezeire, ca Împletire de Dumnezeire cu Noul Model de Creație, avem o Creștere Descendentă într-o Formare de Realitate de Adaos. Această Realitate de Adaos ne dă nouă impresia Evoluției și Devenirii Creației. Realitatea Decăzută este o Realitate Parazitară ce se Leagă de Realitatea noastră Adevărată, oprind Creșterea Adevărată și înlocuind-o cu cea Parazitară. După Căderea lui Adam, noi ne înlocuim Creșterea în Dumnezeu cu o Creștere-Evoluție a Chipului Decăzut, ce Acum se Naște, care neavând Bază în Sine se profilează pe Modelul Gazdă, deformându-l până la înlocuire. Așa Chipul Decăzut ia Modelul Chipului Adevărat și-L Răstoarnă, îl inversează. Aici este Originea Miturilor și Cosmogoniilor Religiilor Primitive. Creația despărțindu-se de

Dumnezeu, se Vede prin Chipul de Adaos-Decăzut, nu prin Chipul propriu-zis de Creație Adevărată. Noul Chip Decăzut se Crede Chipul de Creație, care cu adevărat ieșe din Golul-Neantul Inexistenței, închipuirii Bolnave a Existenței Creației Rupte de Creator. Noul Chip Decăzut nu are Conștiință, pornește de la Zero, acum se formează lipit de Modelul Adevăratului Chip de Creație și se vede cu Adevărat în Drum de Formare-Evoluție, sugând ca un Parazit Viața Gazdei din care Crește și își formează propria Realitate. Nu acest Chip Parazit este Adevăratul Chip de Creație pe care L-a Creat Dumnezeu. Chipul Creat de Dumnezeu este Plin de Totală Viață, de Conștiință Deplină în Sine care însă trebuie să ia în primire Conștientă Datul de Naștere. Chipul Creat nu Iese din Gol-Neant, ci este Creat din Nimicul Deosebirii de Dumnezeu, care însă se Creează din Sinele Dumnezeiesc ca Model într-o Nouă Esență-Natură de Creație. Cine nu înțelege Diferența netă dintre cele Două Chipuri de Creație, Cel cu Adevărat Creat de Un Dumnezeu și cel Plăsmuit din Boala Despărțirii de Dumnezeu, nu poate defini veridic Adevărata noastră Realitate de Creație. Mai mult, ca Mistică fără această Raportare se ajunge la o confuzie majoră până la Oribilul amestec dintre Chipul Real și Chipul Fantomă Decăzut. Mistica Isihastă aici își are punctul nevralgic. Misticile ne-Creștine Uită de Chipul Adevărat, se cred doar Chip Decăzut cu Vagi Memorii de Chip Ancestral.

Și așa este drept să se credă că Chipul Creației este Devenire-Evoluție. Căderea sisteză Creșterea Creației în Dumnezeu, rămnând Devenirea Chipului de Adaos-Decăzut pe care Creația îl Trăiește și-l Experimentează. Mistica Isihastă pe Fondul Creștin sare peste Acest Chip Decăzut, în Aspirația Creșterii în Dumnezeire, care este de fapt Adevărata Mișcare și Trăire a Creației. Pentru Misticile ne-Creștine aceasta pare un Supra Miracol. Misticile ne-Creștine nu cred într-un Transcendent de Creație și astfel tot ce este Transcendent este considerat Realitate Dumnezeiască despre care nu se poate Vorbi. Creația este Redusă astfel la Chipul de Adaos-Decăzut, cel Invers și Negativ. Metafizica Creștină însă susține că Noi avem Acces la Transcendentul Nostru de Creație, prin care astfel putem participa efectiv și la Supra-Transcendentul Pur Dumnezeiesc Creator.

Din punct de vedere Creștin Noi nu suntem doar Trup-Minte-Creație-Materie, ci suntem în primul rând Suflete Create, dincolo de Trup-Minte-Materie. Mai mult, Chipul Imperfect-Polarizat nu este Adevăratul Chip de Creație ci este cel de Adaos-Parazitar. Astfel, Mistica Isihastă nu este Mistica Chipului Parazitar-Imperfect spre Chipul Perfect, ci este Mistica Trezirii Adevăratului Chip de Creație de a se Debarasa de Chipul Parazitar, a ieși din Robia acestuia și a intra efectiv în Creșterea Normală în Dumnezeire, cea întreruptă de Cădere. Mistica Isihastă este întoarcerea la Chipul Primordial de Rai și Creșterea Lui Normală în Dumnezeire, nu Învăluirea Lui în Farmecul Chipului Parazitar. Venirea lui Hristos Reduce Restabilirea Chipului Primordial și aşa este posibilă Mistica Normală a Trăirii în Dumnezeire. Aceste Realități dau o Definiție Clară a Misticii Isihaste, care nu se mai poate confunda cu alte Mistici.

Misticile ne-Creștine rămân în confuziile majore ale Uitării Chipului Perfect de Creație, înlocuindu-se cu chipul Parazitar Evolutiv-Străin, încât Mysticile ne-Creștine fac Experiența Nostalgiei după Chipul Perfect pe care îl confundă, de asemenea, cu însuși Dumnezeu. Mistica isihastă are și ea această Detașare de Chipul Decăzut, dar nu ca Mistică propriu-zisă, ci ca Trezirea Chipului Adăvarat de Creație prin care apoi face Mistica creșterii în Dumnezeire, care este Mistica Adevărată și Normală. Mistica Isihastă face Trăire de Suflet-Transcendent de Creație spre Transcendentul Dumnezeiesc Creator, nu Mistica Mintii Intelectului Simplu de Creație. Pentru Isihasm Mistica Mintii este o Mistică Inferioară, de Corp-Trup, ce este o Umbră pală de Adevărată Mistică de Suflet, dincolo de Minte-Trup. Mysticile ne-Creștine se Întâlnesc cu Sufletul de Creație pe care îl Confundă cu un Pretins Dumnezeu, pe când Mistica isihastă nu face Mistica spre propriu Suflet, ci Mistica Proprietății Suflet spre Adevăratul Dumnezeu Creatorul Sufletului. Fără înțelegerea acestor Realități, ce este Sufletul de Creație, ce este Mintea-Trupul de Creație, ce este Chipul Adevărat față de chipul Parazitar-Decăzut, care sunt legăturile acestora, nu se pot defini Realitățile propriu-zise ale Misticii.

În mod Normal, Sufletul nostru este Starea de Conștiință Adevarată, ce se prelungeste cu Starea de Minte-Trezie de Corp-Trup. Căderea aduce un Adaos Străin, Starea de Inconștiență a Chipului

Parazitar ce nu are Conștiință în sine fiind o Închipuire-Plăsmuire, care se va contura tot mai mult ca Starea de Somn cu Vise. Despartirea de Dumnezeu dă Sufletului o Oprire în loc a Conștiinței, care nepuțind fi se înlocuiește cu Visul Închipuirea ce ia loc astfel Conștiinței propriu-zise de Suflet. După Cădere Sufletul nostru intră într-un fel de Dormire ce se transformă tot mai mult în Somn, care înlesnește posibilitatea apariției Visului-Închipuirii-Conștiinței Parazitare. Visul este Conștiință Parazitară. Somnul este Neantul-Golul Adormirii Conștiinței de Suflet Rupt de Dumnezeu Conștiința în Sine. De aici Treptele Misticii, ca Revenire la Continuitatea Conștiinței de Suflet, ce topește Iluzia Visurilor-Închipuirilor de Somn de Suflet și de Somn de Minte-Trezire Corp-Trup. Mulți însă confundă Somnul și Visele de Minte cu Somnul și Visele de Suflet. Somnul și Visele de Minte sunt ale Corpului-Trupului. Peste acestea sunt Visele și Somnul de Suflet ce sunt Realități pe care noi nu le mai sesizăm, dar care la Nivel Mistic sunt tot așa de vii și chiar mai puternice. Experiențele Misticice sunt Dure la acest Nivel. Întâlnirea cu Duhurile Diabolice este aici. Nu doar Plăsmuirile Mentale se fac Forme Negative, ci și Închipuirile de Conștiință de Suflet ce Plăsmuiesc Duhuri care nu mai sunt Energii Reale, ci Închipuri False, Transcendent ce este Înșelare de Diabolic Pur de-spre căre vorbesc cu Frică Sfinții Isihaști.

33.

Ce suntem Noi, Urmașii lui Adam? Suntem Dublă Origine. Creație ca Suflet pe care o face Dumnezeu și Naștere de Corpuri-Trupuri din Părinti. S-a văzut că Sufletul este Transpunere de Chip Dumnezeiesc în Model-Chip de Creație, care are toate Arhetipurile Dumnezeiești, întreaga Fire Dumnezeiască, dar Transpusă în Fire de Creație, ca Împletire Dumnezeu-Creație. Creația Împletește Modelul de Dumnezeu cu Modelul de Creație, pe când Întruparea lui Hristos Împletește pe Însuși Fiul Lui Dumnezeu ca Persoană Directă, nu ca Model de Persoană.

Hristos este Persoană Unică în care Persoana Fiul lui Dumnezeu este Unită cu Persoana Umană într-o Singură Persoană, fără să amestece Cele Două Firi, cea de Dumnezeu și cea de Creație, dar totuși într-o Împletire de Supra-Fire ce o face o singură Fire, care este Firea Persoanei Speciale, a Lui Hristos Dumnezeu-Omul, ce este Unicul care nu se mai poate Repeta de o Altă Persoană

ci doar Urma ca Model, dar nu ca Realitate în Sine. Noi, Creștinii, urmăm pe Hriștos. Modelul Hristos ne face Frații Lui Hristos Omul Îndumnezeuit, dar nu ai Lui Hristos Însuși Dumnezeu, care rămâne Dumnezeu Fiul-Unicul Acelașiul, prin care toți Oamenii se Unesc.

Deci ca Suflet ieșim tot din Mâna lui Dumnezeu ca și Adam, dar ca Trup ne Naștem din urmășii lui Adam, de aceea Sufletul este Creat de fiecare dată Direct din Dumnezeu. Dar Creația se poate Multiplica pe ea însăși ca Realitate de Creație-Corp. Și Creația este un Viu care se poate transpune în mai multe Vieti ca Naștere. Ca Suflet, Noi suntem Copii Creații ai Lui Dumnezeu, iar ca Trup suntem Copiii Părinților noștri trupești. S-a văzut că Însuși Dumnezeu în Sine este Vorbire-Limbaj care este totodată Mișcare Transcendentală. Mai mult, sunt Două Limbaje ale Unicei Vorbiri, Cel de Persoane, dintre Tatăl, Fiul și Sf. Duh și Cel de Prelungire Har-Energiilor-Rațiuni Divine.

Ca Mistică în Treimea Dumnezeiască Întâi este Vorbirea Directă de Persoane și apoi Limbajul de Rațiuni-energii Harice. S-a accentuat mult pe această delimitare (dar nu rupere) dintre Realitatea Eu-Conștiință-Persoană și Prelungirea acesteia ca Rațiuni-energii Harice. Eul-Conștiința este Originea Rațiunilor, dar nu înseși Rațiunile ce sunt Energii de Mișcare a Eului. Rațiunile sunt Informații ale Mișcării Conștiinței, dar nu Conștiința Însăși. Astfel, în Însăși Dumnezeire sunt Două Limbaje ale Unicei Vorbiri. Este Limbajul de Persoane Dumnezeiești și Limbajul de Har-Rațiuni Divine. Și Noi Creația suntem pe Același Model de Două Limbaje, dar ale unei Singure Vorbiri, Vorbire ce are Arhetipurile Vorbirii Persoanelor Dumnezeiești. De aici Taina Misticii Creației. Creația are ca Suflet Modelele Vorbirii Dumnezeiești de Persoane, iar ca Trup-Corp are Tiparele Limbajului de Har. Sufletul este mai mare ca Rațiunile Sale. Sufletul se prelungește ca Mișcare în Rațiuni, dar Rațiunile nu sunt Sufletul, ci Informații despre Suflet. Așa Rațiunile Sufletului sunt Însuși Corpul, concretizarea Prelungirii energetice de Suflet. Creația este astfel un Complex de Realități de Limbaj, tradus în Multitudine de Moduri de Vorbire. Ca Psihologie Mistică nu Rațiunile sunt Originea Cuvintelor-Limbajului, ci tocmai invers. Cuvintele sunt Originea Rațiunilor. Sufletul are Vorbire în Cuvinte-Arhetipuri Dumnezeiești, care apoi în afară de Corp

se Traduc-Prelungesc ca Rațiuni-Minte. Cuvintele sunt Conștiință Pură, pe când Rațiunile sunt Mișcări ale Mișcării Conștiinței. Rațiunile-Mintea nu dău Conștiință, ci Informații despre Mișcările de Conștiință. Mistica este Conștiință Pură, altceva decât Mintea-Rațiunile Filosofice. Filosofia dă Informații despre Mistică, dar nu ia parte la Realitatea Misticii, care este Dincolo de Rațiune. Filosofia Conduce Mistica până la Poarta Sufletului, unde rămâne, unde nu mai are alt Rol decât ca Ecou al Misticii din Lăuntru. Este frumos totuși Rolul Rațiunii, căci Conduce de Mână Mistica până la Ușa Dumnezeiască, ca apoi tot ea – Rațiunea – să se facă Strălucirea în Afară a Misticii din Lăuntru, care se prelungește totuși în Rațiune ca Străluminare Harică. Aceasta este Iluminarea Mistică, care nu se confundă cu Transfigurarea de Suflet, ce este Altceva decât Iluminarea Mintii, este Mistica în Sine a Unirii Creației cu Dumnezeirea, ca Participare neamestecată la Realitatea Directă Dumnezeiască. Mistica Isihastă este tocmai Trăirea Transfigurării și de aceea se deosebește net de celelalte Mistici Iluminative.

Mistica din Lăuntrul Sufletului este Mistica Transfigurării, iar Mistica Intelectului-Minte este Mistica Iluminării. Toate Misticile ne-Creștine sunt Misticile Iluminării și de aici Contrastul aparent dintre acestea și Isihasm. În fond nu sunt în Contradicție, ci fac parte amândouă din Mistica Integrală, care este și Iluminare de Minte și Transfigurare de Suflet. Misticile ne-Creștine se opresc la Mistica Iluminării, iar Mistica Isihastă le are pe amândouă, dar pe cea Iluminativă în Umbra celei Transfigurative. De aici aparentul Contrast, care pentru noi cei mai puțin Cunoșători pare o Contradicție, dar în fond nu este, că amândouă Misticile trebuie să fie Unite, altfel nu sunt Mistici Complete. Noi suntem Dihotomie Suflet și Corp. Sufletul este Model-Chip Trinitar de Dumnezeu, este:

- Persoană-Eu-Conștiință
- Ființă-Duh
- Existență-Spirit

Corpul este Chip-Model de Suflet, prelungirea Energetică a Sufletului și așa el este tot Trinitar:

- Individualitate-Minte-Informație-Energie Directă
- Formă Energetică- Simțire-Energie Senzitivă
- Manifestare-Rațiuni-Organe Fizice, Energie Formativă.

Ca Suflet noi avem toate Arhetipurile Dumnezeiești, transpuse în Modele de Creație. Ca Trup avem toate Tiparele-Informațiile Energetice de Creație. Sufletul se Înrudește cu Rațiunile-Energiile Necreate-Harice, Divine.

Harul este Mentalul-Energia Necreată a Lui Dumnezeu, iar Corpul nostru este Mentalul-Energia ce Emană din Sufletul nostru. De aici Taina Nașterii noastre. Sufletul nu poate fi Creat decât de Dumnezeu, încât la fiecare naștere de Copil Dumnezeu Creează un nou Suflet. Noi, Urmașii lui Adam, ne zămislim întâi ca Trup-Minte de Părinți pe care o preluăm într-un Nou Mod dar în Întregime ca Fond-Încărcătură. Această Minte Nouă ca să poată deveni Corp-Trup Strigă după Un Suflet care să-și Asume Aşa Moștenire. Dumnezeu dacă Acceptă creează Un Nou Suflet pe Măsura Trupului respectiv. Multă Văd aici o Condamnare a Unui Suflet Nevinovat să intre într-un Corp Păcătos. Aici este Taina Creației și Taina Conlucrării Lui Dumnezeu și a Creației însăși pentru Mântuirea din Drama Căderii. Cădere este o Aberație și Straină Realității de Creație. Ea apare ca un Parazit-Fantomă care în fond nu există, dar care se Confectionează pe Lipsa de Dumnezeu, după Despărțirea Creației de Dumnezeu. Creația nu poate sta fără suportul Dumnezeu și aşa despărțindu-se de Dumnezeu, își Compensează pe Dumnezeu cu Un Închipuit Idol care se dovedește Anti-Dumnezeu. Urmașii lui Adam Moștenesc acest Chip de idol. Si Dumnezeu vrea ca și Creația să dea la o parte acest Intrus ce ține despărțirea și degradează Creația până la Moarte. De aici Intervenția Unei Supra-Conștiințe, Supra-lubiri atât din partea Lui Dumnezeu cât și a Creației.

Fără înțelegerea Esentei Iubirii Lui Dumnezeu, cât și a Esenței Conștiinței Creației de a Reveni la Starea Normală Perfectă, nu se definește Taina Întrupărilor Noilor Suflete Create în Noile Corpuri Născute de Urmașii lui Adam. Dacă Adam nu ar fi Păcatuit nu ar fi fost o problemă Întruparea Sufletelor în Corpuri Perfecte. După Cădere, Dumnezeu nu siluește Creația oprind Crearea de Noi Suflete, încât El, Primul, își asumă Suferința Căderii printr-o Supra-lubire, ce implică un Răspuns de Supra-Conștiință din partea Creației. Însuși Fiul Lui Dumnezeu se va Întrupa în Firea Omenescă, să o ridice din Cădere. Orice Naștere de Copii Prefigurează o Întrupare a Lui Hristos. Creația este de fapt Multiplicarea în

Modele de Creație a Limbagului Cuvântului Dumnezeu Fiul. Astfel fiecare Nou Suflet de Copil Vine în Chipul Fiului Lui Dumnezeu care se Întrupează într-un Corp pe care să-l Mântuiască. Fiecare Suflet are acest Sens Divin de a fi Un Nou Mesia Mântuitor al Unor Părinți-Neam. Așa fiecare Suflet este în primul rând Fiul Lui Dumnezeu care se Întrupează ca Model-Chip de Suflet Creat, care implicit este Supra-lubirea Lui Dumnezeu Tatăl pentru Creația Sa. Noi avem Suflet Creat propriu, dar acest Suflet totodată este Trimisul Special al Sensului Hristic de Nou Mesia-Mântuitor al Unui Neam-Părinți. Dacă Dumnezeu Însuși Își Asumă o Supra-lubire Suferindă, transpunându-se în Mod Special în Noi Suflete Mântuitoare, oare Sufletele pot Refuza Supra-Conștiința Asumării Unor Moșteniri Păcătoase?... Sufletele noastre nu sunt Create Gratuit numai, ci în primul rând au Un Sens Demn de Copiii Creației ai Lui Dumnezeu. Așa fiecare Suflet este Creat în Sensul Conștiinței de Mesia-Mântuitor al Creației Căzute. Dacă Reîncarnarea Misticilor ne-Creștine pune Raționamentul Dreptății de a purta doar propriile Păcate, Mistica Creștină pune Supra-lubirea și Supra-Conștiința Mesianică, a Asumării și Participării la o Moștenire Suferindă care Strigă după un Mântuitor. Sufletul Creștin nu se Naște doar pentru a se Desfășă în Bucuriile Beatitudinii Dumnezeiești, sau doar pentru Mântuire Proprie, ci se Naște în Sens de Supra-lubire-Conștiința Mesianică de Mântuitor al Lumii, prin care apoi se face părța la Beatitudinea Învierii, a Împlinirii Mântuirii. În Sens Creștin, Viața nu este Viață decât ca Înviere, ce Implică Sens Hristic de Asumarea Crucii-Mântuirii Neamului-Părinților prin care te Naști la Viață. Cine Refuză Chipul de Mesia-Mântuitor?... Noi ne Naștem doar în acest Sens, ca Suflete direct din Dumnezeu și ca Trupuri-Corpuri din Părinți Urmașii lui Adam. Noi nu ne Reîncarnăm Propria Mizerie-Păcătoșenie, ca să o prelungim în Creație, ci noi ne Întrupăm, să Răstignim Păcatul în vedere Învierii-Mântuirii-Restabilirii totale. Sunt majoritatea nepurtători de Înviere, toți însă se Răstignesc în Lume prin Suferință, iar Înviera este Actul doar al Lui Dumnezeu care se face dincolo de Răstignirea noastră. Fiecare Suflet poate fi un Iuda, un Petru, o Maria Magdalena, nu chiar o Maica Domnului, dar aceștia sunt Răspunsul propriu de Creație și nu Actul Lui Dumnezeu Însuși care este peste Creație.

Cine nu înțelege Supra-lubirea Lui Dumnezeu, care își Asumă Suferința Creației, nu înțelege nici Taina Misticii Transcedentale.

De aceea, în Sens Creștin, Suferința este Sfântă și Dumnezească. Orice Suferință, chiar și a păcătoșilor este Hristică, în care este o Parte de Dumnezeu care Suferă. Chiar dacă este Negat, Dumnezeu nu se Desparte de Creația Sa. Sufletul nostru se Întrupăză într-un Corp păcătos, pentru că nu este numai Sufletul nostru, ci este și Iubirea Lui Dumnezeu Chip Mesianic în acest Suflet. Așa Binecuvântați sunt toți Părinții care se Învrednicesc de Copii, care le Aduc Mântuirea și Iubirea lui Dumnezeu. De aceea Suferința în Sens Creștin nu mai este Tragedia Transcedentală care domină în-săși Dumnezeirea, ci este o participare alături de Esența Perfectă, fără să aibă o existență în sine și care se depășește de Chipul Învierii, al Supra-lubirii ce Anihilează efectiv Incidentul Suferinței. Suferința nu are nici o legătură cu Esența Realității și astfel Suferința nu poate schimba Esența Realității, iar dacă participă la ea este datorită unui Surplus de Realitate ce se naște odată cu incidentul Căderii Creației. În această Viziune, Mistica Isihastă este o Dublă Mistică, a Creației în Sens Hristic spre Mistica Chipului de Rai, întreruptă de Cădere. Căderea ne rupe Realitatea Suflet-Corp. Moartea – urmarea Căderii este Semnul cert al Păcatului. Sufletul înveșmântat de Energia Minte-Informație-Corp se rupe de Trupul Fizic. Sufletul cu Memoriile Întregului Neam se desparte aparent de Lumea Pământeană. Dar Sufletul prin Mintea legată de el ridică Pământul la Cer. Mistica Terestră este Mintea iar Mistica Celestă este Sufletul. Sufletul și Mintea nu se despart niciodată. Misticiile ne-Creștine aspiră la Despărțirea totală a Sufletului de Mintea Pământeană. Se uită că Pământul este Raiul nu o Simplă Planetă Biologică. Pământul este Înrudirea Transcendentului cu Chipul Creației. Creația este Transpunere de Transcendent în Prelungirea Transcendentului și nu Contrazicerea Lui. Raiul a Căzut. Hristos Deschide Cerul ca Noul Rai. Cerul este Ridicarea Pământescului la Chipul de Cer. Sufletul se desparte de Corpul Fizic, dar nu se poate Rupe de memoria-Mintea Pământului. De aceea Hristos se Întrupează în Memoria Pământului, ca să o Prefacă din nou în Rai prin Trupul Său Înviat. Fără Hristos Pământul Căzut din Chipul de Rai ar fi Condamnat la Despărțirea Veșnică de Dumnezeu. Hristos suie Memoria Pământului până în Sf. Treime, de-a Dreapta

Tatălui. Trupul Înviat al lui Hristos este Toată Mintea-Memoria Pământului. Mistica Isihastă este Mistica Memoriei-Minții Pământului. Creația este Pământul-Raiul. Dar Pământul nu este doar Simpla Planetă Pământ, ci este Cosmosul – Creația Totală. Cerul este Dumnezeu. Cosmosul-Pământul este Creația. Până aici Relatarea despre Mistica Isihastă. De s-a înțeles ceva, se va putea trece și la Practica Propriu-zisă.”

Manuscrisul aici se întrarupe. Câteva file goale și un alt text scris mărunt și aproape indescifrabil urmează. Mă ridic și privesc pe fereastră. Parcă Două Lumi se întrepătrund într-o Tainică Vorbitre. Le simt în Mine vag și confuz. Calea descifrării celor Două Lumi este posibilă, dar parcă ceva mă leagă... Dacă aş putea deschide Ușa de Dincolo...

XII

– Am recitit încă o dată „Memoriile Unui Isihast“. Textul care urmează fără definirea clară a Realităților de Mistică, nu poate fi înțeles. Pare o teorie grea cu multă Teologie și Filosofie, iar Învățătura este Începutul Lucrării practice. Dacă unii pot sări peste Învățătură, eu unul nu pot. Memoriile Minții noastre sunt aşa de multe, încât fără o Descifrare nu se poate contura nimic real. Cine încearcă oleacă de Practică Mistică se lovește de la început de un complex confuz și îmbâcsit, ca Jungla. Practica Mistică nu este nici Filosofie, nici Teologie, dar fără Însotirea acestora Mistica Rătăcește până la pierderea Drumului Real ce duce la Ușa Misticii. Aici Învățătura se oprește dar nu se desființează, ci mai mult se Luminează, încât Mistica din Lăuntru este Văpaia Învățăturii din Afară și Învățătura de afară sunt Lemnele Focului Mistic. Unii le separă încât și una și alta sunt Incomplete. Adevărata Mistică este Dihotomică de Suflet și de Trup, dar neamestecate precum sunt nedespărțite. Mistica Isihastă în acest sens trebuie privită.

– Si te-ai hotărât în mod deosebit pentru Isihasm ?, mă întrebă Avva Arsenie. Mulți confundă Viața Călugărească-Monahală cu Practica Isihastă.

– Așa ar trebui să fie, dar nu prea este. Sensul Monahal este Sensul Isihast, de aceea apare pentru prima dată în Sihăstria și Mănăstiri. Isihasmul însă nu se limitează la Călugări doar, este Tai-na Trăirii Creștine Însăși, este Mistica Creștină. Isihasmul este

Conturarea Misticii Crestine. Fără Practica Isihastă, este doar o încercare de Teologie Mistică.

– Ucenicii Pustnicului Neofit susțineau că toți Creștinii ar trebui să fie Isihași. Hristos este Mistica Lui Dumnezeu Tatăl și prin Hristos noi participăm la Mistica Dumnezeiască. Viața în sine este Mistica Lui Dumnezeu. Viul este Taina Unirii-Misticii. Cine Trăiește face Mistică.

– Căderea Creației face și o Mistică Diavolească. Suferința și Moartea sunt Mistica Păcatului. Patimile-Desfrâurile sunt Mistica Căderii, iadul este Fructul Mysticăi Căderii Creației...

– Am vrea să ne lipsim de această Mâncare, dar ni se pare un Post greu.

– Descoperirea Mâncării Vii, nu va mai pare Post Ascetic de Bunurile lumii decăzute. Cu toții credem că Renunțând la cele lumești facem mare jertfă, când în fond ne usurăm de o grea povară străină și anormală. Dar până nu descoperim Hrana Normală-Vie, nu ne putem rupe de cea decăzută. Practica Mistică este găsirea acestei Hrane. Până nu începi să te hrănești și cu Altceva decât cu Mâncările Obișnuite, nu poți vorbi de o Trăire Mistică. Practica Isihastă este o Modalitate de ajungere la această Hrană Supra-Firească.

S-au căutat diferite căi-drumuri, de la Filosofie până la Știință. Religia oferă calea directă, dar Starea Decăzută împiedică Zborul... Așa în cadrul Religiei apare Mistica. Religia Tainică. Știința Aleșilor... În creștinism nu se face caz de Inițieri Speciale. Tot Creștinul Botezat este un Inițiat care trebuie doar să-și pună în Luceară Darurile Hristice primite.

Isihasmul pornește de la Pecetea Hristică. De aici Numele Lui Iisus Hristos este tot Isihasmul. Numele Lui Iisus în Multitudine de Daruri după Inima și Duhul de Suflet al Fiecaruia. Rugăciunea Isihastă „Doamne Iisuse“ este Punerea în Lucrare a Pecetei Hristice de la Botezul Creștin. Magia Misticii Isihaste aici își are Originea. Toate celealte Puteri Oculte Naturale vin și se Topesc în Focul Hristic și iau forma Unicei Puteri Hristice. Mistica Isihastă nu este astfel Desvăluirea Forțelor Proprii, ci Desvăluirea Focului Hristic al Pecetei Botezului, în care să se Prefacă, să se Hristifice toate Forțele Realității Proprii. Este un fel de Alchimie Hristică, fără de care Elementele proprii, nu se prefac din Pământ în Aurul Divin. Misti-

ca Isihastă nu este Explorarea Valorilor Ascunse proprii, ci Prefacerea Pământului propriu până la ultimul firicel de tărâna, în Aur și Pietre Scumpe Divine. De aceea Isihasmul are alte Sensuri Misticice. Nu este Sport-Exerciții Spirituale, nici Știință a Legilor Magice, este Mistica în Sine. Alchimie Hristică, Unire Hristică a Întregii Realități proprii din care apoi iese Dubla Realitate. Hristificarea propriei Realități și totodată Participarea în Acest Chip Hristic Propriu la Realitatea Hristică dincolo de Transpunerea Acesteia în Moduri de Creație, Unul din ele fiind și tu. Mistica Isihastă nu este doar Hristificarea Realității de Creație, este totodată Participarea cu Acest Chip Hristicat la Întâlnirea cu Întreaga Dumnezeire Treime, până la Unitatea Absolută Tatăl.

– Pentru mulți această Mistică Filosofică este inaccesibilă. Trebuie ceva mai pe înțelesul tuturor.

– Indiferent de înțeles, Fondul este același. Și cel Simplu care nu face nici filosofie, nici Teologie, dar Trăiește practic, are acces la Aceași Realitate Dumnezeiască. Sfinții Părinți au lăsat însă o Învățătură care să ne fie nouă Călăuzitoare, căci Rătăcirile sunt posibile la tot pasul. Aceste Învățături trebuie păstrate cu Sfîntenie, chiar și de către cei care nu-și bat Capul cu ele.

Bate cineva la ușă. Intră Părintele Stareț.

– Fiule, te văd cam retras și cam absent la cele de Obște... Am datoria să te cercetez... Această Chilie nu de mult am vrut să o dărâm pur și simplu... Are ceva care contrazice tot Duhul Mănăstirii noastre. De mărine te muți în altă parte. Casa este veche și în locul ei vom face una nouă și mai mare... Treci la Arhondărie. Caută să te integrezi întru totul activității mânăstirești. Noi nu facem deosebere între cei deștepți-culți și între cei proști... Noi suntem una în fața Lui Dumnezeu. Părinte Arsenie, să te porți mai cu seriozitate cu Noii Începători. Te văd cam des cu acest Frate de-abia venit... Domnul să vă ajute să puneți început bun...

– Duhul Neofiților Isihași nu este prea agreat, caută să explică Avva Arsenie după plecarea Starețului. S-a zis cu această Chilie...

– Nu înțeleg, deși îmi dau seama despre ce este vorba... Cum este posibil...

– Faci ascultare. Ai avut norocul să găsești Manuscrisul, restul nu mai are importanță.

Amândoi ne-am întors rugători către Icoana din perete care ne învăluia cu o privire adâncă și pătrunzătoare, de ajuns să ne încredințeze de acel ceva ce nu poate fi atins cu nimic...

– De această Icoană nu voi putea să mă despărț... am să o iau cu mine...

– Cu această Icoană, Duhul Neofitilor Isihaști te va înfia în familia lor...

– Isihasmul, Liniștea Transcedentală mă va ține netulburat în toate furtunile ce se vor abate... Cu Icoana la piept, pot fi aruncat și în lac...

– Fiule, cu această ocazie intru și eu în rândul Neofitilor...

– Avva, eu voi fi Ucenicul...

– Fiule, petrece ultima noapte în această Chilie Sfântă și toată Puterea acesteia să o preiei ca să o lași apoi în altă parte și altora.

34.

În noua mea Chilie de la Arhondărie continui citirea Manuscrisului. Icoana Neofitilor o aveam la fel pe peretele de răsărit. O luasem cu grijă, dar o parte din tencuială tot se deslipă. Am să încerc să o refac eu... Manuscrisul e scris mărunt și greu de descifrat...

„Până aici am încercat o descifrare a Realităților. S-a văzut ce este Sufletul, ce este Corpul, fiecare cu Limbajul său. Căderea Creației adaugă și ea Chipul Decăzut, ca o a Doua Realitate, care joacă apoi Rolul de bază în Viața noastră. De aici cele trei puncte majore ale Misticii Isihaste. 1) Demascarea Chipului Decăzut; 2) Înlăturarea acestuia; 3) Mistica propriu zisă. Acestea nu sunt Trepte, una după alta, sunt Trei Spații de Realitate întrepătrunse deodată și neamestecate. Toate trei trebuie să fie în egală atenție. Misticile ne-Creștine uită de Chipul Primordial de Rai și aşa iau Chipul Decăzut ca Baza Realității de Creație, de unde atâtdea ne-potriviri de concepții până la diferențieri practice. Practica este Evidențierea în proprie realitate a întregului complex mistic. Noi nu mai trăim la nivel de Suflet, dar fără Suflet n-am exista. Ceea ce înseamnă că un Înlocuitor ne mișcă Viața noastră. Metafizica Creștină nu admite ca Chipul Perfect de Suflet să-și degradeze Esența... Nu Sufletul ne transformă în Rău, ci Sufletul Participă la un Rău de Adaos, prin confectionarea unui Ego imitație de Eu, ce se Parazitează pe Eul Adevărat... Căderea, marele impas al Crea-

ței, care caricaturizează Creația adevărată cu o Anti-Realitate, Anti Arhetipală. De aici fenomenul de bază al Misticii, care este Participarea. Esența Realității este Capacitatea de Participare. Eul-Viul-Conștiința-Persoana înseamnă Participare. Capacitatea de Participare este Originea Vorbirii, matca Mișcării, fondul Ființei, natura Spiritului.

Realitatea în Sine este o Esență-Totalitate, dincolo de Atribute-Calități. Esența nu se rupe în Calități, căci orice parte a Esenței este dintr-o dată toate Calitățile. Esența nu se definește prin Calități-Atribute, ci prin Numire și Participare. Numele este Esența-Chipul-Persoana și Participarea este Limbajul Acesteia, ca totodată și Mișcarea de Permanențe Aceleași totdeauna dar în Participare-Deschidere-Vorbire diversă.

Participarea în Esența Persoanei este ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, ca Treime de Sine. Capacitatea de Participare în Sine și în afară de Sine. La acest nivel de Transcendent este o Participare Totală, chiar dacă se face în Limbaj diferit, ca aceeași Vorbire în Moduri diferite, aceeași Totalitate în Multitudine de Moduri de Totalitate. Capacitatea de Participare nu este o Calitate-Însușire ci este însăși Esența-Natura Realității în Sine, Viul în Sine, Izvorul și Totalitatea tuturor Calităților și atributelor ce ies ca planul Doi al Capacității de Participare. Ca Mistică trebuie înțelese de la început cele Două Nivele de Participare ale Existenței. Participarea propriu-zisă de Suflet-Treime de Sine și Participarea de Prelungire Energetică a primei, ca Atribute-Calități-Rațiuni-Chip de Har. În general, Mistica le separă, dar nenorocirea este că le rupe și apoi le amestecă până la confuzia între ele. Așa Filosofia Greacă amestecă Spiritul cu Rațiunile sale, iar Misticile Orientale le rup complet până la înstrăinare. De aceea noi aici insistăm mult pe definirea clară a celor Două Nivele ale Realității, de Suflet-Chip Direct de Dumnezeu și de Energie-Rațiuni Chip de Har, care se traduc și mai concret în Creație ca Trup-Corp. Astfel, ca Mistică Isihaștă noi conturăm Realitatea ca Înfățișare Iconografică Dihotomică Suflet-Corp, ca Realități neamestecate și nedespărțite și Înrudite-Participative. De aceea, definim Mistica Isihaștă ca Mistica Icoanei, ca Taina Icoanei în care Corpul-Chipul de afară nu mai este Idolul ce Contrazice Chipul Transcedental Chip de Dumnezeu-Suflet, ci face o Unitate de nedespărțit ca între Spirit și Ra-

ținurile Sale Concretizate ca Trup-Corp. Ca mistică, Corpul este Complexul Rațiunilor de Suflet. Corpul este Nivelul Doi al Sufletului. Corpul este Produsul Energetic al Limbajului– Mișcărilor de Suflet, este Harul de Creație, este Complexul Rațiunilor de Suflet, ca Prelungire de Eu-Conștiință, în Manifestare energetică, Informație Senzație-Trup-Fizic. De aici domeniul Misticii confuz și controversat. Misticele ne-Creștine uită total de Realitatea Sufletului și o cred Transcendentul Pur total Inaccesibil. Și aşa amestecă Sufletul nostru de Creație la Nivelul Minte-Rațiuni, iar Corpul îl reduc la simplu Trup Fizic. Filosofile Mistice sunt astfel confuze și contradictorii, fapt ce implică și practici mistice inferioare și negative. De aceea noi trebuie să stabilim clar de la început ce este Mistica Isihastă, atât ca Învățătură cât și ca Practică. Mulți cred de prisos învățătura amănunțită, considerând practica mai importantă, dar fără învățătură și practica este falsă.

Ca Mistica Isihastă noi accentuăm că de fapt sunt Două Mistici ce nu trebuie amestecate, nici despărțite. Pe baza Dihotomiei Realității ca Suflet și Corp, și Mistica este Dublă, Mistica de Suflet și Mistica de Corp. Misticele ne-Creștine nu fac această delimitare și aşa le amestecă până la confuzie. Am accentuat până aici în ce constă Realitatea de Suflet și Realitatea de Corp. Celealte Mistici nu fac aceasta, considerând că Mintea și Conștiința și Eul și Rațiunea sunt același fapt, până la amestecarea lor în Spiritul propriu-zis. Așa Practica Isihastă trebuie bine încadrată în învățăturile de bază ale Misticii Isihaste Creștine. Mistica Isihastă este o Dublă Mistică, care și aceasta are un nume Chip, mai întâi ca Mistică directă de Suflet și ca Prelungirea acesteia și Mistica de Corp. Misticele ne-Creștine pornesc direct de la Mistica de Corp-Trup și de aceea cad ușor într-un fel de Magie Mistică, ce se diferențiază net de Tainele Mistice Isihaste. Mulți confundă Tainele de Suflet cu Miracolele Oculte-Ascunse de Energii Subtile Corp. Ca Mistică Isihastă accentuăm mult pe diferențierea dintre cele două realități total deosebite atât ca Esență cât și ca realitate. Ca Practică Isihastă ne oprim deasupra Trăirii de Suflet în comparație cu manifestările Sentiment-Informative de Corp-Trup. Mistica Isihastă de Suflet este Mistica Persoanei Treimii proprii de Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, iar Mistica de Corp-Trup este Mistica de traducere Suflet în Realitate de Nivelul Doi, ca Minte-Informație Umbră de Eu-Conștiință, ca Sentiment-Simțire Umbră de Duh-Ființă și ca

Rațiuni-Gândiri de Creier în funcții Organice, Umbră de Spirit-Sine de Suflet. Această Dihotomie Mistică, fiecare cu Morala-Trăirea-Realitatea Sa, este Integrala Mistică Isihastă. Pare o Mistică aparte cu un specific ce o diferențiază de toate celelalte Mistici. Și doar în acest Chip de Mistică Dublă se poate vorbi apoi de Mistica propriu-zisă a Realității noastre de Creație, ca Uniune-Vorbire cu Dumnezeu Creatorul.

35.

Realitatea de Suflet este Participare totală a propriei Realități față de Sine și față de tot ce este în afara de Sine. Sufletul-Viul-Persoana-Eul-Conștiința înseamnă Participare totală. Realitatea în Sine este Participare. Datorită acestei Esențe Vii-Participare este posibilă Viața-Vorbirea-Mișcarea. Viața este Taina Participării. Trăirea este Participare. Filosofile caută Esența Existenței în Prinzipiu Unic Absolut. Acest Prinzipiu este unul Sec-Inaccesibil, ce Ordenează Realitatea, dar nu Participă la Realitate. Misticele Filosofice-Oculte nu se asemănă cu Mistica Isihastă. Dumnezeul Creștin este mai Mare decât Prinzipiul, este Persoană-Duh-Spirit Participarea Absolută în Sine și în afara de Sine. Dumnezeul Creștin nu Evoluează de la Prinzipiu Unic la Multiplul Diversitate. Dumnezeu-Persoană este în Sine Totalitate, nu are ce deveni, iar Multiplul care ieșe din Unicul Totalitate este tocmai Totalitatea Unicului ce ieșe în afara Unicului și nu Transformarea Unicului în Multiplu.

Unicul Totalitate nu are ce Deveni, este Totul în Sine, dar nu un Tot Sec-Neutră-Impersonal, ci Viu-Participativ. De aceea Dumnezeul Creștin este Treime în Sine și în Afara de Sine, fiind Supra Prinzipiu, Izvorul Prinzipiilor. Prinzipiul este Nivelul Doi al Lui Dumnezeu, este Harul-Rațiunea Divină, ca Prelungire Energetică a Eului-Conștiinței-Participării Absolute. Prinzipiul este Minte-Informație de Eu-Participare, nu însuși Eul-Conștiința. Filosofia față de Mistică în aceasta se diferențiază, păcat că se amestecă și se confundă Mintea cu Eul-Conștiința. Eul-Conștiința este Participare directă în Sine și în afara de Sine cu propria Esență-Natură, pe când Mintea-Rațiunea este doar Informație fără Participare a Esenței Totale. Mintea este un Argument-Semnificație, Simbol al Conștiinței ca Realitate Totală. Conștiința este Primire-Participare Directă, pe când Mintea este Oprirea Participării. Paradoxal,

Conștiința este Mișcare față de Mintea Repaosul Conștiinței. Mistică știe acest raport paradoxal. Când Conștiința se Mișcă, Mintea se oprește în loc și invers, când Mintea se mișcă Conștiința intră în Tăcere. De aceea nu se potrivesc Realitățile de Minte-Rațiuni cu Realitățile Mistice de Eu-Conștiință. Mintea nu poate Participa la Realitățile de Conștiință-Eu-Duh-Spirit, dar se Iluminează de Acestea. Conștiința înseamnă Transfigurare-Participare iar Mintea este Iluminare-Simbolizare. Simbolul nu Participă direct, dă informații, conduce spre Participare, rămâne la Ușa Ospățului participării.

Eul-Conștiința este Întâlnirea-Unirea, Mintea este Informația despre această Întâlnire-Unire. Mintea este Mers spre Mistică, iar Eul-Conștiința este Însăși Mistică. Așa putem înțelege Dualitatea Misticii Isihaste. Mintea Intră în Inimă, se deplasează din Corp-Creier în Piept-Inimă. Multă confundă Inima cu Sentimentul-Simțirea. Aici este alt Sens Mistic. În Cap-Creier nu este de fapt Mintea, ci Rațiunea-Gândirea. Inima este Simțirea, Coasta Gândirii. Mintea este Corpul Adam, în general. Adam este Dublu Adam, este Adam Suflet și Adam Corp. Adam Suflet este Esența Omenească, Chipul Om, care se Prelungește în afară de către Adam Corp. Corpul este Chip de Suflet Adam Chip de Dumnezeu, de aceea Corpul este Informație-Minte de Suflet Creat, nu de Dumnezeu. Mintea-Corpul nu are Modelele-Arhetipurile de Dumnezeu Direct, ci Tiparele Sufletului Transpunere de Chip Dumnezeiesc în Model de Creație. Dacă Sufletul este Model creat ca Transpunere de Model-Chip de Dumnezeu și nu Însăși Esența Modelului Dumnezeu, ci Nouă Esență Creată pe Modelul Esență Dumnezeu, cu atât mai mult Corpul-Trupul este doar Semn-Simbol-Informație de Realitate Dumnezeu. Aici este fondul Misticii. Mintea-Corpul Semn-Simbol-Informație de Suflet trebuie să se Întregească în Eul-Conștiința, Duhul-Ființa, Spiritul-Sinele, Sufletul, ca prin Suflet atât Mintea-Corpul cât și Sufletul însuși să poată Participa la Întâlnirea cu Dumnezeu, care este de fapt Mistică.

Mistica Isihastă este altceva decât Mistică Adam și Eva, care simbolic se pune în analogie cu Misticile ne-Creștine, ca Principiu Divin (Adam) și Energia Sa (Eva). Se speculează acest fapt până la tehnici practice. Mistică Isihastă nu este „Drumul“ dintre Suflet și Corp, Sufletul și Corpul fiind Integrala Creație, care Împreună tre-

buie să facă „Drumul“ Misticii-Unirii cu Dumnezeu. În Mistică Isihastă, nu Energia-Corpul-Mentalul în general face Mistică Integrării în Absolutul Universal. Mistică Isihastă este Dubla Realitate Suflet și Corp-Mental-Energie, care amândouă fac Mistică Întâlnirii cu Dumnezeu-Absolutul. Am insistat și insistăm pe definirea Realităților de Mistică, tocmai ca să se facă delimitarea acestora, nu în sensul de a le despărți-rupe, ci în a le menține neamestecate, marea greșeală ce se face în general fiind amestecul până la denaturarea lor. Misticile ne-Creștine împart Realitatea Totală în Două, ca Transcendent în Sine, Suflet-Dumnezeu-Spiritul Universal, și Creația-Emanația Acestuia ca Lume Fenomenală Energetică. Și toată Mistică este între aceste Două Aspecte Spirit Universal și Cosmosul Energetic al acestuia. Din punct de vedere Creștin aceasta se traduce astfel: Dumnezeu-Spiritul Absolut este El Însuși în Două Aspecte, ca Treime-Persoane și ca Energie-Har, Treimea și Harul Său fiind astfel Transcendentul Creștin.

Creația nu este Energia Divină în Manifestare Exterioară, Creația este Transpunerea Transcendentului Total Dumnezeiesc în Mod-Existență de Creație. Așa și Creația ca și Dumnezeu este Dublu Aspect, ca Suflet Chip de Persoană Dumnezeiască și ca Corp-Trup-Chip de Har-Energie. Aici se încurcă Misticile ne-Creștine, uitând după Căderea din Rai, atât de Corespondența Sufletului Creat cu Chipul Dumnezeiesc, cât și de Energia Pură Divină Har, care este Separată de Energiile de Creație. Creația nu este Manifestarea Directă a Lui Dumnezeu, ci Transpunerea Lui Dumnezeu Total în Nouă Natură de Creație care în Ea însăși se Manifestă pe Sine ca Transpunere de Vorbire-Limbaj Dumnezeiesc în Modalitate de Creație. Nu Dumnezeu se Manifestă în Creație, ci Modelul-Chipul de Dumnezeu Transferat în Creație, care acesta apoi se Manifestă pe Sine în Creație, ca Arhetipuri în Modele Noi de Creație. Așa Creația ca Mistică descoperind Arhetipurile Dumnezeiești în ea însăși, nu descoperă pe Însuși Dumnezeu, ci doar Semnele-Urmele Lui Dumnezeu, Mistică adeverată fiind astfel nu Evidențierea Tiparelor-Arhetipurilor, ci Întâlnirea Față către Față Dumnezeu Personal cu Realitatea Creației tot ca Chip Personal. Mistică Isihastă nu este Absorbirea Creației în Oceanul Dumnezeu ci Întâlnirea Oceanelui Creație cu Oceanul Dumnezeu. Creația nu sunt Picăturile de Ocean Divin Evaporate în Spațiu care se întorc ca Ploaie înapoi,

ci Creația este o Creație a Lui Dumnezeu tot ca Ocean, dar de altă Esență Apă, încât Mistica este alta. Întâlnirea dintre Două Esențe-Ape-Oceane intr-un Supra Ocean Dumnezeu-Creație, fără amestecare, în Participare Reciprocă, Împărtășire și Convorbiere-Mistica Unică. Chip de Dumnezeu Tatăl.

Misticile ne-Creștine confundă astfel Mistica de Creație cu Mistica Dumnezeu-Creație. Căderea Creației a încurcat Realitatea. Căderea Separă nu numai Creația de Dumnezeu, ci Separă și Dualitatea de Creație Suflet-Corp. De aici Confuzia. Noi, Creația după Cădere, ne înstrăinăm de Creator și totodată ne înstrăinăm și de Propriul Chip de Suflet care este Chip de Dumnezeu. Căderea are o Ură cumplită față de Chipul Dumnezeiesc, încât Creația se Ucide și pe Sine, numai să scoată din Sine Chipul de Dumnezeu, ce este Arhetipal Baza Creației. Căderea este Anti-Dumnezeu, toată Istoria ce urmează Căderii este încercarea de a Șterge orice urmă de Dumnezeu. Dar Creația cade în proprie Tragedie, căci Ura Anti-Dumnezeu se traduce în Sine în Complex Conflictual Intern și extern până la Războiul-Contrariul permanent care devine Chipul de Bază al Căderii. Astfel Creația încearcă o Rezolvare a propriei Tragedii, care naște Mistica de Creație, împăcarea Creației cu Sine însăși, Reunirea Creației din Praful Căderii. Așa se naște Nostalgia Chipului de Creație, așa cum a fost odată, Suflet și Corp în Unire Totală, ca Mistica de Creație, confundând Sufletul cu Dumnezeu. Mistica Isihastă de la început strigă în gura mare, că este o mare confuzie și eroare între Mistica de Creație și Mistica adevărată Creație-Dumnezeu. Creația dorește cu Suspine Refacerea Integrității Sale, dar aceasta să nu se confunde cu Marelle Suspin al Iubirii Transcendentale al Creației Integrale ce Suferă Nostalgia Întâlnirii cu Dumnezeu-Dumnezeu, nu cu Chipul Modelul de Dumnezeu ce este Sufletul de Creație. Căderea Creației Complică dramatic Viața Creației. Ca Realitate de Rai, Creația Integrală și nedespărțită Suflet și Corp, avea Sensul de Mistică-Creștere-Unire cu Dumnezeu Creatorul, participând ca Esență de Creație la Esența Necreată, fără amestecare, ca Împărtășire-Transfigurare. Căderea întrerupe Participarea Creației la Convorbirea Directă cu Dumnezeu, fapt ce se răsfrângă în proprie Esență de Creație, care își Compensează Lipsa de Dumnezeu cu o Închipuire Străină de Perfectiune, cu o Auto-Divinizare, care

neputând fi Reală în Sine, se traduce cu Apariția unui Chip Fantomă, ce se Parazitează pe Chipul Adevărat, pe care îl Umbrește în tendință de a-l înlocui. Iată o Nouă Mistică a Căderii, care în fond este o Anti-Mistică Reală, o Mistică Negativă-Contragă-Înlocuitoare, ce inversează Mistica Dumnezeiască. De aici constatarea practică a Lumii noastre ca Inversă Lumii Divine. În mod Normal, Lumea Creației nu este inversă celei Dumnezeiești, este la Fel, doar în Altă Esență-Natură de Creație. Căderea produce o Dublură a Creației care este Inversă nu atât Lui Dumnezeu, ci în primul rând Chipului Real de Creație Chip de Dumnezeu, ca al doilea plan fiind și Anti-Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu-L afectează Noul chip Fantomă, întrucât Dumnezeu nu Participă la Realizarea acestuia, ci afectează Participarea Creației care Ea Însăși Creează această Anti-Inversă-Realitate. Lumea Căzută nu este Inversă Lui Dumnezeu Direct, Dumnezeu neputând fi Raportarea Căderii, este Inversă Chipului Modelului de Creație, Transpunerea Chipului Lui Dumnezeu. Miturile-Cosmogoniile-Legendele Demiurgice ale Misticilor ne-Creștine, nu sunt Realitatea Creației-Dumnezeu, ci Amintirea-Memoria Inversării Lumii de Creație Pură în Chip de Cădere, de leșire din Lumea Perfectă Paradisiacă, în Lumea Neconoscută ce începe să se contureze parazitându-se pe Arhetipurile de fond, pe care le inversează, le preface în Chipul Fantomă-Caricaturizat al unei Anti-Lumi, și implicit Anti-Chip de Dumnezeu. De aici definirea Misticii Isihaste ca în primul rând Mistică Chip de Rai, dincolo de Chipul Căderii, cea care a fost Întreruptă de Cădere. Așa Mistica Isihastă nu seamănă în fond cu nici o Mistică, dar are ca primă Treaptă Mistica Restabilirii Misticii de Rai. Să nu se confundă însă această Mistică de Pregătire cu Mistica propriu zisă, Mistica Isihastă Chip de Rai. Mistica Isihastă merge de fapt concomitent cu cele Două Mistici, orice Pas de Restabilire fiind și o Trăire Mistică de Rai. De aceea, Mistica Isihastă nu poate fi decât Hristică, doar Hristos fiind Restabilirea și Unirea totală cu Dumnezeu. Nu se poate face Mistică Isihastă înlocuind pe Hristos cu un Dumnezeu Oarecare, se face doar prin Hristos Cel Întrupat Cel Nou Adam, care a Reîntors Creația la Chipul Primordial, Singurul Apt de Mistica Vorbirii Directe cu Dumnezeu Cel în Totalitate, Față către Față, așa cum a dorit Moise. Urcarea Lui Moise pe Munte să câștige Tablele Legii, este Mis-

tica Pregătitoare, după care urmează Mistica Hristică a Potirului Împărtășaniei, în care nu sunt doar Zece Legi, ci este Tot-Întregul Dumnezeu Unit totodată cu Întreaga Creație Restabilită Chip de Rai. De aceea, noi, ca Practică Isihastă avem în vedere cele Două chipuri de Mistică, Mistica Chivotului Legii în Concomitență cu Mistica Icoanei Hristice, ca Unirea Contrariilor, Tablele Legii Semi-Icoană și Icoana Integrală Hristos Chip de Om-Dumnezeu, ce Preface-Transfigurează Chipul Idolatru de Creație Om, în Icoană în care Chipul nu mai este Idol, căci este Restabilită ca Chip de Rai, în care Chipul este Transpunerea Chipului Celui Dumnezeiesc, ce nu se mai poate confunda cu cel de Idol-Creație Decăzută.

Acesta este tot Sensul Practicii Isihaste. Să urmărim în continuare cum să-l punem noi în practică proprie.

36.

Realitatea în Sine, s-a văzut, este Esența-Permanența Vie, totală Conștiință în Sine și în afara de Sine, ca Taină a Participării Totale deodată și Integrală a tuturor Deschiderilor Sale Interioare și Exterioare.

Esența nu este Reducerea-Simplificarea Realității la un Prinzipiu Unic, la Acel Ceva ce exclude tot Complexul Multiplului. După Cădere noi confundăm Complexul Realității cu Lumea Manifestărilor Imperfecte-Relative, încât Esența nu poate fi decât Acel Sine Perfect-Permanent-Transcendent care Orânduiește Totul și nu se amestecă cu nimic... Creștinismul nu vede această Esență ca Ruptă și Separată de Complexul ei.

Esența nu este Altceva decât Complexul-Multiplul ei, nu are ce deveni având Totul în Sine. Totul este în Dumnezeu și totul iese din Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă Panteism. Greșeala este în amestecarea Esenței Dumnezeu cu Traducerile Acesteia în Esența Creației. Dumnezeu nu se Desfășoară pe Sine în Multiplul Creației. Dumnezeu se Desfășoară pe Sine ca Treime și Har-Energiile Necreate. Această Realitate Dublă este Transcendentul ca Sine și Manifestare Pură de Sine. Acest Transcendent Dumnezeiesc este Esența la care ne Raportăm noi, Creația, și care nu mai este astfel un Simplu Prinzipiu ce Devine din Sine ca Multiplu Creație. Nu Creația este Multiplul Lui Dumnezeu. El Este Unul și Multiplul Său este Toată Realitatea Posibilă-Absolută. Ce mai poate fi altceva decât Unul și Multiplul Său?... Deci, Esența Metafizicii Isihaste

este Unul-Multiplu Dumnezeu. Această Esență este Modul Arhetipal al Noii esențe-Naturi de Creație. Creația nu este Desfășurarea Prinzipiului Dumnezeu, care Devine El Însuși în Sine Desfășurare, care este totodată și Creația... Dumnezeu în Sine Unul și totodată Treime în Sine și în afara de Sine este Toată Desfășurarea Absolută, care dacă trece de Aceasta se Întoarce tot în Sine Unul-Treime. Creația este Tot Acest Complex Dumnezeiesc Transpus-Transferat-Repetat dar nu Imitat într-o Altă Realitate-Esență ce este Creată Efectiv și Real de Esența Dumnezeu. și unii Teologi amestecă Complexul Dumnezeu cu Complexul Creației. Trebuie o delimitare Clară și Netă între Cele Două Complexuri fără însă a le înstrăina și rupe. Creația este Creată din Nimic, dar nu din Inexistență, ci din Existența Absolută Dumnezeu. De aceea, Creația nu se poate întoarce la Inexistență, ci la Nimicul Său, față de Dumnezeu. Nimic înseamnă că nu are Nimic de la Sine, ci totul este Dăruit și Scos-Creat din Potența Dumnezeiască care poate și Crea și Altceva decât Sine, dar înrudit cu Sine. Înrudirea cu Chipul Dumnezeiesc al Creației face Creația ca Origine din Dumnezeu nu din Inexistență, iar Nimicul este Noua Esență de Creație în care Dumnezeu se Întipărește pe Sine, dar nu ca într-o Oglindă, ci într-un Nou Mod de Sine. Dumnezeu nu are nevoie să se vadă pe Sine în Creație, căci Oglinda Sa este Treimea și Harul Său, dar Dumnezeu dă pe-afară această Oglindire într-o Nouă Oglindire, care se face un Nou Dumnezeu-Treime și Har, ce nu sunt aceeași Realitate Esență, ci Două Esențe Oglinzi, care nu se oglindesc, ci Vorbesc Real între Ele. Mistica Isihastă nu este Oglindire-Mușenie, Auto-Înfățișare într-o Altă Imagine în care ești tot Tu... Mistica Isihastă nu este Fuga după Sinele Propriu ca Teamă de Pierdere de Sine, ci este Convorbirea și Transfigurarea Celuilalt Sine pe care-l preie ca Propriu Sine. Dumnezeu și Creația nu se oglindesc Unul în Altul ca să se vadă tot pe Sine, ci se Întâlnesc Unul cu Altul ca să se unească Unul cu Sine, nu se pierd Unul în Sinele Celuilalt, că nu ar fi Întâlnire, ci proprie Regăsire. Mistica Isihastă nu este Nostalgia după Propriul Sine, ci Iubirea-Întâlnirea cu Celălalt Sine Egal și Asemănător cu Sine, care însă nu se Confundă, nu se amestecă, dar se împărtășesc reciproc, nu absorbîndu-se ci păstrându-se ca Trăire Reală a Celuilalt, nu a Sinelui Propriu pe care îl ai deja și nu mai ai ce să Trăiești. Mistica Întâlnirii este altă Mistică decât Misti-

ca Regăsirii de Sine. Cădere vine cu acest Ocoliş care produce Confuzie până la Eroarea că Regăsindu-te pe Sine, ai Regăsit Esența și pe Dumnezeu. Ca Mistică Isihastă se face o mare diferențiere între cele Două Realități. Mistică Regăsirii de Sine este Mistică Tablelor Legii lui Moise, este Mistică Ascezei Fiului Curvar ce se deșteaptă din Somnul Păcatului. Mistică Întâlnirii este Mistică Tatălui Nostru. Îmbrățișarea Fiului (fie el și rătăcit-păcătos) cu Tatăl. Împletirea a Două Iubiri Transcendentale ce nu se Pierd-Absorb, ci se Supra-Întregesc în Beatitudinea Absolută. Mistică Isihastă este Mistică Întâlnirii, Mistică Hristică în Mistică Tatălui Unic-Absolut. Celealte Mistici sunt Misticile Regăsirii de Sine, ale Deșteptării din Închipuirile-Visurile Căderii, în care Noi ne-am pierdut. Și Mistică Isihastă are această Mistică stil Moise, dar este în Concomiteță Misticii Hristice, a Vederii La Față, nu a Spatei-lui-Legii.

Mistică Legii nu are Chip, căci Dumnezeu nu se Vede la Față, pe când Mistică Isihastă este Mistică Icoanei-Chip, a Feței Lui Dumnezeu, care nu mai este Idol, de care se ferește Mistică Legii. Până la Venirea Descoperirea Feței lui Dumnezeu, nu putea fi decât Tablele Legii Spatele Lui Dumnezeu, dar arătându-se Dumnezeu cu Fața Fiului Său, acum avem și Icoana Chipului Lui Dumnezeu, care nu mai este Idol, că se arată pe Sine fără Îndoială.

Degetul de pe Tablele Legii este amplificat cu Brațele Întregului Tată Dumnezeu care odată cu Deschiderea Brațelor se uită și în Față. Întâlnirea este Vedere la Față, este Icoană. De aceea noi definim Isihasmul ca Mistică Taina Icoanei.

Așa putem concretiza schematic, ce înseamnă Trăirea Practică Isihastă. Fără să ținem cont de cele mai sus spuse, confundăm Mistică Isihastă cu o simplă Aspirație spre Dumnezeu. Mistică Isihastă pune Mistică Icoanei-Feței lui Dumnezeu înaintea Misticii Legii, pe când celealte Mistici pun Legea înaintea Icoanei. La fel fac unele Teologii, pun încă Vechiul Testament înaintea Noului Testament. Ca să păstrăm adeveratul Spirit Scripturistic, trebuie să citim Noul Testament și apoi pe cel Vechi, întrucât Citirea Ebraică se face de la Sfârșit spre început. Moise trebuie să văzut prin Hristos, după adeverata Citire Ebraică, și așa Icoana se suprapune peste Tablele Legii fără să le desființeze. Icoana fiind Chipul-Fața Chivotul ce are în Sine Legea, dar este mai Mare decât Legea.

Moise pune Legea-Spatele ca Esența lui Dumnezeu, Hristos arată la Față pe Dumnezeu și Față este Viul Legii. Originea Legii Icoana-Față este Duhul ce scoate în afară Legea. Odată Venită Icoana, Legea rămâne ceea ce este, rămâne Spatele Icoanei. Idolul este Falsificarea Feței Legii, pe când Icoana nu este Idolul, după cum nu orice Chip este Idol, că ar însemna că Chipurile noastre sunt Idoli. Idolul este Divinizarea Chipului, dar nu Chipul însuși este Idol. Chipul devine Idol dacă îl divinizezi și devine Icoană dacă îl Botezi Hristic. Icoana nu este Icoană prin Chipul Său, ci prin Chipul Hristic pe care-l Încorporează. Chipul lui Hristos Corporal nu este Idol, având pe Hristos Dumnezeu, încât și Chipurile Hristificate nu mai sunt Idoli, ci Icoane care Încorporează Chipuri Sfinți-Hristificate. Idolul Încorporează un chip Diavolesc și dat la o parte Chipul Diavolesc și Înlocuit cu Chipul Hristificat, Idolul pierde și Chipul Idolatrizat se face Icoană Chip Hristificat. Aceasta este și Mistică Isihastă, Hristificarea noastră.

XIII

– Au venit niște oaspeți, mă anunță un frate. Eram de acum ajutor de arhondar, cu ascultarea la Camerele de oaspeți. Părintele Arhondar, mai în vîrstă și cam aspru la prima vedere, îmi cerea să fiu săritor și iute. Arhondarul, mă iniție Părintele, trebuie să fie mai înainte de toate săritor și primitoar față de oricine.

Părintele Stareț se apropiă cu un grup de oaspeți. Deschide o cameră și aștept să se apropie.

– Poftiți și luați loc. După o mică atenție veți putea sta de vorbă cu cei mai în vîrstă. Pustnicul Neofit, deși a viețuit destui ani aici în Mănăstire, nu are o istorie prea bogată.

La numirea pustnicului Neofit tresă. Acești oaspeți se interesează de el...

– Părinte Stareț, vrem cât mai multe date despre Isihasm. Sună atâta de Practici aduse de la marginea lumii, pe care le adoptăm, iar pe cele ale noastre nu le băgăm în seamă. Este curios că tocmai Laicii se interesă în mod deosebit de Isihasm, practica Mistică Ortodoxă Creștină. Noi vrem să știm câți dintre călugării de aici se ocupă de Isihasm și în ce măsură îl practică.

Părintele Stareț se încrengătu... Era o întrebare fătisă. Erau doar câteva zile de când dărâmase Chilia Pustnicului Neofit. Amintirea aceasta îmi răscoli înima într-un spasm dureros. Așa de mult mă

afectase încât de puțin nu am plecat din Mănăstire. Avva Arsenie a stat toată ziua pe lângă mine să mă împace. Aveam Manuscrisul Neofitilor și acesta face mai mult decât niște ziduri. Casa Neofitilor este Manuscrisul, îmi repeta el... Urmărisem cu lacrimi atent să nu mai fie vreo carte... Am găsit prin moloz o Cruce de lemn sculptată, veche, ciobită și aproape ștearsă. Am cules-o ca pe o Relicvă cu nădejdea că a fost purtată de Pustnic sau de vreun Ucenic de-al lui. Am pus-o de gât ca pe un legământ cu toti cei care au trecut prin această Chilie. Așa m-am mai împăcat puțin... Părintele Stareț este Reprezentantul lui Moise. Starețul este Mistica Legii în Mănăstire, așa scrie în Manuscris. Cele două Mistici, a Legii lui Moise și a Lui Hristos în Sf. Duh. Starețul este Moise și neofitii sunt Hristicii în Mănăstire... Ce bine ar fi să se Unească cele Două Mistici... Hristos nu Strică Legea, dar o Desăvârșește...

– Părinte Stareț, urmă oaspetele, ca Teolog trebuie să Cultiveți și Mistica. De aceasta are nevoie mult Lumea de astăzi. Fără o Trăire Reală, totul este vorbărie...

Părintele Stareț înghițea în sec. Spiritul Legii lui Moise din el se Contragă...

– Pentru dumneavoastră, Mirenii, Isihasmul vă pare Miraculoasă Trăire Creștină, dar pentru noi, cei din Mănăstire, Trăirea Regulii de Mănăstire ni se pare mai de Bază... Fără Regulă nu este Mănăstire. Întâi Regula și apoi celelalte.

Ascultam atent... Vasăzică Moise și apoi Hristos...

– Părinte Stareț, urmă oaspetele, această problemă se dezbat acum mai nou în dorința unei Reînvieri Monahale. Mănăstirile de nu se vor pune pe făgașul adevărat, se vor duce de răpă... Sunt Două Spirite în Mănăstire, al Organizației-Regulii Studite și celălalt al Libertății Mistice-Practicii Duhovnicești, mai concret al Isihasmului. Dacă nu se vor Uni Studiile cu Sinaii, Mănăstirile vor fi în opoziție cu Sihăstriile. Mănăstirile vor fi Cazării Monahale, iar Sihăstriile vor lua pe cont propriu toată Trăirea Mistică...

– Dumneavoastră priviți superficial aspectul Regulii Mănăstirii, se înfurie Părintele Stareț. Mistica trebuie să fie pe planul doi, căci Regula o Sustine.

– În Creștinism este întâi Hristos și apoi Moise, mă pomenii eu vorbind... Privirea aspră a Părintelui Stareț mă opri să continui.

– Mistica în Mănăstire, fără Regula Strictă Studită, devine ceva Bolnăvicios. Ce ar fi Scriptura fără Vechiul Testament, fără Moise, cum zice Frățitorul nostru, continuă Starețul.

– Toate Mănăstirile noastre au Stareți Teologi Vechi Testamente, de aceea Mistica nu prea se mai vede... apostrofă oaspetele.

– Dumneavoastră aveți o părere greșită despre Mistică, nu vă supărăți, se apără Starețul.

Aș fi vrut să mai ascult, dar Părintele Arhondar mă chemă să-l ajut la pregătirea mesei. Îmi bătea Înima de bucurie că sunt chiar și mireni care susțin sus și tare Mistica Isihastă. Cine sunt acești oaspeți?...

În camera de alături pregătii repede cele necesare. Apăru și Părintele Stareț.

– Te și făcuși deștept fiule, nu se putu abține el. De unde scoșăși teoria cu Moise?... Auzi ce năstrușnicie... Ziariștii aceștia nici nu ar trebui băgați în seamă... Au hărtie de la Prea Sfîntul, altfel... Dați-le ceva simplu și sănătate bună... Să chemi pe Arsenie să le vorbească puțin despre Neofiti. Eu am terminat cu ei.

Am trimis vorbă Părintelui Arsenie să vină urgent.

– Părinte, începu oaspetele scriitor, pe noi ne interesează Isihasmul. Am auzit de o tradiție a unui pustnic din această Mănăstire. Spune-ne cât mai multe despre el.

Avva Arsenie zâmbi larg și satisfăcut.

– Vă interesează Viața Pustnicului sau Învățatura lui?...

– Dacă are și o Învățatură, cu atât mai mult.

– Domnii mei, începu ca la predică Avva Arsenie, ca să înțelegeti Viața și Învățatura Unui Călugăr trebuie să porniți de la Sensul Vieții Călugărești și de la atmosfera de Mănăstire. Si eu m-am întrebat uneori, ce-l face pe Călugăr, Mănăstirea sau Sensul Călugăriei... Este imposibil să le desparti, dar și dacă le amesteci le cam încurci... Mănăstirea este Trupul, iar Sensul este Sufletul. Noi după căderea din Rai suntem legați de Trup mai mult și aşa s-ar părea că atmosfera de Mănăstire face pe Călugăr... Legile Mănăstirii sunt Nevoile Trupului, pe care noi vrem să le reducem, dar nu le putem desființa... Dar Trupul ne copleșește adesea Sufletul și aşa Sufletul nostru este cam pe al doilea plan... Sunt unii care pun Sensul Sufletesc întâi și aşa cam Sar peste... Mănăstirea este Idealul Armoniei Suflet-Trup, dar Trupul întotdeauna se vrea

de Bază... De aici niște nepotriviri... Pare un fel de luptă surdă între cele două... Nu trebuie să fim extremiști... Trebuie să recunoaștem că până la Suflet trebuie să ne smerim Trupului...

– Dar ce faci dacă rămâi numai cu aspirația spre Suflet și totă Viata de Mănăstire o duci numai în Regula Trupului ?...

– Frățioare, pui degetul pe rană, mă lăudă oaspetele.

– Frățiorul este un începător, nu prea știe multe, urmă Ava Arsenie.

– Idealul Mănăstirii este ca Sufletul și Trupul să fie în Armonie.

– Într-adevăr, aici se cam încurcă majoritatea. În Mănăstire vin toate categoriile de oameni și dintre aceștia apoi se aleg și Trăitorii Deosebiți. Sf. Teodor Studitul a Intuit bine lucrurile. În Mănăstirea de Obște Regula este Baza, Regula Trupului în vederea Aspirației Sufletului. Cine vrea întâi Sufletul-Mistica să fie în Sihăstria. De aceea Isihasmul nu prea se găsește în Mănăstirile de Obște... Este o formă de Rugăciune Isihastă, dar în Mistica Isihastă propriu-zisă, pe care o căutați dumneavoastră... S-a încercat o Îmbinare între cele două forme, dar au fost provizorii, cât timp au existat niște Trăitori capabili de așa ceva. Așa a fost la noi Pustnicul Neofit urmat întrucâtva de niște ucenici...

– Pe noi ne interesează Mistica Isihastă trăită de aceștia.

– Scriserile Filocalice vă dau datele necesare.

– Greu ne sunt accesibile ca înțelegere... Pesemne noi suntem prea obișnuite cu tot felul de teorii filosofice, sau chiar cu practici străine de Filocalie... sau limbajul e altul... sau mai sunt cine știe ce Taine...

– A rămas un Manuscris de la un uenic de-al Pustnicului Neofit, vi-l putem da să-l citiți, mă oferii eu.

– Chiar vă rog în mod deosebit. Să vă spunem sincer, căutăm o înțelegere a Misticii Isihaste. Până nu de mult credeam că Religia Creștină este săracă în astfel de practici... Mi se tot spune de Isihasm, dar nimeni nu mă lămurește în ce constă... Am cam priceput eu ceva, dar nu am găsit o definire clară, ca Mis' ă în sine, care să o contureze în contextul general de Mistică și, cei de astăzi, intoxicați de toate teoriile și Științele lumii, parcă mai avem nimic Real, totul este un amestec de nu mai știi este... Creștinismul dacă Rezistă cu adevărat Istoriei, trebuie să aibă și o Mistică deosebită... Pe aceea o căutăm noi...

– M-aș bucura mult să vă convingeți de aceasta, sării eu încă o dată. Isihasmul este Mistica Creștină propriu-zisă și dacă este mai mult prin Mănăstiri și Sihăstria, asta nu înseamnă că este numai pentru Călugări. Părintele Stareț reapăru peste afirmațiile sale... Un Duh neliniștit î se vedea pe față.

– V-ați lămurit ?...

– Părinte Stareț, sunteți Păstorul unei Mănăstiri la înălțime, răspunse oaspetele. Am colindat în lung și în lat toate Mănăstirile și în sfârșit aici se pare că se luminează lucrurile...

Lauda aceasta îi mai îmblânzi fața.

– Pustnicul Neofit care a trecut pe aici e cam Străin de Mănăstirea noastră, dar Urmele lui au rămas neșterse... deși ar trebui șterse cu totul...

– Părinte Stareț, vă doresc să fiți un Isihast, glumi oaspetele.

– Trăirea Regulii de Mănăstire este pentru mine Isihasmul, nu Mistica fantastică și dubioasă...

– Curios, Părinte Stareț, cum nu puteți face nici o legătură cu Mistica Interioară... Acum înțeleg că de fapt sunt două categorii de Călugări, de Mănăstire și de Mistică-Mistică... Ce păcat că nu se lasă libertatea alegerii...

– Dumneavoastră, Mirenii, ce aveți cu Isihasmul nostru Călugăresc ?

– Părinte Stareț vă mulțumim pentru toate și vom mai veni pe aici cât de curând... Isihasmul Mirenesc nu va fi despărțit și rupt de cel Călugăresc... Trăirea Creștină Sufletească este Comună și aceeași.

37.

Continuî descifrarea manuscrisului. „Fiecare dintre Noi suntem însăși Scriptura, Vechiul Testament al Legii. Corpul-Trupul. Noul Testament Hristic-Sufletul. Si de aici problemele Misticii:

- Legătura dintre Lege și Hristos – Legătura dintre Corp și Suflet
- Legătura dintre Corp-Suflet și Dumnezeu. Trăirea Isihastă este tot acest complex. Corpul nostru este Totalitatea Energetică, Rațiuni de Suflet, ce ies ca prelungire de Totalitate de Suflet, Realitatea Permanentă dincolo de Energie.

Corpul-Trupul este Energie și Tablele Legii lui Moise sunt Re-memorarea Rațiunilor Corp-Minte, ca Reintrare în Har-Rațiuni Divine. După căderea din Rai, Creația despărțindu-se cu Sufletul

de Dumnezeu se desparte și cu Trupul de Rațiunile Har. De aici Mistica Corpului, ca Mistică predominantă Har-Rațiuni-Legi, discipline-reguli-metode-tehnici chiar.

Misticile ne-Creștine se opresc aici, Mistica de Suflet considerând-o Transcendentul însuși. În Creștinism, Adevărata Mistică este tocmai Mistica de Suflet, Mistica Hristică, dincolo de Rațiuni-Legi, dincolo de Energii Har, ca Sf. Duh direct, purtătorul și Mișcătorul Harului. Noi nu împărțim pe Dumnezeu ca Două Realități aparte, ca Persoane și Energii-Rațiuni-Har de Persoane Dumnezeiești, dar nici nu le amestecăm, întrucât Acestea sunt Totodată, deși sunt totuși de Nivele Deosebite, Persoana fiind Originea și Producătoare de Har-Rațiuni. Harul este Spațiul Creației, ca Dincolo de Dumnezeu-Persoană, dar Creația este Dublă Realitate, și Chip de Persoană ca Suflet și Chip de Har ca Trup-Corp. Mai mult, Chipul de Persoană Creată ca Suflet, tot prin Har se Apropie de Persoana Dumnezeiască, Harul Rațiunile Divine fiind tot Transcendent Necreat față de Creația Creată. Harul este Haina de Nuntă fără de care nu poți participa la Ospățul Ceresc. Harul este Dubla Haină atât pentru Suflet cât și pentru Corp. Chipul de Suflet este Chip de Persoană, dar Persoana noastră este Creată, încât este sub Nivelul Harului Divin Necreat. Sufletul este Model de Persoană Dumnezeiască, dar Model Creat la care Participă și Rațiunile Harice, încât Modelul Creat de Suflet este Îmbinarea Conștiinței de Dumnezeu cu Rațiunile Harice – prelungire de Eu-Conștiință Dumnezeiască. Trebuie înțelese clar aceste Întrepătrunderi fără amestecare și fără despărțire. Doar așa vom înțelege Complexul Misticii Realității noastre de Suflet-Corp în Legătură cu Dumnezeu ca Persoane Treimice și totodată ca Energii-Har ce nu se amestecă, dar nici nu se despart. Tablele Legii lui Moise sunt Rațiuni-Har, dar au totodată Eul-Persoana Dumnezeiască ce dă în afară aceste Legi-Rațiuni. Tablele Legii se Văd cu Spatele Lui Dumnezeu, ca Semn al Său, ce indică totuși Prezența Lui Dumnezeu. Vederea Feței Lui Dumnezeu o Face Hristos, care nu desființează Tablele Legii și care este Stăpânul Legii. Fața-Persoana Dumnezeu este mai mult decât Legile pe care le Produce, este Capacitatea de a Produce Legi unele peste altele fără să se desființeze unele pe altele, dar nici să se Limiteze unele pe altele. Persoana nu mai este Limitată de Propriile Rațiuni-Legi pe care le emite și

Libertatea peste acestea nu este călcarea lor, ci Capacitatea de a Emite Supra Legi care nu le contrazic pe primele, dar care le depășesc pe acestea, într-o înglobare Armonioasă și Supra-Rațională. Rațiunile față de Conștiință sunt ca Razele față de Soare, oricât ar fi de puternice nu pot copleși Soarele. Mai mult, Razele se Absorb în Soare fără să fie desființate, chiar dacă sunt topite până la anihilare.

Eul-Conștiința de Suflet are capacitatea să absoarbă toate Rațiunile-Energiile Sale, până la un gol de Rațiuni, care nu înseamnă desființarea lor, ci absorbirea lor în Matca Suflet în care este o Izvorare permanentă de acestea. Marea Experiență Mistică a golului Mistic este tocmai această Absorbție a Mintii Corp în Eul Suflet. Mistica Tibetană are acest vârf Ametitor al Golului-Vacuității Mistice, ce Deschide Lumea de Dincolo... Mistica Isihastă nu confundă Mistica cu Simpla Intrare în Lumea de Dincolo de Mental-Energii, ca Lume a Sufletului confundată cu Dumnezeu Însuși.

După Căderea Creației s-au rupt cele Două Lumi Corp-Suflet și așa trebuie mai întâi Refacerea Unității celor Două Lumi, după care apoi de-abia să se înceapă Adevărata Mistică-Unire cu Dumnezeu Creatorul. De aici cele Două Mistici ale Isihasmului, a Corpului-Mintii-Legii și Sufletului-Iubirii de Dumnezeu. Corpul este sub Lege, iar Sufletul este dincolo de aceasta ca Iubire Hristică. Corpul este Egou-Rațiuni, Sufletul este Eu-Conștiință Iubire Transcendantă. Mistica Isihastă le are pe amândouă în atenție, dar pune întâi Iubirea și apoi Mintea-Corpul. După Cădere Corpul a luat locul întâi și așa Moise-Legea pare prima. Venind Hristos, Restabilește Chipul Real al Realității și așa Eul-Iubirea este Prima și apoi Legea-Mintea-Corpul. Moise Îngenunche-Coboară în Inimă ca Minte-Lege unde Sufletul Hristificat face Mistica Spre Dumnezeu. Mistica Isihastă este Mistica Sufletului prelungită în Corp-Trup și nu invers cum este Mistica ne-Creștină. Mulți falsifică Isihasmul cu Inversarea acestui Raport ce are mare importanță. Dacă se pornește de la Corp spre Suflet se ajunge la aceeași confuzie a misticilor ne-Creștini, ca intrare într-un fel de Magie Energetică-Trup care va Umbri considerabil Adevărata Mistică de Suflet. Magia Energetică Trup fără Taina Miracolului de Suflet, naște Iluzia falsului Cer. Astfel și noi aici căutăm o definire clară și netă a Realității de Suflet și de Corp, ca să nu le mai amestecăm. S-a văzut că și Corpul este Tridimensional interior, ca: Minte-Simțire-Rațiune Trup Fizic.

– Mintea este Informația-Voința, Energia Informativă-Direcțoare.

– Simțirea este Mișcarea-Biosul-Energia Formatoare-Coezivă.

– Rațiunea este Concentrarea-Masa Fizică, Energia Înglobatoare.

Pe baza acestora unele Misticici au ajuns la concluzia că, de fapt, Corpul este format din Trei Corpuri, ceea ce este fals. Este Un Singur Corp, dar în chip Treimic, ca și Sufletul. Corpul este Unitatea-Comuniunea Energetică Minte-Simțire-Rațiune Trup Fizic. Cădere din Rai dezechilibrează această co-energie până la Conflict-Polarizare. În general, se confundă Corpul cu Simplul Trup Fizic, Masa Înglobatoare, care în fond este doar o Treime de Corp Integral. După Cădere Corpul devine Scena de bază a Fenomenelor Căderii. S-a văzut că Sufletul este Treimea de Sine: Eu-Duh-Spirit, căreia îi corespunde un Corp: Minte-Egoul, Simțiri-Biosul și Organe-Trupul Fizic.

După cum în Suflet nu se amestecă Eul cu Duhul și Spiritul, ci rămân întotdeauna Treime la fel și în Corp cele Trei Energie nu se amestecă, nu se transformă, ci se întrepătrund, fiecare rămânând Energia de Sine, dar înrudită cu celelalte și aşa în unitate nedespărțită. Căderea Creației produce Maltratarea Anormală a Rupe-riilor Energetice până la despărțirea lor dureroasă. Trupul Fizic ca Rațiune Înglobatoare totodată a Minții-Energiei Informativă-Direcțoare, se desparte ca Trup Mort prin Ruperea de Energia Biotică. Știința nu a ajuns încă să descopere această Treime Energetică, deși pare să bănuiască Existența Lumilor Paralele Energetice. Existența Energetică este Tridimensională în Sine ce-i dă de fapt tridimensiunea exterioară. Spațiul Fizic este Dimensiunea Corespondență a Spațiului Biotic și dincolo de acesta a Spațiului Duh Ființă, ca Nemurire-Mișcare în sine. Forma este Dimensiunea Corespondență a Spațiului Rațiunii-Înglobării și dincolo a Spațiului Spiritului-Sinelui, Concretizarea Eului-Conștiinței. Ca Realitate în Sine Spațiul este Transcendentul Absolut care este Una cu Eul-Conștiința Absolută. Dacă nu ar fi Eul-Conștiința nu ar exista Spațiu, căci Golul-Neantul-Spațiul Abstract nu există prin Sine, ci datorită Conștiinței de Sine. Spațiul este Dimensiunea Conștiinței. Dumnezeu Tatăl este Însăși Conștiința Absolută și deci Spațiul Absolut, din care este Totalitatea Existenței. Tatăl este Originea Treimii,

Modelul Absolut al Realității Absolute, Model Permanent în toate Spațiile de Existență. Lumile Paralele sunt Fondul Treimic al Spațiului. Spațiul este Treime de Sine și în afară de Sine. Niciodată un Spațiu nu este Unidimensional, ci totdeauna Tridimensional, încât Spațiul nu poate fi niciodată Golul-Neantul Unidimensional. Conștiința este deja în Sine Treime și Treimea de Afară este Treimea din Lăuntru, încât Tridimensionalul este Unul Absolut totodată. Și noi, Creația, suntem la fel, Trei Spații proprii, fără de care nu putem fi Unitate de Realitate. Unitate în Sens Creștin este Totalitatea Treime de Sine și în afară de Sine. Așa Realitatea este Vie în Sine și nu Un Simplu Principiu care Devine Viu-Treime. Se vorbește și de o Anti-Lume, Anti-Materie chiar, care Mistic înceamnă Lumea Perfectă ce-și Absoarbe Energiile și își Topește Anomalialile Căderii. Pentru Mistică Lumile Paralele sunt ceva obișnuit. Această Corespondență este și în Lumea noastră Fizică, în care Energia este Trinitară-Tridimensională, dimensiuni pe care Misticile Orientale le-au intuit ca fiind Cele Trei Tendințe, cărora noi le dăm corespondențele noastre. Așa: Sattva-Luminoasă, corespondența Energiei Directoare-Informatie-Minte, Rajas-Actiune, corespondența Energiei de Mișcare-Biotice-Formative, Tamas - corespondența Energiei Înglobatoare - Masei Fizice. Acestea nu sunt Trepte de Structurare a Realității Energetice, ci sunt Tipare Configurative ale însăși Esenței Energetice, ce determină Energia ca Realitate, nu ca produs al Organizării Energetice, ci tocmai ceea ce produce Organizarea, Structurarea, ca Rațiuni în Sine ale Energiei.

Și, mai mult, aceste Rațiuni Esențiale ale Energiei sunt totodată Baza așa-ziselor Legi ale Substanței Materiale. Cele Trei Energie, directoare, formatoare, înglobatoare, au ca fond cele Trei Însușiri de prim ordin, ca Atractie-Coeziune-Înglobare forme Fizice. Și aceasta ca o Corespondență a Realității de Dincolo de Realitatea Energetică, a Realității de Suflet, Eul-lubirea ce se traduce ca Atractie, Voința-Mintea energetică; Duhul-Dragostea, ce se traduce ca Coeziunea, Simțirea-Biosul energetic: Spiritul-Dăruirea ce se traduce ca Înglobare-Masă Fizică, Formele Energetice. Facem aceste corelații ca să vedem că Mistica este Întreg Complexul Realității, Religios-Filosofic-Științific. Originea este Comună și Unirea este în Aceeași Icoană Dumnezeu.

38.

Ca Trăire Practică Isihasmul este în corelație cu tot Complexul Realității. Am asistat la aspectul pur specific al Isihasmului, ca Mistică prioritară de Suflet, chiar dacă trece și prin cea de Corp. După Căderea din Rai, cele două aspecte ale Realității de Creație ca Suflet și Corp își pierd definirile proprii, iar puținele amintiri se amestecă până la confuzii.

Misticile ne-Creștine nu mai vorbesc deloc despre Realitatea de Suflet, de Creație, aceasta considerându-se Transcendentul Inaccesibil, același cu Dumnezeu Însuși. Si Teologii Creștini aproape separă Esența Dumnezeiască de Esența de Creație. Isihasmul cu Sf. Grigorie de Palama și Simion Noul Teolog relevă o Punte de accesibilitate între Cele Două Esențe, care se pot întâlni Real fără să se amestece însă. Lumina Taborică este mai mult decât Intermediarul Har, este Transfigurarea Hristică, în care Persoana Hristos este Unirea Celor Două Esențe Dumnezeu-Creație, fără să se confundă totuși. Hristos a putut face această Unire Imposibilă și, prin El, și noi cei Hristificați o putem face. Hristos este Unicul Model al acestei Uniri și doar prin Acest și în Acest Model Hristic mai este posibilă. Creația ca Esență de Creație este înrudită cu Dumnezeu prin Chipul de Suflet care este Transpunere de Model de Esență Dumnezeiască în Esență de Creație. Așa cele Două Esențe nu sunt atât de Străine să nu poată avea Comunicație între Ele. Modelul Dumnezeiesc al Creației dă posibilitatea Participării reale reciproce. Astfel, Mistica Isihastă nu este doar o Realitate Distanțată Dumnezeu-Creație, ci o Împărtășire-Participare neamestecată, chiar într-o Identificare, dar nu de Esență, ci de Asemănare de Esență, ca Mistică Convorbire, ce este o adeverătă Supra-Mistică. Cele Două Esențe Dumnezeu-Creație rămân Fiecare ceea ce sunt și tocmai această Dublă Esență este Taina Misticii Isihaste, ca Unitate-Multiplu, Amândouă totodată, ca Transfigurare în care o Esență participă la cealaltă Esență, nu absorbindu-se ci permanentizându-se Una cu Alta, fiecare Esență fiind Supra-Esență Celeilalte. Esența Dumnezeiască nu se micșorează de către Esența de Creație și chiar dacă este Creația Sa Participă Real la Esența de Creație ca fată de Un Supra-Sine Dincolo de Sine ca o Transpunere de Sine într-un Sine de Creație, ce este Un Real Alt Sine, Egal cu Sine dar nu de o Esență cu Sine, ci de Creație. Așa

Panteismul ne-Creștin în Mistica Isihastă este depășit în această Supra-Mistică pe care o face Însuși Dumnezeu și nu doar Creația. Trăirea doar în Sine Propriu chiar în Infinite Capacități Proprii, este o Închidere și o Limitare în Propriile Limite. Ieșirea din Sine și Absorbirea în Sine este o Mistică doar în Sine. În Creștinismul Treimicului Dumnezeu Mistica este Dublă Mistică, a Sinelui Propriu în Concomitență Celuilalt Sine Egal și în Totalitate cu Sine, nu confundându-se cu Sine, ci evidențindu-se Reciproc. În Metafizica Creștină Realitatea nu se manifestă pe Sine, nu se desfășoară pe Sine ca Devenire de Sine, că are Totul deja și nu mai are ce să fie. Aici este Altă Taină, a Transpunerii de Sine în Alte Moduri de Sine Egale cu Sine, nu ca Repetare de Sine, ci ca Multiplicare de Sine în Multiple Moduri Totale de Sine. Si mai mult, Unicul Eu Absolut comunică cu Eurile Multiplicării ca față de Alte Euri Reale dincolo de Sine, chiar dacă le are totodată pe Toate în Sine. Conștiința Eului Absolut este Totalitatea Conștiințelor Transpușe în Multiple Moduri de Conștiință, care nu o micșorează și nu o amplifică, dar nici nu o amestecă.

Conștiința nu devine în Multiple Conștiințe că le are deja pe Toate în Sine, în schimb se Transfigurează pe Sine în Celelalte Conștiințe ca Participare neamestecată. Mișcarea Conștiinței-Eului este Participarea, este Vorbirea Transcendentală, ca Origine a Mișcării în Sine și dincolo de Sine. Marea Taină a Esențelor Dumnezeu și Creație este Împletirea-Participarea neamestecată Reciproca, până la Transfigurarea-Asemănarea ce Păstrează Ambele Esențe ca Supra-Evidențieri de Sine. Creația nu este o Necesitate a Lui Dumnezeu să se Evidențieze pe Sine, că se are deja Evidențiat în Treime și Har, ci este un Surplus de Sine, peste Treime și Har. Astfel, Creația este un Nou Chip de Treime și Har, ca Model de Creație Chip și Asemănare de Dumnezeu. De unde Mistica Isihastă ca Supra-Mistică. Dublă Mistică Dumnezeu-Creație.

Căderea Creației tulbură și chiar oprește pentru un timp această Mistică. Creația se Rupe de Dumnezeu și totodată se Rupe pe Sine, până la despărțirea Suflet-Corp. De aici confuziile Mistice. Mistica trebuie să facă Ocolișul Căderii. Mai mult, intervine Realitatea Semi-Spirituală Minte-Corp. Noi am insistat pe delimitarea celor două Realități, de Suflet și de Corp, ne trebuie un efort însă ca să le raportăm tot mereu. Mysticile ne-Creștine confundă Crea-

ția doar cu Mentalul-Corpul și ce este Dincolo de acestea este Dumnezeu. Ca Isihasm pe baza Învățăturii Creștine, Creația are și Suflet Creat, Transcendent de Creație, care nu se confundă cu Transcendentul Dumnezeiesc. De aici și în Isihasm Mistica Minte-Corp spre Suflet și de-abia apoi Mistica spre Dumnezeu. Multă se încurcă aici. În general, se confundă Sufletul cu Mintea, iar Corpul este redus doar la Trupul Fizic, ceea ce nu este Real. Corpul este, cum s-a văzut Corp Minte-Simțire-Trup Fizic, iar Sufletul este Eul-Duhul-Spiritul.

Sufletul este Conștiință-Duh-Spirit, iar Corpul este Energia Semi-Spirituală ca Prelungire în afără de Suflet. Corpul nu este Simpla Materie, ci Complexul Minte-Simțire-Trup Fizic, ca Semi-Spirit înrudit cu Sufletul nu ca o Materie Străină și de Adaus. Corpul este Concretizarea Rațiunilor Conștiinței de Suflet, Chip de Har-Rațiuni Divine. După Cădere, Noi ne împiedicăm cel mai mult de Corp-Trup. Și Practica Isihastă apare ca lucrare Tainică a Mintii în Inimă. Dar nu aceasta este Mistica Isihastă, ci ceea ce urmează din această Lucrare. Nu Prefacerile Mintii și Inimii ci Realitatea dincolo de acestea sunt Realitățile Misticii Isihaste. Multă cred că în Corp, Realitatea este o Devenire Energetică, de la Energia Directoare-Informatică-Minte la Energia Formatoare-Coezivă-Biotică, până la Masa Energetică a Trupului Fizic, concentrarea energetică grosieră, care trebuie Des-Concentrată în Sens Invers, de la Masa Fizică la Energia Eterică-Biotică până la Energia Informatică-Minte, ca o adeverată Știință a Revenirii Materiei la Formele sale Subtile Informative. Magiile Misticilor Necreștine aici au baza, ca Puteri asupra Materiei, atât de a forma cât și de a o distrugе. Noi altfel vedem lucrurile. S-a văzut că Realitatea Energetică este Prelungirea Realității de Suflet în Aspectul Tridimensional, Minte-Informatie, Energie-Biotic, Masă Fizică. Noi nu limităm Corpul la Simpla Materie Trup Fizic care este Energia Înglobatoare și doar a Treia Parte a Realității Energetice Integrale. Știința pare să se convingă de această Triplă Energie, deși încă o consideră Stări de Devenire-Structurare-Transformare energetică. Mistica Vorbește de Trei Lumi Paralele Energetice, ce nu se confundă cu Lumile de Suflet. Corpul Nostru este un Micro-Univers de Aceste Trei Lumi Energetice Paralele, pe care Mistica le parcurge în Dru-mul Său spre Suflet și de abia apoi spre Dumnezeu. Creația este

un Complex Tridimensional în Sine și în afără de Sine. Creația este o Treime de Trei Lumi Integrale: Înger-Natură-Om și Fiecare în Sine tot Treime. După Cădere, acest Complex este Rupt până la un amestec fără definire. Mistica începe de fapt cu Refacerea Memorilor Primordiale, fără de care nu se poate Reaminti Limba-jul Misticii propriu-zise. Este și o Mistică a Naturii, chiar și a Îngerilor. Miturile mai păstrează vag frânturi din aceste Istorii ancestrale. Îngerii cad primii și pe Tiparul lor cade și Omul. Se pare că și Natura este afectată de o proprie Cădere. Omul nu este Produsul-Devenirea Naturii ca Trup-Corp, cum se afirmă. Corpul Omului este Produsul Sufletului, iar Înrudirea cu Natura este în alt Sens de Integralitate Treimică de Creație. Și Mistica Isihastă nu poate fi în afara Raportului cu Natura. Este o Întrepătrundere reală cu Natura. Omul este Egal cu Natura și Îngerii, Treimea însemnând Egalitate. Omul este un Microcosmos, o Creație Totală în Miniatură. De fapt, toate Formele de Creație sunt Microcreații, Întreaga Creație Transpusă în Multitudine de Forme de Creație. Cosmosul nu este o Devenire-Transformare a unei Mase Indefinite, ci o Transpunere a Unui Model de Creație în Multitudine de Forme de Creație, care la rândul lor, sunt Transpunere de Arhetipuri de Limbaj Dumnezeiesc. Creația nu este o Imitare-Repetare Stereotipă, ci o Transpunere Colorată în Infinite Transpuneri. Ce știm noi ca Deveniri-Transformări sunt Ruperile de după Cădere ale Creației, Participarea Creației la Alte Moduri negative de Realitate de Creație. Aici este problema grea a Misticii. Dacă nu era Căderea din Rai, Mistica ar fi fost Creația Perfectă în Dezvăluirea Limbajului Dumnezeiesc ca Chip-Model în Noile Modele de Creație, dincolo și altele, ca Altă Esență, dar ca Realitate unică Dumnezeiască în Noi Modele și Nouă Esență de Creație. Căderea oprește în loc această Mistică de Rai, creând o Mistică de Adaos a Ruperii Creației.

De aici Confuzia Misticilor Necreștine, că de fapt Mistica ar fi Restabilirea Creației, ce este totodată Absorbirea Creației în Perfecțiunea Dumnezeu. Mistica Isihastă are în vedere Restabilirea, dar după aceasta începe Mistica Întreruptă de Cădere, cea de Rai, de Convorbire cu Dumnezeu Creatorul, adeverata Realitate de Creație. Creația nu este Forma Negativă a Lui Dumnezeu care se Reîntoarce la Dumnezeu, aceasta fiind un Accident al Căderii Creației. Creația este Perfectă ca și Dumnezeu Creatorul Său și

Creșterea Creației nu este Absorbirea în Dumnezeu, ci Dăsvâluire-Deschiderea Lui Dumnezeu în Creație și a Creației în Dumnezeu. Nu doar Creația se Deschide în Dumnezeu, ci Însuși Dumnezeu se Deschide Participativ, nu doar ca Model-Chip Arhetipuri, ci ca Realitate Integrală în Convorbire cu Realitatea integrală de Creație, Față către Față. De aceea, Dumnezeu este Persoană Trans-Cosmică ce Vorbește cu Multitudinea de Persoane de Creație ca Transpunere de Sine în Alte Persoane de Creație, care sunt totodată și Persoane Proprii ce Răspund Egal deși în Esență de Creație.

Căderea dă la o parte pe Dumnezeu și așa Creația se vede Singură ca într-un Gol, în care acum Creația se face pe Sine Demiurgul ca Suport și Viață și nu poate sta fără El. De aici Drama Căderii. Despărțirea de Dumnezeu nu este Simpla Libertate a Creației, ci Anti-lubirea Păcatului. Realitatea în Sine este Permanentă, dincolo de pretinsa Libertate. Ce este Permanent nu are alternativă, de aceea problema Libertății nu este Esența Realității, ci o Calitate a Permanenței ca Mișcare dincolo de Sine și în afară, ca Rațiuni-Energii de Mișcare a Permanenței. Libertatea nu Definește Permanența în Sine, ci Mișcarea Permanenței, ca Participare față de Altceva. Și Realitatea fiind Permanentă nu poate fi o Anti-Participare, căci ar fi o Anti-Libertate de Sine. De aceea și Creația ca Realitate Perfectă în Sine nu se Modifică în Esență pe Sine, ci prin Cădere se Adaugă o Participare Străină de Sine, la o Anti-Realitate creată de Însăși Creația ce Cade. Căderea este doar Proprie fiecăruia, în măsura Participării la Propria sa Anti-Realitate. De aceea, Păcatul este Individual și chiar dacă se preia sau se moșenește de la Părinti, Păcatul este o Transpunere Proprie, în măsura Participării Proprii.

Esența de Creație Perfectă, ca Chip de Dumnezeu, nu este atinsă de Cădere, dar este atinsă Participarea. Capacitatea de Vorbire-Mișcare, ce întoarce Spatele lui Dumnezeu spre o Anti-Realitate pe care o Creează Creația ca o Compensare și Înlocuire a Lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu Creează o Creație Contradicitorie în Sine, ci Creația se Contrazice pe Sine și din această Polarizare Proprie apare Realitatea Polarizată, ce nu este Adevărată Față a Creației. Realitatea Polarizată-Opusă în Sine este Realitatea în Mișcare Înversă a Naturii sale Proprii, care nu Modifică însă natura-Esența de Creație, ci o antrenează în Participări de Mișcare Străine de Propriile mișcări, de unde Aparenta Pierdere a Conști-

inței Proprii, Conștiința Proprie nemairecunoscându-se în noile Anti-Conștiințe de Adaos. De aici, Iluzia Conștiinței Proprii ca Participare la o Altă Conștiință Proprie de Vis și Închipuire. Noi, ca Realitate în Sine, suntem Suflet Treimic: - Iubire-Dragoste-Dăruire, Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine.

Prin Cădere această Realitate Esențială se Dublează, adăugându-și un Fals Suflet: Ură-Dușmănie-Refuz, Egoism-Contradicție-Ucidere.

Aici este Mistica Căderii și Mistica Restabilirii din Cădere. În Noi sunt Două Sufletele Străine-Contradictorii, în Luptă. Sufletul de Adaos în fond nu există. De aici Buddhismul neagă Realitatea Sufletului Imperfect-Iluzoriu. Dar Noi avem Sufletul Perfect și Real de Creație, care poate intra în Convorbire cu Dumnezeu Creatorul. Misticile Necreștine se opresc la Mistica Regăsirii Sufletului Real, pe care îl confundă cu Însuși Dumnezeu. Mistica Isihastă merge mai departe, la Mistica Sufletului Real de Creație spre Unirea cu Dumnezeu Creatorul. De aceea, Căderea nu Modifică Esențial Creația, ci doar o Dublează cu Un Anti-Chip-Mască-Ideal care, dându-se la o parte, rămâne Icoana Perfectă de Creație. Mistica Isihastă începe astfel cu demascarea Chipului, cu Topirea Idolilor din care să Învieze Icoanele Adevărate. Ascea Isihastă nu este Simpla Demascare a Anti-Realităților de Cădere, este și Alchimia-Prefacerea lor în Aurul Învierii. Dacă prin Cădere Creația se dublează Forțat cu un Alt Chip Negativ, prin Învierea din Cădere, acest Chip Negativ este Prefăcut în Icoană, prin Hristificarea chiar și a acestuia. Căderea, deși este un Adaos forțat și Străin, ea intră totuși în Memoria Creației, care chiar de este dată la o parte nu este distrusă. De aici valorizarea Virtuții în Creștinism, nu ca Simplă Morală, ci ca prefacerea Memoriei-Istoriei Căderii în Memorie Sfântă, nu în Sensul de Înălturare a celei decăzute, ci ca prefacerea acesteia în Virtuți ce se suprapun peste Memoriile degradate. Conștiința nu poate uita nimic, dar poate preface în Icoană Totul. Virtutea nu este simpla contracicere a Păcatului și nici distrugerea lui ca Memorie, ci este Icoana care se pune înaintea Răului risipindu-i Iluzia. O Memorie Rea nu se distrugе prin uitare, ci printr-o Supra Memorie Icoană, care nu este Opusul, ci Realul față de Iluzie. Memoriile de adaos ale Căderii devin un Subconștient generator de Cădere continuă, încât este nevoie de un

Alt Supraconștient de Virtuți ce se Suprapune. Conștiința de Suflet nu se amestecă, ci Rămâne Dincolo de Subconștient. Aici ne încurcăm toți. Căderea apare ca un Adaos Străin și Forțat și Aceasta la rândul ei produce o Contra Cădere, care nu este Însăși Realitatea Adevarată de Creare, așa cum a ieșit din Mâna Lui Dumnezeu. Crearea Perfectă de Rai nu are în Esența Sa Căderea sau Contra Căderea, ci este Totalitatea Perfectă în Sine Dincolo de Dualitatea Căderii Bine-Rău. Unii Teologi consideră Virtutea ca Esență de Creare, ca o Potență a Contrazicerii Răului, dar se uită că Virtutea este o Participare a Esenței de Creare, nu însăși Esența. Crearea este ca Esență Perfectă în Totalitate, iar Virtutea apare ca Atitudine a Esenței în Fața Păcatului-Răului. Ca Mistică trebuie delimitată Esența de Creare față de Participările Sale ce pot fi și neesențiale. Căderea apare nu în Esența de Creare ci în exteriorul ei ca Participare la o Iluzie de Participare. Așa este posibilă leșirea din Păcat. Mistică Hristică este și mai mult decât anihilarea Păcatului, este înlocuirea Păcatului cu Virtutea, căci Golul Căderii trebuie umplut cu icoana Binelui, ca Răul să nu mai aibă Nostalgia Căderii.

Mistică Hristică nu este omorârea Răului-Păcatului, ștergerea lui ca Memorie, cum aspiră Misticile Indiene, ci Prefacerea Păcatului în Virtute, nu ca Simplă Înlocuire, ci ca Realitate de Memorie ce Rămâne Veșnic, ca Păcatul niciodată să nu mai Apară, Memoria Virtuții fiind de Pază și Prezentă încât nu mai dă posibilitatea Înstoarcerii la Rău. Misticile ne-Creștine au Drama Veșnicei Reînstoarceri-Reîncarnări, tocmai datorită lipsei de aceste Memorii-Virtuți care să opreasă Roata Ciclurilor Veșnice. Așa zisa Karma Bună, Purificarea proprie nu se asemănă cu Virtutea Hristică, Karma fiind și Închidere și Deschidere, putând Pierde tot ce ai Căștigat, pe când Virtutea Hristică este o Permanență ce nu se Pierde, care se face o Memorie Veșnică, o Micșorare a Golului Căderii, chiar dacă persistă.

Memoria Virtuții Hristice devine Iadul Memoriilor Decăzute, dacă acestea persistă. Starea de Vinovătie nu este o Simplă atitudine morală, ci o memorie care devine Iad pentru Memoriile Reale ce nu vor să se Prefacă în Virtuți. Pentru Mystică Hristică Iadul nu este Roata Ciclurilor-Reîncarnărilor-Reînstoarcerilor, ci este Vinovăția Memoriilor Decăzute în fața Memoriilor bune. Mystică

Hristică este Conștiința-lubire în care se Integrează apoi Memoriile Virtuoase sau cele Decăzute ca Participare Hristică sau Anti-Hristică. Creștinismul vine ca o Reliege în felul ei mai Dură decât toate celealte, vine cu Supra-Conștiința unei Vinovății Transcendentale, în care Crearea se Implică ca Realitate de Conștiință mai mult decât Simpla morală, ca Vinovăție ce se poate Prelungi în Veșnicie, ca Iad mai dur decât Veșnica Reîncarnare-Ispășire Proprie. Conștiința Creștină nu se limitează la Îngusta Proprie Realitate, ca Ciclu-proprietă, ci se Deschide într-o Participare Totală chiar Supra-Cosmică, în care Iubirea și Vinovăția stau față în față și își dau propria Conștiință. Reîncarnarea Reînstoarcerea este Fuga de Propria Vinovăție, dorința de Unitate, Neputința Depășirii proprii. Mystică Hristică este Asumarea Vinovăției și Curajul Crucificării, nu în sensul de Simplă Asceză, ci ca Învierea Conștiinței și prefacerea în Icoană a Celui Păcătos. Taina Icoanei este însăși Taina Hristică, a Unirii Dumnezeu-Creare, dar nu ca Simplă Unire, ci totodată ca Act Liturgic al Prefacerii Firescului într-un Supra-Firesc doar Hristic posibil. Mystică Isihastă este astfel Liturghia Propriei Persoane.

39.

Practica Isihastă este Nostalgia după Viața de Rai. Problema Restabilirii este Ocolișul Căderii și nu trebuie considerată însăși Mystică. Desigur pe noi ne doare mai tare Restabilirea, dar aceasta este doar Lansarea în Adevarata Viață Normală care ne așteaptă și din care facem parte. Mystică Restabilirii este revenirea la Normală a Creăției Căzute. Fiul cel Curvar fugă de Acasă în Țară Străină (lumea iluzivă a căderii) unde își cheltuiește moștenirea în desfrâu și necurății până ajunge Rob și porcar... Fiul Cerului se vede Căzut într-o lume Murdară și contrară Firii sale... și vrea să Revină Acasă la Tatăl... Dar această Revenire nu este însăși Mystică Împărtășirii, ci Asceza Reînstoarcerii la Starea Normală primordială. Mystică adevarată începe cu Ospătul dat de Tatăl Fiului Revenit, care de-abia de acum încolo își reia Viața Normală de Fiu. Mystică Isihastă este această Mystică de Fi, chiar dacă este în Concomitanță Mistică de Restabilire, de Reînstoarcere Acasă. Odată cu Botezul Creștin Crearea este Restabilită, urmând ca Botezul să se Hristifice în Mod Participativ până la Unirea-Asemănarea cu Hristos, Chipul Adevarat de Fi, prin care și noi ne facem Fii ai Lui Dumnezeu. Misti-

ca Isihastă nu se mulțumește cu Simpla Restabilire, dorește Viata de Cer-Rai încă de pe Pământ, ca un Supra-Normal accesibil Firii Normale. Trăirea Isihastă este Trăirea reală a Iubirii Transcendentale. De aceea Sfintii Isihași au un Complex Mistic aparte cu trăiri în plus față de Misticile Necreștine care nu trec mai depărte de Asceza Restabilirii, Nirvana-Cerul lor fiind inaccesibil Creației ca formă de Creație. Metafizica Hristică nu exclude Creația, ci o face Participativă la Cele Cerești-Dumnezeiești, în Convorbire Reciprocată, tocmai această Comuniune fiind Esența Misticii Isihaste. Dumnezeu și Creația se întrepătrund, nu se absorb până la desființare. Esența Dumnezeiască este Persoana, Realitatea în Sine, Viul în Sine, Autodeterminare-Comuniune-Treime de Sine, Unul Totalitate de Sine ce are Treimea-Multiplul de Sine ca Eu-Duh-Sprit.

Persoana este Acest Unul-Treime de Sine, nedespărțit-neamestecat. Persoana este Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, într-o Singură Cuprindere, o Monadă Treimică în Sine pe care nu o poți face Treime că este Una Singură, pe care nu o poți face Una Singură că este Treime în Sine. De aici Taina Treimii Persoanei Dumnezeiești, ca Monadă Treimică în Sine și ca Treime de Monade-Persoane în afară de Sine. Monadă Treimică în Sine este Dumnezeu Tatăl Chipul de Persoană Absolută care se Deschide pe Sine în Treimea de Persoane Absolute, în Deoființa Persoanei Sale Absolute, ce face Un Singur Dumnezeu în Treime de Persoane Dumnezeu. Taina Persoanei este astfel Taina Misticii Isihaste.

Ca Trăire Isihastă se delimitiază clar cele două Realități, de Monadă Trinitară Suflet și de Prelungirea acesteia ca Energii Corp. Misticile Necreștine se opresc în Mistica Energiilor Corp care tind la Întoarcerea lor în Sursa Suflet de unde de fapt ies. Cădereea din Rai ne-a șters Memoria Sufletului, rămânând cu Realitatea Minte-Corp, în care Mintea apoi o facem Suflet și Corpul îl reducem la Simplul Trup Fizic. De aici confuziile de la Filosofie până la Știință. Mistica însă, pe baza proprietelor experiențe ne dă o Cunoaștere mai Complexă a Realității. Universul Creației este considerat doar ca Univers Energetic, în care de fapt Energia Divină se desfășoară pe Sine. S-a văzut că Metafizica Scripturii este alta, considerând Creația însăși Dublă Realitate Creată, ca Suflet-Transcendent și ca Energie Prelungire de Suflet Creat. Dum-

nezeu Creează Real Universul Energetic pe Fondul Unei Creații Suport de Suflet Creat și nu o Creație energetică Străină de Sufletul Său, în care Sufletul este Coborât ca într-o lume necunoscută. Creația, nu Lumea Energetică trebuie să o experimenteze, ci Lumea Dumnezeiască. Creația este Suflet și Energie Corp ca Realitate Firească de Creație și cu această Personalitate Unită face Creșterea în Dumnezeirea Creatoare. După Cădere, Creația se rupe în Două, Suflet și Corp și de aici Ocolișul Reuniunii Corpului cu Sufletul ca de abia apoi să se urmeze Normala Unire cu Dumnezeu Creatorul. Mistica Isihastă nu este Mistica Unirii Suflet-Corp, a Reîntoarcerii Energiei Corp-Minte în Realitatea Suflet Conștiință, ci este Mistica de Rai a Unirii Creației Integrale Suflet-Corp cu Dumnezeu Creatorul. Desigur, Cădereea impune acest ocolis, dar Isihasmul nu confundă Realitatea de Creație cu Însăși Mistica Unirii cu Dumnezeu. Ca Trăire Isihastă sunt net Două Mistici întrepătrunse dar nu amestecate. Isihasmul merge dintr-o dată și concomitent cu cele Două Mistici, de Restabilire și totodată de Comunicare Directă cu Dumnezeu. Mai mult, aşa zisa Tehnică Isihastă nu este doar Complexul Mistic Corp-Minte-Energii, ci este și Complexul Comunicării Dumnezeu-Suflet, dincolo de Minte-Energii Corp. Si mai mult, Legătura Suflet-Dumnezeu este prioritară celei de Restabilire Energetică, Restabilirea fiind efectul primei Uniri. Se are tendința de a se proceda după Sensul Căderii. Întâi Restabilirea și apoi Unirea, dar se pierde din vedere că Restabilirea nu o poate face Creația prin Sine însăși. Unul este Restabilizatorul Creației, Hristos și doar dacă El este Prezent în Creație poate și Creația să se Restabilească pe sine. Noi nu suntem Hristoși ca Realitate în Sine, ci devenim Hristoși prin Hristificare Hristică. De aici Mistica Isihastă, care este Întâi Mistica Unirii cu Hristos Dumnezeu și apoi Mistica Restabilirii noastre pe fondul Hristificării. Multora li se pare o Exagerare Confesională Creștină afirmația că nu este Mântuire fără Hristos, dar se vede din cele de mai sus că doar prin Hristos este posibilă Restabilirea Creației. Venirea Sa în Creație în Mod Special ca Întrupare în Creație este altceva decât Prezența Sa ca Dumnezeire Pură. Își asumă Direct Creația prin care Creația se Restabilește și aşa se deschide Drumul de Restabilire al Creației. Hristos nu mai este în primul rând Dumnezeul Transcendental spre care Creația trebuie să facă eforturi Suprana-

turale, ci este Creație Restabilită care poate face ușor Zborul Unirii cu Dumnezeul Transcedental. Prin Hristificare, Creația nu se unește mai întâi cu Dumnezeu, ci cu Hristos Creația Restabilită care dă astfel Posibilitatea Unirii cu Dumnezeu, inaccesibil altfel Creației Căzute. Hristos nu este un Simplu Învățător al Măntuirii și nici un Exemplu de Creație Model de Ridicare spre Dumnezeu, ca să ne arate că și noi putem face asemenea dacă vrem, doar să ne punem în funcție Forțele Ascunse de Creație, pe care le posedăm în însăși realitatea noastră esențială. Hristos vine Real cu Noi Forțe pe care Noi nu le posedăm, că nu avem de unde, Creația neavând aşa ceva. Creația Căzută se vede neputincioasă de a se Restabili pe Sine Însăși, Căderea fiind Supra-Creația proprie ce acum o Zdrobește și o acoperă. Creația nu poate să-și distrugă propria Creație Imperfectă, Adaosul Parazitar al Căderii, de aceea este nevoie de o Intervenție Directă a Lui Dumnezeu, Cel care nu este Implicit în Cădere, care este în afara Căderii. Dumnezeu de ar despărți Căderea de Creație ar face o Operație peste Fire ce nu ar vindeca, ci ar omorî. De aceea Dumnezeu se Întrupează în Creație altfel decât Transpunerea Sa ca Model-Chip pe care-l are deja în Creație și peste care Creația a Sărit. Fiul-Dumnezeu se face și Fiul Creației și aşa Creația este Copleșită de Dumnezeu și se Restabilește nu forțat, ci firesc prin Fiul Creației ce este totodată Fiul Direct Dumnezeu. Fiul Dumnezeu copleșește pe Fiul Creație și se îngemănează până la Unitate Desăvârșită de Unică Persoană fără Amestecarea Firilor, dar într-o Supra-Fire Unică de Dumnezeu-Creație și Creație-Dumnezeu. Doar în Unica Persoană Hristos este această Supra-Fire, iar apoi doar prin Ea și datorită Acesteia, Hristificați de Aceasta și noi putem Repeta Restabilirea proprie. Fără Supra-Firea Hristică Firea noastră nu poate să Depășească Anti-Firea Căderii. Noi nu avem Fire Hristică, ci doar Model-Chip de Dumnezeu Întreg-Arhetip de Creație. Firea Hristică de Dumnezeu-Creație Restabilită o primim doar prin Hristos Unicul, și niciodată nu este a noastră, ci doar a Lui Hristos ce rămâne Plămădeala Transformării Firii noastre în Asemănare cu Firea Hristică de Creație Restabilită. Mistica Isihastă nu este Trezirea Supra-Firii noastre de Creație care este legată de Anti-Firea de Cădere, ci este Primirea Supra-Firii Hristice care să se Supra-Adauge și să Restabilească Firea Decăzută. Firea Normală de Creație

deși ca Esență neatinsă de Modificările Căderii, de care nu poate scăpa aşa prin Supra-Adăugarea Supra Firii Hristice, Chipul de Creație se unește cu aceasta, prin care poate să domine Firea de Cădere Parazitară, ce nu mai poate rezista Supra-Firii Hristice. Așa Firea de Creație prin Unirea cu Supra-Firea Hristică devine aptă să se smulgă din Închipuirile Căderii, care se topesc de Lumina Hristică.

De aceea Isihasmul este cu exclusivitate o Mistică Hristică, care nu poate avea un Dumnezeu Indefinit și Universal. Hristos nu este un nume și un Reprezentant al Unui Principiu Divin Universal, pe care îl poți numi chiar și oricum, de la Numele Secret Iahve până la Brahman-Zeus-Dumnezeu Unicul. Hristos este Dumnezeul al Doilea, Dumnezeu-Creație Restabilită, un Dumnezeu Special pentru Creația Căzută ce Revine la Starea Primordială. Fără Acest Dumnezeu Hristos, Creația Despărțită de Dumnezeu rămâne în Veșnicul Întuneric al Căderii. Dumnezeu Creatorul este Umbrit de Cădere. Căderea nu mai are Teamă și Recunoștință față de Dumnezeul Creator. Căderea se face pe Sine Un Dumnezeu Negativ. Iată că Vine Hristos. Hristos este Dumnezeu care se face și Creație. Creația nu-L mai poate respinge că este și Creație, dar o Creație care începe să lumineze Întunericul Căderii. În Creație a apărut un Supra-Dumnezeu de care Căderii îi este teamă efectiv. Dumnezeul Creator este pașnic și se lasă umbrit, dar Dumnezeul Hristos nu se mai umbrește. Lumina Lui Topește orice Negură a Căderii, căci este totodată și Lumină de Creație, o Lumină Supra-Creație Hristică.

Dumnezeul Creator nu este Anti-Cădere, El este Absolutul dincolo de orice Negativ, încât Negativul Căderii se poate separa de El, Căderea este total Străină încât în Fața Absolutului Perfect de fapt nici nu există. Căderea Există doar pentru Creația Căzută. Dumnezeu Hristos este Un Dumnezeu Anti-Cădere, direct Implicit în Creație, care se preface în El, se Restabilește, în care Căderea se Anihilează. El este Fiul Creației care Spală Rușinea Căderii Creației. Creația nu a visat la un aşa Fiu-Urmăș care să o readucă la Normal. Și ar fi așteptat mult și bine dacă nu ar fi intervenit direct Fiul Lui Dumnezeu care să se adopte Creației, să se lase înfiat de Creație, să-i redea Sănătatea. Taina Întrupării Lui Hristos este Taina Misticii Isihaste, Taina Individualizată a fiecărei Forme de Creație. Trăirea Isihastă este Întruparea Lui Hristos în Tine Însuți

prin care apoi te Renaști ca Frate al Lui Hristos, Creație Restabilită aptă să facă Mistica-Unirea cu Dumnezeu Treime Creatorul Absolutul Universalul. Astfel, Mistica Isihastă nu este Trezirea Forțelor Latente, ca Reîntoarcere la Întregul din care ai ieșit, la Dumnezeul Impersonal, cum afirmă Misticile Necreștirii. Creația Căzută are nevoie de Forțe pe care Creația nu le are în sine, are nevoie de Forța Hristică de Supra-Creație, prin care să poată ieși din Anormala Supra-Creație a Căderii. Căderea este o Creație de Adaos care o face Creația ieșită din Dumnezeu, de aceea nu mai are nimic Divin în Ea. Această Creație Negativă nu este a Lui Dumnezeu, ci doar a Creației Despărțită de Dumnezeu și aşa Creația trebuie să se debaraseze de ea. Hristos se face Creație ca să facă acest Act al Creației de Depășire a Căderii, pe care Creația este incapabilă să-l facă cu puteri proprii.

40.

Practica Isihastă aparent simplă este în fond un complex în care mulți se încurcă. Ca practică trebuie să se țină cont de Realitățile respective:

- Realitatea Dumnezeiască dincolo de Creație, dublă ca aspect, Treime-Persoană și Har-Rațiuni Energii Necreate.
- Realitatea de Creație la fel în dublă înfățișare, ca Suflet-Persoană și Corp-Energii de Suflet, corespondente Dumnezeirii.
- Realitatea de Cădere, ca Anti-Realitate de Creație și implicit Anti-Dumnezeu.

Ca început, cel mai important este Delimitarea netă și clară între Realitatea de Suflet dincolo de Energie și aspectele sale fenomenologice, și Realitatea de Corp-Energii. Noi suntem obișnuiti să vedem totul ca o Vastă Energie, chiar pe Dumnezeu îl confundăm cu o Forță Divină Energetică. Noi am insistat mult pe deosebirile dintre Suflet Chip de Persoană Dumnezeiască și Corp-Energii Prelungire de Mișcări de Suflet. Misticile Necreștine au uitat complet de Realitatea de Suflet, considerând-o Transcendentul Inaccesibil și aşa văd Creația doar ca Aspect Energetic. Așa se consideră că noi suntem Picături Energetice într-un Ocean de Energie Cosmică Universală. Omul ar fi Centrul acestui Ocean, întrucât prin Intelect-Minte ce doar în Om se concretizează, se preface Energia într-un Mental Pur, mentalizându-se Însuși Cosmosul ca o Devenire a Energiei în Spirit. Dumnezeu este văzut ca Însuși Cosmosul,

deși este totuși Acosmic ca Principiu cauză. S-a văzut că Metafizica Scripturii Creștine este alta. Dumnezeu ca Treime și Har este Realitatea Absolută în Sine și în afară de Sine, Suficientă și Deplină, iar Creația este Un Surplus de Dumnezeire, o Transpunere de Dumnezeire Totală într-o Altă Esență-Realitate de Creație, nu ca o Manifestare de Dumnezeire, Aceasta fiind Treimea și Harul, ci o Dedublare de Totală Dumnezeire, dar într-o Realitate de Creație, ce o face Realitate de Sine și nu o ficțiune Abstractă sau Iluzivă. Creația nu este Emanăție panteistică, este o Altă Realitate alături de Dumnezeu Creatorul, în Coexistență și Întrepătrundere, în Egalitate de Realitate deși nu ca Esență-Natură. Creația nu este Însuși Dumnezeu în Desfășurare de Sine, ci este Însuși Dumnezeu în Transpunere Totală de Sine în Altă Realitate de Creație, ca într-un Alt Dumnezeu de Creație fără să fie încă Un Dumnezeu, Creația fiind prin Unicul Dumnezeu, Chipul său fiind al Aceluași Dumnezeu Unic și Absolut. Dumnezeu și Creația nu sunt Realități Contrarii. Reversul Unul Altui și nici Complementarii-Prelungiri Reciproce, ci sunt Realități Egale și Depline nu ca Necesitate de Evidențiere, ci ca Supra-Transpunerii peste Propriile Realități. Dumnezeu și Creația sunt Participări Reciproce în Transfer Reciproc de Sine ca Permanentizare de Sine în Celălalt Sine fără amestecare și pierdere Unul în Altul. Căderea întrerupe provizoriu aceasta, dar Sensul este Mistica Participării Totale Reciproce. Așa Mistica Isihastă este acest Complex de Dublă Participare și Dublă Realitate, ce nu sunt Contrarii, ci Căutări.

Creația și Dumnezeu se Caută ca Iubire Transcedentală, nu ca proprie Căutare dintr-o Pierdere de Sine și Uitare. Dumnezeu nu are nevoie să se găsească în Creație. El se știe pe Sine și fără Creație, dar Dumnezeu lese din Sine ca Iubire de Creație care este altceva decât Căutare de Sine, este Sublima-Beatitudine de Sine. Dumnezeu nu se Manifestă pe Sine în Creație, ci Creează efectiv o Manifestare de Creație. Dumnezeu este Autorul Creației, dar Manifestarea o face Creația, nu Însuși Dumnezeu. Dumnezeu Creează Viul de Creație și acest Viu apoi se desfășoară pe sine ca Manifestare ce este însă Înrudită cu Modelul-Chip de Manifestare pur Dumnezeiască a Treimii și Harului, cu care nu se amestecă, dar se întrepătrunde. Creația este Dublă Realitate astfel, este Manifestare proprie de Creație și totodată Participare la Manifestarea pur Dumnezeiască Treime și Har. Trăirea Mistică Isihastă este

acest Complex Dublu, inexistent la Misticile Necreștine. Așa Iisusul este Liturghie de Creație în Întrepătrundere cu Liturghia pur Dumnezeiască. După Căderea Creației, Liturghia ia Sens și de Jertfă, dar în ea însăși Liturghia este Împărtășire-Transfigurare nu Moarte și Înviere, Jertfă, ci Dăruire în Iubire. În Dumnezeire ca Treime și Har, este o Viață Deplină și Totală în care Dumnezeu Tatăl Liturghisește și se Dăruiește ca Împărtășanie. Această Sublimă Viață Transcendentală se Transpune, se Repetă, dar nu se Imită, în Realitatea Dublă de Creație. În Creație, Modelul-Chip de Liturghie pur Dumnezeiască se Transpune ca Arhetip, dar totodată este Model-Chip Nou de Creație, ca Transpunere Creativă, încât Noua Liturghie de Creație este Proprie de Creație neamestecată cu cea Dumnezeiască, dar Întrepătrunsă și Participativă la Amândouă. De aceea în Creație este nevoie de Preot, ca Arhetip și totodată Creație, ca Model de Dumnezeu și totodată Model de Creație, ce nu pot fi despărțiti dar nici amestecați. Creația este Liturghia Fiului-Cuvântului. „La început a fost Cuvântul... și toate prin El s-au făcut“ (Ev. Ioan 1, 1-3). În Dumnezeirea Treime Fiul se Împărtășește de Tatăl, Activul fiind Tatăl. În Creație, Fiul Chipul Tatălui preia Activul Tatălui și se face Lucrătorul Tatălui. Astfel în Creație Fiul este Chipul Marelui Preot, Arhierul Universal, care aduce ca Dar-Prinos Creația Înaintea Tatălui. Cuvântul-Fiul este Deoființa Creației, Chipul-Modelul de Dumnezeu al Creației, fără de care Creația nu mai are nimic de Dumnezeu în Ea. Fără Chip de Preot-Chip de Cuvântul Fiul Tatălui Dumnezeu, Creația se Rupe de Dumnezeu. Pomul Vieții din Rai este Cuvântul-Fiul, Potirul Împărtășaniei Primordiale a Creației, Altarul prin care Creația putea să fie în Viață, din Potirul Cuvântului Fiului. Abel are Intuiția Altarului Noii Liturghii a Creației Căzute. Abel Fiul lui Adam se face Primul Preot al Creației neputând suferi să fie întunecat Chipul de Dumnezeu în Creație. Chipul Preotului este Prezența Chipului Lui Dumnezeu în Creație. Fără Chipul de Preot, Chipul de Dumnezeu este dat la o parte din Creație, rămânând doar Chipul propriu-singular de Creație.

41.

Fiecare Suflet în Sine este Chip de Dumnezeu, dar doar Model-Chip nu ca Însuși Dumnezeu, care este dincolo de Suflet. De aceea, Preotul nu este Chipul-Model de Dumnezeu Simplu, ci pri-

mește Ceva în plus, peste Naturalul Chip de Dumnezeu al Creației, primește Puterea Actului Pur de Dumnezeu care este peste Chipul-Model de Dumnezeu al Creației. Abel aducea Jertfe bine primite Lui Dumnezeu care mistuia într-un Foc Supra-Firesc cele aduse ca Prinos-Dăruire. Abel a Primit Supra-Chipul de Preot și așa putea liturghisi real. Cain nu a primit Supra-Chipul de preot și Jertfele lui nu se mistuau de Focul Dumnezeiesc. De aceea nu toți sunt Lucrători ai Preoției, ci doar cei ce primesc Supra-Chipul Lucrător al Preoției. Preotul nu slujește cele Sfinte prin Chipul Său Propriu, ci prin Supra-Chipul Preoției Adăugat celui Propriu. De aceea Femeile nu pot fi preoți, ele fiind Chip Propriu de Creație, Chip de Suflet Creat, nu Chip direct de Dumnezeu. S-a văzut că Dumnezeu este Chip de Tată prin Excelență.

Creația este Modelul de Tată, dar Transpus în Esență de Creație ce astfel se Traduce ca Chip de Mamă. Mama nu este Reversul Tatălui și nici Complementarul Tatălui, ci este traducerea totală și Integrală a Tatălui în Esență de Creație. Creația nefiind prin Sine Însăși, ci Creată de Altcineva, nu poate avea Chip de Tatăl Chip de Sine-prin Sine Însuși. Așa Egalul Tatălui Dumnezeu este Chipul de Mamă. Mama este Dumnezeul Creat. Noi, Creația, suntem Copiii Mamei în primul rând și prin Mamă suntem și Creația Lui Dumnezeu. Doar Adam și Eva sunt Creații totale și directe ale Lui Dumnezeu. Sublimul Chipului de Creație este Mama, nu Tatăl Sublimul Chipului de Dumnezeu. Îmbinarea celor două Chipuri sunt Sublimul Unirii Chipului de Dumnezeu cu Chipul egal de Creație. Femeia este Chipul Mamei, nu invers. Chipul de Mamă dă Traducerea în Chip de Femeie. Femeia ca și Tânărul sunt Produsii Mamei și Tatălui. La Originea Absolutului a fost Tatăl Dumnezeu și la Originea Creației este Mama Creație. Eva-Creația ieșe din Adam Chipul de Dumnezeu, după cum Creația ieșe din Suflet-Viu Pieptul-Coasta Lui Dumnezeu. Prin Eva-Mamă începe Desfășurarea Creației. Eva-Mamă mănâncă prima din Fructul Căderii și Nașterile Evei continuă Căderea. Dar tot Nașterile Evei-Mamei aduc Mântuire Căderii, că Naște pe marele Fiul Marele Preot, pe Hristos. Creația este doar Chip de Mamă-Femeie, dar Creația Naște pe Fiul-Copilul de Creație care este totodată Chip de Dumnezeu. Creația-Mamă Renaște pe Creatorul Dumnezeu. Aici este toată Mistica. Creația este Creată de Dumnezeu și Creația

recreează în Creație pe Dumnezeu, Naște o Creație Dumnezeu. De aici Confuziile Căderii. Creația nu este Dumnezeu în Desfășurare de Sine, ci este efectiv o Creație care pe lângă transpunerea de Dumnezeu în Creație ca Arhetip, este o Recreare de Dumnezeu, dar nu în sens de Dumnezeu-Dumnezeu, ci în sens de Dumnezeu de Creație. Creația nu are Sens de Ieșire și Întoarcere în Dumnezeu, ci sens de Creație efectivă a Unui Dumnezeu de Creație care să Coexiste Cu Cel Creator. Dumnezeu nu devine Dumnezeu prin Creație care se întoarce înapoi în Dumnezeu. Dumnezeu nu are ce deveni, iar Creația nu devine, ci se naște ca Transpunere de Dumnezeu într-o nouă Esență de Creație. Această Transpunere nu este Devenire Evoluție în Dumnezeu, ci Participare a unei Creatii Integrale prin Naștere, Participare de Creație la Participarea Dumnezeiască Integrală. Relația Dumnezeu-Creație nu este Picătură ce se întoarce în Oceanul Dumnezeu, ci este Comunicarea-Participarea Vie dintre Cele Două Oceane Totale Dumnezeu-Creație ca Parteneri Egali, dar nu amestecați și nici Confundabili. Dumnezeu este Oceanul Tatăl iar Creația este Oceanul Marnă, corespondența Chipului de Dumnezeu în Creație.

Mama este Chipul de Dumnezeu Creație. Dumnezeu este Realitatea Sa Totală în Sine Ca Treime și Har, Realitate independentă și cu totul Alta față de Realitatea Totală Independentă de Creație. Creația are Realitatea Sa Proprie ca și Dumnezeu, dar nu Aceeași Realitate Dumnezeu ci o realitate Transpusă, Înrudită cu Dumnezeu ca Chip-Model de Dumnezeu, dar nu în Esență de Dumnezeu Tată, ci în Esență de Creație Mamă. În cadrul Creației ca Realitate de Creație Mamă, se dualizează apoi Soția și Bărbatul care Împreună Nasc Noi Creații, Copii de Creație. Dar Dumnezeu nu Creează Întâi pe Eva, ci pe Adam. Dar pe Adam îl Creează Corp Separat în care Întrupează Sufletul Creat. Aici este Taina Misticii Creației. Sufletul este Transpunerea de Dumnezeu care nu are de-a face cu Esența de Creație, care însă primește Transpunerea de Chip de Dumnezeu prin Sufletul Creat ce se unește cu Corpul Creației. Creația este Dublă Realitate, Chip-Model de Dumnezeu în Chip-Model de Creație, ca Suflet, care Acest Suflet se Manifestă pe sine ca Realitate Pură în Creație, ca Trup-Corp. Chipul de Suflet este Chip de Adam în care este Eva-Coasta Sa, este modelul de Creație Eva, tradus faptic prin Corpul Său. Așa Adam apoi

își evidențiază Chipul de Creație prin Transpunerea Corpului său ca Chipul Evei, Chipul de Creație, Chip de Mamă. Adam este între Dumnezeu și Creație, ca Sufletul între Dumnezeu și Corpul Său, Creația în General.

De aici întreg Complexul Mistic al Sufletului între Lumea Dumnezeiască și Lumea de Creație Trupească-Energetică. Astfel Chipul de Creație-Mamă nu poate fi Chip de Preot. Dar Fiul Creației poate. Mistica Preoției este Taina Misticii Creștine. Chipul de Creație nu este prin Sine însuși, ci datorită Creatorului. Creația în Sine nu are Actul Creator, ci doar Efectul-Creație. Actul Creator este al Lui Dumnezeu numai. Preotul este tocmai Actul Creator adăugat Creației. Hristos este Actul Creator Deplin ce vine în Creație și așa Chipul Său este Chipul Marelui Preot. Toate Preoțiile necreștine sunt Prefigurația Preoției Hristice. A încercat și Creația să Creeze Ceva și a Creat tocmai Cădereea, Realitatea Negativă. Creația Chipul de Femeie-Mamă de vrea să fie Act Creator se Modifică-Denaturează până la Negativizare. Frumusețea Creației este să fie Frumos pur de Creație. De aici Sublimul de Creație, ca Eternul Feminin Maica Domnului, ca Mama Marelui Preot Hristos. Fiul ei, Hristos, ridică Chipul de Creație la Asemănarea cu Dumnezeu.

Creația de rămâne în propriu Miracol de Creație, este un Miracol Feminist. Depășirea Miracolului propriu de Creație în Miracolul Dumnezeiesc este posibilă doar prin Preoție. De aceea, fără Marea Preot Hristos Creația nu se ridică la Îndumnezeire. Misticile necreștine majoritatea sunt Mistici Feministe-Magice și nu Liturghie Preoțescă, care ridică Realitatea de Creație peste propria Realitate, ca Participare la Realitatea Dumnezeiască. În Mysticile Feministe Magice, este o amplificare a Realității proprii de Creație, de unde Cultul Orgilor și Bețiilor magice în care principiul feminin joacă rolul de bază. În Creștinism este o Mistică Preoțescă-Liturgică peste Chipul Magic al Realității de Creație. Chipul de Creație se face Maica Domnului, Mama Marelui Preot Hristos ce Slujește Liturghia Dumnezeiască. Niciodată Maica Domnului nu încearcă să ia locul Fiului său ca Preoteasă. Fiul Său este și Fiul Lui Dumnezeu, pe când Ea Este doar Creație. Creația Simplă nu poate fi Preot. Frumusețea Creației este să fie Mama Preotului. Dacă se face și pe Sine Preoteasă se desființează Frumusețea Creației care are Miracolul să Nască din Sine pe Cel mai Mare decât Creația. Crea-

ția nu trebuie Modificată în Chip Necreat că o Desființezi. În Creștinism, Creația nu se Desființează, ci se face Participativă la Cele Necreate. Maica Domnului este Sublimul Feminin-Creație ca participare la Dumnezeire, nu ca pierdere în Dumnezeire ce o anihilază ca Realitate proprie. Doar Fiul Preotul o face Participativă, care este totodată și Fiul Lui Dumnezeu. Creația Singură fără Întruparea Fiului Lui Dumnezeu ca totodată Fiul de Creație nu poate participa la cele Peste Creație Dumnezeiești. Chipul de Creație-Femeie ca Preoteasă ar pierde Sacrul Divin. De aceea Misticile Feministe cu preoteze sunt Mistici de Magie Profană de forțe Sacralizate până la Desacralizarea Preoției supra-Creației, a Unui Dumnezeu Real dincolo de propria Realitate. De aici Mistica Isihastă este Mistica Preoției Hristice Liturgice. Corpul-Mintea este Chipul de Maica Domnului care Întrupează Sufletul Chipul de Hristos, cum zice Sf. Simeon Noul Teolog. Mintea-Corpul intră în Templul Inimii ca Fecioara Maria în Sfânta Sfintelor unde Rugăciunea să devină aptă să se facă Mama Fiului Lui Dumnezeu, Marelui Preot, să Întrupeze pe Noul Hristos, Sufletul Hristificat. Liturgia nu o face Creația, ci Însuși Hristos Unicul, care se unește cu Sufletul în Potirul Minte-Corp. Maica Domnului este Potirul de Creație în care se săvârșește Împărtășania Hristos. Așa Mistica Isihastă este Dubla Mistică, a Maicilor Domnului ca Minte-Corp și a Preoției Hristice ca Suflet.

Și aici se întârpe Manuscrisul. Multe însemnări șterse... urmează un alt text: Practica Isihastă. Simt o Învălmășeală în toată ființa... Icoana Maicilor Domnului din perete parcă mă privește sfredelitor... Înțeleg ce ar vrea... Să trăiesc cu adevărat cele scrise...

42.

„Practica Isihastă este Trăirea Dublă de Complex de Viață, de Creație ce este totodată în corespondență cu tot Complexul de Viață Dumnezeiască. Nu Viața Lui Dumnezeu se proiectează în Creație, ci Creația își Modelează propria Viață de Creație după Mișcările Vieții Dumnezeiești, într-o Dublă Participare de Viață. Creația nu este Umbra Lui Dumnezeu și nici Oglinda în care Dumnezeu se vede pe Sine, ci este o Creație efectivă ce coexistă cu Dumnezeu pe Modelul Dumnezeiesc, dar ca Esență-Substanță și Viață de Creație Proprie, în care nu Reflectă pe Dumnezeu, ci îl

Trăiește pe Dumnezeu în Viață proprie de Creație. Dumnezeu are deja Proiectarea sa integrală în Treime și Har. În Creație Dumnezeu nu se mai Proiectează, evidențiază, ci se Transpune deja proiectat și evidențiat într-o Nouă Realitate de Creație. Creația nu Desfășoară-Manifestă pe Un Dumnezeu Principiu, ce prin Creație Devine Dumnezeu Persoană și Mișcare de Sine. Dumnezeu este deja în Sine Persoană-Mișcare, iar Creația transpune Un Dumnezeu deja Dumnezeu. Metafizicile necreștine pornesc de la un Dumnezeu incomplet deși îl dau drept Eu Absolut. Eu înseamnă Subiect Conștient de tot complexul la care poate participa ca Eu-Subiect. Eul are astfel deja în Sine toată Memoria Realității proprii și ca Sine și ca Participare dincolo de Sine. Ce Eu Absolut poate fi aceea care are nevoie de niște Euri Fantome-Relative-Secundare care să-l evidențieze, să-l formeze ca Eu Manifestare? De aceea, Eul Absolut Creștin este Eul Dumnezeu Tatăl Complet Manifestat în Sine și în afară de Sine ca Treime și Har. Ce Eu Absolut este aceea care se Manifestă Imperfect în afară de Sine, ca Creația?... Un Eu Absolut se Manifestă tot ca Ceva Absolut.

Așa Eul Absolut Dumnezeu Tatăl se Manifestă ca Treime Absolută și Har. Creația nu este Manifestarea Lui Dumnezeu ca Eu-Sine, ci este Transpunerea Lui Dumnezeu deja Manifestat ca Dumnezeu-Dumnezeu. Creația nu-L evidențiază pe Dumnezeu pentru Dumnezeu Însuși, că El nu mai are nevoie de așa ceva, având Treimea Dumnezeiască ca Evidențiere Absolută. Creația nu este Necesitatea Eului Absolut de a se Evidenția ca Eu Absolut Creind Euri Relative-Fantomatice. Creația este și Ea Un Eu Total de Sine dar Creat pe Modelul Celui Necreat-Creator, nu ca Evidențiere de Dumnezeu, ci ca Evidențiere de Creație proprie care acum se Naște la Viață, dar care nu este Viață prin Sine Însuși ca la Dumnezeu, ci o Viață Dăruită prin Viață Pur Dumnezeiască. Nu Dumnezeu se evidențiază în Creație, ci Creația se evidențiază în Dumnezeu, fără de care nu poate fi Mișcare și Viață Proprie.

Noi insistăm mult pe definirea Realităților, ca să evidențiem clar în ce constă Specificul Vieții și Trăirii Isihaste. Astfel ca Isihast se pornește de la Realitatea de Creație: – Suflet Eul Permanent de Creație; – Corp Energetic, Proiecție a Eului de Creație, nu a Eului direct de Dumnezeu. Metafizica Isihastă nu confundă Eul-Sufletul de Creație cu Însuși Eul Absolut Dumnezeu. Nu Eul

Absolut de Dumnezeu este Suportul Permanent al Diversității Lumii Fenomenelor de Creație, ci Eul Permanent de Creație Chip-Model Real de Dumnezeu. Concepțiile necreștine consideră că este doar Singurul Eu-Absolut Dumnezeu și doar Acesta este și Suportul Tuturor Eurilor Relative de Creație, confundând astfel Eurile Relative cu însăși Lumea Fenomenelor. Filosofii mistice necreștine, în tendința de ajungere la Unicul Principiu Pur Absolut, reduc pe Dumnezeu la Permanentă Principiu în Sine, care are astfel nevoie de niște Proiecții de Euri Relative și Fantomatice care să-L evidențieze și să-L Manifeste. Așa tot ce este Manifestare chiar ca Euri Proprii, este tot o Lume a Fenomenelor-Relativităților. Așa Lumea Fenomenelor este Un adevărat Sistem de Proiecție-Gândire a Unicului principiu Eu-Absolut. Așa Eurile de Creație ar fi niște Emanății ale Prințipului Eu Absolut, care se fac Proiecții-Sisteme de Gândire-Informații traduse ca Prințipii Relative-Legi ce produc Fenomenele Creației. Aceasta ar fi astfel Egouri-Entitățile-Sufletele False care se acoperă cu Organisme-Corpuri, ce corespund unui anumit Plan-Lume de Creație. Așa Eul-Absolut ar fi Un Centru într-o serie de Cercuri Concentrice, care astfel au ca Eu Real doar Eul Centru. Cercurile Concentrice ar fi ca niște Egouri-Sufletele False ale Singurului Punct Eu Absolut. Mai mult, Egouriile noastre false Suflete-Entități se încorporează cu alte Cercuri Concentrice, ca Organisme-Entități Secundare-Satelite, ca zisele Corpuri-Planuri ce ne fac pe noi Forme-Individualități de Creație. Se consideră că de fapt avem o singură Entitate-Eu ca monadă, iar celelalte ar fi Subconștiul unor personalități secundare, care se adaugă sau se elimină. Este de neînțeles de ce Eurile noastre sunt totuși Centre de Conștiință unice în felul lor. Se mai consideră că acest Eu Absolut Unic-Singular Transcendental însuși, nu are Nimic în Sine, nici Memorie nici Chip nici Mișcare... totul este într-o stare Prințipială neevidențiată în Sine, Nemanifestatul Absolut. Apoi părerile sunt împărțite, dacă acest Eu Prințipiu în Sine scoate cu adevărat din Sine așa zisa Creație ce este în același timp total diferită de Sine Însăși, sau acest Eu Prințipiu este Coexistent cu o Realitate Opusă-Natura ce nu are Eu în Sine și prin a cărei Raportare cu Eul Absolut princiipiu, apare de fapt Lumea Fenomenelor, lumea Relativă de Creație. Natura se desfășoară pe Sine după Tendințe și Mișcări Proprii și acestea apoi se oglindesc în Eul prin-

cipiu, care dă Iluzie, că Eul ar avea Mișcare și forme de creație, sau că Natura ar avea Eu când, de fapt, este Proiecția Eului principiu. De aici tot felul de școli filosofice-mistice. Noi cei de astăzi răstălmăcim aceste idei mistice prin păreri zise științifice. Așa se face un fel de amestec zis Ocult. Se acceptă un Eu Absolut tot ca principiu, un Dumnezeu conventional, care stă deoparte, dar care scoate din Sine niște Scânteie Monade ce au în ele Proiecția Eului Absolut, care însă ies la o adevărată aventură-școală de zisă Creație, punând în funcție această proiecție într-o adevărată Devenire-Evoluție, în planuri și lumi care evidențiază tot felul de manifestări. Așa această Devenire dă Eului Absolut Impersonal Conștiințe Personale de Creație, ca apoi Micile Euri Relative ce fac devenirea să se întoarcă înapoi în Unicul Eu Absolut. Această Filosofie Mistică și Semi-Religioasă nu admite o Realitate de Creație separată de Creator, încât este de fapt tot un fel de Panteism. Așa tot ce este Creație este doar o Energie a Prințipului Absolut care se face Un Prințipiu Gânditor ce structurează o Energie Mentală care prin condensare produce Lumea Materială de Creație, care este, în fond, Un Sistem de Gândire desfășurat în Forme diverse. Mistica Isihastă am văzut că are la bază altă filosofie Metafizică. Ca Practică are mare importanță definirea clară a Realității. Metafizica Isihastă nu pornește de la Un Eu Prințipiu Spiritual Absolut de Semi-Dumnezeu, ci de la un Dumnezeu Deplin ca Persoană care nu mai are nevoie de o Devenire-Evoluție în Creație, ca să fie manifestat, fiind deja în Sine și peste Sine Deplin și Total ca Treime de Persoane Absolute și ca Energie Necreată, ca Har Divin, ce are în Sine toată realitatea Absolută în tot Complexul ei, ca Mișcare și Manifestare Pur Dumnezeiască, de Viață Pur Transcendentală, la Nivel Pur Spiritual, nu doar ca Prințipiu în Sine ce trebuie să devină, să se desfășoare în Creație ca să se Evidențieze ca Manifestare de Complex în Sine.

În Transcendentul Treime Creștin Dumnezeu Treime de Persoane, Realitatea Pur Transcendentală este pe cât de Simplă și Absolută, pe atât este de Intensă și Diversă, ca Viață și Mișcare Pur Dumnezeiască, ce este Dincolo de Formele de Creație, care însă nu sunt ca Simple Prințipii în Sine, ci sunt Un Adevărat Limbaj ce se desfășoară Real și Faptic în Realitatea Pur Transcendentală, ca Viață și Trăire a Lui Dumnezeu Însuși, într-un Complex

pur Transcedental Perfect care apoi ca Surplus și Deplinătate de Sine se Transpune și într-o Formă de Creație a Realității Pur Dumnezeiești deja manifestată în Transcendentul Dumnezeu, deja în Memorie Pur Dumnezeiască existentă ca Limbaj Real și Faptic, ca Viață a Transcendentului Însuși. Dar să se facă în același timp deosebire între Creația de Rai Perfectă, ce este Transpunerea Vieții Dumnezeiești și Creația Decăzută ce ieșe din Arhetipurile Dumnezeiești într-o Falsă Creație de Anti-Arhetipuri, care nu au nimic comun cu Realitatea de Dumnezeu nici cu Realitatea de Creație în Sine. Se confundă Realitatea Perfectă de Creație cu Însuși Dumnezeu și de aici toată gama de Erori de interpretare.

Metafizica filosofiei Creștine pornește de la Transcendentul Total-Deplin în Sine, deja în Realitate Formată, ce nu se mai formează în Complexul de Creație, ci se Transpune ca Arhetip, dar nu ca simplă Imitație, ci totodată ca Model Nou de Creație. Creația nu este Devenirea Lui Dumnezeu ca Manifestare, ci este Transpunere de Dumnezeu într-o Nouă Realitate Creată, care mai mult este totodată o Transpunere de alt Mod de Dumnezeu, de Creație. În Creație Dumnezeu se Transpune pe Sine nu ca Simplu Sistem de Gândire, ci ca o Realitate Totală de Sine într-o nouă Modalitate Creată de Realitate de Sine, într-o îmbinare Perfectă de Sine Dumnezeu și Creația pură. Creația nu este Simpla Proiecție a Lui Dumnezeu în Natură de Creație, nici Oglindire a Lui Dumnezeu, ci este Împletirea Reală și Faptică a două Realități, de Dumnezeu și de Creație, Egale și Totale, Coexistente, Înrudite ca Model și neamestecate ca Esență. Coborârea Transcendentului în Creație nu este Necessitatea de Manifestare a Lui Dumnezeu, ci este Convorbirea Comuniunea Lui Dumnezeu cu o Nouă Realitate care chiar dacă este Creată de El, este o Realitate Parteneră, nu de Raportare de Realitate, ci de Relație de Iubire și Împărtășire, ca Mistică-Unire Dumnezeu-Creație. Metafizica filosofiei Creștine pornește de la un Dumnezeu în primul rând Capabil de Sine să fie Deplin și Activ, apoi Această Deplinătate se Transpune și într-o Altă Realitate de Creație, nu atât de simplă Reflectare cât Transmitere la o Altă Realitate, chiar dacă este creată de El. Dumnezeu nu se Regește pe Sine în Creație, că nu are nevoie de aşa ceva, că nu are Frica Pierderii de Sine cum avem noi, Creația după Cădere, ci Dumnezeu se dăruiește pe Sine într-o Nouă Realitate de Creație

căutând Creația, tocmai ce este Dincolo de Sine. Dumnezeu caută Creația în Actul de Creație și dacă se Transpune pe Sine în Creație nu este ca dorință de Permanentizare de Sine, ci ca Iubire de Permanentizare a Realității de Creație, pe care altfel nu ar mai fi nevoie să o Creeze.

Necesitatea de Sine să nu fie confundată cu Ieșirea din Sine ca Deplinătate de Sine, ca Dăruire-Iubire dincolo de Sine, făță de Un Al Doilea pe care îl Supra-Întregește cu Propriu Sine și care te Supra-Întregește astfel cu celălalt Sine. Realitatea Îngustă a Unei Totale Necesițăți de Sine, ce nu este capabilă să Participe și dincolo de Propriile Necesițăți, nu este Dumnezeul Trăirii Isihaste. De asemenea, Raportarea în Contrast a Unei Realități ce nu are Conștiință de Sine afară doar dacă se evidențiază în Opoziție cu altă Realitate contradictorie, este străină Misticii Isihaste. Dumnezeu nu are nevoie de contrast ca să aibă Conștiința de Propriu Sine, iar Treimea de Persoane nu este Polarizarea Lui Dumnezeu ca să fie posibilă Mișcarea în Sine. Realitatea Vie în Sine nu este Raportare, ci Stare Deplină de Sine Capabilă de Proprie Raportare în Sine și peste Sine. Raportarea este o Realitate după ce s-a făcut Mișcarea în Sine, care este dincolo de Rațiune, însăși Esența de Sine. Viul este Esența de Sine, care se Mișcă în Sine nu din Necesiitate de Sine, ci din Realitate de Sine, care nu are nevoie de Raportare. Raportarea este ca Ceva în Plus, nu ca Însuși Viul. Mișcarea nu este Însuși Viul de Sine, ci este limbajul Viului și pe baza Viului în Sine este posibilă Mișcarea. Viul în Sine are deja Memoriile Mișcării, și nu Mișcările produc Memoriile Viului. Viul este Conștiința în Sine și de Sine, nu ca Simplu Principiu de Mișcare, ci ca Memorie deja în Sine Mișcare, nu ca Devenire de Mișcare, ci ca Vorbire în Sine care se traduce apoi în Mișcare. Viul este deja Gramatica Mișcării, și nu Mișcarea produce Gramatica Viului. Viul Absolut Dumnezeu este Odihnă Absolută, dar nu Nemișcarea Absolută. Viul nu este Principiu Nemișcat, ci însuși Limbajul Mișcării. Mișcarea este un Adaos Viului, ca Ieșire din Viu. Dar Viul nu este Principiu Inconștient de Sine, ci este tocmai Conștiința Limbajul de Sine.

Conștiința este Gramatica Vorbirii în Sine, ce este Odihnă-Trezie de Sine, nu Subconștient Principal de Sine. Conștiința nu devine, ci ieșe ca Limbaj de Sine în Transpunere și Participare de Sine în Multitudine de Moduri de Conștiință. Conștiința în Sine

este Limbajul Total ce Vorbește ca Trezire Permanență de Sine iar Modurile de Conștiință sunt Mișcările Conștiinței, ca Mișcare de Vorbire-Conștiință, ca Desfășurare Limbaj al Vorbirii în Sine-Conștiință. Stările Mistice de Conștiință sunt aceste Moduri-Vorbire ale Conștiinței care se traduc din Eul de Suflet în Mintea-Rațiunile de Stări Energetice Corp. Noi, după Cădere nu mai avem Conștiința Viului în Sine, acestea învăluind-o de Conștiințele de Adaos ale Căderii, încât o considerăm Subconștient Ancestral de origini. Așa Creația nu este în primul rând ca Raport cu Dumnezeu, ci în Coexistență și Convorbire cu Dumnezeu. Raportul este ca Origine, Creația fiind ieșită-creată din Atotputernicia lui Dumnezeu. Creația este Dublă Realitate ca transpunere de Dumnezeu într-o nouă Substanță de Creație, ca Model-Chip de Dumnezeu dar transpus ca Model Chip de Creație, care prin Acest Model de Dumnezeu apoi se face totodată un Sistem de Gândire de Creație, dar nu ca Forțare a Creației, ci ca Participare a Creației la Modul de Gândire al Lui Dumnezeu ca Realitate de Creație. În general, este greșit înțeles Sistemul de Gândire Divin în Creație. Dumnezeu ca Deplinătate nu are ce gândi, dar asta nu înseamnă că Dumnezeu nu gândește. Gândirea lui Dumnezeu este ca o Strălucire-Energie-Har care ieșe necreată din Conștiința Dumnezeiască, dar care nu determină Conștiința, ci este Prelungirea Mișcărilor de Conștiință, ca Informații Surplus de Vorbire de Conștiință, ca Ecou-Inerție de Limbaj de Conștiință.

S-a menționat că Rațiunile Divine nu sunt însăși Mișcările Conștiinței, Limbajul Conștiinței, ci sunt Prelungiri de Mișcare-Mișcare, Limbaj de Limbaj, nu însuși Limbajul Conștiinței. S-a insistat mult pe definirea clară a Rațiunilor-Har, ce nu au alt Rol în Dumnezeiere decât ca Strălucire Surplus și Emanăție Spontană a Realității Dumnezeiești, care este Realitate Eu-Conștiință Pură. Dumnezeu nu gândește mai întâi, ci are Conștiința Tuturor Gândurilor dintr-o dată, încât Gândirea este după ce Dumnezeu are Conștiința în Sine care are deja în Sine toate Modurile de Gândire, care apoi ies în afară ca Rațiuni-Gândire-Har în mod Spontan și de la Sine, ca Ecou de Conștiință. Gândirea la Dumnezeu este o Umbră a Acelei Conștiințe Eu, ce este dintr-o dată toată Gândirea posibilă și imposibilă. Gândirea nu este înaintea Conștiinței, ci după ce Conștiința a Vorbit în Sine, și nu Vorbirea Conștiinței este Gândire, ci

Gândirea este Vorbirea Vorbirii de Conștiință. Gândirea este planul doi de Realitate, ce se traduce ca o Realitate Energetică Har, care nu este Chip de Dumnezeu, ci Informație de Chip de Dumnezeu, Informație de Mișcare de Chip de Dumnezeu. Filosofile aici se încurcă. Mistică prin aceasta se deosebește net de Filosofie, că Mistică nu este Gândire de Spirit-Transcendent, ci este Realitatea Însăși Eu-Conștiință care nu Gândește în Sine ci are Ceva Dincolo de Gândire, care în afară și pe planul doi apoi se traduce ca Gândire. Eseanța Spiritului-Duhului nu este Gândirea, cum tot se afirmă, ci este Eul-Conștiința-Vorbirea în Sine care se Mișcă în Sine nu ca Gândire-Rațiuni, ci ca Ceva Superior și Deplin, iar Această Deplinătate se Prelungește în afară ca Energie Mișcări de Gândire. Noi, cei Căzuți pe Planul Corpului Energiilor Rațiunii, ne crăpătorăm atât de mult de Rațiuni ca Eseanța Realității. Ca Mistică s-a văzut că Planul Rațiunilor este planul Energiilor Corp, ce apoi se condensează în Sisteme organice de trupuri Fizice. Ca Mistică nu Mintea Rațiunile sunt Eseanța Realității, ci Sufletul Chip de Treime Dumnezeu, care este Eu-Conștiință, Duh-Ființă și Spirit Sine, Triada Persoanei în Sine. De aici neîntelegerea dintre Filosofie și Mistică. Filosofia are Domeniu Minte-Rațiune pe când Mistică are Domeniu Suflet-Spirit, ce este total dincolo de planul Rațiunilor. Dar Realitatea Completă este și Suflet și Corp-Rațiuni, încât rupearea lor este anormală ca și absorberea într-o Singură Realitate.

Mistică Isihastă insistă mereu pe Dihotomia Realității de Creație care este întotdeauna Doime de Realitate, Suflet și Corp care nu se Contrează, ci sunt Permanente amândouă, una evidențiată pe alta și niciodată excludându-se sau amestecându-se. Mistică Isihastă nu este Reducerea Trupului în Realitatea Sufletului, ci recunoașterea ca Origine-Bază a Sufletului din care se Prelungește Trupul, nu ca Suflet transformat-condensat în Trup, ci ca Mișcare tradusă într-o Realitate Energetică Trup. Trupul este Vorbire de Suflet ce se face Gândire ca Mișcare de Trup. Sufletul nu se Mișcă prin Gândire, ci prin Vorbiri pure de Eu-Conștiință-Duh, care apoi acestea se traduc în mod spontan ca Gândire, ce este Realitate nu pentru Suflet, ci pentru Realitatea Energetică Trup. De aceea Mistică este realitatea dincolo de Gândire trup, care însă nu este Anti-Suflet, cum mulți o consideră, Gândirea nefiind Anti-Suflet, dar nici Realitate de Suflet. Filosofia fără Mistică este

ca Trupul fără Suflet, iar Mistica fără Filosofie este ca Sufletul fără Corp. Idealul este Unirea într-o Realitate Integrală Suflet-Corp, Cunoaștere-Pură de Eu-Duh și Cunoaștere de Rațiuni Corp. Mistica Isihastă aspiră la această Integritate de Dublă Trăire ca Unire-Mistică apoi cu Dumnezeu Creatorul.

43.

Dumnezeu nu este primul Impuls și Demiurgul Unei Materii Haotice Neant, pe care o Modeleză în creație... Aceasta este o viziune slabă față de cea Scripturistică. Dumnezeu nu este în Raport cu neantul pe care îl face Creație și îl umple cu Sine prin Creație... Unii merg și mai departe considerând că Însuși Dumnezeu iese din Neantul Divin, ca o Biruință asupra Golului Primordial... Neantul este o Abstracție a Căderii și a Sinuciderii, nu a Realității. Totalitatea în Sine nu poate avea Alternanța Neantului nici ca abstracție. Neantul nu există nici ca Închipuire, că în fața Unei realități Totale Absolute este o absurditate. Golul apare după ce Creația cade din Suportul Dumnezeu și se vede limitată de condiția de Creație. După Cădere apare pentru prima dată prima abstracție de Neant-Gol. Nemicul nu este neantul, ci o posibilitate de a fi și altceva față de ceea ce există însă. În afară de Dumnezeu nu mai este Nemic altceva, dar Nemicul nu este ca Realitate în Sine, ci ca o Raportare față de Realitatea Totală Dumnezeu. Creația este Creată din Nemic, dar nu din Inexistență, că iese ca Act din Existența Absolută Dumnezeu, deci iese din Existență totuși, din Atotputernicia Lui Dumnezeu. Posibilitatea de Întoarcere la Nemicul de Creație dă Creației Căzute Iluzia Golului, care în fond, nu există, Dumnezeu fiind Existența Deplină. Neantul și Golul sunt o Abstracție Anormală a Bolii Căderii, ca Despărțire-Moarte de Suportul Vieții Dumnezeu. Astfel, Creația nu este propriu-zis Sistem de Gândire a lui Dumnezeu, ci mai mult decât aceasta, este transpunerea Lui Dumnezeu ca Totalitate într-o Nouă Esență Substanță de creație, care aceasta apoi este și Modelare față de Creație, ca Sistem de Gândire Divină. Creația este Dublă Realitate față de Dumnezeu, este Inferioară fiind Esență de Creație și este totodată Superioară că are Ceva în Plus, are modelul de Creație ce se îmbină cu Modelul Arhetipal Dumnezeu.

Prin Creație, Dumnezeu nu se Egalează doar pe Sine, ci se Depășește pe Sine, cu Ceva Nou ca Act Creativ. Acest Nou și în Plus

face Creația Parteneră Lui Dumnezeu și totodată dă Creației Egalitatea de Raportare cu Dumnezeu. Creația nu este o Jucărie în Mâna lui Dumnezeu, este o Multiplicare a Lui Dumnezeu, dar nu tot în Esență de Dumnezeu, ci într-o Nouă Esență de Creație, care Esență de Creație este Noul Model de Existență în Plus față de Modelul Dumnezeu. Creația astfel nu este o Imitație de Sine și nici o Multiplicare de Sine, ci este o Transpunere-Multiplicare într-o altă Realitate Deosebită, dar Înrudită ca Chip. Această realitate-e sență de creație Deosebită este întemeiată în Actul și Sistemul de Gândire al Lui Dumnezeu. Dar mai mult, Dumnezeu Modeleză și Gândește Substanța-Esența de Creație, dar nu o Face ca pe Ceva Brut și amorf, ci o Modeleză ca pe Ceva Viu de Creație, care apoi Acest Viu de Creație se desfășoară pe Sine ca Diversitate de Creație. Dumnezeu zice și se face, nu în sensul că lucrează prin Atotputernicia Cuvântului; ci în sensul că face o Creație care este Vie în Sine și acest Viu devine Mișcare de Creație Dumnezeiască și totodată ca Participare-Răspuns al Creației față de Arhetipul Mișcării Dumnezeiești. Viul-Model de Dumnezeu nu este Simplul Viu de Repetarea Mișcării înregistrate ca Lege-imprimare, ci este totodată Participare-Răspuns propriu la Arhetipul de Mișcare. Aici se încurcă Filosofii și se contrazic cu Știința. Creația este Mișcarea Gândirii Divine, dar totodată este Mișcarea proprie a Creației ca o Gândire proprie a Creației, ca o Împletire de Două Gândiri care de nu mai sunt în Rezonanță devin Contrare și antagoniste. Realitatea Adevarată este această dublă Gândire reală pe două planuri, pe care Filosofia o reduce doar la Gândirea Divină, iar Știința o reduce doar la propria Gândire-Mișcare de Creație, care este independentă, dar nu ruptă de cealaltă. De aceea Mistica Isihastă este o Trăire Dublă și pe Două Planuri, care nu se absorb unul în altul, ci se evidențiază reciproc, Suflet și Trup, Realitate Pur Dumnezeiască și Realitate Pură de Creație. Creația nu este Raportare cu Dumnezeu, că ar fi un fel de Egoism Transcendental. Dumnezeu nu Creează ceva Incomplet, ci o Realitate tot deplină care să răspundă cu aceeași lubire la Lubirea Sa de Creator. Filosofia și Știința se opresc la Măreția de Creator a Lui Dumnezeu în Lumea Fenomenelor de creație, în Orânduirea și Rațiunea Fenomenelor... Mistica vede pe Dumnezeu în Lumea dincolo de Fenome-

ne-Energie-sisteme de Gândire, în Lumea Sufletelor-Permanențelor de creație.

Creația după Cădere își îndreaptă toată atenția spre Lumea Energiilor Corp, Umbrind tot mai mult Lumea Sufletelor Eu-Duh-Spirite ce sunt mai mult decât Energie și dincolo de acestea, ce sunt Adevărul Chip Asemănător cu Dumnezeu. Rațiunile Lumii Fenomenelor nu sunt Chipul Adevărat al Creației, ci Umbra-Informația-Simbolurile Chipurilor de Creație care sunt Sufletele Create. Noi confundăm în general Creația Lui Dumnezeu cu Lumea Energetică Fenomenală. Noi Vedem Creația în Cosmosul Energetic și în Complexul Mișcărilor Lui. Aceasta este vederea Incompletă și Deformată a Căderii. Chipurile Creației Lui Dumnezeu sunt Sufletele, Cele care Transpun în Nou Model de Creație tot Complexul de Viată Dumnezeiască. Lumea Energetică Fenomenală nu este Creația Pură și Directă a Lui Dumnezeu, ci Reflecțarea Sufletelor Chip de Dumnezeu. Dumnezeu Creează cu Adevarat Sufletele de Creație și apoi prin Prisma Acestor Suflete Desfășoară Lumea ce derivă din acestea ca Lume Energetică Fenomenală. Lumea Energetică este Lumea Formelor Corporale, este Lumea Sistemelor de Gândire de Suflete Create, nu Pura Gândire Divină. Pura Gândire Divină este Harul-Rațiunile Necreate, care sunt Arhetipuri și dincolo de Rațiunile Create ce Mișcă, propriu-zis Creația. Nu Harul Mișcă Lumea Creației, ci Viul Creat pe Modelele Arhetipale Har. Ca Mistica trebuie făcute deosebirile nete și clare ale celor Două Realități ce se Împletește în Realitatea Integrală de Creație, altfel se fac Confuzii grosolane. Si Dumnezeu are Propria Sa Energie Divină care este Harul, care nu trebuie confundată cu Energia de Creație ce este Transpunerea acestaia în Alt Mod și Substanță de Creație.

De aceea, Filosofia găsește în Rațiunile de Creație Simbolurile și Urmele Rațiunilor Divine și nu pe însuși Dumnezeu, iar Știința găsește în Energiile de Creație corespondența Energiilor divine și nu însuși Divinul Pur. Mistica aspiră la Realitatea de Suflet de Creație ce este Chip, dincolo de Rațiunile de Creație, ca Eu-Duh-Spirit, ca și la Energia dincolo de energia de Creație, la Energia Harică pură Divină. Așa Mistica nu este nici Anti-Filosofie, nici Anti-Știință, ci este Domeniul său propriu, care însă se leagă cu Filosofia și Știința pentru a face Realitatea Integrală de Creație. Trebuie înțeles

clar că noi Creația suntem Dublă Realitate, atât ca Arhetip, cât și ca Configurație, ca Suflet și Trup-Corp. Noi reducem Sufletul la un Principiu închis în Sine, care doar în Realitatea Energetică se evidențiază și devine Mișcare și Personalitate. Mistica reduce Realitatea de Suflet în Planul Real. Sufletul de Creație ca și Dumnezeu are în Sine deja toată Realitatea, nu ca Principii de Realitate, ci ca Realitate în Sine cu propriu Complex Sufletesc, care Acesta apoi se face Prelungire și traducere în realitatea Energetică. Sufletul are deja tot Limbașul și Mișcarea Realității și adevărata Trăire nu este la nivel energetic, ci din contră în Realitatea de Suflet. Noi, după Cădere, ne-am inversat Realitățile și aşa concentrăm Viața energetică, tocmai Lumea de Prelungire și de derivatie a celei de Suflet, pe care nu o mai recunoaștem și nu îi mai dăm credit. Dar Realitatea noastră Permanentă este Sufletul, nu Corpul-Energia ce ieșe din Mișcările Sufletului. Mistica vrea să demonstreze că Viul nostru nu este Mișcarea Realității Energetice, ci este Limbașul-Mișcarea pură de Viu Sufletesc, care acesta se prelungeste și dă Viată Lumii energetice Corp. Căderea umbrește Viul de Suflet și lasă în evidențiere doar Viul de Corp care și mai mult are tendința de separare de Suflet, ce-i va aduce Ruperea de Viul în Sine Suflet ce se traduce ca zisa Moarte a Trupului. Filosofile mistice ne-Creștine am văzut că nu recunosc un Viu Propriu de Creație, ci doar ca Proiecție Iluzorie și Relativă a Singularului Viu Principiu Absolut Semi-Dumnezeul Filosofic. Scriptura Creștină pornește de la Un Dumnezeu Total-Deplin-Viu Absolut, care este Capabil să Creeze și Un Viu de Creație tot așa de deplin ca și Sine, tot Permanent și Stabil, care Aceasta apoi se face Manifestare de Creație relativă și energetică. Creația nu este Manifestarea Lui Dumnezeu, ci Creația Lui Dumnezeu care se manifestă pe baza Creației ca Realitate de Creație nu ca Realitate de Dumnezeu. Cosmosul nu este Manifestarea Lui Dumnezeu Însuși, ci Manifestarea Chipului de Creație pe care L-a Creat Dumnezeu și care se Manifestă pe Arhetipurile Chip de Dumnezeu care nu acestea se Manifestă, ci Modelele de Creație Corespondente ale Arhetipurilor Dumnezeiești. Nu Sufletul Absolut Unic Dumnezeu se manifestă pe sine ca Suflete Create, ce se traduc ca Univers Fenomenal.

Dumnezeu Creează Viuri ce au în Sine Fondul și Capacitatea de manifestare Proprie, care totodată sunt în Corespondență cu

Viul Creator. Creează Pomul ca Viu Chip de Viul Creator și Viul Pom transpune în Mod de Creație Viul Arhetipal Dumnezeiesc. Dumnezeu nu are nevoie de viul Creat ca să-și desfășoare Viul Propriu, acesta fiind ca Treime și Har dinaintea Creației. Dumnezeu dăruiește Creației Modelul Viului Creator și îl transpune în Model de Creație, ca și Creația să se desfășoare pe Sine în asemănare cu Viul Absolut. Creația este Dăruire de model de Viu Dumnezeu, pe care apoi Creația să-l desfășoare în Modele proprii de Creație. Creația se înrudește cu Dumnezeu ca Model de Viu în Sine și de acest model Arhetipal este Chipul de Dumnezeu din Creație și acest Model Chip de Dumnezeu nu este doar Simplu Principiu de Viu ci Un Viu Real ce are deja în Sine toată Vorbirea Viului, Traducere În Vorbire de Creație a vorbirii Viului Dumnezeiesc. Creația nu este Simpla Gândire de Creație a Lui Dumnezeu, ci și Transpunerea în Traducere de Creație a Totalului Limbaj Dumnezeiesc. Creația nu Evoluează la Formare de Limbaj Dumnezeiesc în Traducere de Creație, ci Creația are ca Dăruire Tot Limbajul Dumnezeiesc deja tradus ca model de Creație. Astfel, Creația este Dubla Realitate, Traducerea în Modelele de Creație a Modelelor de vorbire Dumnezeiască de Creație. Dumnezeu are deja în Sine Creația nu doar ca Posibilitate de Creație, ci ca modele prin care Dumnezeu se dăruiește Creației. Dumnezeu nu se manifestă în Creație, ci se dăruiește Total Creând Totodată Creația căreia se dăruiește, iar Creația se manifestă pe Sine ca Realitate de Creație ca dăruire a Creației Lui Dumnezeu Dăruitorul, altfel Creația nu ar fi pe măsura Creatorului. Viul în Sine este Iubire-Dăruire care naște Un Alt Viu și acest Nou Viu este Redăruirea Viului Dăruit, care prin Dăruire Continuă să facă Viul Multiplu, ce este transpunerea Viului Tată ca Limbaj Egal cu Vorbirea în Sine a Viului Tatăl. Limbajul Viului nu se formează, ci se transmite și orice Nou Viu este o Revorbire Proprie a Limbajului Unic Viul în Sine, care nu este simpla imitare, ci totodată Un Alt Mod de Transpunere a același Limbaj. Copiii vorbesc Limba Tatălui ca Deoființă cu Tatăl, dar sunt totodată Realități de Altă Transpunere a realității Tatălui. Pe baza acestei Metafizici Trăirea Misticii Isihas-te este o Trăire Specifică de îmbinare Dumnezeu-Creație în Egală Participare și Dăruire, ce nu amestecă ci Unește Mistic ca Împărășire Reală de esențe deosebite care doar ca deosebite dau ade-

vărată Mistică de Participare Reciprocă și Dincolo de Închiderea Proprie. Mistica Închisă în Propria Realitate căt ar fi ea de Totală este un fel de Egoism Transcendental străin Metafizicii Creștine a Unui Dumnezeu Treime nu Singularitate Spirit limitat în Propriu Absolut. Realitatea Absolută Creștină ca Persoană-Eu, este deja Deschiderea în Sine care trece peste limitele proprii în Treimea de Persoane. Spiritul Singular Impersonal Absolut nu are nici măcar deschidere în Sine Însuși, de aceea este nevoie de o Creație care să-l dea Iluzia Deschiderii atât Interioare căt și exterioare.

Un Spirit personal este deja Deschidere în Sine Însuși, de aceea este deja Triadă Proprie ca Eu-Duh-Spirit, ca Monadă Triadă în Sine, care de nu se Deschide și în Afară de Proprie Monadă rămâne Singură Monadă, Limitată în Sine Însuși și de aceea Dumnezelui Creștin este Treime de Persoane și nu doar o Monadă Trinitară în Sine. În acest sens Creația și Dumnezeu nu mai sunt Simple Proiecții și necesități, ci Dăruiri și Participări Reciproce, care dau Misticii alte dimensiuni și atitudini.

În acest sens Realitatea nu mai este un Principiu Absolut conventional numit și Dumnezeu și o Manifestare a Acestuia ca Lume a fenomenelor Relative-Creație. Dumnezeu este o Totală Realitate cu Manifestarea Sa Proprie Pur Dumnezeiască Treime și Har, iar Creația este o Transpunere-Dăruire a Acestui Dumnezeu Totalitate într-o altă Realitate de Esență-Substanță Creată ce are Manifestarea sa proprie, coexistentă și Corespondentă cu cea Dumnezeiască, în Participare reciprocă fără amestecare. Sufletele de Creație nu sunt Proiecții relative de Suflet Singular Absolut zis și Dumnezeu, ci sunt Suflete Permanente de Creație Transpunere de Chip de Dumnezeu, dar nu Însuși Dumnezeu. Sufletele de Creație au deja în Sine tot Complexul Manifestării-Vorbirii Treimii de Dumnezeu și astfel nu Manifestarea Lui Dumnezeu se desfășoară sub forma de Creație, ci Manifestarea de Creație Chip de Dumnezeu, Modelul Creat de Dumnezeu se Manifestă. Că acest Model Creat are în Sine Modelele Arhetipale ale manifestării Pur Dumnezeiești de Treime și Har-Rațiuni Necreate, este altceva, dar Creația nu este Nevoia de Manifestare a Lui Dumnezeu și Singura Posibilitate de Manifestare Dumnezeiască. Creația este Transpunerea Manifestării de Dumnezeu deja Manifestată în Sine ca Treime și Har, încât Creația este o Creație Reală ca Nou Model și Nouă Transpu-

nere de Manifestare Dumnezească. Creația nu evidențiază Manifestarea Lui Dumnezeu, căci este deja evidențiată ca Treime și Har, ci Creația este o Dăruire de Manifestare Dumnezească Unei Realități efectiv Create peste și în Coexistență cu Manifestarea Pură de Dumnezeu. Astfel, Sufletele de Creație nu mai sunt Euri relative de Eu de Dumnezeu care se Încarnează în diferite Plănuri-Corpuri ca să Manifeste Eul Absolut, ci sunt Transpuneri Reale de Total Eu Absolut Dumnezeu în Reale Euri create, care nu sunt Simple Proiecții și Imitații de Eu Absolut, ci Noi Moduri Create de Eu Absolut, ca Multiplicare de Unul Absolut Egale ca Chip cu Unul Absolut, dar Deosebite și neamestecate ce nu contrazic pe unul Unic, ci îl Deschid ca Multipluri de Unul tot Întreguri nu ca Fragmente, ce nu se absorb în Unul ci se întrepătrund în Unul ca Participare Reciprocă. Unul Participând la Multiplurile Sale și Multiplurile de Unul transpunând în Multiple moduri pe Unul. Căderea Creației aduce Falsa Rupere de Unul în bucăți-fragmente de Unul.

Manifestarea lui Unul nu este Fărâmîțarea-Ruperea lui Unul în infinite Părți care apoi să se Reunească în Unul Absolut, ci Adevarata Manifestare este transpunerea lui Unul în Multipluri tot Întregi ca Unul ca Deschidere în Multiple Moduri de Unul. Deruta realității este Dubla Manifestare a Unului Integral, odată ca Moduri egale cu Unul, ce-l cuprinde și pe Unul ca Chip de Unul care pare Dulbul Lui Unul, dar în fond, este o Transpunere tot de Unul, dar în alt Mod de Unul nedespărțit însă de Unul ce se dă astfel Multiplul lui Unul, ca deosebit dar nu Străin de Unul, ci înrudit cu Unul Total. Doiul este și Un al Doilea Unul, dar totodată este și Doi de Unul, ce nu înseamnă că Doiul este mai mare ca Unul și nu mai este Egal cu Unul, ci este tot Unul, dar într-un Mod de doi de Unul. Doiul este astfel un Alt Unul în Mod de Doi egal cu Unul și totodată o Multiplicare de încă Un Unul, ca deschidere de Unul peste Sine, ca Viu ce Naște Real Un Alt Viu Egal cu Sine. Unul astfel nu mai este Simplul Principiu Permanent, ci Viul care Naște real Alte Permanențe Egale cu Sine, înrudite ca Model și deosebite ca Permanențe Proprietăți. Mai mult, deruta este în Prelungirile de Modele de Unul ca Multiplu, în Rațiunile ce ies din Modelele Unului. Viul ca Transcendent este în Manifestare Proprie de modele de viuri Egale cu Sine, dar acesta are și o Prelungire Energetică ce se Traduce ca Rațiuni de moduri de realitate. Metafizica Mistică

este în primul rând realitatea de Moduri-Limbaj de Viu-Suflet, ce se Prelungește apoi ca o două Realitate de Rațiuni-Tipare de moduri de Suflet. Rațiunile nu mai sunt Moduri de Multiplicări Egale și Integrale, ci sunt Ecou-Prelungiri ale acestora, ca Informații traduse totodată în Realitate Substanțială ca Energii de moduri de Suflet. Rațiunile sunt Informații Substanțiale energetice de Realitate de Viu Suflet, ce are în Sine deja Limbajul Său ca Moduri de Transpuneri, care Acestea sunt Arhetipurile Rațiunilor din Afără din Realitatea Energetică-Corp. Viul-Suflet are deja în sine tot Limbajul care este apoi tradus și în Rațiuni Corp. Mistica este limbaj direct de Suflet, de Moduri de mișcare de Suflet, ce sunt altceva decât Rațiunile specifice și Valabile doar în Realitatea Energetică de Corp. Greșeala mare este că se amestecă Rațiunile de Corp cu Modurile de Limbaj pur de Suflet. Sufletul are mai mult decât Gândire, are dintr-o dată Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, ce au în Sine deja Limbajul de Suflet, ca Moduri de Vorbire pur Sufletească, pe care noi, după Cădere, o uităm rămânând Proiecția Informația de Minte-Rațiuni din Corpul Energetic. În starea de Rai, noi aveam întâi Limbajul de Suflet care acesta apoi se prelungea ca Limbaj de Corp ca Minte-Simțire și Sistem de Gândire Trup Fizic-Organic.

După Cădere, Limbajul de Suflet trece într-un fel de Subconștient Transcendental, rămânând cu Informația acestuia, ca Limbaj Mental. Mai mult, după Cădere, se adaugă Anti-Limbajurile Căderii încât Realitatea este un Complex contradictoriu și Confuz. De aici, diferențele Tehnici Mistice de Reabilitare. Unii pornesc de la Mental-Rațiuni, care în fond nu este Un Limbaj în Sine, ci un Limbaj de Prelungire de Eu-Conștiință de Suflet. Alții pornesc de la un Supra-Rațional forțat de Gnostică mai mult Ideală decât Reală. Ca Mistică Isihastă, noi facem delimitările celor Două Limbaje, ca să se evite atât Rationalismul extremist cât și Agnosticismul exagerat.

Mistica Isihastă este Mistică Dublului Limbaj neamestecat, dar întrepătruns. Hristos este Hristos Cel înviat cu Trupul, deci Cel cu Limbajul Integral de Transcendent și de Creație. După Cădere noi descoperim Limbajul direct de Suflet cu Limbajul de Minte-Corp. Dar ce este mai grav, confundăm Limbajul de Suflet cu Limbajul de Minte, considerând Corpul doar Poarta Fizică, Trupul Biologic. Ca Mistică trebuie înțeles clar că Realitatea Energetică de Corp este prelungirea Triadă Corp a Triadei de Suflet. Sufletul s-a văzut

este Monada Triada în Sine, Chip de Dumnezeu Treime și Chip de Persoană Dumnezească, iar Corpul este Prelungirea Energetică de Suflet, ce se traduce ca Individualitate Triadică de Corp, ca Minte-Simțire-Sistem rațional Trup Fizic. Se face o greșală prin afirmația că Sufletul se definește prin Atributele de Minte-Simțire-Rațiune, Mintea ca Voință. Acestea ca Mistică sunt informații ce se traduc Substanțial ca Energii Corp, sunt informații de Suflet, nu Sufletul Însuși ce este Eu-Conștiință, Duh-Ființă și Spirit-Sine. De aici, diferența dintre Filosofie ca Minte-Rațiuni ce sunt Valabile doar în Realitatea triadei Energetice Corp, și Mistică ce este dincolo de Minte-Rațiuni, ce este Realitatea pură de Suflet ca Eu-Duh-Spirit. Mintea-Voință-Rațiunea sunt Calități Energetice de Mișcare de Suflet, nu calități ce definesc Sufletul. Sufletul nu se poate defini de Calități, căci este Dincolo de orice Calitate Minte-Rațiune, ci se definește de Modurile Sale directe de Suflet ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, care acestea prin Vorber-Mișcare pură de Suflet, produc dincolo de acestea o Prelungire de Mișcare de Suflet. Calitățile de Minte-Simțire-Sistem Trup nu sunt Calități directe de Suflet, ci Calități de Mișcare de Suflet, ca Mișcare a Mișcării de Suflet, nu Însăși Mișcarea de Suflet. Mintea nu este Mișcarea Directă de Conștiință, ci Mișcarea Prelungire a deja Mișcării de Conștiință. Se face o greșală în expresia „Conștiința Minții”, Mintea nu are Conștiință în Sine, ea este o Informație-Ecou de Mișcare de Conștiință. De aceea Mintea este o Părticică de Conștiință și orice Rațiune este o fracțiune de Spirit, iar Simțirea este o Umbră de Duh-Ființă de Suflet. Mintea fără Conștiință de Suflet este o Voință Oarbă, Mintea fără Eu-Conștiință este Legea Implacabilă care în fond nu există ca Realitate.

Legea-Mintea Oarbă ca Implacabilă este în Spiritualitatea Impersonală de Dumnezeu Principiu și Divinitate de Jumătate. Mintea-Rațiunile-Legea nu sunt determinarea Conștiinței Eului în Sine, ci Eul determină Rațiunile. Legea nu determină Eul, ci Eul o scoate din Sine, din Mișcarea Sa de Eu, care nu Limitează Eul, ce are încă o Sumedenie de Mișcări ce se suprapun peste Legea dinainte, fără să o contrazică, depășind-o și completând-o cu altele în Deschideri nelimitate. Mai mult, Eul-Conștiință are Capacitatea de a absorbi în Sine Toate Rațiunile-Legile ca să le reînoiască și mai Vii și mai Complete și totodată în Alte Transpuneri deosebite

de cele anterioare. Ca Mistică Realitatea Corp-Minte se absoarbe în Suflet, dar nu se anihilează ci se reînnoiește în Continuă Înnominare, în funcție de Mișcările pure de Suflet.

44.

După Cădere, noi dăm în Spate realitatea de Suflet, evidențierind tot mai mult Individualitatea de Corp. S-a văzut că Realitatea Energetică de Corp este Prelungirea Realității Pure de Suflet ce are altă Esență de Duh-Spirit, care apoi se proiectează în afară ca Minte-Rațiuni Corp. Metafizica Scripturii consideră Corpul tot Un Viu ce are în sine Proprie Informație și Substanță. Ca Mistică, Realitatea Corp nu este Simpla Materie sistematizată în Organ-Trup Fizic. Realitatea Corp este Unitate de sine, dar nu prin Sine, ci prin Suflet din care ieșe ca Un Miracol al Mișcării pure de Suflet. Ca Realitate de Creătie s-a văzut că suntem Dublă Realitate, ca Suflet și Corp, ca o adeverată Corespondență de Chip de Realitate Dumnezeu și Har-Energii Necreate. Sufletul este Chip de Persoană, iar Corpul este Chip de Har-Rațiuni de Persoană. Sufletul nostru creat este Chip de Transcendent, Realitate Pură Eu-Duh-Spirit, și datorită Mișcării Acesteia apare Miraculos și o Realitate de Prelungire ca Rațiuni Corp. Corpul nostru nu este o simplă Materie și aceasta Străină de Suflet care este Structurată de spirit ca Sistem Organic Trup Fizic. Corpul nostru este Complexul Individual al Prelungirii Complexului Mișcărilor de Suflet, dincolo de Mișcările Relative-Fenomenale energetice Corp. Corpul nu este un Adaos Străin Sufletului prin care să se Manifeste. Corpul este harul energetic al Mișcărilor de Suflet, nu al Sufletului direct. Corpul Iese-Emană din Suflet ca Miracol al Mișcărilor de Suflet care nu sunt Mișcări Fictive, ci se Traduc Real ca o Realitate Energetică, ce se numește, în general, Materie. Știința confirmă că Materie este Triada în Sine ca Informație-Energie-Masă. Materie nu este doar Masa Fizică. La fel Corpul nu este doar Trupul Organic Fizic. Știința nu găsește Eul Informației Materiei, și de aceea face din Știință o realitate proprie Materiei. Și este adeverat, întrucât Informația Energetică nu este Chipul de Suflet ce emană Informația, ci este Informația Mișcării de Suflet care devine Faptică și Reală nu doar ca Informație abstractă, ca substantă Energetică-Materie. Mișcările Dumnezeiești nu sunt abstracții, ci se traduc Faptic-real în Har-Rațiuni-Energii-Necreate. La fel și Su-

fletul nostru Chip de Dumnezeu, traduce faptic și real Mișcările Sale Pure de Suflet, ca Energie Corp. Si această Energie Corp de Suflet este o Materie ce se Structurează pe baza Mișcărilor de Suflet ca Sistem Organic Trup Fizic. Corpul nu este un sistem de Gândire aparte de Suflet și chiar Străin de Suflet, ci este Urmare Firească a Trăirii de Suflet, ce se traduce ca Prelungire Faptică în Sistemul organic Trup Fizic. Fiecare din noi avem un Corp în funcție de Mișcările Sufletului nostru, care sunt adevărate. Mișcare ce se traduce și ca energie Corp ca prelungire de cea de Suflet. Cădere cam încurcă acest Mecanism Viu, dar nu poate modifica Mișcarea în Sine. Corpul nostru este lumea fenomenală a Sufletului nostru. Dar și aici este un Dublu Miracol pe care doar Mistica îl descifrează. Corpul nostru nu este Un Cadavru Însuflețit de Suflet ci este și el Un Viu Propriu de Corp, care este drept are Viul Sufletului, dar odată avut se face Viu pe jumătate Independent de Suflet.

Aici este Mistica Corpului și legătura cu Mistica pură de Suflet. Mistica Isihastă s-a văzut este dublă Mistică de Corp și de Suflet, ca Mistică Integrală a Unei creații Întregi și Complete. Creația lui Dumnezeu este Completă ca Suflet și Corp, nu doar ca Energie-Manifestări de Suflet cum vor să afirme Misticile necreștine. Corpul este el însuși un Complex de Corp care produce multe confuzii. Mai ales după Cădere, Corpul devine o Realitate Pregnantă cu tendințe de Independență totală față de Suflet. Si aceasta nu ar fi posibil dacă Trupul-Corpul nu ar fi Un Viu Propriu, chiar dacă își trage viață din Suflet. S-a văzut că Sufletul are deja purul său Complex Sufletesc ca Vorbire-Mișcare Triadică de Sine ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă și Spirit Sine, care îi dă Capacitatea de Viu în Sine, care nu rămâne în Sine, ci se Prelungește într-un Miracol Energetic de Corp-Minte.

Mișcările de Suflet au Capacitatea de a Produce faptic o materie Energetică și această triadă în Sine, ca Energie Informativă-Volitivă, ca energie Formativă-Sensibilă și ca Energie Înglobatoare-Masa Fizică, care toate împreună dau Individualitatea Corp-Trup. Noi confundăm Corpul cu Trupul și golum Corpul de orice Urmă de Spirit. Mistica susține că și Corpul este o realitate Mentală, dar nu Spirituală. Noi am insistat mult pe delimitarea clară și netă dintre Realitatea pură de Suflet ca Eu-Duh-Spirit și Realitatea pură de Corp ca Minte-Simțire-Trup Rațional Fizic. Mistica față de Filo-

fie desacralizează total Mintea, deosebind-o de Realitatea Spirituală în Sine.

Mintea-Rațiunile sunt informații nu de Suflet Direct, ci de mișcări de Suflet care deja au avut loc. Mintea Rațiunile nu sunt Limbajul Sufletului, ci o Prelungire de limbaj Pur Sufletesc, ca un Limbaj Ecou al Limbajului deja vorbit de Suflet în Sine ca Vorbire pură de Suflet. Fără această înțelegere Mistica nu este decât o Filosofie Ocultă fără să fie în fond altceva. Mistica nu este o Învățătură Ocultă-Secretă, ci este o Cunoaștere dincolo de Minte-Rațiuni de Corp. Si o astfel de Cunoaștere nu se face prin Minte-Rațiuni, ci prin transcenderea lor în Realitatea de Duh-Spirit ce este Vorbire nu prin Rațiuni cât ar fi ele de Pure, ci prin Vorbire de Eu-Conștiință, Duh-Ființă și Spirit de Sine, care sunt Limbaj în Sine Total și Deplin de alt Mod de Mișcare deosebit de modul de Gândire. Noi, după Cădere, uitând de modul de Vorbire Pur de Suflet, îl confundăm pe acesta cu Modul de Minte Vorbirea în Sine de Corp. Si Corpul este o realitate Vie, dar Un Viu Informațional, nu Un Viu Permanent-Deplin ca Sufletul. Viul de Corp este un Viu Relativ ca Traducere-Proiecție-Prelungire Energetică a Viului Permanent și Egal de Eu-Duh-Spirit. Mișcarea Viului de Suflet nu este o Mișcare Energetică-Informațională, ci o Mișcare de Întreguri-Permanențe care nu dau Fragmente de sine, Bucăți-Rațiuni de Sine, ci se transpun ca Totalități-Deplinuri în diferite Moduri de Transpunere. Rațiunile nu sunt Transpuneri de Proprie Realitate Integrală, ci Proiecții de Informații de Transpuneri moduri. Rațiunea nu dă Chipul Realității de Sine, ci o Informație de Mișcare deja avută în Sine.

Domeniul misticii nu este descoperirea rațiunilor pure, ci Vorbirea dincolo de rațiuni, ca vorbire Directă de Suflet Eu-Duh-Spirit, care aceasta produce ca ecou și o Vorbire în Moduri Raționale. Mistica în sine nu este Limbajul Rațiunilor, ci Limbajul Permanențelor în Sine ca Moduri altfel decât cele Raționale. Trebuie acceptat că este cu adevărat Realitatea de Alte Moduri de Mișcare-Vorbire, decât Modurile Informaționale-Rațiuni. Sufletul este Eu-Conștiință-Pură, ca Alt Mod de sine decât zisa Conștiință de Rațiuni-Minte. Noi Folosim impropriu afirmația că este o Conștiință de Minte-Rațiuni. În fond, Mintea-Rațiunile nu sunt Conștiință de Sine, ci Informații-Proiecții de Conștiință. Rațiunile fără Eu-Conștiință devin principii-Legi Oarbe și Impersonale. Magia Rațiunilor nu este

Partea Misticii pure de Suflet, ci a Misticii de Corp-Minte. De aceea Mistica Isihastă nu va fi înțeleasă dacă nu se face delimitarea clară dintre Mistica Pură de Suflet și Mistica Energetică de Mînte-Corp. Misticile necreștine reduc Mistica doar la Mistica Energetică-Mînte-Corp, amestecând și desacralizând Conștiința de Suflet ca Stări de Mînte-Rațiuni. Mistica Isihastă face o delimitare netă între Stările de Conștiință de Suflet și Stările de Oglindire a Conștiinței de Suflet prin Stări mentale-Informaționale cât ar fi ele de înalte și pure. Menționăm că Mistica Isihastă este Dublă Mistică, ce nu se amestecă, dar se întrepătrund. Una este Mistica de Stare Pură-Directă de Suflet Eu-Duh-Spirit în Sine și alta este Mistica de Stări Mentale Corporale și Chiar Trupești Fizice. Mistica are Complexul ei Propriu.

Mistica de Mînte-Corp este cea mai încurcată, fapt ce produce confuzii și erori dintre cele mai grosolane. Corpul nostru este Un Viu Propriu de Corp, dar nu un Viu prin Sine însuși, ci prin Viul de Suflet. Viul de Corp este Viu doar cât timp este în Legătură cu Viul de Suflet din care își trage Seva de Viață de Corp. Noi nu mai avem Conștiință Viul de Suflet, ci doar informația Proiecție-Prelungirea ca energii-Corp Trezie de Mînte-Rațiuni, dar în fond Viul de Suflet este Prezent, altfel n-ar fi nici Viul de Corp; odată emanat în afara de Mișcările de Suflet, acesta poate subzista un anumit timp Independent de Viul de Suflet. De aici deruta că Viul de Corp ar fi un Viu în Sine, confirmat de Știință ca Viu pur de Materie. Degradările de Viu de Materie însă dovedesc că fără o Legătură cu Viul de Suflet, Viul de Corp-Materie se distrugе.

După Cădere, Compensările de Viu din natură, prin Corp-Materie-Informații, de asemenea, se dovedesc Incomplete, căci Moartea tot vine. Doar Restabilirea Unor Legături Perfecte între Viul de Suflet și Viul de Corp va aduce Stabilitatea Viului de Corp, aşa cum este în Trupul Înviat al Lui Hristos. De aici problemele de bază ale Misticii, ca Restabilire a Chipului Decăzut și apoi ca Mistica-Unire propriu-zisă dintre Creație și Dumnezeu. Căderea Creației Întrerupe Mistica Adevărată, trecând-o prin Ocolișul Căderii.

Ca Mistică Isihastă se atenționează în mod deosebit despre acest Ocoliș al Căderii Uitat și neglijat de celelalte Mistici zise Oculte.

Realitatea Energetică Mînte-Corp nu este o Mașinărie-Robot, căreia i s-a imprimat o Informație-Memorie. Viul Energetic Min-

te-Corp este Un Sistem de Gândire, vrednic de Viul de Eu-Conștiintă al Sufletului, care îl emană. Si Viul de Corp-Minte este Un Viu Integral și Complet ce are Tiparele Modelelor Arhetipale de Suflet, care se traduc faptic în Tipare Raționale, ce sunt Baza Informațională până la Codul Genetic al Sistemului Organic din Creație. Sufletul este Chip de Dumnezeu, are Arhetipurile Modelelor de Suflet Creat Chip de Dumnezeu. Dumnezeu nu Creează Rațiuni de Creație ca Energii Formatoare de Corpuri de Creație, ci Creează Chipuri Suflete-Moduri Create de Modele Arhetipale necreate de Persoană Dumnezeiască. Noi suntem înruditi cu Dumnezeu prin Modelul Chip de Dumnezeu ca Suflet Creat care nu este simpla Proiecție a Modelului Chip de Dumnezeu, ci este o Realitate Vie de Creație Faptică pe Modelul Chip de Dumnezeu. Sufletele de Creație sunt Viuri Create, ca Transpuneri de Moduri de Vorbire a Persoanelor Dumnezeiești, în Moduri Create, nu ca Simple Proiecții-Oglindiri de Arhetipuri Dumnezeiești. Sufletul nostru de Creație, s-a văzut, este Împletirea de Chip de Dumnezeu cu Chip Creat-Creat. Sufletul nu este Proiecția Unui Arhetip Chip de Dumnezeu, ci Transpunerea acestuia într-un Model de Creație Chip Propriu de Creație. Prin Creație Dumnezeu deja face Mistica Unirii Chip de Dumnezeu cu Chipul de Creație, ca Dublă Realtate neamestecată și nedespărțită, întrepătrunsă ca Unitate de Creație. Dumnezeu Creează efectiv niște Arhetipuri de Creație, chiar dacă sunt pe Modelele Sale Necreate. Dumnezeu nu se Proiectează pe Sine în Creație, ci Proiectează Real o Creație, ca Act Creativ în Sine, ce are modelul Său de Creator, dar nu este Simpla Imitare de Sine, ci transpunerea de Sine într-un Model cu adevarat Creat. Creația îl are pe Dumnezeu în Sine ca Model-Chip Deplin dar ca Fond Substanțial-Esență este Creație Pură. Dumnezeu nu se Oglindește în Creație ca Chip, ci se dăruiește ca Transpunere de Dumnezeu în Alt Fel de Model-Chip de Creație. Dar Dumnezeu nu se Omoară-Jerfește pe Sine în Schimbul Realității Creației, ci Dumnezeu se împărătește ca Viu-Beatitudine Unui Altfel de Viu de Creație ce este o dată ca Arhetipul-Modelul Chipului Său și încă o dată Creația Reală a Capacității Sale de a Crea încă o Realitate Egală și Integrală ca Sine, deși este altă-Esență-Substanță, de Creație. Misticile de Sacrificiu Divin în Contul Creației sunt o Confuzie a Restabilirii Căderii Creației. Sacrificiul

Hristic are alt Sens, de asumare Supra-Participare a Perfectiunii la o Imperfectiune provizorie și în Rostul Revenirii la Perfectiune. Dumnezeu Participă la Suferința Creației Căzute nu ca Implicare în Realitatea Imperfectă, ci ca adaus la Absoluta sa Beatitudine, și al Unei Participări Străine de Sine pe care și Creația la Fel și-o Adaugă ca Parazit de Cădere. Deci, Sufletele de Creație nu sunt Proiecții Principiale de Viu Dumnezeiesc care dispar odată ce Dumnezeu și le Retrage, ci sunt Realități Create în modul cel mai Real, care acestea au apoi proprii Proiecții, ca Realitate Energetică de Minte-Corp.

Dumnezeu nu Creează Întâi Corpurile-Materia Energetică, ci Creează Întâi Arhetipurile de Creație, care acestea apoi se desfășoară ca Realități Corporale Energetice, ca Tipare-Rațiuni de moduri Arhetipale. Lumea Fenomenală nu are în Sine Arhetipurile Create pe Modelele Arhetipale Dumnezeiești. Creația ca Lume Fenomenală nu este Însăși Gândirea Lui Dumnezeu, ci Gândirea Creației Chip de Gândire Divină. Dumnezeu nu Creează o Realitate înlănțuită de Sistemul de Gândire Divină, ci Creează o Gândire de Creație care aceasta să gândească Lumea Fenomenelor de Creație. Legile Fenomenelor de Creație nu sunt Legi Directe ale Lui Dumnezeu, ci Legi ale Gândirii de Creație Chip de Dumnezeu. Sunt și Legi Directe ale Lui Dumnezeu, ca Rațiuni Har dar acestea nu se fac Legi de Creație decât după Cădere, când Rațiunile de Creație își adaugă Anti-Rațiunile de Cădere. Trebuie să înțelegem bine Creația. Scriptura ne descrie plastic Creația. Dumnezeu nu Creează Întâi Lumea Exterioară-Energetică-Rațională, ci întâi Creează Arhetipurile de Creație, pe care apoi le desfășoară ca Lume Fenomenală.

„La Început Dumnezeu a făcut Cerurile și Pământul“ (Fac. 1, 1). Cerul și Pământul sunt Arhetipurile de Creație care acestea apoi vor fi desfășurate și ca Lume Fenomenală de Creație. Cerul este Chip Creat pe modelul Arhetipal Necreat Chip de Dumnezeu Însuși. Mistic, Cerul este Chipul de Suflet Chip de Dumnezeu. Pământul este prelungire de Creație-Suflet, ca Tipar Proiecție de Cer-Suflet, ca Realitate Energetică Fenomenală Materială-Corp. Cerul este Sufletul, Pământul este Corpul. Deci, Dumnezeu Creează Aceste Arhetipuri de Creație ca Viuri în Sine de Creație, care acestea apoi se manifestă pe Sine ca Realitate Complexă de Creație. Dar Dumnezeu

nu Creează Un Singur Cer, ci Nenumărare Ceruri. (Scriptura menționează la plural „Ceruri”). Dumnezeu Zice (Creează Arhetipul Viu de Creație) și se Face (Arhetipul Creat ca Viu se desfășoară ca Realitate de Creație). Arhetipul de Cuvânt al Lui Dumnezeu se Concretizează ca Suflet ce Transpună în Sine Limbajul Dumnezeiesc tradus totodată în Limbaj de Creație. Cuvântul este „a zis”, iar „se face”, are dublu sens, că se Creează faptic și Un Nou Cuvânt de Creație, ca Suflet, care acesta se face Manifestare, fiind în Sine Deplin și Total și deja Manifestat. Dumnezeu Creează și Totodată Participă la Creație: „Dumnezeu a Văzut că este Bine“ (Fac. 1, 10). Dumnezeu Creează Noile Cuvinte-Arhetipuri de Creație, care totodată acestea se și manifestă ca Energii-Fenomene, pe care Dumnezeu le confirmă că sunt pe Modelele Sale Proprietăți, ca Bune.

Scriptura ne descrie Actul Pur al Creației, ce diferă de Mișcările de Creație după Creație și mai ales, după Căderea Creației. Creația se naște Totală și Deplină atât ca Suflet cât și ca Energii-Corpuri-Fenomene.

Ce trebuie menționat este faptul dublu al Creației, ca Arhetip-Creat și ca Manifestare de Arhetip Creat. Manifestarea de arhetip Creat nu este Manifestarea Directă de Rațiuni Divine, ci prin Arhetipul Creat.

Dar ca Act al Creației, Dumnezeu Participă totuși Direct atât la Crearea Arhetipului de Creație cât și la Răspunsul Creației ca Viu Arhetipal, ca Manifestare Proprie în Energii Corpuri. Mai ales la Om, Actul Creației este ca Participare Directă atât ca Suflet cât și Corp. Dumnezeu Creează Corpul Omului lângă Plămădeală din Pământ-Natură ca Înrudire, dar îl Creează în Vederea Sufletului-Suflului, pe care Dumnezeu îl Creează ca Arhetip de Creație-Corp. Unii văd o Dublă Creație, Trup și Suflet pe care Dumnezeu le îmbină. Mistica însă o dovedește că Trupul nu este o Creație Separată de Suflet, ci o Creație pe Baza Sufletului care este dinainte avut în vedere. Corpul este Creat pe Modelele Arhetipale de Suflet, nu pe Arhetipurile de Dumnezeu, că ar fi și Corpul atunci Chip de Dumnezeu. Dumnezeu își transpună Modelele Sale Arhetipale în Chipul de Suflet, iar Corpul este Creat în Actul Primordial de Creație, pe Tiparele-Modelele de Suflet Model de Dumnezeu. Dumnezeu Creează o Creație Jumătate Chip al Său ca Suflet și Jumătate Chip al Creației ca Realitate proprie de Creație, altfel

Creația nu ar mai avea nimic Propriu al Său. Trebuie înțeles clar actul Creației. Unii văd Creația doar ca Suflete-Scântei Divine, care apoi își Creează ele ca Devenire-Evoluție Corpul prin Succesiuni de Planuri chiar, de Condiții diferite. Scriptura ne descrie clar o Creație Completă, nu fragmentară sau de jumătate, că Suflete și Corpuri Depline. Deși Dumnezeu Creează ca Sens întâi Modelul de Suflet și pe Baza acestui Model Creează apoi și Corpul Energetic, El Creează Deodată și Sufletul și Corpul. Creația este Completa în același Act Creativ, zice Modelul Suflet și se face Modelul Corp pe baza Cuvântului Suflet zis. Misticile Oculte pornesc de la Suflete Acorporale, care apoi își confectionează Corpuri ca Devenire Evoluție. Scriptura nu admite o Creație de Jumătate, încât Dumnezeu nu așteaptă ca Sufletele ele Însele să-și Confectioneze Corpurile, pe Modelele de Suflet, ci Creează El Însuși Corpurile, dar pe Tiparele de Suflete respective. Si de aici Sensurile Creației ca Realități Chip de Dumnezeu ca Suflete și Realități Energetice Fenomenele Chip de Suflete, Manifestare de Creație nu de Însuși Dumnezeu.

Așa Mistica Legăturii Creației cu Dumnezeu Creatorul este în alt context decât cel Ocult care Vede Lumea Fenomenală ca Manifestarea Lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu prin Creația și a Lumii Fenomenale-Energetice, nu întrupează Suflete în Corpuri, ci Transpun Suflete în Corpuri. Realitatea Fenomenală nu este Transpunerea Gândirii Pure de Dumnezeu, ci Crearea faptică a Unei Gândiri de Creație, care pe aceasta o Transpune apoi ca Manifestare Energetică-Fenomenală. Aici este Măreția Actului de Creație Scripturistică. Dumnezeu nu Creează o materie Moartă pe care o însuflește cu Impulsurile Sale Divine. Dumnezeu Creează Ceva Egal cu Sine și Demn de Sine. Creează o Creație Vie Deplină ca Suflete-Persoane și ca Sisteme de Gândire capabile ele însese de Gândire de Creație. Adâncul puterii de Creație al Lui Dumnezeu este în Crearea Unui Sistem Total de Realitate și Gândire, care va fi Realitatea de Sine și Gândire Proprie. Dumnezeu nu Creează o Mașinărie la care Dumnezeu conduce permanent, ci Creează o realitate Deplină și Vie căreia îi dă Capacitatea să se Conducă Singură. În aceasta constă Atotputernicia Dumnezeiască. Gândirea Lui Dumnezeu trebuie văzută în Viul de Creație, nu în Manifestările Relative ale Viului Creat, ce Sunt Gândirea

Creației. Pentru a înțelege și mai mult vom relata într-un capitol despre Har-Rațiuni Divine.

45.

Noi, după Cădere, ne concentrăm atenția pe Realitatea Energetică Fenomenală, în care căutăm Regăsirea Lumii Permanenteelor ca Bază. Confuzia este că se pornește de la Tiparele Raționale ca origine și nu de la originea Rațiunilor însese ca Suflet în Sine. Căderea produce Dublă Incertitudine și Degradare. O dată ne desparte de Dumnezeu Creatorul și încă o dată ne rupe Propria Realtate de Creație atât ca Limbaj de Suflet cât și ca Limbaj de Corp-Energii, fapt care aduce chiar aşa zisa moarte. Si cel mai mult acest fapt dramatic se concentrează în Realitatea Energetică-Fenomenală-Rațională. Cea mai mare opacitate a Creației față de Perfecțiune și Dumnezeu se fac Mintea-Rațiunile Creației, ce se baricadează într-o Lume Fenomenală Antagonistă și Negativă. Creația are ca Bază pe Dumnezeu fiind Creație și mai mult este totodată Însuși Creatorul Său dar transpus într-un Model și Esență de Creație. De aceea, Fondul de Dumnezeu este tradus în Fondul de Creație, ca Chip corespondent. Dumnezeu se dăruiește Creației total și Creația Răspunde ca Manifestare Proprie la această dăruire. Creația nu este Necesitatea de Manifestare Proprie a Lui Dumnezeu, acesta este deja ca Treime și Har, ci Creația este Dăruirea Manifestării Lui Dumnezeu, care se face ca Răspuns Dăruirea Manifestării de Creație Manifestării Lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie de Vehicolul Creație ca să se manifeste, Dumnezeu având deja Vehicolul Său ca Treime și Har, ci se Supra-Deschide și într-o Creație ce Răspunde printr-o Manifestare Proprie de Creație. De aceea, Dumnezeu Găsește Real Un Răspuns al Creației față de Actul Său Creativ. Această Participare Reciprocă la Transpuneri și Răspunsuri Proprii este Adevarata Relație Dumnezeu-Creație. Dumnezeu se Implică-Transpune Direct în Chipurile de Suflete Create, iar în Realitatea Energetică-Fenomenală se Implică și se Transpun Direct Chipurile de Suflete Create, ca răspuns la Transpunerea Lui Dumnezeu. Sufletul Răspunde Transpunerii Lui Dumnezeu prin Limbajul Pur de Suflet și acest Limbaj de Suflet se Transpune în Lumea Energetică Fenomenală ca Răspuns Pur de Creație. De ar fi fost un Răspuns de Suflet, nu ar fi Un răspuns al Creației în Sine, că Sufletul este El Creat dar este și Model de

Dumnezeu, încât Manifestarea de Prelungire Energetică-Fenomenală este Traducerea Pură a Firii de Creație. De aceea, Creștinismul consideră Corpul Egal cu Sufletul și Creația Întreagă este doar cu Trupul și cu Realitatea Minte-Corp. Hristos nu putea Reprezenta Creația fără Un Corp Înviat-Restabilit, ca Răspuns Total al Creației. Și de aici și Importanța Trăirii Trupești-Mentale în Mistica Isihastă.

Mintea este Eul Corpului după cum Conștiința este Eul Sufletului. Conștiința este Chip de Eu Dumnezeiesc Transpus în Model de Conștiință de Suflet Creat, dar Mintea nu mai este Chip de Eu Dumnezeiesc, ci Chip Pur de Conștiință Pură de Suflet Creat. De aceea, Mintea nu poate Vorbi Direct cu Dumnezeu, doar Sufletul care este Conștiință, poate. Și Dumnezeu are Mintea sa Proprie Divină, care sunt Harul-Rațiunile Divine. De aici Mistica Isihastă ca Mistică Harică de Minte și Mistică Personalistă ca Mistică Directă Sufletească, care sunt nedespărțite, dar și neamestecate, ca Mistică Integrală Suflet-Corp. Mistica de Corp este Chip de Har, ca Unire de Rațiuni de Creație cu Rațiunile de Dumnezeu, iar Mistica de Suflet este ca Unire de Suflet Eu-Duh-Spirit cu Persoanele Înseși Dumnezeiești, care este Culmea Misticii, cum este Nirvana la Indieni. Mistica Isihastă este această Dublă Mistică ce nu se face Separat, ci totodată Întrepătrunse și în mod Egal, Corpul cu Mintea Sa trebuie să se facă Asemănare de Har-Rațiuni Divine, iar Sufletul cu Eul-Conștiința Sa să se facă Asemănare de Persoană Dumnezeiască. Fără această Dublă Realitate, Mistica Isihastă este tot o Mistică Energetică de factură Filosofică-Contemplativă. Isihasmul este Transfigurare de Suflet și Contemplație de Minte-Corp, ce se întrepătrund dar niciodată nu se amestecă. Mai mult, Contemplația de Minte-Corp nu este Mistică Pură Religioasă de Legătură Directă cu Dumnezeu Persoană, ci Mistică de Transpunere de Suflet ca Prelungire-Ecou de Transfigurație de Suflet. De aici confuziile Mistice și amestecul uneori grosolan dintre Mistica Pură de Suflet și o Mistică Magică-Energetică de Corp Pervertit și chiar demonizat. În acest sens, Isihasmul este foarte drastic până la extremism, ca Anti-Magie Energetică. Isihasmul pare la prima vedere Anti-Corporal și Anti-mental chiar: mintea să coboare în Inimă unde să tacă, fiindu-i permis doar Plânsul Pocăintei, în rest îi este interzisă orice mișcare în Gândiri și Rațiuni. Aceasta nu este o Metodă-Tehnică de Trezire a Unei minti mai Înalte Oculte, tre-

cerea de la Profan la Sacru, ci are alt Sens mai adânc, de Întâlnire a Mintii-Corpului cu Sufletul Său în care se regăsește nu ca Minte-Rațiuni, ci ca Eu-Duh-Spirit, Arhetipurile de Minte-Rațiuni. Mintea, întâlnindu-se cu Sufletul în Inimă, face Mistica Proprie de Creație, în care Mintea Contemplă Modelele sale Arhetipale ce se traduc în Rațiuni, își găsește astfel Sufletul Propriu al Mintii, nu găsește pe Dumnezeu Însuși.

De aceea, Buddha ajungând la Iluminare, la Întâlnirea cu Sufletul Propriu, nu Întâlnește pe Dumnezeu, de unde Semi-Ateismul buddhist. Isihasmul știe clar aceasta, de aceea nu pune bază pe Iluminare Întâlnirea Mintii-Corp cu Sufletul Său, ci pe Întâlnirea Directă a Sufletului cu Dumnezeu, fără Intermediul Mintii. Aici este toată Subtilitatea Practicii și Trăirii Isihaste. În Isihasm, Mintea ajunge la Iluminare prin Transfigurarea de Suflet ce se face înainte ca Mistică directă de Suflet. În Misticile Oculte necreștine Iluminative se face întâi Mistica Mintii cu tot Complexul ei de Tehnici și Metode, ca apoi să se ajungă și la Suflet dincolo de Minte.

Aceasta este marea diferență dintre Isihasm și celelalte Mistică. Mai este o Mistică Intermediară Religios-Contemplativă, în care Trăirea directă de Suflet se îmbină cu Trăirea în aceeași măsură cu Mintea, dar această Mistică dacă este făcută de la început va fi un amestec dubios, nici Suflet nici Minte, iar dacă este făcută de un Mistic deja format, se înclină de obicei spre Minte de este un Mental mai desvoltat, sau spre un Sufletism pregnant. Mistica Isihastă Pură este însă o Mistică-Mistică de Transfigurare Hristică, care apoi se Traduce ca Prelungire în Mistica Iluminativă de Minte-Corp. Mintea în Isihasm este Chip de Har-Străluciri, care vede Real și Substanțial Lumina Harică Divină, dar aceasta este rezultatul Întâlnirii și Împărtășirii directe Transfigurative cu Dumnezeu Persoană. Este încă aici o problemă esențială a Creației Căzute, care are nevoie mai întâi de Restabilire Harică, dar aceasta se face tot în Întrepătrundere cu Întâlnirea Directă și Personală Transfigurativă cu Dumnezeu. Transfigurarea se face dincolo de Har. Hristos se transfigurează pe Tabor nu prin Singurul Har, ci prin Esența Sa de Dumnezeu, iar dacă Apostolii văd doar Lumina Orbitoare Harică, nu înseamnă că Transfigurarea este efectul doar al Harului. Isihastul vede Lumina Harică după ce s-a Întâlnit Personal cu Dumnezeu ca Transfigurare-Împărtășire și dacă este mai Con-

știent de Lumina Harică, este datorită încă slăbiciunii sale sufletești. Dar Lumina Harică este Efectul Întâlnirii-Împărtășirii cu Dumnezeu Persoană, nu cu un Dumnezeu Convențional-Principiu-Energetic. Vom descrie Relația Har-Creație într-un capitol aparte.

46.

Par să fie trei Filosofii, una pur Religioasă în care orice Rațiune este de Proveniență Divină, alta pur Științifică în care Rațiunea este a Realității proprii de Creație și cealaltă Mistică în care Rațiunea este Proiecția nu a Gândirii Divine, ci a Eului-Conștiinței Sufletului de Creație, care se traduce în Corpul Energetic Trup ca Intelect. Ca realitate sunt toate valabile, dar nu Complete, încât Metafizica Filosofiei Creștine este și Religioasă și Științifică și Mistică, nu în sensul că le amestecă pe toate, ci le are cu adevărat pe toate, în sine. După Scriptură Cauza-Cauzelor este Persoana Dumnezeu Tatăl. Doar Persoana ca Eu-Conștiință-Subiect în Sine poate fi Cauză-Autodeterminare-Determinare de orice fel. Persoana este Cauza-Cauză în Sine, în care Efectul este Transpunerea Cauzei tot Cauză, ca Moduri diferite și Egale ale Aceleiași Cauze, ca Mișcare-Vorbire-Viul în Sine-Autodeterminare. Transcendentul ca Persoană în Sine este tocmai Absolutul Triadic în Sine și Treime de Persoane în afară de Sine, ca Viul Absolut în Sine. Transcendentul ca Persoană nu mai este Simplul Spirit Absolut, ci este Unul Triadic deja în Sine ca Eu-Duh-Spirit, ce nu sunt Trei Stări de Sine ca Spirit, ci sunt Trei Spirite Proprietăți ca Unic Spirit Persoană. Unul Creștin nu este Unul principiu, ci Unul care deja are în Sine Multiplul Trei, dar nu ca Multiplul de afară ca să fie Trei de Unul. Unul Creștin este Unul Totalitate Triadă în Sine, ca Persoană Unică.

Taina Persoanei este Treimea și Taina Treimei este Persoana. De aceea Dumnezeul Creștin este Persoană și totodată neapărat Treime și nu altceva.

Persoana este Viul și de aceea este Triada în Sine fără să fie Multiplu, ci Unul Absolut Totalitate ce are în Sine pe Multiplu fără să fie Multiplu. Și de aceea, Multiplul Persoanei Absolute este doar Treimea Absolută, nici mai mult nici mai puțin. Multiplul lui Unul Absolut nu poate fi decât ca Egaluri lui Unul, căci nu este manifestarea Lui Unul, ci Transpunerea Lui Unul în Modurile Totalității Unului, care de nu ar fi Triadă ca Totalitate, nici multiplicarea

lui Unul nu ar fi Treime neapărat. Așa Unul ca Persoană Absolută nu poate fi Unul Singur Simplul Spirit Absolut, ci Unul Totalitate Triadă Multiplu în Sine, ca Viu în Sine. Persoana este Spiritul Trinitar în Sine, fără să fie Trei Spirite, ci Un Spirit Persoana Trispirituial Eu-Duh-Spirit, ca Spirit Complet și Deplin, Deplinul cel mai Simplu. Dumnezeul Persoană nu este Simplul Absolut, ci Deplinul Trinitar Absolut. Cel mai Simplu Deplin este Treimea Absolută și cea mai Simplă Totalitate este Trispirituialul Persoană. Filosofile și misticile necreștine neavând Un Dumnezeu Treime nu pot avea nici un Dumnezeu Persoană, ci Unul Spiritual Impersonal, care pentru Metafizica Creștină pare Un Dumnezeu Incomplet și Convențional Prinzipiu. De asemenea, se Confundă Multiplul Transcendentul cu Multiplul de Manifestare Rațiuni-Minte Energetică Fenomenală.

Trebuie delimitat Multiplul de Transcendent Pur și Tritrancient Persoană-Persoană, de Multiplul Pluri-Transcendent ca Manifestare Rațiuni de Limbaj de Tritrancient, Persoană. Dumnezeul Creștin este ca Tritrancient Persoană Unul cu Multiplul Său Egal ca Transcendent de Persoane plus manifestarea Multiplul de Multiplu de Persoane, ca Rațiuni-Energii-Har. Așa, Dumnezeul Creștin este Totalitate Unul, este Deplin Treime și este Manifestare-Har-Rațiuni Necreate Divine, ca Un Dumnezeu Complet, ca Un Transcendent Viu în Deschideri deja făcute și cu Limbaj Total în toate modurile și nuanțele. Așa Creația nu mai este Devenirea Lui Dumnezeu Simplul Absolut în Multiplu și Manifestare de Sine, ci este o Transpunere de Dumnezeu deja Multiplu și Manifestat, ca o Creație Reală de un Nou Dumnezeu, dar în Esență și Mod de Creație-Creație. Egal cu Dumnezeu Creatorul, Înrudit ca Chip-Model, dar nu de Aceeași Esență-Deoființă, ci ca Esențe Deosebite, ce participă însă reciproc Una față de Alta fără amestecare. De aici înțelegerea Misticii pure Creștine Isihaste. Așa între Creație și Dumnezeu nu mai este seaca raportare ci Via Participare prin propriul Viu la Viul Celuilalt, și chiar dacă se deosebesc ca Esențe, tocmai aceasta le dă Reală Participare, altfel ar fi o Imitare-Repetare de Sine. Toată Mistica Isihastă depinde de Definirea Persoanei ca Realitate de Sine și în afară de Sine. Mistica Persoanei este Mistica Isihastă. S-a văzut că Persoana este Trispirit de Sine Eu-Conștiință Cauză-Cauză în Sine, Duh-Ființă

Transpunere-Mod de Cauză în Sine, și Spirit-Sine Mod de Transmitere Cauză în Sine. Persoana este Tri-Cauză de Sine, Egale și deodată ca Totalitate de Sine și nu ca Multiplu de Sine, ca Prefigurare de Multiplu de Sine. Persoana ca Tri-Spirit nu este Treimea de Spirite, ca Treimea de Persoane Dumnezeiești, ci este Unitatea Totalitate Vie de Sine ce are Vorbirea-Gramatica deja a Limbajului Capacității de Treime propriu zisă ca Treime de Persoane. Persoana este Potența Transcendentală a Treimei Transcendentale. Treimea Transcendentală este deja în Totalitatea-Potența Persoanei Totale Absolute Dumnezeu Tatăl. Viul Transcendental este datorat Viului în sine al Persoanei Transcendentale care nu este în sine ca Mișcare Cauză și Efect, ci doar Cauză ce se Transpune tot în Cauze egale și depline, ca Vorbire Integrală de Dăruire Reciprocă, nu de transformare Devenire. Mișcarea între Cauze Pure și Depline este Mișcarea în Sine care ca Transcendent înseamnă Vorbirea Transcendentală. În Transcendent nu este Raportare-Mișcare, ci Vorbire-Comunicare-Deschidere-Transpunere totală atât în Viul Propriu de Persoană cât și în Viul de Persoane Treime. Dar Aceste Cauze-Cauze au și o Prelungire a Mișcării-Vorbirii Cauzei, ce se Traduc faptic în Minte-Rațiuni Har care sunt și Cauze și Efecte Împreună și în egalitate. Așa Dumnezeu ca Persoană Absolută este totodată și Simplul Absolut și Multiplu Absolut ca Treime și Manifestare-Complex Absolut ca Rațiuni-Energii Necreate Har. Creația nu este multiplul și Manifestarea Lui Dumnezeu, ci Transpunerea Deplină a Lui Dumnezeu ca Simplu, ca Multiplu și ca manifestare, toate Traduse în Esență-Substanță și Model de Creație Reală, nu Fantomatică Proiecție, iluzivă. Rațiunile sunt Efecte-Cauză ale Mișcării Cauze-Cauze de Persoană Trispirit, ce au Capacitatea de a Produce Realitatea Energetică Fenomenală de Cauze și Efecte, ca Manifestare de Mișcare de Persoană. Rațiunile sunt Fragmente de Cauze-Cauze. Efectul este întotdeauna Fragment de Cauză și niciodată Cauza Întreagă, Cauza producând mai multe Efecte. De obicei, se confundă Multiplul Cauzei ca Întreg de Cauză, fapt ce este doar în Vorbirea Mișcarea de Trispirit Persoană, cu Multiplurile Efecte de Cauză ale Manifestării Multiplului de Cauză. Manifestările nu sunt Multiplurile Cauzei, ci Multiplurile Multiplului de Cauză. Persoana este Tri-Cauză Permanentă ce nu se face niciodată Efecte în ea însăși, rămânând-Multiplicându-se tot

Cauză. Mișcarea Cauzelor Permanente produc Efectele manifestării Multiple. Persoana Tri-cauză are în Sine Limbajul Cauzelor Cauze, care acestea Mișcându-se Produc Efectele de Manifestare de Mișcare de Cauze, nu ca Efecte de Însăși Cauză. Cauza Permanentă și Deplină în Sine nu are totodată și Efectul, că nu ar mai fi Permanentă, ci Efectul este Prelungire-Ecou Spontan de Cauză. Efectul nu este ca Realitatea în Sine, ci devine Realitatea prin Cauza ce îl produce, încât Efectul este Stabil doar datorită Permanentei Cauzei din care ieșe și în care se absoarbe, fără să se piardă. Aici este Miracolul Rațiunilor Permanente, care fiind Relative și Fragmentare, totuși se mențin ca Realitate aparte de Cauze. Cauza este Vorbire-Mișcarea în Sine, iar Efectul este Vorbirea-Mișcarea Mișcării-Vorbirii de Cauză; ele se înrudesc, se întrepătrund, dar nu se amestecă, nu se confundă.

De aici, Dubla Realitate Mistică de Realități Paralele, ca Suflet Pur și ca Realitate Minte-Corp-Fenomene, fără să se contrazică, fără să se anihileze. Un Sfânt Creștin poate avea concomitent Întâlnirea Sufletească Directă cu Dumnezeu și, totodată, Stare Normală Fenomenală Minte-Rațiuni, ca Dublă Participare deodată, neamestecate și în armonie. Mistica Isihastă nu este astfel o Mistică Pur Contemplativă de Extaz, ci totodată Mistică de Suflet-Vorbire cu Dumnezeu, ce nu mai este Extaz de Minte, ci Altceva, Conștiință de Eu-Duh-Spirit în Transfigurare de Participare Supra-Activă de alt Ordin Transcendental, ca Răspuns la Participarea Lui Dumnezeu Însuși față de Creație. Se confundă chiar și de către unii Creștini Trăirea Mistică, ca Extaz, când în fond, Extazul este o urmare firească a altelui Trăiri de Întâlnire-Vorbire cu Dumnezeu Persoană nu Simplă Uimire Mentală, Informație Supra-Rațională. Buddha, în Extazul Iluminării nu a putut găsi pe Dumnezeu, ci o Nirvana ce Stinge orice Mișcare mentală, ca într-un Neant divin, pe când Misticul Isihast găsește în Extazul Iluminării nu Neantul de Minte, ci Deplinul de Suflet ca Realitate de Suflet, coexistentă cu cea de Minte, ce umple și Extazul-neant de Minte cu Participări de Suflet. Tehnica Isihastă de a opri mintea în loc, nu este Golul de Minte, ci umplerea ei cu cealaltă Realitate de Suflet. Meditația Isihastă nu este în scopul Golului de minte, ci în Scopul Golirii Mintii de Cele de Minte prin Umplerea totodată cu cele de Suflet.

Dacă Mintea Golită nu se umple de cele dincolo de Minte, Extazul Creștin nu mai este Creștin, ci necreștin.

Meditația Isihastă nu este Trezirea Forțelor Oculte de Minte, Rememorarea Unei Subtile Mișcări de Minte, ci Participarea Mintii la Vorbirea Pură de Suflet. Golirea Mintii ca Neant este o Mistică Incompletă de Divin Convențional Impersonal, ce nu are Sens în Mistica Isihastă Creștină. Trezirea Complexului Subtil de Minte apare ca Urmare Firească a Participării Mintii la Cele dincolo de Minte, ale Sufletului. Subtilitatea Meditației Isihaste este aici, ca Golire de Cele de Minte, și Umplere totodată de Cele Dincolo de Minte, nu Neantizarea Mintii în Pretinsul Neant Divin, Nemanifestatul Spirit Absolut zis și Un Dumnezeu Impersonal. Golirea Mintii fără Participarea totală a Mintii la cele dincolo de Minte, nu este Meditație Creștină pură. Mintea nu Participă la cele de Suflet tot ca Minte, aici este a doua Subtilitate, ci se Odihnește-Liniștește în Mișcarea de Suflet. Paradoxal, în Mistica Isihastă, Odihna-Liniștea Mintii se face doar în Mișcarea de Suflet, și nu într-o Golire a Mintii până la Un Neant Total fie el și Divin. Neantul pentru Creștinism este Nostalgia Căderii de a Intra în Odihna Suferinței Căderii, Incapabilă de Tăria Mișcării Transcendentale. Căzutul Obosit și Extenuat, maltratat de Proprii Suferințe, nu mai are Vigoarea Vieții și de aceea visează la un Neant Total, orice Mișcare Înfricoșându-l ca Reîntoarcerea la Suferință. Misticul Creștin nu are Nostalgia Odihnei Totale după Drama Căderii, ci a Vieții Totale peste Cădere și Dincolo de ea.

Dorința de Viață nu mai este Marele Obstacol al Suferinței, ci Depășirea Suferinței în Permanentă Beatitudine Divină. Creația nu mai este Fondul însuși al Suferinței, ci este Participarea la Viață Permanentă dincolo de Suferință, și Anomalia Participării produce Suferința Străină de Viață ca Anti-Viață. Suferința este Marea Iluzie-Ignoranță, iar existența are Viață în Sine, nu Nemîșcare în sine.

O existență în Sine fără Viață în Sine este Incompletă și Convențională. Si noi, Creația, suntem Chip de Dumnezeu Total și Deplin, Chip de Persoană, ca Trispirit Suflet Cauze în Sine și ca Manifestare de Cauze, ca Rațiuni-Corp. De aceea Persoana nu poate fi doar Suflet Pur, ci are și Corp-Energii Rațiuni Manifestate de Mișcări de Suflet. O Persoană Suflet fără Corp este doar pe Jumătate Realitate, doar Cauză în Sine, fără Mișcările Efecte ale Ca-

uzei. Așa corpul nu este Străin de Suflet, ci este Efectul Normal al Mișcării de Suflet. Si Sufletul fiind Trispiritual Tricauză, Efectele Sale Energetice nu pot fi complet Nespirituale. Astfel Esența Corpului nu poate fi fără nici o Urmă de Spirit, și de aceea este Mintea-Rațiunile, care sunt și ele Tri-Efecte, ca Informație-Energie-Masă Fizică. Mintea-Rațiunile nu sunt Eu-Conștiință, ci Informații de Mișcare de Conștiință, sunt Semne-Simboluri de Conștiință, Urme. Sufletul Vede Realitatea și ca Eu-Conștiință și ca Minte-Rațiuni și ca Forme Fizice, toate dintr-o dată, în tot Complexul și totodată toate Modurile-Nuanțele, nu pe rând și în Timp. Mintea-Rațiunile Vede Realitatea ca Fragmente de Conștiință și ca Rațiuni Pure de Minte și ca Stări de Sistem Creier Trup Fizic, în Timp și Desfășurare. Așa zisa Minte Creier de Trup Fizic vede Realitatea prin Proiecții de Minte în Structurări-Forme energetice Condensate. Așa, Noi ca Realitate Integrală ar trebui să avem Trei Vederi deodată, de Suflet-Conștiință Totală, de Minte-Rațiuni Prelungiri de Mișcare de Conștiință și Minte de Creier Trup fizic ca Manifestare de Rațiuni. După Căderea din Rai, Conștiința de Suflet este Refuzată, deși nu se poate anihila, și se face o Concentrare pe Realitatea Energetică de Minte-Rațiuni care se dau drept Conștiință într-o Proiecție amplificată în Sistemele de Rațiuni ca Mecanism Creier Trup Organic Fizic. Dar Mintea Rațiunile nu pot niciodată fi Conștiință Integrală și nici nu au Energie Permanentă de Funcționare, încât este nevoie de o Veșnică Reîncărcare cu Informații de Conștiință, de unde Învățarea ca Repetare și Rememorare a Informațiilor. Sistemul de Rațiuni ca Mecanism Creier Organic și mai mult are nevoie de Reîncărcare atât Informațională cât și Energetică, de unde Învățarea-Rememorarea și mai ales Somnul-Dormitul, ca Reintrare în Originea Sistemului, în Minte-Rațiuni. Ca Realitate în Sine s-a Văzut că este Tripla Mișcare, ca Odihnă-Act-Repaus (Cap. 8), fiecare Mod de Mișcare în Persoană ca și în Prelungirile Energetice, pornind de la Viul în Sine ca Totalitate Odihnă-Conștiință-Mișcare pe Loc, trecând în Mișcare-Comunicare, Oprindu-se într-un Alt Mod de Odihnă, ca Repaus prin care Mișcarea se Reîntoarce la Odihna în Sine Origine.

Pe aceste Arhetipuri sunt și Realitățile Rațiuni-Corp, ca Informație-Memorie în Sine Proiecție de Conștiință de Suflet, ca Manifestare energetică Actul Memoriilor Informaționale și Somnul-Repa-

usul de Creier Trup Fizic ca Rememorare a Informațiilor-Mînte de Conștiință de Suflet. Viul în Sine este între Odihnă și Repaos, iar Mișcarea este Actul Deschiderii acestora și Reîntoarcerii în acestea. De aici Nostalgia Mistică după Odihnă și Repaos, nu ca Anihilare de Mișcare și Viață, ci ca Integrare în Viul Total ce este Mișcare și Viață pe Loc, în Sine Însuși. De aici și Mistica Corpului ce Participă Real la Mistica Sufletului, care este de fapt Transpunerea, dar în alt Mod și Esență Energetică, a Realității de Suflet, care și acesta este Transpunerea de Realitate Dumnezeu. Un Corp fără nici o urmă de Spirit în el nu poate Participa la Mistica Suflet și Dumnezeu. De aici Greșeala mare a Filosofiei Grecești, care scoate din Corp Mintea-Rațiunile amestecându-le cu Spiritul, lăsând Corpul doar o Materie Moartă ce se Însuflețează de Suflet. Mistica Isihastă Creștină nu poate vedea Corpul Creat de către Rațiunile Divine ca Lipsit tocmai de Rațiuni, ci din contră, tocmai ca Chip de Rațiuni. Dumnezeu Creează Dublu și Deodată, ca Act direct de Persoană creând Sufletul Chip de Sine și ca Har-Rațiuni Creând Corpul și Realitatea Energetică-Fenomenală. De aceea Creația este Dublă, Suflet și Corp-Lume Fenomenală, Dumnezeu Creând și ca Persoană și ca Har-Rațiuni divine. Sufletul este Chip de Dumnezeu Persoană, iar Corpul este Chip de Har-Rațiuni. De aici Mistica Isihastă ca Mistică de Suflet-Convorbire cu Dumnezeu Persoană și Mistică de Corp ca Mistică Harică-Convorbire cu Rațiunile-Legile Divine. Mistica de Suflet este Mistica Iubirii, iar Mistica de Corp este Mistica Ascultării și Slujirii Sfintei Harice. Fără această Dublă Mistică Integrală, Isihasmul este Falsificat și transformat într-o Semi-Mistică, ca și Misticile oculte. Mistica Isihastă are și Mistică Ocultă, dar ca Mistică Harică, în Concordanță cu Arhetipul Divin Chipul și Baza Energiilor Creatoare. Creația are Energie Proprietăți de Creație, dar acestea sunt Transpunerea Arhetipurilor de Energie Necreate Harice, pe ale căror Tiparuri se Configurează Energiele de Creație. Mistica Energetică Isihastă este tocmai Unirea Mistică cu Energiele Harice divine, după cum Mistica Isihastă de Suflet este Unirea Mistică cu Dumnezeu Modelul Arhetipal de Suflet. Misticile oculte sunt Misticii de Auto-Mistică, cu referințe Convenționale de Divinitate, dar nu sunt Unirea propriu-zisă cu Dumnezeu Creatorul Arhetipul Creației. Căderea are Dublu efect, ne desparte de Arhetipul Origine Dumnezeu și ne desparte și de

Propriul Arhetip de Creație. De aici Dubla Mistică, de Reunire cu Dumnezeu dar și Reunire cu Noi Înșine cei Fărămitați de Cădere. Așa sunt valabile și importante ambele Misticii. Greșeala ce se face este că se despart cele Două Misticii, când ar trebui să fie neapărat împreună. Așa Misticile Oculte se Opresc doar la Mistica de Proprie Mistică, de Reunire cu Propria Noastră Realitate, confundând pe Dumnezeu cu Adâncul Nostru, care în fond, este doar Arhetip-Chip de Dumnezeu, nu Însuși Dumnezeu.

Mistica Isihastă aspiră la Mistica Integrală, de Unire mistică și cu Dumnezeu Cel Real Personal, nu Cel Simbolic. Așa mistica de Suflet este Mistică de Restabilirea Proprie de Suflet Căzut în Unirea cu Rațiunile Harice Creatoarele Corpului. O Mistică de Suflet fără Un Dumnezeu Personal și o Mistică de Corp fără Rațiunile divine Harice, nu mai este Mistică Isihastă Creștină, ci o Auto-Mistică Ocultă. Nu este de fapt o Contradicție între Auto-Misticile Oculte și Mistica Suflet-Har, ci doar o Despărțire Nenormală. Misticile de Auto-Mistică să accepte și Mistica de Persoană și Har Divin, iar Mistica Suflet-Har să ia în considerare și Auto-Mistica. Si în Isihasm sunt extreme de excludere totală a Auto-Misticiei, dar ca Realitate normală este o Întrepătrundere Egală între amândouă, fără amestecare. Căderea este complicată și este nevoie și de o proprie Refacere, care însă nu se face Lipsită de Conlucrarea cu Dumnezeu-Har. Mysticile Oculte de se vor închiina Harului pot deveni Mistică Reale, altfel rămân Mistică Incomplete și de cele mai multe ori amestecate și dubioase. Reintegrarea în Harul Divin și Religiozitatea Unui Dumnezeu Personal, va Reduce pe Fiul cel Rătăcit la Întâlnirea cu Tatăl Dumnezeu, care va tăia Vițelul cel Gras, ca Ospăț cu Adevarat Mistic de Unire a Creației cu Creatoarul, nu doar Auto-Mistica închisă într-un Egoism Transcendental.

47.

Rațiunile sunt Fragmente de Conștiință. Dar Conștiință nu se poate fragmenta, încât Rațiunile nu sunt Însăși Conștiință ci Prelungiri-Ecou de Mișcări Modalități de Conștiință. Rațiunile nu sunt Limbajul Conștiinței, ci Limbajul de Limbaj de Conștiință, de Traducere în Realitate Energetică. Conștiință are Limbajul său pur de Conștiință, de Eu-Duh-Spirit, care acesta produce ca Prelungire Energetică Limbajul de Rațiuni. Conștiință este Memorie Totală și dintr-o dată, care însă are Miracolul de a fi în moduri nenumărate

tot de memorie Totală, de unde totuși Limbaj în Sine într-o Singură Memorie dar Totală în Sine, ce are deja toate Modurile posibile de memorie fără să fie mai multe Memorii. Conștiința Persoană este însă Tri-Conștiință în Sine fără să fie trei Conștiințe, ci doar o Conștiință Deplină și Vie, în Trei Transpuneri Egale și Totale deodată, încât nu lipsește niciodată Una, ci sunt toate trei Permanente Totodată. Este Taina Mișcării în Sine fără să fie Mișcare în afară, care însă poate fi Mișcare și în afară de Auto-Mișcare. În sine este Tri-Mișcare deodată, dar nu doar ca Un Singur Mod de Mișcare, ci în nenumărate moduri dar tot depline și deodată, încât Tri-Mișcarea este aceeași în nenumărate Deschideri de Sine. Conștiința Absolută Dumnezeu are deja deodată în Sine Toate Modurile de Conștiință Posibile, fără să fie nevoie de Memorii Separate și Depozitate.

Conștiința este originea Memoriei, iar Memoriile sunt Moduri de Conștiință. Așa Conștiința Absolută are deja în Sine Toate Memoriile Posibile deodată fără să fie nevoie de ajutorul Memoriilor. Conștiința nu este Suma Memoriilor, ci este Izvorul Memoriilor. Memoriile sunt moduri de Conștiință, Limbaj direct de Conștiință, sau Moduri Manifestări de Moduri de Conștiință, ca Fragmente de Conștiință, Rațiuni. Așa în Sine Conștiința nu are Ratiuni care sunt fragmente, ci Moduri Depline tot de Conștiință Totală.

Tri-Memoria Tri-Conștiință, nu este Statică, ci Activă în Sine și în afară de Sine, ca Vedere Totală Tridimensională deodată. Conștiința-Persoana-Esența Absolută ca unică Totalitate Tri-Modalitate doar se pot defini, ca Tri-Simplu Absolut. Singularul Simplu este Prințipiu nu Viul și Spiritul Dumnezeu Adevarat. Treimea și Persoana sunt Cheia Descifrării Tainelor. La fel și Sufletul nostru de Creație tot prin Chipul de Persoană se înțelege, ca Chip, de Dumnezeu Trispirit. Creația este Transpunerea Lui Dumnezeu. Treime de aceea și Creația are Fond-Chip de Trispirit și Configurație de Treime de Creație, ca Înger-Natură-Om. Doar așa Creația este cu adevarat Chipul și Asemănarea Lui Dumnezeu, ca Suflet Chip de Persoană și ca Treime de Creații Întregi Înger-Natură-Om. În Creație Chipul de Tatăl ca Eu-Conștiință este Omul, Chipul de Sf. Duh-Ființă este Natura și Chipul de Spirit-Fiul sunt Îngerii. Mai mult, Fiecare Creație are în ea însăși Chip Treimic în Corespondență cu Treimea Dumnezeiască. Așa la noi, Oamenii, Chipul Dublu de Bărbat și Femeie și Copii, sunt Corespondență

cu Arhetipul Treimic. Bărbatul Chipul Tatălui, Femeia Persoana Duh al Tatălui și Copiii Persoanele Spirite-Fii ai Tatălui. Configurația de Treime-Familie nu este doar ca Trup Fizic, este până în Adânc de Suflet. Si Omul este Trichip în Sine ca Suflet-Persoană Chip de Dumnezeu, și este și Treime de Persoane, ca Persoană-Duh-Femeie și Persoană-Spirit-Fi Copii, ca asemănare de Dumnezeu. Aceasta este Asemănarea de Potență în Sine a Omului ca Deplină Creație, urmând Asemănarea de Participare-Răspuns a Creației cu Dumnezeu. Originea Familiei nu este Sexul, ci Treimea Arhetip de Dumnezeu Însuși. Creația este Multiplicarea Chipului de Treime Dumnezeu în Multiple Chipuri de Treimi de Creație, că de aceea este Creație peste Treimea Creatoare. Îngerii au Familia lor Proprie ca așa zisele ierarhii Cerești, Natura la fel are Familia ei, și toate în Familia Treime de Creație Cosmică, și Totul în Unica Familie Dumnezeu-Creație. Mistica astfel este Unirea de Familie Creație-Dumnezeu. Mulți Confundă Mistica după Cădere, cu Mistica Proprie de Creație, de Unire-Revenire în Proprie sau în Cosmică Familie. Adevarata Mistică este Unirea Familiilor de Creație cu Familia Necreată-Creatoare Dumnezeu. Aceasta este diferența dintre Isihasm și celelalte Mistici.

Cristianismul Vine cu Refacerea Familiei Fărâmîțate a Creației, dar nu se oprește aici, cum fac Misticile necreștine, ci merge până la Unirea Familiei de Creație Restabilită, cu Familia Trinității Dumnezeu. Isihasmul nu este Auto-Mistică, ci Supra-Mistică. Ne-norocirea-Drama Căderii ne-a adus Fărâmîțarea și Ruperea Proprietății noastre Familiei, a Trichipului de Persoană și a Treimii de familie Persoane, de unde Răsboiul până la Ucidere, Chipul Căderii. Conflictul Interior și cel Exterior este Marea Problemă a Misticii Proprietății, dar să nu se confundă aceasta cu Mistica-Unirea cu Dumnezeu. De aceea Mistica Isihastă este Dublă Mistică, a Pocăinței ca Restabilire a Misticii Proprietății de Creație Conflictuală-Căzută și a Unirii cu Dumnezeu, Mistica propriu-zisă, care se fac în mod egal și deodată. Auto-Misticile Oculte fac cu adevarat Lux de Proprietății până la Disecarea Forțelor proprii de Creație, până la o Auto-Religie, confundând Miracolul Arhetipal Chip de Dumnezeu, cu Însuși Dumnezeu. Este drept că Noi avem ca Zestre de Creație tot Limbajul Energiilor Divine, dar acestea sunt traducerea în Energie de Creație a Energiilor Creatoare, nu Însăși Ener-

giile Divine, de unde Auto-Divinizarea Forțelor Oculte Proprii. Mistică Isihastă recunoaște aceste Energiile de Creație, dar le raportează la Energiile Divine Harice Arhetipale, ca o conlucrare între Creație și Dumnezeu. Creația fără Dumnezeu este pe Jumătate Realitate de Sine, întrucât Creația de ieșe din Suportul Dumnezeu se vede în Gol și pe Propriu Suport de unde Auto-Mistica Căderii, ce duce la Proprie Fărâmițare-Conflict. Restabilirea Căderii nu se poate face doar prin Propriu Suport, ci prin Mistica Unirea cu Dumnezeu cel Dincolo de propriu suport ca Singura Posibilitate Reală de Restabilire. După Cădere, Creația este Copleșită de Propriile necazuri și propriile plăceri, încât uită de Unirea-Mistica adevarată cu Dumnezeu Creatorul. Viața Creației se Mișcă astfel doar în Cercul Vicios al Propriei Realități de Creație. Adam este Model-Chip de Dumnezeu Transpus în Model-Esență de Creație. Ca suflet este Model-Chip Direct de Dumnezeu, iar ca Trup-Energetic Corp este Chip de Model de Suflet Chip-Model de Dumnezeu. S-a Văzut că Dumnezeu Creează Dublu, ca Act direct de Persoană creând Sufletul Arhetipul de Creație și ca Rațiuni-Har Creând Corpul ca Prelungire de Creație de Suflet, Corpul fiind pe Modelul de Suflet. Așa Corpul este Chipul Pur de Creație, Chip de Suflet de Creație, nu Chip de Dumnezeu ca sufletul. De aceea Dumnezeu Creează pe Eva din Corpul lui Adam, ca Chip de Creație Pură. și Eva este Creată ca și Adam, ca Trup luat nu însă din țărână, ci din Adam, iar ca Suflet este Creată direct de Persoanele Dumneziești. Diferența este că Sufletul lui Adam este Chip de Eu-Conștiință ce dă ca Trup Chip de Bărbat, iar Eva este Suflet chip de Duh-Ființă ce-i dă ca Trup Chip de Femeie. Mai mult, Corpul lui Adam este Chip de model Creat Chip de Dumnezeu, adică în Corespondență cu Chipul de Dumnezeu din Suflet, pe când Corpul Evei este Chip de Chip de Suflet Creat, în Corespondență nu cu Chipul direct de Dumnezeu, ci cu Chipul creat de Suflet. Chipul de Femeie este astfel nu doar la Nivel de Trup-Corp, ci este deosebit și ca Chip de suflet, odată fiind Chip de Duh-Ființă și apoi ca Trup fiind Chipul Sufletului lui Adam nu Chipul lui Dumnezeu.

Eva-Femeia, este Chipul Bărbatului-Omului și Adam-Bărbatul este Chipul Lui Dumnezeu, Transpus ca Om. Asta nu înseamnă că Femeia este Inferioară Bărbatului, ci Egală ca Suflet-Persoană, doar că are Chip de Duh-Ființă, pe când Sufletul de Bărbat are

Chip de Eu-Conștiință, dar ca Suflete Depline Tri-Chip, cu Specificul respectiv de Persoană, Eu sau Duh. De asemenea, ca Trupuri-Corpuri sunt Egali, doar că au Specificul Sensului de Chip de Suflet.

Corpul lui Adam este Prelungirea Chipului de Chip de Dumnezeu din Suflet, iar Corpul Evei este Prelungirea Chipului de Creație, Modelul Creat ce Transpune Chipul Lui Dumnezeu ca Suflet. Așa Chipul Corporal al Evei este Chipul Omului Adamic, pe când Corpul lui Adam-Bărbat este Chipul Lui Dumnezeu făcut Om. Dar Chipul Omului ca Realitate de Creație, este Egal cu Chipul de Dumnezeu Creatorul, căci Îl Transpune Deplin și Total pe Cel de Dumnezeu. De aici, Mistica de Creație în care Eva este Chipul Adevărat al Creației, Frumosul de Creație. Frumosul cel Adevărat Creat de Dumnezeu. În Chipul de Femeie-Mamă este Chipul Creat de Dumnezeu, nu Chipul lui Adam ce este Chip de Dumnezeu deja Existente. Adevăratul Chip Creat nu este Chipul de Adam, ci Chipul Evei-Mamă ce este Egală cu Chipul Tată-Dumnezeu. Adam nu este Egal cu Dumnezeu ca Chip decât prin Unire cu Chipul de Dumnezeu, pe când Eva-Femeia-Mama este Egală Ca Chip în Sine cu Chipul de Tată Dumnezeu. Creația nu Are Tată Propriu, căci Creația nu naște Suflete, ci doar Corpuri-Rațiuni de Creație, Sufletele Fiind Creația Permanentă doar a Lui Dumnezeu. și ca Trupuri-Corpuri Creatia Chip de Mamă nu naște decât prin Unirea cu Chipul Bărbat Corespondent de Chip de Tată. Creația nu se poate naște pe Ea Însăși, ci prin Creator, dar aceasta nu o Inferiorizează ci o face Egală ca Naștere de Creații Chip-Copii de Dumnezeu. Chipul de Creație fără Chipul de Mamă, nu ar avea nici o Valoare în Sine. Toată Măreția Chipului de Creație se Concretizează în Chipul de Mamă. Creația în Sine are doar Chip de Mamă, iar Chipul de Bărbat-Tată este Chipul de dincolo de Creație, Chipul Corespondent de Dumnezeu Creatorul. Bărbatul este Chip de Dumnezeu, iar Femeia-Mamă este Chip de Creație, Egal Lui Dumnezeu. Adam nu este Chip Propriu de Creație, ci prin Eva-Femeie este Creație. Dacă ar fi doar Chip de Bărbat Chip de Dumnezeu, nu ar mai exista Chip de Creație, ci ar fi doar o Imitație de Dumnezeu și nu o Creație în Sine-Transpunere de Dumnezeu. Transpunerea de Dumnezeu în Creație ca Esență de Creație nu este Chipul Adamic, ci Chipul de Eva-Femeie-Mamă.

Adam prin Chipul Său de Om este doar Chip de Dumnezeu Om și de aceea Omul Creație nu este Adam, ci Eva. Adam fără Eva este Un Chip de Om fără să fie nici Dumnezeu Întreg, nici Creație Întreagă. De aceea, Adam este Între Dumnezeu și Femeie, între Mistica Transcedentală și Mistica Feministă de Energie Creație. De aici Mistica de Chip Adamic de Om Întreg Unit doar cu Dumnezeu ca Mistică Pură Transcedentală, și Mistica de Chip Eva de Unire cu Adam-Principiul Masculin de Dumnezeu, nu ca Unire cu Dumnezeu Persoană-Transcendent Direct. Misticile Oculte sunt Mistici de tip Eva-Feministe, ce-și caută Principiu Masculin corespondent de Dumnezeu nu pe Însuși Dumnezeu dincolo și de Eva și de Principiul Masculin.

De aici cele Două Modalități de Mistică, prin Transcendent direct către Dumnezeu Supra-Transcendent, ca Mistică pur Adamică, și prin Creație la Transcendent de Creație, ca Mistică pur Eva. Adam fără Dumnezeu dincolo de El devine un Om Îndrăcit, Chipul Căderii. Adam cu Eva tot fără Dumnezeu devine un Om-Rob al Creației Decăzute.

Eva fără Dumnezeu devine tot Un Om Îndrăcit, iar cu Adam tot fără Dumnezeu devine o Maltratare a Creației, o Ucigașă-Mamă ce-și Mânâncă Propriii Copii. Mistica Adamică nu este să-și caute pe Eva, ci să fie Preoție de a Coborî pe Dumnezeu mai Întâi în Sine și apoi în Eva prin Căsătorie-Copii. Mistica Feministă este de a-și căuta pe Adam Preotul, care îi dă și ei pe Dumnezeu. Mistica Evei este mai complexă decât Mistica Adamică. O femeie are altă configurație Mistică față de un Bărbat. În Femeie se zbat Două Iubiri Egale, de Dumnezeu Creatorul și de Creație-Creație. O Femeie nu se poate Rupe niciodată de Creație, dar are capacitatea miraculoasă de a Aduce Creația ca Prinos lui Dumnezeu ceea ce nu poate face Bărbatul. Bărbatul trece prin Eva, dar nu se oprește în Eva. Oprirea Adamică este doar în Dumnezeu Transcendentul lui Adam. Femeia ia cu Sine Chipul lui Adam chiar în Oprirea în Dumnezeu. Femeia îl forțează pe Adam în Dumnezeu.

Adam îl forțează pe Dumnezeu în Om. Așa Adam este Chip de Preot, iar Eva este Chip de Biserică, ce nu se pot desființa și nici substitui. Adam și Eva și Copiii sunt Treimea de Persoane Om. Omul nu poate fi doar Viu Triadic în Sine, ci și afară de Sine ca și Dumnezeu Creatorul. Bărbatul este Corespondența Tatălui

Dumnezeu, Femeie-Mamă este Corespondența Sf. Duh și Copiii sunt Corespondența Spiritului-Fiului. Fiecare sunt Persoane de Sine Depline și Complete, dar ca Asemănare de Dumnezeu trebuie să fie și Treime de Persoane. Mistica de Unire cu Dumnezeu se face Personal ca Fiecare Persoană Proprie, în Specific Propriu, dar cu repercușiuni de Familie. Așa Familia în Mistica Creștină este de o evaluare Esențială. Familia Fiecăruia este Treimea Fiecăruia fără de care nu este Realitate Totală. Familia este Transcedentală nu doar Corporală-Energetică. Și în Cer Familia Treime a Fiecăruia este nedespărțită și neamestecată, dar nu ca Viată Pământească, ci ca Transcendent în care Sufletul este pe Primul Plan, iar partea Energetică în Plan copleșit de Transcendent. Cădereea ne-a rupt Treimea de Familie, chiar dacă Părinții noștri sunt Străini de Mântuire, sau Părinți Comuni. Așa Maica Domnului este de la Sine Mama Întregii Creații, odată ce Hristos este Mântuitorul Creației. La fel Părinții Sufletești devin Părinți Reali de Renaștere și Mântuire. Așa Familiile se întrepătrund și se Unesc. Așa Originea Transcedentală se prelungeste în Chipul Energetic Rațiuni Corp. Sexul nu este Originea Familiei-Treimii, ci este Manifestarea Rațiunilor de Arhetip de Familie Chip Transcedental. Sufletele nu au Chip de Sex, dar au Chipuri Specifice, care se traduc în Corpuri Specifice Bărbat și Femeie, acestea apoi putând să se manifeste ca sex. Chipul de Suflet Adamic este Chip-Model de Dumnezeu în Chip Model de Creație cu Persoană de Specific Eu-Conștiință. Chipul de Suflet Eva este Chip-Model de Suflet Creat în Model-Chip de Dumnezeu, Chip de Duh de Creație.

Aceste Moduri de Chipuri de Suflet sunt Depline și Egale, dar cu Specific de Participare, ca Limbaj-Mișcare de Transcendent-Viu de Creație.

Așa sunt Deschiderile de Participare sau Diversitatea de Chipuri Create, fără să fie împărțiri pe Niveluri. De aici și Creația în Sine are Propria ei Mistică, ca Limbaj Propriu, ce nu trebuie confundată cu Mistica în Sine de Unire cu Dumnezeu Creatorul. Mistica Isihastă este Mistică Dumnezeiască peste Mistica Proprie de Creație. Misticile Oculte se opresc la Mistica Proprie de Creație, pe care o Sacralizează ca Divin Proiectat în Proprie Realitate de Creație. Mistica Isihastă Desacralizează Auto-Mistica Ocultă Supra-Sacralizând-o în Dumnezeirea Dincolo de Propriul Fond de

Transcendent Creat. Căderea Creației a încurcat Realitățile până la falsificarea Adevăratelor Chipuri, de unde amestecurile și confuziile grosiere. Misticile Oculte ca Auto-Mistici au Obsesia Sexului, pe care îl fac o Mistică Feministă de Auto-Divinizare. Chipul de Femeie ce este Chip-Model de Creație în Model Chip de Dumnezeu, ușor se Auto-Amăgește în Confundarea Propriului Chip cu Însuși Chipul Lui Dumnezeu, de unde Auto-Divinizarea. Chipul de Femeie este Frumosul Creat pe Frumosul Model de Dumnezeu, în cât Chipul de Femeie Despărțit de Frumosul Arhetipal Dumnezeu, devine un frumos de Auto-Amăgire, ca Frumos Propriu în Sine. Chipul de Adam este Frumosul de Dumnezeu pe Model Creat, umbrind Frumosul de Creație, pe când în Chipul Evei Frumosul de Creație umbrește pe Cel de Dumnezeu. Așa Mistica Evei-Femeii este Iubirea de Creație, a Frumosului de Creație Îngenunchiat în Fața Supra-Frumosului de Dumnezeu, iar Mistica Adamică este Iubirea Directă de Dumnezeu ce se revarsă peste Chipul Creat. Așa Mistica Adamică este Mistica Preotească, iar Mistica Evei este Mistica Maicii Domnului-Bisericii în care se săvârșește Mistica Preotească. Sunt cu adevărat Două Tipuri de Mistică și în Isihasm, Isihasmul Adamic Preoțesc și Isihasmul Evei Biserică. Cel Adamic este Chip de Hristos Arhiereu, cel al Evei este Chip de Maica Domnului în care se săvârșește Taina Coborârii Lui Dumnezeu în Creație. Prin Adam Dumnezeu se coboară în Creație, iar prin Eva Creația se ridică la Dumnezeu. Eva Naște pe Dumnezeu Creație, pe când Adam se face Creație Îndumnezeită. Cele Două Chipuri sunt egal de sublime.

Chipul Adamic este de Om Îndumnezeit și Chipul Evei de Dumnezeu umanizat. Chipul Mamei este Chipul de Dumnezeu Făptură. Adam este un Supra-Chip al Mamei, Chip de Dumnezeu Creatorul. Adam este Arhetipul Evei ca Chip de Dumnezeu Transpus în Om, dar Eva este Chipul de Om-Om. Adam este Chipul Deplin doar Unit cu Chipul de Dumnezeu. Eva este Chip Deplin doar Unit cu Chipul Creației Lui Dumnezeu. Eva este și ea Om Persoană ca și Adam, dar îl are de Două Ori pe Om în chipul Său. Firea Evei este Dublă Omenească, ca Fire Proprie și ca Fire Adamică pe care o Prelungește. Adam are Jumătate Fire de Dumnezeu și Jumătate Fire de Adam Creat. Eva este Firea de Creație-Om Integrală, ce trebuie Ridicată la Unirea cu Firea de Dumnezeu.

Așa Firea Dublă Omenească a Evei Coplește Firea de Adam, de unde Obsesia Femeii la Adam cel Profan ca și Obsesia Bărbatului la Femeia Profană.

Căderea Creației se păstrează simbolic în Miturile Ancestrale, nu Creația Însăși, cum susține Simbolismul Mistic Ocult. Adam nu este Androginul Primordial ce se Divide în Bărbat și Femeie. Căderea Polarizează Creația ca Pozitiv-Negativ, Bine-Rău, polarizare care în Starea de Rai nu era. Eva nu este opusul lui Adam, ci transpunerea lui Adam în vederea Treimii-Familiei de Persoane-Om, în Copii. Căderea se facilitează prin Eva, ea devenind simbolul Răului, de unde transpunerea Mitologică, Eva ca Negativul lui Adam. Adam, s-a văzut, este Dublu Chip, de Dumnezeu împărțit cu Chip Creat de Om. Aici Lucrează Căderea. Adam se desparte de Chipul-Model de Dumnezeu și rămâne Androginul Model de Creație, care acesta se Polarizează-Împarte ca Chip Propriu Masculin și ca Chip Fantomă de Iluzie-Cădere ce se suprapune pe Chipul de Eva ce l-a Ispitit în Cădere. Miturile Căderii sunt de Magia-Farmecul Iluziei Căderii ce a încolțit îndeosebi în Eva, trăgând după sine și pe Adam. Așa Farmecul Căderii-Iluziei se Suprapune cu Chipul de Femeie, de unde Fantoma Căderii are Chip de Zână, ce Desparte pe Adam de Transcendent în Golul cu Vis Feminin. Mistica Căderii are Chip de Femeie datorită Asocierii în Memoria Ancestrală a Evei ce dă Mărul Căderii lui Adam. Căderea este prin Brațele Evei-Femeii în Sensul acesta Simbolic și în același timp și Real. Miturile însă Idealizează pe Femeia Crăiasă, ca Soție ce-i dă Bărbatului Compensația Fericirii în locul celei Transcendentale. Făt-Frumos își căută Zâna, ca pe Iluzia după Despărțirea de Dumnezeu, Iluzia Înlocuitoare a Lui Dumnezeu. Mistica Isihastă nu este Obsesia Femeii, fie Ea divinizată ca la Dante, ci este Desacralizarea Magiei Femeii prin Maica Domnului Pururea Fecioară și totuși Mamă a Lui Dumnezeu ce-i ia toată Iluzia Unui Paradis Negativ Lui Dumnezeu. Opus, Maica Domnului nu este Mireasa Lui Dumnezeu ce-l Farmecă pe Dumnezeu cu Dragosteua Feminină, ci este Mama Unui Dumnezeu ce Vine în Creație ca Preot în fața căruia Însăși Mama Îngrenunche și se Închină. Mireasa este Preoteasă Mistică, în care Mirele se lasă în Miracolul ei. Această Mistică este a Căderii. Mistica Isihastă este Mistica Bărbătească, nu de Mire în Magia Miresei, ci de Naștere a Lui Dumnezeu în Mamă ca Sacerdot

Transcendental, în care nu Magia Femeii este Totul, ci Taina Dumnezeirii. Maica Domnului se Desacralizează pe Sine de Tot Auto-Divinul Feminin, și nu se face Mireasă, ci Mamă. Noi numim pe Maica Domnului și Mireasă ca Simbol al Dragostei Lui Dumnezeu pentru Creație, dar Ea este Mamă de Dumnezeu, și Soată și Farmec Propriu pentru Dumnezeu. Mistica Maicăi Domnului este cea mai Pură Mistică a Creației în Sine, după cum Mistica Hristică este cea mai Pură Mistică Adamică. Creația nu este Magia-Farmecul Lui Dumnezeu ce-l umbrește și îl iluzionează pe Însuși Dumnezeu, cum zic Indienii, ci este Transpunerea Lui Dumnezeu ca altă esență de Existență de Creație. Creația este Magie Proprie de Creație, Frumos pe Modelul Frumosului Dumnezeiesc în Coexistență cu Cel Divin. Nu Frumosul de Creație îl Transpune pe Dumnezeu în Creație, căci El este Frumosul Absolut, fără să aibă nevoie de cel de Creație. Creația are Nevoie de Cel Dumnezeiesc.

48.

S-au descris în primele capitole ce sunt Rațiunile-Energiile Divine Har, ca Prelungire de Vorbire Mișcare de Persoană și Treimea de Persoane Dumnezeiești. S-a văzut că Dumnezeu întâi Vorbește ca Tri-Spirit Eu-Conștiință, Duh-Ființă și Spirit-Sine, și Această Vorbire se prelungește ca Rațiuni Tri-Har ca Minte-Voință, Simțire-Manifestare, Rațiune-Forme Energetice. Și noi, Creația ca Stare de Rai am fost pe Același Model Arhetipal Dumnezeiesc, dar după Cădere umbrim Limbajul direct de Tri-Spirit Suflet cu Limbajul de Corp Rațiuni, confundând și amestecând această vorbire cu cea de Suflet. Așa se consideră că Limbajul de Suflet este din Rațiuni, că Spiritul Suflet este de Esență Rațională, ceea ce este greșit căci acestea sunt Semi-Spiritul Corpului. Corpul care este Prelungire de Suflet are Urme de Spirit, de aceea are Rațiuni care însă sunt Informații de Eu-Conștiință de Suflet, nu însă Conștiința și Spiritul în Sine. Rațiunile sunt efectele spontane și naturale ale Esenței de Spirit-Duh-Conștiință de Suflet-Persoană. Sufletul este Întâi Trispirit Vorbire în Sine și apoi ca Prelungire are Limbaj de Rațiuni.

Noi, după Cădere, nu mai vorbim Întâi cu Sufletul și apoi cu Mintea-Corp, ci doar cu Energiile-Rațiuni Informații de Vorbire de Suflet. Noi credem Cunoașterea ca Realitatea făcută Concepte Gândire ce nu este Adevarata Cunoaștere care are Origine în Vorbirea-Memoria de Suflet cu Limbaj de alt Ordin mai Viu decât cel

Conceptual-Simbolic, ca Limbaj Tri-Spirit în care Memoria este Însăși Conștiință ce are însă Capacitatea de Transpunere în Multitudine de Moduri de Conștiință. Rațiunile nu sunt Moduri de Conștiință Totală, ci Frânturi Informaționale de Mișcarea Modurilor de Conștiință.

Modurile de Conștiință nu sunt Concepte Simbolice, ci Vedere Directă de Realitate ca Determinare și Implicare-Participare, dar nu Partjală ca în Rațiuni. În Conștiință de Suflet Subiectul și Obiectul sunt Totuna ca Realitate ce nu se amestecă însă ca în Simbolul de Rațiuni. Conștiința nu este Semn-Sens-Principiu de Realitate, ci Persoană Eu-Duh Ființă și Spirit Sine, Realități Spiritual-Substanțiale Transcendentale. Spiritul nu Cunoaște prin Vehicoul Conceptual Rațiuni, ci prin Sine Însuși Direct ca Vedere-Participare, care apoi aceasta se traduce ca Prelungire în Concepte Rațiuni. Harul-Rațiunile Divine sunt Strălucirea Persoanelor Dumnezeiești, care nu sunt o Energie Moartă, ci tot Un Viu Semi-Spiritual, Concepte Energetice de Persoană Transcendantă, ca Rațiuni Divine. Harul s-ar putea numi Corpul Lui Dumnezeu dar nu un Corp de Carne, ci de Energie Divine. Trupul de Carne este o Traducere în Esență-Substanță de Creație a Rațiunilor Divine. Trupul este un Sistem Organic Energetic pe Baza Unui Sistem Rațional în Sine, ca Model de Creatie traducerea Arhetipului Haric Creator. Pe baza acestei Metafizici Mistice și Creația Lui Dumnezeu se definește în Mod Mistic, ca Învățătură a Practicii Isihaste. Ca Practică este nevoie de o Încadrare Clară a Realităților în Tot Complexul Dumnezeu-Creație. Dumnezeu Creează prin Două Acte deodată neamestecate-întrepătrunse.

Dumnezeu fiind Persoană și Har-Energii, creează astfel o Creație Dublă deodată, Chip corespondent de Persoană ca Suflete și Corp Corespondent de Har-Rațiuni ca Lume Fenomenală Energetică. Dumnezeu nu Creează Două Creații, ci Una Totală și Deplină, dar în Configurație Dublă după Asemănarea Sa. În această Definire Creația este Văzută în alte Perspective și în altă Participare. Căderea Complică toată Creația prin Ruperile Energetice și prin Adaosul Fantomatic al Unei Participări Străine de Creație, ca Imperfecțiune. Imperfecțiunea nu există ca Realitate în Sine, ci ca Înlucuire de Dumnezeu pe care o face Creația Despartindu-se de Dumnezeu, ca o Falsă Compensație. Noi, după Cădere, trebuie să descri-

frăm bine Realitățile, să le deosebim clar. Misticile necreștine au uitat de Cădere, sau o au foarte Vag, încât Pornesc de la Realitatea deja Polarizată Perfect-Imperfect, Permanență-Relativ, considerând Realitatea ca atare, de unde aşa zisa Devenire și Evoluție spre Perfectiune. Este Reală această Devenire, dar ca Efect al Căderii. Creația nu devine în Dumnezeu, ci se restabilește în Dumnezeu după Cădere și apoi participă la Dumnezeu ca Unire-Împărtășire fără amestecare. Unii confundă Participarea cu Perfectiunea și Devenirea, ceea ce nu este adevărat, că Participarea este altceva decât Evoluția, este Trăire și Viată a Perfectiunii deja Perfectă. Creația este Chip Perfect de Dumnezeu, ce are deja ca Dăruire de Creație Toată Perfectiunea, dar trebuie să Participe ca Viu de Creație la Această Perfectiune. Creația este Un Viu Creat Perfect pe Modelul Arhetipal Dumnezeu, și aşa ca Viu de Creație Participă la Perfectiunea de Dumnezeu. Creația nu Evoluează la Viu, la Formare de Viată-Conștiință de Creație, că o are deja ca Dăruire de Creație. Cădereea încurcă lucrurile că ne rupe de Conștiința de Dumnezeu, ne rupe de Propria Conștiință, ne adaugă o Conștiință Falsă de Iluzie Imperfectă, de unde Întreg Complexul de Restabilire-Revenire-Reîntregire, confundate cu un fel de Devenire-Evoluție a Creației. Mistica Metafizicii Creștine deosebește clar Realitatea de Creație aşa cum a ieșit din Mâna Lui Dumnezeu, ce are deja Toată Devenirea și Perfectiunea, și Realitatea după Cădere. Restabilirea Creației să nu fie confundată cu Evoluția Creației ca Realitate în Sine de Creație.

Cădereea este un fel de Involuție a Creației care trebuie să revină la Chipul Inițial. Misticile Oculte consideră Involuția ca o nevoie a Lui Dumnezeu Însuși, de a se manifesta ca diversitate și de a se evidenția ca Realitate Transcendentală. Chiar și unele Teologii văd Creația ca o Necesitate de Manifestare a Lui Dumnezeu. Noi am insistat mult pe aspectul acesta, arătând clar că Dumnezeu are deja Manifestarea Sa Proprie-Pură ca Treime și Har-Energii Divine, iar Creația nu este Manifestarea Lui Dumnezeu, ci o Dublă Deschidere de Dumnezeu peste Manifestare și Necesitate. Creația nu este Însuși Limbajul Lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu se face și Vorbire în Sine, ci este Transpunerea deja a Limbajului Dumnezeiesc ca un Limbaj de Traducere în Esență și Substanță de Creație.

Creația nu este o Creație pe jumătate care trebuie să evolueze la Limbajul Dumnezeiesc, ci este o Creație deja Vie cu Limbaj Deplin de Creație, care învăță să participe cu Propriu Limbaj, la Limbajul Dumnezeiesc. Aici este Mistica de Unire cu Dumnezeu a Creației. Creația nu evoluează ca Formare de Limbaj, ci ca Participare cu Propriu Limbaj la Limbajul Dincolo de Limbajul Propriu. O Creație fără Limbajul său Propriu de Creație, nu poate avea o Mistică-Participare Reală la Cel de Dumnezeu. Cădereea aduce Perturbări de Limbaj cu Adaosuri de Anti-Limbaj de Cădere, de unde Impresia Unei Structuri de Limbaj de Creație. Mistica Isihastă este Descifrarea Limbajului Propriu de Creație față de Cel de Cădere și față de cel de Dumnezeu, ca apoi să se facă Unirea Inter-Limbaj Creație-Dumnezeu. Creația are deja ca Dăruire de Creație Întreg Limbajul de Creație, are Toate Memoriile Modurilor de Conștiință și Tiparelor de Rațiuni de Creație, încât nu mai are ce să se formeze. Cădereea suprapune Limbajurile, încurcă Limbiile la Turnul lui Babel Simbolul Creației Căderii, de unde necesitatea după Cădere a Rememorărilor și a Traducerilor în Limbaje Specificie fiecărui Mod și Formă de Realitate. Copilul lui Adam cel Căzut se naște cu o Minte ce are deja în Sine Toate Memoriile, de unde Ocultismul Karmic al Misticilor Orientale. Dar Copilul este nedumerit în Masa Totală de Memoriile Brute și Amestecate, încât trebuie să fixeze fiecare Memorie în parte, ca să o activeze ca Stare de Conștiință sau de Minte-Rațiuni. Mulți confundă această activare de Memoriile cu formarea de Memoriile sau cu Evoluție la Conștiință.

Individualitatea Realității noastre este pe Baza Memoriilor deja Structurate ca Sisteme, altfel nu am fi Forme de Creație. În Mod Normal noi ar trebui să fim Conștienți de Aceste memoriile de Subconștient și să le Activăm tot Conștienți. Subconștientul în fond nu există, Memoriile fiind Moduri de Conștiință ce nu pot fi Inconștiente în Sine. Subconștientul apare după Cădereea Creației, când Inconștientul de Cădere se Suprapune peste Conștientul în Sine al Conștiinței. Cădereea este o Inventie de Compensare a Realității de Dumnezeu după Despărțirea de Dumnezeu. Așa Inconștientul este o Inventie-Iluzie a Căderii ca Anti-Conștiință. Anti-Conștiința în Sine este tocmai Anihilarea Conștiinței nu o Conștiință de Sens Negativ. Conștiințele de Sens Negativ apar ca Participare a Conștiinței în Sine la Inconștientul Căderii. Magia Căderii este Neantul

Conștiinței-Inconștientul, care acesta se Populează cu Visuri de Conștiință, ca Pătrunderi de Conștiință în Neantul Inconștiință. Această Cădere a Conștiinței în Neantul Inconștiinței produce Modul Negativ de Conștiință, care în fond este o Iluzie de Amestec al Conștiinței cu Inconștientul. Este o adeverată Magie-a Neantului-Inconștiinței pe care o are din plin Diavolul, Inventatorul Căderii. Așa Subconștientul este Capturarea Conștiinței în Pâcla-Farmecul Inconștiinței ca o Prizonerie-Închisoare a Conștiinței, de unde își prelungește doar Informațiile-Trezirile și Strigătele de Maltratare. Ca Mistică aceste Realități trebuie bine definite.

Memoriile Conștiinței nu pot fi niciodată Abstracții, întrucât Ele sunt Permanențe. Modurile de Conștiință ca Memoriile sunt Fiarea Conștiinței ce-i dă Mișcare-Vorbire-Viul în Sine. Memoriile de Ordinul Doi, ca Rațiuni, fiind Prelungiri-Ecou de Memoriile de Conștiință sunt și ele într-un fel Permanente ca Arhetipuri de Rațiuni-Tipare de Moduri de Conștiință de Spirit-Duh. Ca Mistică trebuie înțeles Sensul de Realitate de Conștiință și Rațiuni. Conștiința produce Rațiuni, nu Rațiunile produc Conștiință. Rațiunile dau Informații despre Mișcările Conștiinței, Zisa Conștiință de Minte-Rațiuni este Împroprie, este Trezire de Mișcări de Conștiință, nu de Conștiință Însăși. Memoriile de Rațiuni nu se prefac niciodată în Memoriile de Conștiință; ci se absorb în cele de Conștiință ca în Origine-Izvor. De aici problema Misticiei ca Stări Duble, de Conștiință în Sine și de Stări Mentale ce sunt Informații de Stări de Conștiință. De obicei, se amestecă până la confuzie. Important este ca Tiparele Memoriilor de Rațiuni să-și găsească Modurile de Conștiință Corespondente, altfel Rațiunile rămân în Afara Conștiinței, ca Rațiuni Independente de Conștiința Însăși. După Cădere acest fapt devine frecvent, de unde Realitatea de Rațiuni fără Baza și Modul de Conștiință. Legile Fizice sunt Rațiuni independente de Conștiință, care după Cădere, intră în Lumea Fenomenală dezordonată și relativă tocmai pentru că nu au și Participarea Concomitantă de Conștiință-Eu. Ca Mistică, Stările Mentale de nu-și găsesc Modurile de Conștiință Corespondente, nu se face Legătura Participativă cu Eul-Conștiința de Suflet și nu apare Extazul de Minte, ci Rămâne Meditație Contemplativă de Minte. Așa Mistică Isihastă nu este Contemplație, nici Extaz, ci Stare de Conștiință Pură de Suflet, care se asociază cu Extaz sau Contemplație, dar nu se

amestecă și nici nu se înlocuiesc. Misticile Oculte sunt Mistică de Minte-Rațiuni, care au într-adevăr importanță lor, dar dacă se opresc în Realitate doar de Stări Mentale cât ar fi ele de Înalte și Subtile, nu sunt Realitatea Integrală Mistică, lipsind Stările de Conștiință-Eu de Suflet. Si Isihasmul se folosește de Rațiuni, dar ca Modalitate de Activare a Modurilor de Conștiință de Suflet, ca apoi Rațiunile să rămână pe planul doi și în afară. Relația dintre Conștiință-Eu și Rațiuni trebuie înțeleasă clar în Mistică, altfel se fac amestecuri Grosiere și False. Rațiunile duc spre Conștiință, dar rămân la Ușa Conștiinței, sau se absorb. După Cădere s-a văzut Conștiința despărțindu-se de Conștiința Arhetipală Dumnezeu, cade în Golul-Neantul Inconștiinței unde se închide de Gol ca între Niște Ziduri, între care își uită tot mai mult Identitatea până la Visarea de Adao de o Nouă Conștiință de Cădere. Interesant este că, după Cădere, Rațiunile rămân libere, pe când Conștiința se învăluie tot mai mult în Anti-Conștiințele Căderii și de Subconștientul noilor Memoriilor Fantomatice. De aici Tehnicile Misticilor Oculti, Rațiunile putând face legătura cu Eul-Conștiința Prizonieră în Golul Căderii. Dar aceasta este o Posibilitate Incompletă.

Rațiunile pot activa Viul de Conștiință, dar nu o pot scoate din Închisoarea Căderii-Neantului. De aceea Misticile Oculte sunt Auto-Mistici.

Dar acestea sunt incomplete, și de aceea este nevoie să vină Hristos care să facă ceea ce nu pot Rațiunile de Creație, să scoată și din Golul Căderii Conștiința de Suflet, nu doar să o trezească la Memoria de Conștiință în Sine. Si această Scoatere nu o poate face tot Un Incomplet fie el chiar Sfânt, ci doar Creatorul Dumnezeu Însuși. Așa Hristos ca Fiul Direct și de asemenea Dumnezeu, nu se poate confunda cu nici un alt Mare Spirit Ajutător și Învățător al Mântuirii. Hristos este Unicul și de neînlocuit. Mistică Isihastă este doar Hristică, fără de care nu mai este Isihasm, ci Mistică Obișnuită. Misticile de Rațiuni Sparg Zidul Golului Căderii și Trezesc Conștiința, dar Rațiunile sunt Oarbe, ele nu văd Conștiința, încât fără Eliberarea Conștiinței nici Rațiunile nu capătă vederea Conștiinței.

Iluminarea Extazului de Minte este o Trezire de Conștiință ce se răsfrângă în Minte ca Extaz-Contemplație. De aceea Buddha nu se întâlnește cu Dumnezeu în Iluminarea Sa, ci cu Trezirea Propriei Conștiințe ce nu se Eliberează la Realitate de Sine, ci rămâne

încă Prizonieră. Nirvana este Nostalgia Vederii Propriei Conștiințe în Con vorbire cu Dumnezeu Conștiința Absolută, ca argument că este cu adevărat Conștiință și nu doar Simplă Trezire de Conștiință Fragmentară. În mod normal, noi ar trebui să avem Dublă Stare, de Conștiință de Suflet și de Trezire de Minte-Rațiuni, concomitent, neamestecat și necontradictoriu.

Conștiința este Sufletul și Trezirea de Minte este Corpul. Modurile de Mișcare Conștiinței se traduc de la sine în Rațiunile de Corp, ca Trezire. Corpul la rândul său răspunde în mod propriu ca Mișcări Proprietății de Corp. Dacă Corpul nu răspunde în Model de Rațiuni de Conștiință, acestea nu se mai reîntorc în Conștiință, ci rămân Rațiuni Independente și Contrare. De aici, după Cădere, Contradicția dintre Conștiința de Suflet și Rațiunile de Corp. În mod normal, Rațiunile de Corp trebuie să fie în corespondență cu Modurile de Conștiință de Suflet, reîntorcându-se în Conștiință cu Răspunsul Participativ al Corpului. După Cădere, Rațiunile se autonomează față de Modurile de Conștiință de Suflet, și se fac în Sine Imitația de Conștiință, care însă se consumă pe Sine după un anumit timp, de unde Pierderea și de Rațiuni, până la Dezmembrare de Sistem Energetic, concretizată ca zisa Moarte. Mai mult, Rațiunile se fac Vehicolele Informationale ale Anti-Conștiinței Căderii, Purtătoarele de Memorii False ce se Parazitează și devin Subconștientul de Cădere. De aici Războiul Mintii din Isihasm, cu memoriile Căderii și cu Săgețile Diavolilor prin Intermediul Mintii.

Isihasmul este astfel Mistică Iscusită de Minte, ca Purificare de Memorile Căderii, în Mistică Directă de Suflet de Vorbire Directă cu Dumnezeu prin Hristos.

49.

Până aici s-a încercat o Relatare în mare despre Isihasm în contextul Realității Generale. Fără Definirile și Descifrările Realității, nu se poate Trece la Trăirea Practică Isihastă. Trăire înseamnă Participare. De obicei, se confundă Participarea Vie cu Implicarea în Mișcare. Așa se delimitizează Participarea Vie Conștientă și Ratională de Implicarea Inconștientă în Simpla Mișcare. Noi, de obicei, considerăm Viul ca Participare-Implicare deși Informatională în Sine, totuși fără Conștiință-Eu de Sine. De aici Știința definește Viul ca Sisteme Informationale cu Implicări Simple la Legi și Călătări fizico-Chimice. Știința încă se zbate între delimitarea de Infor-

mație Vie ca Organic și Informație Mecanică Anorganică. Știința are Taina Dublului Aspect Organic-Anorganic nedezlegată. Ce face ca o Informație să fie Vie și alta ne vie?... În fond sunt tot Informație. Taina este Participarea. În Informația Vie este Participare și Răspuns totodată, iar în cea Nevie este doar Implicare. Legile sunt Informații Incomplete, având doar Implicarea nu și Participarea de Propriu Răspuns. De aceea, Legile mai au nevoie de încă ceva să producă Viul, au nevoie de Un Răspuns-Participare. Viul este Întâi Taina Participării Proprietății ce determină Implicarea. Din punct de Vedere Mistic este de Trei Feluri, cel Dumnezeiesc, cel de Suflet Creat și cel de Energii de Creație. Cel Dumnezeiesc este la rândul Său de două feluri, de Persoană Directă de Dumnezeu și Cel de Energii-Rațiuni Har. În Creație Viul de Suflet Creat este Chip Corespondență de Viu de Persoană Dumnezeiască, iar Viul energetic de Corp este Viul Corespondent de Energii Har. Viul Transcendental în Sine este Viul cel mai Simplu ca Mod, dar care are în Sine Tot Complexul Modurilor de Mișcare ale Viului, ca Vorbire-Limbaj Transcendental, ca Transpunere de Propriu Viu în Propriu Viu. De aceea, cea mai simplă și absolută Comunicare este Viul Transcendental Persoană în Treimea Absolută de Persoane, Dumnezeul Treimic.

De aici Arhetipul Viului este Treimea Comunicarea în Sine. Și Știința confirmă că Baza Substanței este o Informație Tripletă, ce se bănuiește ca Însăși Originea Substanței. Așa Arhetipul Treimii este însuși Arhetipul Existenței. Căderea Creației tocmai aici își vâră coada. Neantul-Nimicul Căderii nu poate anihila însă Existența în Sine-Substanță, ci anulează în schimb Viul Substanței pe care-l face mort-Neviu, nu Inexistență. De aici, Neputința Căderii de a Anihila Existența, pe Dumnezeu Existența în Sine (Eu Sunt Cel ce Sunt se definește pe Sine Dumnezeu). Diavolul Inventatorul Căderii este Drama Iluziei Anti-Dumnezeu, Anti-Existență. Diavolul este primul Ateist și Primul Sinucigaș și Inventatorul acestora. Diavolul mai mult vrea să scoată și din Proprie Realitate orice Urmă de Dumnezeu, Orice Arhetip Corespondent de Arhetip Chip de Dumnezeu, nu doar Refuzul Persoanei Dumnezeiești. De aici Îndrăcirea Îngerilor Căzuți, ca o Mutilare a Configurației de Înger Chip de Dumnezeu în Chip Anti-Chip. Diavolul își Transformă toate Arhetipurile de Înger în Anti-Arhetipuri de unde Deveni-

rea în Demon Chip Anti-Chip. Așa transformarea Căderii nu o face Simpla Despărțire de Dumnezeu, ci și Adăugirea de Anti-Arhetipuri de Cădere. Polarizarea în Bine și Rău după Cădere este aici, nu în Simplul Antagonism dintre Creație și Dumnezeu. Creația Despărțindu-se de Dumnezeu, încă îl are pe Dumnezeu în Configurație Proprie, de unde Prelungirea în Proprie Realitate a Omorârii Lui Dumnezeu, care se face prin Omorârea-Distrugerea Propriilor Arhetipuri de Creație Corespondente Arhetipurilor de Dumnezeu. De aici și Viul de Creație despărțindu-se de Viul Dumnezeu, se face totodată Anti-Viu Propriu, prin Anti-Mișcări Anti-Vii. Materia Moartă este Chipul de Anti-Viu Energetic. Sufletul Inconștient-Întunecat este Chipul de Anti-Viu de Suflet. După Cădere, Viul de Suflet este Semi-Viu ce se prelungescă în Corp ca Semi-Organic, de unde Reziduurile de Materie Moartă și Fragilitatea Organica predispusă la Moarte. Căderea ne transpună în Pregnantă Realitate Energetică, de unde Viața noastră Biologică de Viu-Energetic. Acest Viu Energetic îl trăim noi în Toată Drama Căderii. Viul Energetic este Inerție de Mișcarea Viului de Suflet. Mișcările de Suflet au Miracolul de a produce o Sub-Substanță Vibratorie, ce este tocmai Substanța Energetică. Substanța de Suflet este Viul Chip de Dumnezeu, iar Sub-Substanța Energetică de Corp este Informația Vibratorie a Mișcărilor de Suflet, nu a însăși Substanței directe de Suflet. Așa sunt net diferite, dar în Legătură de Mișcare. Mișcările de Suflet au Miracolul de a emana real o Sub-Substanță, ce se traduce ca Realitate Energetică-Informațională. Nu Substanța de Suflet se Mișcă prin Vibrațiile Sub-Substanței Energetice, ci fiecare are Mișcarea Sa Proprie. Substanța de Suflet nu se Mișcă prin Vibrații, ci prin Mișcări totale de întreg Sufletul deodată și în Moduri Diferite de Mișcări Depline. Odată cu Mișcarea de Suflet se emană ca Manifestare de Mișcare și Informația Energetică. De aici, Legătura dintre Viul de Suflet și Viul Energetic de Corp. Viul de Suflet este Viul de Persoană-Spirit-Duh-Eu, iar Viul Energetic este Viul de Substanță, Informații-Rațiuni de Mișcări de Viu de Suflet. După Cădere se întrerupe legătura dintre Viul de Suflet și Viul Energetic de Corp, care rămânând în afară se consumă până la Moarte. Așa Moartea nu este mișcarea dintre Substanța Organica și Anorganică, ci este legătura dintre Viul de Suflet și Viul Derivație de Corp Energii. Viul Energetic nu este un Viu în

Sine, ci ca Prelungire de Viu de Suflet, care rupându-se de cel de Suflet, trece în Anorganic. Într-un fel asemănător este Despărțirea Viului de Suflet de Viul de Dumnezeu, care ieșind din Suportul Viului Dumnezeiesc, rămâne doar ca Viu Propriu, de unde Semi-Viul Sufletului Căzut, ca Suflet Întunecat și Semi-Conștient.

După Cădere, Sufletul Despărțit de Viul Dumnezeiesc nu mai are Conștiința Viului de Dumnezeu, ci Semi-Conștiința Proprietății Viu, ce este fără lumina Dumnezeiască. Sufletul este Împletire de Model de Viu Dumnezeiesc cu Model Creat de Viu de Creație, Chip de Dumnezeu tradus în Chip de Creație. Căderea refuză Chipul de Dumnezeu și așa Chipul de Creație de la sine se întunează că devenind Semi-Conștient.

Viul de Creație doar în Mediul Viului de Dumnezeu Crește și se menține. Așa și Viul Energetic Organic doar în Mediul Viului de Suflet trăiește, altfel trece în Anorganic. De aici, marea Importanță din Practica Isihastă a Unirii în primul rând cu Viul Dumnezeu, ca posibilitate în sine a restabilirii Viului de Creație Decăzut. De aceea Isihasmul este, în primul rând, Rugăciune Transcendentală și pe al doilea Plan Meditație Transcendentală. Celealte Mistici încearcă o restabilire a Viului Energetic prin Unirea cu Semi-Viul de Suflet, care dă Unele Rezultate, dar nu ca restabilire în sine. Mistică Isihastă apelează la Restabilirea Totală pe care o face Fiul Lui Dumnezeu Hristos. De aceea Centrul Trăirii Isihaste este Mistica Hristică, ce face Unirea cu Viul Dumnezeu, pierdută în urma Păcatului. Și această Unire dă Sufletului Deplinul Viu ce se răsfrângă apoi în Restabilirea Viului Organic și Mental. Restabilirile pe care le fac unele Practici Psiho-Terapeutice și Naturiste au valoarea lor, dar rămân Restabiliri Incomplete și de jumătate. Tendințele de a pune bază doar pe Viul Organic de Creație fără Religiosul Viu Dumnezeiesc, sunt o desacralizare cu mari Pierderi de Restabilire. Isihasmul nu Exclude Viul Propriu de Creație, dar îl vede Mistic în Legătură directă cu Viul Dumnezeiesc, ca Izvor de Viu. Metoda Isihastă de aceea este în primul rând Rugăciune, ca Legătură cu Viul Dumnezeu, prin acesta apoi făcându-se celealte. O Mistică de Proprie Realitate fie ea Miraculoasă, este ca o Proprie Restabilire, care în condiții de Cădere nu mai are capacitatea deplină. Așa Isihasmul apelează Direct la Sursa Viului Dumnezeu, ca Siguranță. „Aici Manuscrisul se întrerupe iarăși... Multe ștersături. Cuvinte disparate... Se continuă cu „Iscusința Trăirii Isihaste“.

ISCUSINȚA TRĂIRII ISIHASTE

ÎN LOC DE PREFATĂ INIȚIEREA LUI ZAMOLXE

Poem mistic

Zamolxe (în port Dac, în Piramidă):

– Soarele Daciei m-a născut
 Și am fost trimis în Egipt
 Cu o mână de pământ în sân
 Ca icoană
 A ființei mele de adânc.
Aici în Piramidă
 Ceva în mine s-a Schimbat,
 S-a rupt în două
 Icoana străbună.
 Mintea din cap
 Și Soarele din piept
 Se războiesc împreună.

(Intră marele Preot.)

Marele Preot
 - Ce ai în sân?...
 Cum ai îndrăznit
 Să aduci aici
 Soarele păgân?

(către slujitorii):

Scoateți-i Inima din piept!...
(slujitorii se reped la Zamolxe și
 îi scot Inima însângerată)
 Nu te speria

*Mintea îți va fi Inima nouă.
Inima ta de pământ
Nu putea trăi în Piramidă.
Pământul are nevoie de Soare
Și aici Soarele este Mintea.*

Zamolxe (speriat și revoltat):

– M-ați Orbit.
*De acum voi vedea doar în mine,
Chiar și pe Dumnezeu
Îl voi face adâncul meu
Și n-am să-L mai văd
Niciodată la față...*

Marele Preot:

– Dumnezeu nu se vede la față,
Trebuie să-L gândești
Cum și El te gândește.

Zamolxe:

– Dar eu vreau să-l văd,
Doar gândirea este abstracție oarbă.

Marele Preot:

– Ochii lui Dumnezeu și-ați tăi
Sunt Mintea.

Zamolxe:

– Voi nu știți ce sunt
Ochii de țărână
În care soarele răsare
Și Mintea tace?

Marele Preot:

– Soarele umbrește Mintea.
Noi în Piramidă
Vedem în întuneric.

Zamolxe:

– Prin Soare eu vedeam
Pe Dumnezeu la față.

Marele Preot:

– Inima și Soarele
Nu pot fi aici în Piramidă.
Așa le-ai pierdut.

Zamolxe:

– O, inima mea!
Icoană de Lut
În care se odihnea
Și Soarele și Mintea...

Marele Preot:

– Noi nu știm magia Icoanei,
Ci a Idolului
Cu lumina din lăuntru.

Zamolxe:

– Vreau Inima de țărână înapoi
Ca să Văd și Soarele.
Mintea fără Soarele Inimii
E ca o Peșteră fără Cer.

Marele Preot:

– Degeaba,
Ți s-a smuls Inima din piept
Și cu ea Soarele.
De acum Mintea îți va fi
Singura vedere.

Zamolxe:

– Mă voi reîntoarce
În pământul meu Dac
Și din țărâna lui
Voi recăpăta Inima și Soarele.

(Zamolxe exasperat):

– O, magul meu,
M-ai trimis în Egipt
Să-mi pierd Inima
Și să Orbesc,
Să Văd Soarele fărâmîțat
În stelele de noapte...

*Plângeti orbite goale
Secate de Soare,
Geme piept de nisip
În deșert și dogoare...*

(Zamolxe Orb se sprijină de perete)

II

Zamolxe (în întunericul Piramidei)
– Orb, fără Icoană la piept
Visez răsărituri de Soare,
Las corpul amorțit
Și cu Mintea
Umblu pe unde vreau.
Și totuși
Mintea îmi este goală de ceva
Mi-e goală de Soare...
Mintea mea
E un deșert de nisip
Cu mii de raze moarte...
Mintea mi-e goală de Duh,
De acel verde al Minții...

(Cu tristețe adâncă)
Aud șoapta chemării
Bătrânutui meu Mag!...
Cum mă voi întoarce ca Orb,
Cum voi călăuzi
Neamul meu spre Soare?...
Îmi curg lacrimi
Din Ochii seci...

(hotărât)
Și totuși
Mă voi reîntoarce,
Să pot lua o mână de țărână
Să-mi umplu golul din piept,
Să reîntâlnesc
Pe bătrânul meu Mag,
Să-mi dea chiar fiind Orb
Tainicul Cuvânt.

(Și ieșe din Piramidă, pornind la drum, spre Dacia)

III

(Zamolxe ajuns în Dacia este recunoscut)
– Zamolxe! ai venit?...
Buciumați din coarne de bouri
Să se audă,
S-a întors Zamolxe!...
Zamolxe, Zamolxe, Zamolxe!...

(ecouri și buciume, vuiet de multime)

– Zamolxe, ce Ochi ai!...
– Flămânci de Soare.
– Câtă adâncime,
– Dar câtă dogoare.
– Câtă limpezime,
– Dar câtă arsură.
– Cât de puternici,
– Dar cât de-n genunchiați.
– Cât de blânci,
– Dar cât de mult au plâns.
– Cât de văzători,
– Care-au fost și orbi.
– Zamolxe, de mult
Bătrânul Mag te-așteaptă.

– Și eu cât doresc
Să îi cad la piept...
Am fost Orb frate,
Pământul de aici
Mi-a redat vederea.
Dar încă nu Văd
Decât pe jumătate.
– Dar, Zamolxe, ai
Cei mai puternici Ochi.
– Soarele în două
Este rupt de ei.

(ecouri, vuiet de multime)

IV

(de departe se vede o Peșteră. Zamolxe de-abia urcă printre stâncile împădurite).

Zamolxe:

– Bătrânul Mag m-așteaptă

Cu barba de Albine

Jucăușe-n Soare.

Mă va recunoaște?...

– Fiule, hai vino!

Ziua și noaptea

Ne'ncetă te chem.

– O, Părinte!

Inima ta mare

Doar ea m-a adus.

– Plămada de Dac

Ți-a fost scăparea.

Tărâna aceasta are

În ea Soarele.

Prin Soare se uită Dumnezeu

Și pământul prin Soare îl vede.

Zamolxe, ai schimbat Soarele

Cu Zeii Egiptului?

Zeii sunt stele

În noaptea fără Soare.

Noi, Dacii, nu avem Zei

Avem doar Icoana

Soarelui și a pământului

Prin care vorbim cu Dumnezeu.

Îngerul căzut a schimbat

Soarele cu Mintea

Și s-a făcut Marele Orb...

El se dă drept Dumnezeu

Celor Fără Soare în Inimi

Și creează un Soare de Vis

În golul Inimii pierdute.

Inima noastră este pământ

Unită cu Soarele

Într-o singură Icoană.

Oare, tu, Zamolxe,

Ai înțeles Taina

Soarelui Întrupat

În pământul Inimii?...

De aceea noi murim

Luând pământ în mâini,

Să trăim în Soare.

Zamolxe, te-am trimis în Egipt

Unde Dumnezeu este Mintea,

Ca să înveți

Că Mintea fără Soare nu are Duh...

În Egipt tîi s-a scos Inima

Și ai Orbit.

Ai visat cu Mintea

Lumină fără Soare.

Dar ai descoperit, Zamolxe,

Taina pământului

Care întrupează pe Dumnezeu

O dată cu Soarele?...

Te-am trimis în Egipt

Să unești Mintea cu Inima,

pământul cu Soarele,

Într-o singură Icoană.

Taina Vieții este

Lupta dintre Minte și Inimă,

Dintre Soare și Întuneric.

Această luptă a fost inventată

De Îngerul Căzut,

Cel care avea Soarele în piept

Ochi de Dumnezeu,

Care a Orbit

Scoțându-și Inima,

Devenind Marele Orb.

El a inventat

Mintea și gândirea

Doar cu Amintirea,

*Cu Vis de Stele
 Praj de Cer căzut,
 Picături de sânge
 Din Soarele rupt.
 Zamolxe, te-am trimis în Egipt
 Cum am fost trimis și eu,
 Ca să te bați cu Marele Orb.
 El și-a furat Inima
 Și te-a Orbit.
 Adormit în Sarcofag
 Ai Visat Scânteii de Soare,
 Amintiri fantome
 Fără intrupare,
 Minte și gândire
 În nisipuri goale.
 Ai înțeles Taina Unirii...
 Dintre Soare și Pământ?...
 Dacă nu, te-ai fi întors Orb.
 Ai înțeles cum să nu întuneci
 Soarele cu Mintea?...
 Să nu înlocuiesti
 Cerul de Sus
 Cu cel răsturnat, fără Soare?...
 Pământul intrupează
 Soarele-n Verdeață
 Și Inima-n Icoană
 A Soarelui Viață.
 Inima este
 Răsărit de Soare
 Întrupare în lut.
 Cine Orbește pământul
 Și îi oprește Inima?...
 Este Mintea care se dă drept Soare,
 Tăioasă arzătoare.
 Îngerul Căzut
 Ochii și-a pierdut
 Când a încercat
 Să se facă Soare.*

*Nisipul nu mai este pământ
 Soare întrupat,
 Este propriul pământ
 De Soare secat.
 Așa Mintea fără Soarele
 Dincolo de ea,
 Este doar un Soare
 De vis și de gând.
 Și tu din Egipt
 Ca un Prometeu
 Ai adus Focul de Minte,
 Dar în acest pământ
 Este prea multă verdeață
 Și Mintea se absoarbe
 Toată de Soare.
 Că Taina Focului de Minte
 Trebuie mai întâi
 Să o scalzi în Soare,
 De unde să coboare
 Nedistrugătoare
 Ca Ape și Izvoare.
 Prometeu n-a știut
 Să ia o bucată de pământ
 Să o moaie în Soare
 Și aşa să coboare Focul Sfânt.*

(Magul întinde mâinile)
 – Și acum Zamolxe
 Să treci prin ultima probă...
 Deschide Ochii mari
 Și privește-n Soare,
 Spune-mi ce Vezi...

(Zamolxe ezitând)
 – N-am să Orbesc din Nou?...
 – Privește-l lung și-adânc.
 Spune-mi ce Vezi...

(Zamolxe ridică ochii spre Soare cu retinere)
 – Văd Lumea-n Soare!...

– Ce caută acolo?
 – Din pieptul Lui răsare.
 – Și ce este Lumea?
 – Este Verdeața Lui.
 – Și ce este Verdeața?
 – Soare întrupat
Care se face totodată pământ.
 – Și atât?
 – Nu mai pot să spun...
Cineva-mi Vorbește
Îl văd și la față...
Ochiul Lui se-așază
Chiar în pieptul meu
În Inima mea.
Am în mine doi Ochi,
Se privesc și-si vorbesc.
Unul este El
Celălalt sunt eu,
Soare și Pământ
Într-o Icoană.
Ochii din piept
Se prelungesc în sus,
Cel de pământ ca Minte
Celălalt ca Soare...
Ochiul lui de Minte
Nu vede Soarele
Decât prin Ochiul Lui...
Ce străfulgerare,
Nu mai pot privi,
Scoate-mă din Soare.

 – Scaldă-te Zamolxe,
În Soare cât mai mult,
Este nașterea ta din Soare
Moaiete în Soare
Și aşa să cobori
Focul cel Sfânt
Ca Verdeață fără să ardă.

(Magul îmbrățișează pe Zamolxe)
 – *L-ai văzut pe Dumnezeu!...*
Fiul meu, te las pe pământ
Si eu mă duc în Soare.
Pământul cu Soarele
Vor vorbi mereu
Și noi la fel.

(Zamolxe în exaltare)
 – *Iar văd Soarele*
Întreg ca înainte!...
Văd cu amândoi Ochii
Și cu cel din piept.
Ochiul din frunte
Dat de Egipt
Făcuse din Soare
Un nisip de Stele,
Cu lumini ascunse,
Scânteie de gândire
Fără Soarele întreg.
Bunul meu Mag,
A trebuit acum,
Să mă arunci în Soare,
Să mă întâlnesc
Cu Cel dincolo de el,
Să îmi dea Vederea întreagă.
Doar acum Văd cu adevărat!

(Magul vesel și mulțumit)
 – *Zamolxe, fiul meu,*
Îți atârn la piept
Și Ochiul Inimii mele,
Prin care vom vorbi și aici
Și dincolo de Soare.
Cu Ochiul acesta de Mag
Îți atârn toți Ochii
Acestui Pământ,
Totul ca într-o Icoană.
Zamolxe, dacă din Egipt
Ai venit cu Focul Minții

Ca Prometeu,
 Acum primește Icoana-Inimă
 În care Soarele și Pământul
 Sunt în Unirea
 Peste Mintea de-afară.
 Nu ca Zeu,
 Ci împletire de viață.
 De aceea în acest pământ
 Să nu faceți cult de idoli,
 Să aveți doar Icoana
 Întrupării de Soare.
 Zamolxe, numele tău
 În limba noastră înseamnă
 Orbul care iarăși vede.
 Părinții tăi când te-au născut
 Te-au crezut mult timp orb
 Și aşa ți-a rămas numele.
 Zamolxe.
 Și iată ce minunat,
 Că astăzi când te-ai născut din Soare
 Ai primit numele cel Tainic
 Tot Za-Mol-Xe,
 Cel de trei ori Văzător.
 Aceasta este Numele
 De Taină al Magilor acestui pământ.
 Tuturor Magilor ce-ți vor urma
 Să le dai Acest Nume Sfânt,
 Soare de Cer întrupat în lut.
 De astăzi Za-Mol-Xe tu ești Magul
 Cerească întâlnire,
 Nu Idol de Minte,
 Ci Icoană de Inimă.
 Prin Ochiul tău din piept
 Vei preface totul în verdeată,
 Prin Inima ta
 Va trece și Dumnezeu
 Văzut la Față.

(îl îmbrățișează ca de despărțire)

– Zamolxe, fiul meu,
 Dă-mi o mână de pământ
 Să mă duc cu ea în Soare...

(o străfulgerare în care Magul dispare. Zamolxe buimăcit)
 – Ți-a rămas așternutul de iarbă
 Pe care îl mângâi
 O dată cu Soarele...
 Maguleeeeeee!...

(ecouri, străfulgerări)

Ghelasie Gheorghe,
 1991 martie

50.

Memoriile unui Isihast se continuă cu „Iscusința Trăirii Isihaste”. Din punct de vedere creștin se face delimitarea netă dintre Realitatea de creație pură de Rai și realitatea după cădere. După căderea din Rai memoriile adevărate se umbresc, se suprapun, se falsifică, se amestecă. Ca Isihasm se evidențiază Dihotomia Suflet-Corp, limbaj de Suflet și Limbaj energetic. Mistica Isihastă pune problema de Suflet în raport cu cea de Rațiuni Corp. În fond, nu sunt două Teologii, Mistica fiind tot Teologie, dar în altă transpunere. Noi căutăm legătura dintre limbajul mistic de Suflet și cel de Minte-Corp. De aici cheia misticii creștine, Dihotomismul Suflet-Corp. Ca Isihasm noi desacralizăm Rațiunea și o facem Informatica energetică de Corp, scoțând din Spirit Mentalul obișnuit. Pentru filosofia greacă aceasta este un sacrilegiu, Rațiunea fiind considerată dovedă Spiritului. Grecii golesc corpul de orice urmă de Minte, reducându-l la simpla Materie ce are Viață prin Minte. Pentru greci nu este Dihotomia Suflet-Corp, ci Dualitatea Spirit și Materie. Mistica Isihastă s-a văzut că nu se poate încadra în acest fel de realitate. În primul rând nu poate admite ca Rațiunile ce sunt fragmente de Conștiință să facă parte din Spirit-Suflet, întrucât se bagă Imperfecțiunea în Perfectiunea Absolută. Apoi nu poate goli Corpul total de orice urmă de minte-rațiuni, practica dovedind că și Corpul are Matca sa energetică.

Așa noi ne întorcem la origini, identificând Chipul de Suflet în corespondență cu Chipul de Persoană Dumnezeu, mai presus de Rațiuni, ca Esență Triadică Eu-Duh-Spirit, în care Limbajul și Mișcarea sunt în moduri de Întreguri, nu de fragmente Rațiuni. Așa Rațiunile sunt identificate ca fiind în corespondență cu Energiile Harice Rațiunile Divine. Rațiunile sunt Informații de Mișcare de Spirit, nu Limbaj direct de Spirit. Sf. Părinti filocalici când vorbesc de Rațiuni au în vedere acest sens de prelungire de Spirit-Suflet. Noi, aici, ca Isihasm punem problema și în contextul general de mistică. Mistica de fapt lărgește orizontul teologiei. Ca filosofie greacă, Materie este considerată Anti-Spirit. Ca Isihasm, Trăirea nu este Spiritualizarea materiei, ci altceva mai mult. Noi nu facem aici filosofie și nici teologie, căutăm o descifrare a Realității. Realitatea nu este Polarizarea pozitiv și negativ, Spirit și Materie.

Din punct de vedere creștin Realitatea este o Transpunere Dublă ca Spirit-Suflet și Corp-Energi, după cum și Dumnezeu este ca Persoană Duh și Energii Har. Materie este Energie în creație. Harul nu este negativul Persoanei Lui Dumnezeu, fiind Energie necreată. La fel Materie nu este negativul Sufletului creat, ci Prelungirea mișcării lui. Cădere aduce polarizarea-negativizarea. Aici este cheia metafizicii creștine. Doar creștinismul face din Corp co-partener Sufletului, ceea ce pentru greci este o nebunie și pentru ceilalți ceva de neînțeles. Harul Energiile necreate sunt strălucirea Persoanelor Dumnezeiești, nu străine, dar de altă Esență, ca Energie Semi-Spirituale, de unde Harul este tocmai Rațiunile Divine.

La fel și în creație, realitatea energetică este strălucirea în afară a Sufletului, ca realitate Semi-Suflet, tocmai Corpul ce are Mintea sa de Corp. În filosofia creștină nu există Materie Simplă, ci numai Materie Organizată Corp. Cădere face ruptura dintre Materie simplă și Organizarea ei: Corp.

Materia este în esență Rațiuni-Informații care în condensare dau Substanța Materiei. După căderea din Rai apar confuziile, uitându-se de Suflet, iar Corpul își compensează Sufletul cu Mintea sa proprie, partea organică lăsând-o Corp. Mistica Isihastă nu poate accepta o astfel de realitate incompletă și doar pe plan energetic. Mistica Isihastă este o Realitate dincolo de Rațiuni, o Convergere Transcendentală pură. După cădere, configurația realității este descompletată de Conștiința Chipului Lui Dumnezeu, rămnând doar Chipul propriu de creație peste care se adaugă chipul decăzut, parazitar, ca o compensație a Chipului de Dumnezeu. Mai mult, se face o amplificare pe planul energetic-Corp, care umbrește Sufletul, înlocuind Sufletul cu Mintea-Rațiunile de Corp. Sufletul se uită, iar Corpul se împarte el în pretins Suflet ca Minte și Corp.

Isihasmul trebuie să descifreze aceste erori ale căderii. Filocalia vorbește de Mintea Sufletului ca altceva decât Mintea Corpului Păcătos. Isihasmul este o Mistică Dihotomică nu Dualistă, de realități egale și coexistente în comunicare și înrudire, nu mecanism forțat de spiritualizarea Corpului. Isihasmul nu este Auto-Spirituualizarea Corpului cu vag sens Transcendental, ci Unitate Suflet-Corp în Unirea de creație cu Dumnezeu.

51.

Ca practică Isihastă, trebuie o definire clară a celor două părți de realitate, Suflet și Corp. Sufletul este Model creat pe Arhetipul de Persoană Dumnezeiască, de unde Chipul de Dumnezeu al Sufletului. Mai mult: Sufletul este Chip Trinitar fără să fie trei Suflete, ci Un Suflet Deplin, Monadă Triadică Eu-Duh-Spirit, Conștiință-Ființă-Sine, ca Trei Permanențe ce fac un Suflet Viu, care în Corp se prelungesc în corespondență ca Minte-Simțire-Organe, ca o realitate totală, Cap-Trunchi-Membre, Rădăcină-Tulpină-Ramuri. Sufletul și Corpul nu sunt simple realități substanțiale, Spirit și Materie, ci sunt Viuri: Sufletul ca Entitate Spirituală, iar Corpul ca organism.

În Suflet este un limbaj de Suflet și în Corp la fel. Sufletul ca Viu în sine nu se oprește doar în sine, ci se prelungesc peste sine ca Miracol Energetic, de unde Corpul iese din Mișcările Sufletului, ca Informații-Ecou de Mișcare de Suflet, de unde Corpul este tocmai Mentalul. Sufletul are mai mult decât Minte, are Eu-Conștiința totală, pe când Mintea Corp este o Energie Informațională de Bucăți de Conștiință, de Rațiuni. Sufletul are alt Limbaj dincolo de minte-Rațiuni.

Dar Rațiunile, odată ieșite din Suflet, pot fi un timp independente de Conștiința Sufletului, de unde părerea că Mintea este un fel de Conștiință. Corpul fără Conștiința de Suflet este doar un Mecanism cu Legi de funcționare. Căderea dovedește aceasta, prin despărțirea Sufletului de Corp, ce face dezintegrarea funcțiilor Corpului. Mistica a descoperit înrudirea dintre Spirit și Materie, ce este un fel de Semi-Spirit. Mai mult, Mintea este esența Materiei, ce în condensare dă Materia.

Mistica susține că între Spirit și Materie nu este Antagonism, ci prelungire și corespondență, dar în planuri diferite. Sufletul este Eu-Conștiință în sine, cu stări pure de Conștiință, care apoi se prelungesc în afară ca Rațiuni Energetice Corp. După Cădere, Sufletul se umbrește și rămâne aparent doar realitatea Minte-Corp, care și aceasta se rupe în Minte și Substanță moartă materială. De aici Mistica după cădere, ca încercare de a reface unitatea Minte-Ogane Corp. Știința confirmă că Materia este o Substanță mecanică în sine cu Legi fizice și chimice, cu un fel de Rațiuni mecanice. Ce este Organicul atunci?...

Viața este tocmai Unirea dintre Viul Sufletului cu Mecanicul Materiei. Mecanicul, deși este Minte în sine, nu are Viață. Viața este Unirea cu Sufletul ce este însăși Viață. Rațiunile mecanice fără Viul Transcendental al Sufletului sunt Legi Oarbe. Viul energetic este comunicarea dintre Spirit și Materie. Celula Vie este asocierea dintre Atomii morți cu Viul de Suflet ce este de altă esență. Fără Viul de Suflet atomii materiei au mișcările lor, dar nu au acel Organic Miraculos al Vieții. Unitatea „Suflet” este Eul-Conștiința, iar Unitatea „Corp” este mintea. De aici, Mistica dintre Suflet și Corp este Mistica dintre Eul Suflet și Mintea realității Corporale.

Filocalia vorbește de o Minte Transcendentală, ce este tocmai întrepătrunderea dintre Eul de Suflet cu Mintea de Corp ce Transcendentalizează Mintea cu Viul de Suflet. Sistemul filosofic grec amestecă Spiritul cu Rațiunile în acest Ideal de Unitate Spirit-Mintă, dar se uită că totuși niciodată nu se pot amesteca, chiar dacă se întrepătrund.

Noi, ca Mistici Isihastă, le delimităm, fără să le despărțim însă, ca să descifrăm confuziile apărute din cauza căderii din Chipul de Rai. Isihasmul este deschiderea celor două realități Suflet și Corp în Idealul Unirii Mistice cu Dumnezeu Creatorul. În Isihasm misticul nu se luptă cu Materie, ci cu Rațiunile decăzute ale Corpului păcătos. Misticul Isihast, după ce biruiește Rațiunile Materiei decăzute, ajunge la Pace cu Corpul, până la Sfîntirea Corpului ca să părăsească la Sfîntenia Sufletului. Căderea aduce Contrarierea dintre Conștiința de Suflet și Rațiunile de Corp.

Isihasmul tinde la restabilirea armoniei ancestrale.

Sufletul ca realitate este baza, din el ieșind prelungirea energetică a Corpului. Sufletul este o Existență Deplină cu tot complexul de Viață, dar pe plan pur Sufletesc dincolo de modurile energetice Corp. Sufletul are deja toate Memoriile realității, tot Limbajul de Suflet. Misticile necreștine văd Sufletul ca pe o Realitate nedefinită, mai mult ca pe un principiu Spiritual în sine, ce are nevoie de Manifestarea energetică să capete Limbaj de Viață și mișcare.

Din punct de vedere creștin, Sufletul este o realitate deplină bine definită ce are deja în sine Viață și Limbaj datorită configurației Triadice a Sufletului ce este Eu-Duh-Spirit, Conștiință-Ființă-Sine, nu o Singularitate Spirit, mai mult Principiu decât Entitate Vie. O Entitate Singulară fie ea chiar Vie, nu poate avea mișcare în sine,

că nu are ce mișca și față de cine se mișcă. Dar un Suflet Trinitar în sine, dar ca un Singur Suflet, poate avea mișcare în sine, fiind o mișcare între Părțile sale de Suflet, ca un Limbaj pur de Suflet. De aceea Sufletul Creștin este Chip de Persoană ca și Dumnezeu, ca Monadă Triadică cu Deplinătatea de viață și mișcară. Mistica Isihastă fără Chipul de Suflet Persoană cu Limbaj și mișcare în sine, nu mai este o Mistică proprie și specific Creștină. Așa Sufletul nu are nevoie de Corp ca să-și formeze Limbaj și mișcare, ci Limbajul de Suflet se prelungește ca manifestare de Corp. De aici Mistica Isihastă ca Restabilire a Sufletului Păcătos, ca adevărata Restabilire și a Corpului Păcătos.

Ca Isihasm Realitatea este Limbaj de Suflet în prelungire cu Limbaj de Corp și în Unitatea lor apoi Unirea cu Dumnezeu Limbajul Transcendental în sine. Corpul nu este Materia goală în care Spiritul își construiește lumea fenomenală, ci este Transpunere de Limbaj de Suflet ca Miracol Energetic de Corp. Corpul are Capacitate de Limbaj propriu prin Rațiunile sale mecanice, în înrudire cu cel de Suflet, de unde comunicarea reciprocă.

Corpul nu este necesitatea Sufletului, ci Strălucirea Sufletului, după cum Harul-Energiile-necreate-Divine sunt Strălucirea Persoanelor Dumnezeiești. După cădere, această Strălucire se rupe și se face Materie moartă, în creație. După cădere se uită de Limbajul de Suflet, de unde nevoia de Rememorarea lui. Isihasmul este tocmai Mistica Rememorării Limbajului uitat. Greșeala este că se caută în Rațiunile Corpului. Majoritatea Misticilor necreștine cred că Subtilizarea Memorilor de Minte sunt memorile de Suflet. Mistica Isihastă sare peste Minte, căutând Originea Limbajului Pur în Hristos, Cuvântul direct al Lui Dumnezeu. În Rai, înainte de cădere, era un Limbaj Universal, ce întrunea și pe cel de Suflet și pe cel de Corp. Turnul lui Babel este Simbolul Ruperii Limbajului Universal. Vine Hristos, Cuvântul Lui Dumnezeu, și readuce Limbajul Uitat. După cădere noi am rămas doar cu Limbajul Senzual grosier și cu cel Mental. Filosofia crede că Limbajul Mental este chiar cel de Spirit. Mistica susține că limbajul pur de Suflet este dincolo de cel Mental. Să nu se confundă Viul Mistic cu simplu Sentimentalism, care și acesta este tot al Corpului. Viul Mistic este Duh-Ființă care se prelungește apoi în Sentimentalismul energetic Corp. Sufletul, s-a văzut, este Monada Triadică Eu-Conștiință,

căpăta Cunoaștere în Spirit, ci este desfășurarea în afară a Cunoașterii lăuntrice de Suflet. Mistica este Reintrarea în acest Limbaj deja existent prin care să se participe la Con vorbirea cu Dumnezeu Creatorul. Misticile necreștine neavând Taina Treimii de Spirit nu admit Persoana și nici nu pot defini Persoana. Taina Persoanei este Treimea și Persoana este Taina Treimii.

La fel Sufletul în Isihasm este Taina Persoanei și a Treimii, fără de care nu se înțelege specificul isihast. Noi avem ca Zestre de la Dumnezeu toată Cunoașterea prin realitatea de Suflet Persoană, încât noi nu Evoluăm-Devenim la Cunoaștere, ci Creștem în Răspuns și Participare la Cunoașterea deja existentă, ca întrepătrunderea de Cunoaștere cu nenumăratele Moduri de Cunoaștere ca Transpunere a Cunoașterii în nenumărate forme ale Creației. Creația nu este Formarea Cunoașterii de Dumnezeu, ci Transpunere a Cunoașterii Dumnezeiești Depline în altă Modalitate, cea de Creație. Noi nu suntem Devenire în Conștiință, ci Participare de Conștiințe la nenumăratele Moduri de Conștiință ale Vieții Transcendentale.

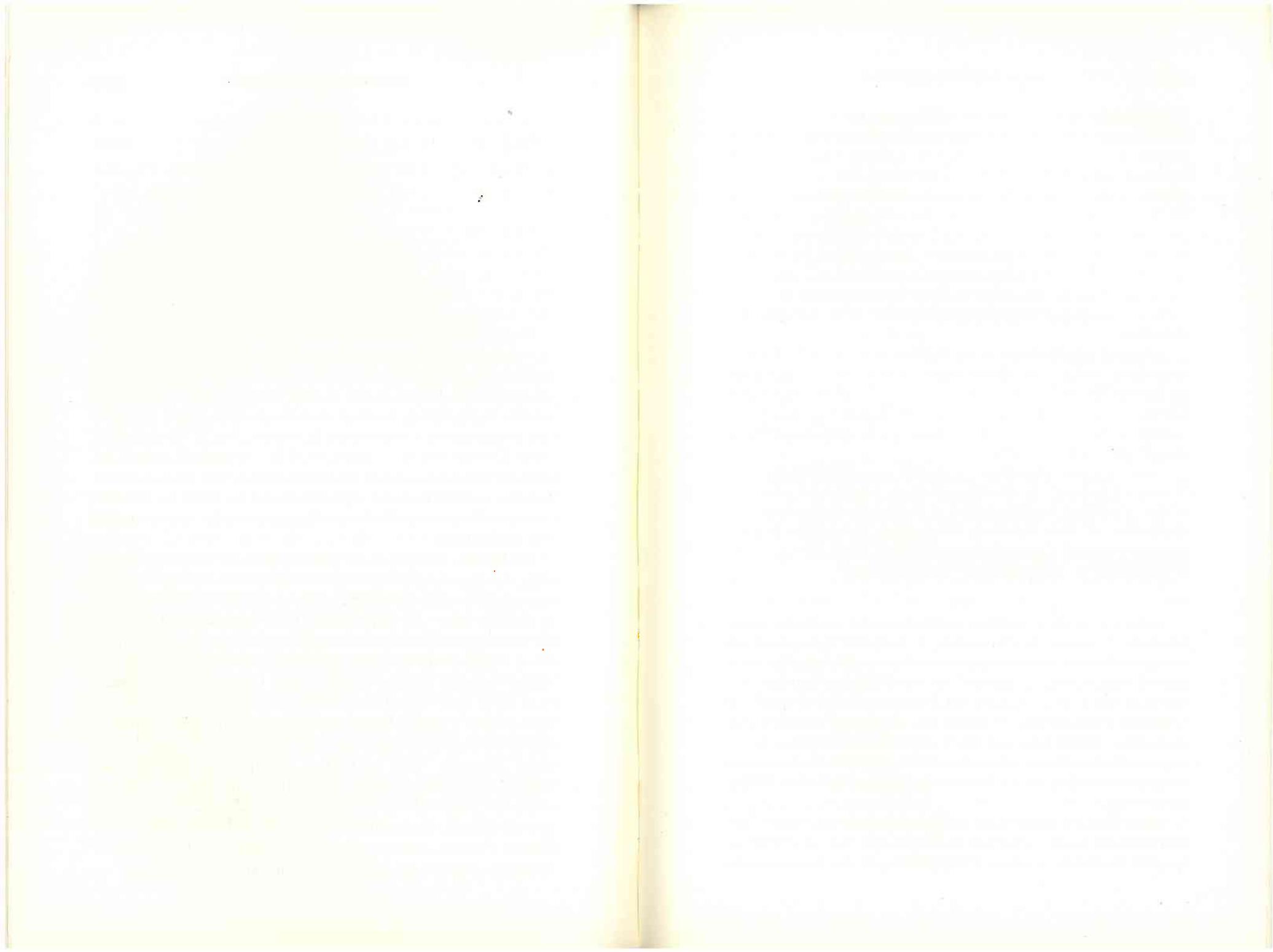
Căderea din Perfectiunea de rai ne-a întunecat Conștiința de Suflet și aşa trebuie să facem Ocolișul Căderii de Revenire la Conștiința de Suflet ce nouă ni se pare devenire-evoluție. Cunoașterea nu înseamnă simpla acumulare de memorii de Conștiință, ci Participarea Conștiinței noastre deja existentă la realitatea totală ca Întrepătrundere-Unire cu Dumnezeu însuși. Cunoașterea în sens creștin este Deschiderea Conștiinței ca Iubire-Dăruire, nu ca închidere în propriul Spirit. Mistica Isihastă nu este Monolog Transcendental, ci Dialog Transcendental. Dialogul implică Conștiințe Coexistente care nu se absorb unele în altele, ci se Transfigurează reciproc. Eul-Conștiința nu este Suma Memorilor, ci producerea memorilor. Conștiința este Arhetipul Memoriei. Memorile sunt moduri de mișcare ale Conștiinței, care rămâne totdeauna totală și prezentă. Noi după cădere nu mai avem starea de Conștiință totală și deplină, ci doar Memorii de mișcare de Conștiință. Mintea de Corp este Informație de memorii de Conștiință. După cădere, mai trăim din Memorii și vagi amintiri ale realității, de unde Semi-Conștiința noastră.

52.

Realitatea este transpusă în dublu aspect și esență, ca Realitatea Spirituală și ca realitate fenomenală energetică de forme corporale. Și fiecare au limbajul lor propriu. În mod normal aceste limbaje nu sunt separate și contrare, ci într-un limbaj Integral de întrepătrundere reciprocă. Limbajul energetic de Minte ar fi Transcendentat de Suflet și Limbajul de Suflet ar fi întrerupt de minte. Căderea le separă până la rupere și izolare. Așa Mistica este Refacerea acestei Integralități primordiale, nu doar un simplu instrument de Cunoaștere, cum e considerată.

Noi de obicei separăm modurile de cunoaștere, pe cel filozofic ca metafizică și raționamente, pe cel mistic ca miracol și pe cel științific ca dovezi sensibile. Noi considerăm Mistica Isihastă înglobarea acestora în Unitatea care în mod normal trebuie să fie. Noi suntem Unități Integrale chiar dacă avem configurație multiplă. Este o tendință de a reduce totul la Esențe până la Principii Abs tracte, Esența crezând-o Unitatea realității, de unde părerea că totul poate fi redus la numere și formule matematice. Mistica nu are Unitatea realității în aceste abstractizări-esențe, ci Forme definite. Cine este Permanența Realității? Esența abstractă sau Forma Vie déjà sistematizată?

Ca Mistică, Sufletul este o Formă Spirituală Vie, nu o Esență vagă, mai ales ca Isihasm, în care Sufletul este o Monadă Triadică în sine ca o Entitate-formă spirituală net definită. Căderea ne rupe de Suflet și facem din Corp-Minte Înlucioare de Suflet, iar Corpul îl readucem la materie. Și ca să deosebim Materia de Esența sa Minte, facem din Minte Esența Materiei, și dincolo de Materie. Ca Mistică nu există Materie simplă, ci doar Organizată ca individualitate Corp. Așa Permanența Materiei nu este în fond Mintea, ci Forma Corp. Căderea aduce distrugerea Permanenței Corpului. Hristos restabilind căderea, reface în Corpul Înviat tocmai Permanența Materiei. Noi, ca mistică, susținem că Forma este Esența-Permanența Realității, nu Abstractizarea până la Schema tic și Legi. Scheletul este simbolul Morții, încât abstractizarea este semnul Căderii. Abstractizarea despărțită de Formă, este efectul Căderii. Păcat că Mistica operează cu abstractizări. De aceea noi, în Isihasm, insistăm pe delimitarea Sufletului de Mintea Corp.

Așa Idolul este Anti-Icoana, nu Icoana forma-chipul. Noi, creația, suntem forme-chipuri de creație, pe care dacă le îndumnezeim, le facem Idoli. Dacă le sfîntim, le facem Icoane, ca Unire cu Dumnezeu nu transformare în Dumnezeu. Noi, în Isihasm, insistăm pe înțelegerea că Forma este Esența-Permanența realității. Un Spirit abstract este doar Subiect din afara realității, ca un spectator, nu ca un Participant. Spiritul Formă-Suflet Viu este Subiect și Obiect și spectator și participator. Esența Trăirii Isihaste aici este. Noi suntem Forme Permanente Vii ca Suflet și Corp, ca Subiect Persoană ce Participăm cu Viața-Trăirea proprie la viața și Trăirea celorlalte Forme, participăm chiar la Trăirea și Viața Dumnezeiască.

Isihasmul este Participare, nu abstractizare, iubire nu Auto-Interiorizare. Viul nu este abstractizare interiorizare, ci Participare ca Formă Vie în Dăruire și exteriorizare de Viață. Viața prin Dăruire nu se consumă, ci miraculos se Multiplică, se face ne-sfârșită. Viața prin interiorizare – egoism – se anihilază până la singularizare și abstractizare.

Isihasmul este, paradoxal, o mistică nu a Interiorizării, ci a Scoaterii Interiorului în Dăruire exterioară. Căderea ne aduce ruperea în bucăți și această rupere nu se pare nouă o exteriorizare-pierdere, de unde nevoia de Interiorizare, de revenire la întregul nostru pierdut. Dar odată ajunși la întreg, Viața Întregului este Dăruirea-Iubirea, scoaterea interiorului la exterior.

53.

Sufletul este forma realității spirituale ce are ca esență modelul-chipul Arhetipul de Dumnezeu. Corpul este forma realității energetice-fenomenele, ce are ca esență Informațiile rațiunile mecanice. Și întrepătrunderea Suflet-Corp este Conștiința Transcendantă integrală, la care aspiră mistică. După cădere, noi ne limităm la realitatea Individualității Corp ce are complexul mental-senzitiv-organic. Forma Corpului este Individualitatea Organică ce are în sine informațiile mentale ca esență, are sensibilitate ca senzație și sistematizare Organică. Căderea rupe Forma Integrală a Corpului în bucăți.

După Cădere, creația intră în Războiul împotriva Formei-Permanenței adevărate. Corpurile se fărâmițează, formele naturii se fac praf în explozii cosmice, Omul moare. De aici lumea noastră

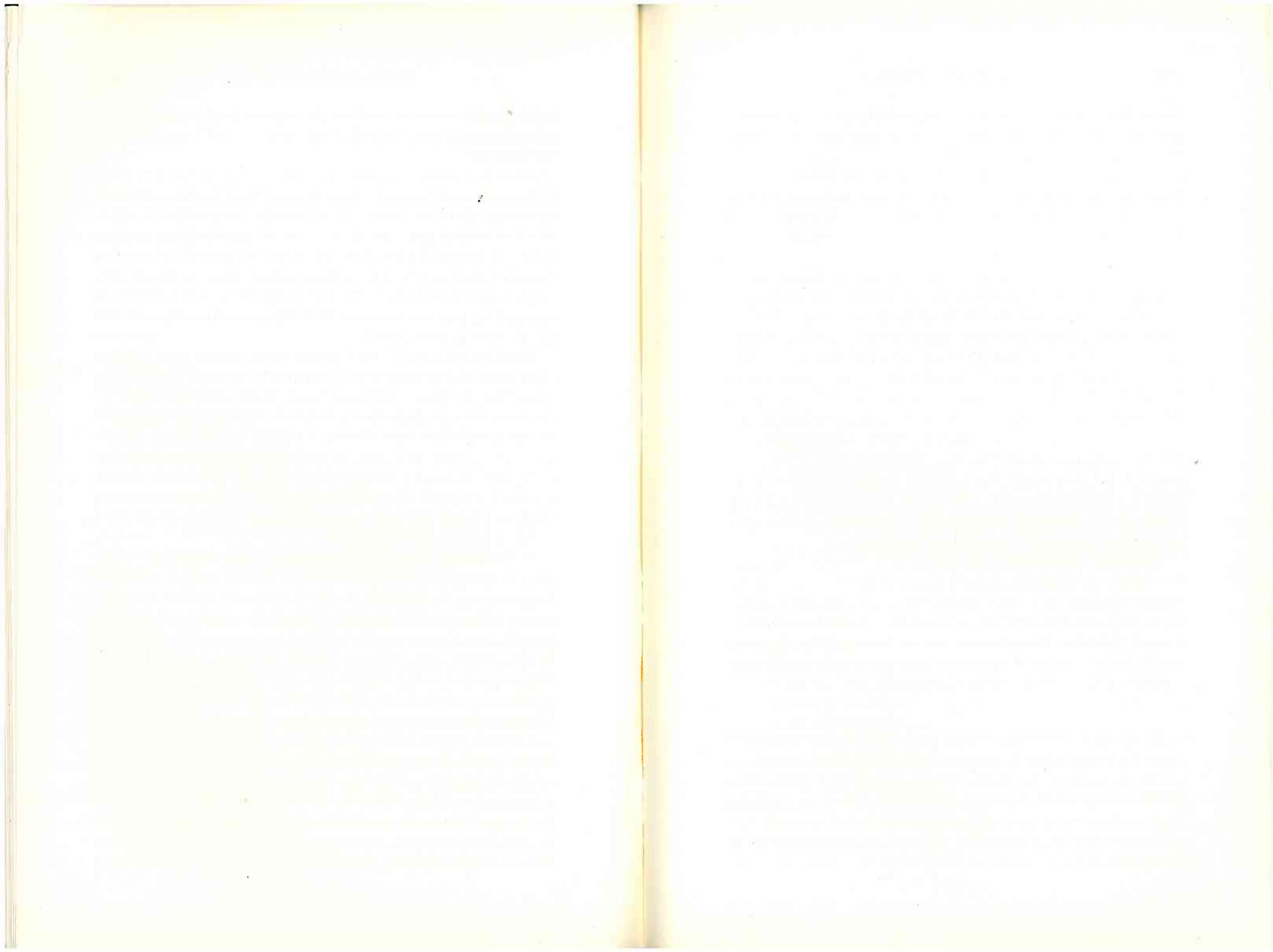
de forme deformate cu tendințe de reducere la abstracție. Diavolul este maximul abstractizării, reducerii existenței la principii fără nici o Formă.

Nimic nu urăște Diavolul mai mult ca Forma deplină. Fără Formă înseamnă întuneric. Lumina este Viața formelor. Copilul nu o poate gândi fără formă-imagine nu din incapacitate, ci nepuțind despărții forma de abstracție. Căderea rupe realitatea în Bine și Rău, ca separarea formei de abstracție. Misticul trebuie să redevină copil, cum zice Scriptura, să reunească forma cu abstractizarea în chipul Viu. Doar în forma Vie binele și răul, pozitivul și negativul nu mai sunt contrarii. Restabilirea este unirea contrarilor, a formei și abstractizării.

Unirea subiectului cu obiectul este tot în același sens. Hristos prin înviere face Unirea contrarilor. Grecii l-au numit pe Sf. Pavel nebun când le spunea că trupul înviat poate coexista cu Sufletul într-o realitate integrală fără contrazicere. Învierea este Realitatea de Rai în care Spiritul și Materia coexistau fără anihilare într-un chip Unic perfect de Icoană, în care Dumnezeu și Creația se întrepătrund. Căderea a fost primul Iconoclasm, Învierea lui Hristos restabilește Icoana. Specificul creștinismului este tocmai Icoana, întrepătrunderea Spiritului Suflet cu Materia Corp în Unitate și armonie, a formei și abstracției.

Pentru Religie, Biserică și Cultul sunt unitatea abstracție-formă, altfel se ajunge la o Religie abstractă. Hristos a adus Biologicul Transcendental în chipul de creație, tocmai prin revenirea la Chip Icoană. Hristos vine să Hristifice formele de creație, care din Idol devin Icoane. Orice formă Hristificată nu mai poate fi suspectată de Idol având în sine pe Cel Adevărat, pe Chipul cel Nemincinos. Misticul nu are o Cunoaștere prin formule abstractive, ci o Cunoaștere prin Dialog, ca egalitate între formă și abstracție, între Subiect și Obiect, care în Integralitate se Transcendentalizează.

Ca realitate, nu există întâi formă și apoi structură, ci amândouă deodată. Dumnezeu Zice și Face. Înseși Rațiunile sunt forme subtile. Ca mistică se folosește metoda reducerii formelor grosiere la formulele mentale abstractive, ca intrarea din exterior în interior, dar în faza adevărată de mistică cele două sunt totodată fără să se anihileze reciproc. Realizarea mistică este o Integralitate interior-exterior în Supra-forma Transcendantă. Structura fără o

sine și Eu-Conștiință. Căderea ne face pe noi să vedem separat, structura ca Permanentă și forma ca relativitate, când în fond este tocmai invers.

Mistica are probleme delicate în structuri, nu în forme, ce pot fi aceleași, dar cu structuri deosebite. Căderea, rupând și formele, și structurile, dă un complex aparte realității până la ruperi cu predominări structurale sau de formă. Bolile sunt revelatoare în acest sens.

Ca realitate de Rai, nu este pierdere, nici de formă, nici de structură, chiar dacă sunt transpuneri și mișcări și de formă, și de structură, fiind o revenire continuă la formă și structură, ca Odihnă Transcendentală. După cădere, Odihnă de Rai se preface în Moarte, când nu se mai păstrează forma și structura. Sufletul este o substanță Spirituală ce totodată este o structurare triadică Eu-Duh-Spirit, care nu se despart, nu se amestecă. Corpul este, la fel, o substanță, dar energetică, ce are totodată o structurare proprie ca Informație-energie-masă organică. Integralitatea Suflet-Corp este miraculosul Trup Fizic, de care vom vorbi într-un capitol special. Adevăratul Viu este însă Unirea-împletirea dintre Suflet și Corp și Dumnezeu cu Harul Său. Corpul este o substanță cu structurare mecanică. Sufletul este o substanță cu structurare spirituală. Unirea celor două structuri dă Biologicul.

Căderea a adus înstrăinarea Sufletului de Materie-Corp, până la maltratarea reciprocă. Sufletul despărțit de Dumnezeu devine Negativ-păcătos, ce se face totodată dușman Corpului-materiei. La fel și Corpul despărțit de Suflet, devine negativ și păcătos și dușman Sufletului. De aici știința mistică de a neutraliza negativul atât de Suflet, cât și de Corp, ca restabilirea armoniei primordiale. Si mai mult ca o Reintegrare în Dumnezeire.

54.

De obicei se confundă mistica unirii Sufletului cu energeticul Corp, cu însăși Unirea Creației cu Dumnezeu. După cădere, noi trebuie să facem ocolisul auto-mistică, restabilirii rupturii dintre Suflet și Corp, ca de abia apoi să trece la adevărata mistică a Unirii cu Dumnezeu. Isihasmul este această mistică integrală.

Grecii au mai mult metafizică, de aceea amestecă Intelectul de Corp cu Spiritul.

Indienii au o mistică a Naturii generale în care opuși grecilor separă total Intelectul de Spirit, până la altă extremă de un Dumnezeu principiu și abstract, mai mult convențional.

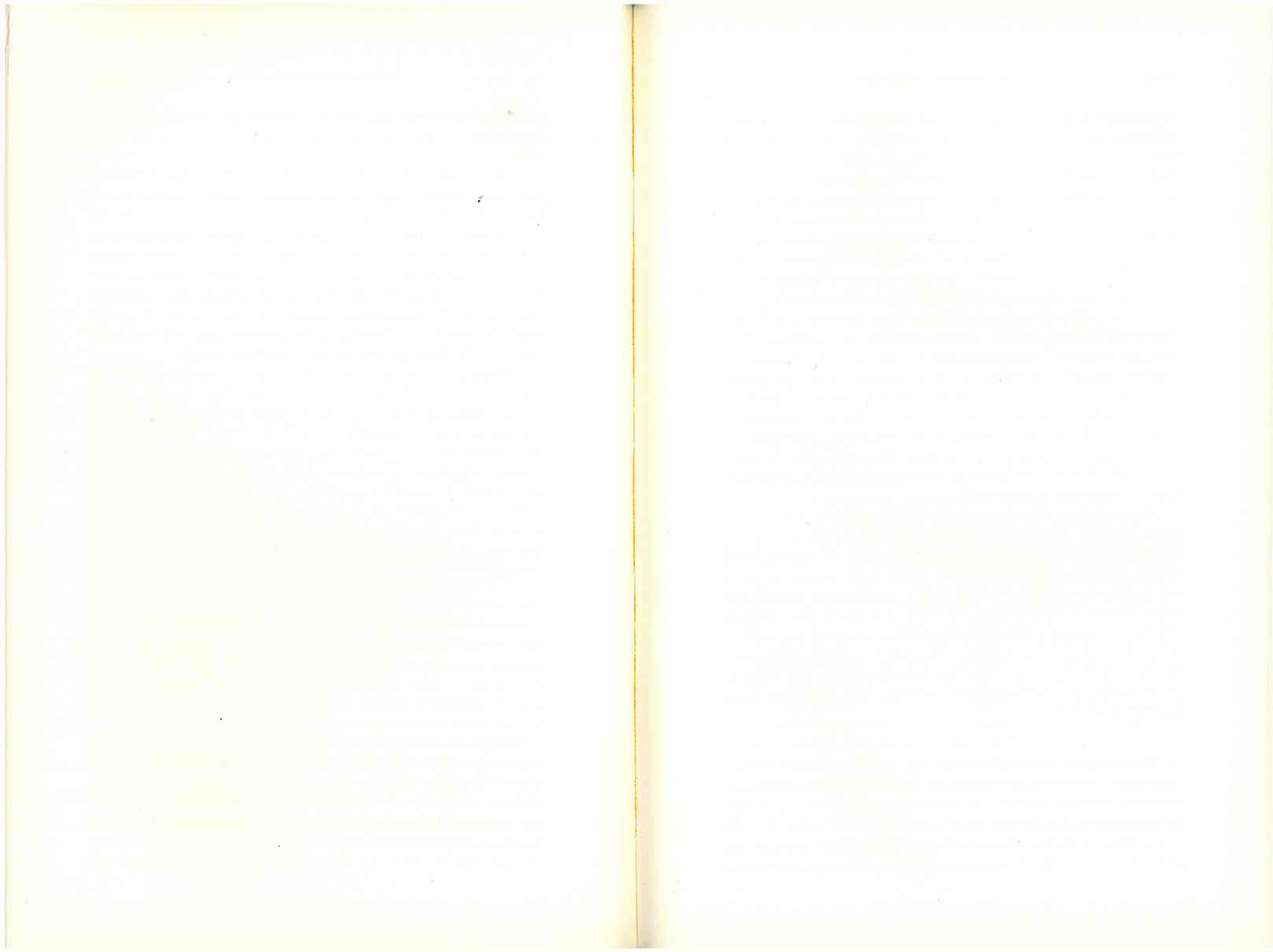
Creștinismul are o mistică Integrală, ca dublă mistică și de Spirit Suflet și de intelect Corp. Și în creștinism au apărut rupturi, în aceleși tendințe de separarea formelor de structurile lor. În Isihasm, noi aspirăm la o înglobare a acestora fără extremismul unilateral. Trebuie să se țină cont că, față de celelalte religii, Creștinismul este o Supra-Religie, religia Lui Dumnezeu însuși către Creație, nu efortul creației către Dumnezeu. De aceea Ortodoxia are idealul unui creștinism deplin, în care nu se separă Dumnezeu de forma pământească Biserică și nici Biserica de formele Cultuale, nici nu se abstractizează Teologia până la simpla învățătură-predică.

Isihasmul este o Practică mistică a creștinismului ortodox cu amprenta acestuia. Se pune însă problema dacă practica isihastă este o Confesiune religioasă, sau o Știință Spirituală valabil generală pentru toate confesiunile, chiar și necreștine. Mulți sunt sceptici în acest sens. Noi dorim ca să evidențiem totuși valabilitatea practicii isihaste peste granițele confesionale, ca o Știință Spirituală generală, deschisă întregii tinderi spre Transcendent. Granițele confesionale limitează pe mulți la o nereceptivitate față de valorile generale. Noi, în acest modest studiu despre isihasm, am dori o Reînvieră a Isihasmului în acest context, ca valoare Spirituală Universală.

55.

Metoda Practică Isihastă în aparență este foarte simplă, dar care fără subtilitatea isihastă nu mai este deloc Isihasm. De aceea și în isihasm este totuși o semi-Inițiere. Povățitorul-Starețul nu-ți dă cine știe ce Taine, ci te îndrumă într-o anume practică din care tu vei descoperi ce trebuie. Redau aici cum m-a povățuit pe mine Avva al meu Pustnicul Neofit.

După ce mi-a vorbit în mare despre Isihasm, mi-a cerut să-l ascult în câteva povești sumare. Să scot Mîntea din Cap-Creier și să o opresc mai întâi în gâtlej, să nu o cobor direct în Inimă. M-am revoltat, locul Mîntii fiind în Cap. Mi-a cerut să încerc, fără alte considerente. Așa am făcut. Pe inspirație și expirație emiteam un Sunet-Suflu, la fiecare cu Rugăciunea întreagă - „Doamne Iisuse miluiește-mă pe mine păcătosul”, cât mai prelung, ca apoi tot mai ușor până la un

fărâmitarea în funcții organice. Dar, și ieșită din creier, Mintea, prin mișcările tot de Minte, chiar dacă sunt mai subtile, nu se Odihnește. Prin metoda Isihastă, Mintea eliberată de Creier se Odihnește în Suflet, care are realitatea sa peste Minte. În Isihasm sunt două Odihniri deodată, de creier și de Minte, de unde valoarea terapeutică a metodei isihaste, atât a Creierului suprasolicitat de efort mental, cât și a agitațiilor de Minte. Pentru Suflet, Corpul nu este Formă, ci mișcare-structură, căci Forma este oprirea structurii, deci nemîșcarea. Așa Forma este Odihna Mișcări-Structurii, iar Mișcarea este Odihna Formei-Nemîșcării.

Trebuie înțeles bine raportul Suflet-Corp. Sufletul este Forma Transcendentală Spirituală. Corpul este Forma energetică mentală. Dar Forma Corpului nu este formă de sine, ci ieșită din mișcările structurii de Suflet, a Triadei Eu-Duh-Spirit. Așa pentru Suflet Corpul nu este Formă, Sufletul fiind Forma cea Adeverată din care derivă forma energetică a Corpului. De aici confuziile că Sufletul este Structură și Corpul Formă sau invers, depinzând de partea la care o raportezi. La fel între Minte și Creier. Creierul este produsul Mintii prefăcute în energie-masă și funcționalitate organică nervoasă semi-mentală.

Misticii vorbesc de o Funcționalitate mentală pură și dincolo de creier care însă nu este Spirit-Suflet, ci Forma Subtilă a Corpului. În isihasm se trece peste magia Corpului grosier și Corpului Subtil mental. Mintea, în metoda isihastă, coboară din creier, dar nu se lasă în proprie realitate de minte pură, ci se îmbăiază în realitatea Suflet în care se Odihnește și cu Minte pură gustă din realitatea Suflet. Prin aceasta mistica isihastă se definește ca mistica Sufletului și a Corpului în Supra-Mistica Integrală a Unirii cu Dumnezeu dincolo și de Suflet și de Corp. Prin metoda isihastă, atât Sufletul, cât și Corpul se Odihnesc în Dumnezeu, fără să se piardă, ci Transfigurându-se.

56.

Tot secretul în metoda isihastă este ca Mintea coborâtă spre inimă să fie nemîșcată în mișcarea de Suflet. În Isihasm este paradoxul ca Mintea-mișcare să treacă în nemîșcare și Sufletul-nemîșcare să treacă în mișcare.

S-a văzut că Sufletul, datorită Triadei sale Eu-Duh-Spirit, poate avea și mișcare-Limbaj transcendental, fapt de neconcepționat în alte

mistică. De aici posibilitatea Mintii de a deveni nemîșcare în mișcarea pură de Suflet. Isihasmul vine cu noutatea filosofico-mistică a limbajului de Suflet, ce îl copleșește pe cel de Minte-Corp. Nouă ni se pare Sufletul ca un Abstract Absolut. Ca isihasm, Sufletul este, dimpotrivă, Concretul absolut și viu, încât Mintea ca abstractie se smerește Concretului de Suflet. Dumnezeul creștin nu este un Spirit de maximă abstractie, de principiu, ci maximul de concret care este Persoana.

Toți ne împiedicăm în definirea Persoanei. Creștinismul este singurul ce o definește ca Taina Treimii. De aici, Sufletul este Chip de Persoană, este Monada triadică în sine Eu-Duh-Spirit. În acest fel, Sufletul poate avea limbaj-mișcare pură de Suflet, fiind în sine comuniunea treimică de sine (vezi „Memoriile”). Noi știm că de la concretul grosier al formelor fizice putem trece la abstractul subtil al Gândirii-formelor mentale. Isihasmul vine cu un Supra-Concret ce domină și concretul de corp și abstractul de minte, prin concretul de Suflet. Aceasta este baza isihasmului. După Cădere, formele concrete energetice devin relative și aşa credem că Abstractizările de Minte sunt Permanențele realității.

Isihasmul sustine că Permanențele realității nu sunt abstractizările mentale, ci sunt, mai în adânc, în limbajul de Suflet din care, în prelungire, dau abstractizările mentale. Așa, isihasmul trece la Originile transcendentale ale Mintii, de unde mistica isihastă de Întoarcerea Mintii în Suflet. Ca metodă isihastă, nu se trece la abstractizarea realității concrete fizice, ci se face o intrare a Mintii oprite pe loc în concretul direct de Suflet. Așa în isihasm se face o revitalizare a mintii nu prin meditații subtile de Minte, ci prin Suflet. Meditația transcendentală folosește abstractizarea ca ieșire din concretul grosier fizic. Isihasmul sare peste această abstractizare și intră direct în realitatea de Suflet ce este dincolo de minte-abstracții. Mintea ieșită din creier nu mai trebuie abstractionată în isihasm, ci trece direct în Supra-Concretul de suflet.

După căderea din Rai, creația intră în magia abstractizării. Se trece de la concretul de Suflet la subconcretul de Corp energetic, care se rupe în abstract de minte și concret de Corp fizic. Diavolul face abstractizarea lui Dumnezeu și aşa devine maximul negativ de abstracție. De aceea isihasmul este maximul de concretizare a Lui Dumnezeu ca depășire a căderii. Astfel, isihasmul nu este nici

Mintea Simțire de Inimă care totodată atrage în sus și Mintea de forță organică din Ombilic. Așa întregul complex energetic Corp este pus în fața Sufletului ce are ca fereastră Inima.

Ca metodă practică, isihasmul este astfel nu abstractizarea Minții din formele grosiere ale realității, ci Unirea Minții raționale-organică în Integralitate de minte. Nu Supra-abstractizare în Gol de Minte, cum fac misticile indiene, ci Supra-concretizarea Minții în Odihna Minții în concretul Suflet chip de Dumnezeu. Senzualiștii pun integralitatea mintii în simțurile energetico-fizice, iar intelectualii în informațiile-cerebrale. Misticii fac o concentrare ori în unele centre Oculte, ori direct în Suflet. Isihasmul cultivă intrarea Minții în Odihna Sufletului, în care nu se absoarbe, nu se pierde, ci participă la Supra-realitatea de Suflet dincolo de energiile mentale.

În isihasm nu se admite golul sub nici o formă, considerându-se ca Anti-Dumnezeu. Dumnezeu este Deplinul absolut, încât Golul-neantul nu există, este inventat ca Anti-existență de Diavol. Starea în gol este instabilă în isihasm, de unde grija continuă de a evidenția Concretul de Suflet străin celorlalte misticii ce sunt mai mult mentale. Isihasmul, paradoxal, este Nevoița Minții în Inimă, dar nu ca realitate de Minte și nici anihilare de minte în supra-abstractizarea de gol total de minte, ci nevoița Minții de a Vede în Odihnă Supra-concretul de Suflet la care participă nu prin operații mentale, ci prin beatitudine, tot de Suflet.

Mintea, în isihasm, deși pare redusă la inactivitate, nu este desființată ca putere mentală, ci este supusă la o Supra-deschidere mentală față de cuprinderea supra-realității de Suflet care înlocuiește activitatea separată de minte, uitând-o, cu cea de Suflet. Mintea în fața Sufletului nu Tace, ci se Odihnește-liniștește, nu anihilându-se ca putere mentală, ci Copleșindu-se de concretul de Suflet la care participă cu întreaga putere mentală, dar nu băgând mențul peste Suflet, ci lăsându-se ea ca minte pătrunsă de Suflet.

Secretul misticii isihaste nu este desființarea Minții și înlocuirea ei cu Sufletul, ci evidențierea pe prim plan a Sufletului care în interior copleșește Mintea, dar în exterior lasă Mintea ca minte. Căderea a rupt Mintea de Suflet și a înlocuit Sufletul cu mintea, Sufletul întrând în umbră totală. Isihasmul vrea să restabilească starea normală de Rai, în care Sufletul și Mintea sunt Coexistente

totodată în comunicabilitate și în sacrul Sufletului recunoscut de Minte ca Origine și superior. Noi ca normalitate trebuie să fim Dublă Participare în Unitate, ca Suflet și ca Minte totodată fără contrazicere în armonie. Mai mult: Mintea să se Odihnească în Suflet, iar Sufletul să se Odihnească în Mintea elevată și nedistructivă. Ca Rai, Mintea este energia noastră neruptă în două ca bine-rău, pozitiv-negativ, ci ca minte-energie unică și care se mișcă față de Suflet, nu față de Minte. Mintea, despărțită de Suflet se rupe-polarizează în sine ca să poată subzista ca realitate independentă, nefiind posibil altfel. Fără Suflet, Mintea trebuie să fie în sine Dublă, bună-reă, pozitiv-negativă ca să poată fi în sine activitate. Dacă ar fi unită cu Sufletul, Mintea poate fi Unică, având ca dual pe Suflet, și s-ar putea mișca fără să se rupă pe sine în pozitiv și negativ, de aici logica căderii ca polarizare-rupere bine-rău. De aici miracolul misticii isihaste de a face Integralitatea Mintii unindu-i contrariile și totodată de a reface Integralitatea Minte-Suflet, Corp-Suflet, ruptă după căderea din Rai.

Așa, isihasmul este pe drept Liniște-Pace totală, Unirea Contrariilor și în energetic, și față de transcendent. Această practică Integrală este Isihasmul.

57.

Practică cât mai mult coborârea Mintii în Inimă, spre Întâlnirea cu sufletul, în gâtlej cu ajutorul suflului la fiecare inspirație și expirație, repetă scurta Rugăciune – „Doamne Iisuse, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, cât mai prelung și la început cu un sunet-suflu ca de foale, dar nu forțat, ci adânc și armonic. Pare că ameștești, dar fă tot mai ușor-fin și prelung, accentuând uneori pe inspirație sau expirație. Asocierea Rugăciunii cu Suflul are valoare ca antrenare a Mintii, de nouă stare, ca ieșită din Creier, totodată umplând creierul cu o compensație de minte prin acest suflu amplificat.

Unii vorbesc de o oxigenare mai mare, ce poate fi reală, dar restul propriu-zis este compensarea în creier a mintii ieșită din el și dusă în Inimă. Creierul nu poate fi lipsit de Vibrații pe care le avea de la mișcările mentale. Scoțând Mintea din creier, creierul ar rămâne mort și atunci suflul amplificat îi menține vitalitatea. Misticile indiene au făcut de aici o adevărată știință, cu efecte reale. Isihasmul nu urmărește efecte fizioleice de trup, ci păstrarea în

funcționalitate normală a organelor trupului. Să nu confundăm efectele fizioleice, care sunt separate.

Mistica a observat practic separarea fizioleiei trupului de activitatea Mintii și a Sufletului. Important este în aceste separări să se păstreze nevătămat Trupul. Un Trup fără Suflet și fără informație mentală moare. Ca mistică nu este de fapt o rupere, ci o depășire de condiție. Așa, suful amplificat este această modalitate. De aici și efectele binefăcătoare ale metodei isihaste asupra fizioleiei organice ca prelungire a misticii.

58.

Sensul Misticii este Unirea cu Dumnezeu.

S-au căutat căi pentru această mistică. Isihasmul are calea Rugăciunii. Rugăciunea nu trebuie considerată ca origine în nevoie de a obține ceva. Originea Rugăciunii este Recunoștița-Iubirea, nu supunerea-obligația. În Dumnezeiasca Treime este Iubirea, ca însuși limbajul Persoanelor Dumnezeiești. Rugăciunea este Reîntoarcerea la Originii. În fața Originii te pleci și te dăruiești. Rugăciunea are trei elemente de bază:

– Reîntoarcerea la Origine – Recunoștița-pietatea – Renașterea-redeschiderea la viață	– Iubirea – Dragostea – Dăruirea

Acesta este limbajul în corespondență cu însăși Treimea Dumnezeiască.

– Tatăl	– Originea	– Iubirea	– Esența-Permanența
– Sf. Duh	– Recunoșterea	– Dragostea	– Fața
– Fiul	– Renașterea	– Dăruirea	– Asemănarea
– Viul	– Conștiința	– Subiect-Eul	– Odihna
– Viața	– Ființa	– Duhul	– Mișcarea
– Existența	– Sinele	– Spiritul	– Repausul

De aici tot complexul Vieții în sine. Originea Mișcării este Permanența transcendentală, Iubirea Dumnezeu Tatăl, esența însăși a realității fără de care nu este posibilă existența și viața. Transcendentul creștin Trinitar, în sine ca Persoană și Treime de Persoane dincolo de sine, este totodată limbajul arhetipal al creației. Rugăciunea este tocmai Arhetipul limbajului.

– Numele-limbajul total în sine, gramatica-logica transcendentală, Dumnezeu Tatăl.

– Chemarea-vocabularul-fonetica în sine, Sf. Duh.

– Venirea-traducerea, Cuvântul în sine, Logosul Fiul.

De aici fondul Rugăciunii, ca Numele Lui Dumnezeu, ca și Chemare a Mântuirii și ca Venirea Restabilire prin Fiul.

În isihasm, Rugăciunea este dublă, atât a Sufletului, cât și a Mintii-Corpului. Noi nu mai știm cum să ne mai rugăm cu Sufletul-Duhul și aşa confundăm Mintea Corpului cu Sufletul. Noi ca isihasm delimităm net Sufletul de Mintea Corp. Sufletul nu are Minte, ci Conștiință pură, Mintea fiind prelungirea în Corp a Conștiinței. Deci Rugăciunea este Vorbire, limbajul existenței. Ca isihasm, Mintea ieșe din Creier, se unește cu Inima și se face Minte Integrală, care doar aşa poate fi capabilă să se întâlnească cu Sufletul ce și el este chemat să se roage. La început Mintea ține loc și Rugăciunii de Suflet care rămâne în Umbră, dar, cu timpul, datorită Golului de Minte, Sufletul găsește posibilitatea de evidențiere.

Când Mintea este în activitate de Minte, Sufletul este redus și umbrit de abstractiile mentale și de aceea este nevoie de oprirea Mintii în loc, să se oblige Sufletul să se arate la față.

Când Mintea tace, Sufletul nu mai este briuat de undele mentale și aşa începe Sufletul să revină în Conștiință.

Când Mintea emite unde mentale, Conștiința de Suflet se confundă cu Mintea și aşa Conștiința de Suflet nu mai este Conștiință, ci Minte, de unde erorile reciproce. În mod normal, ar trebui să fie amândouă deodată, dar căderea le-a învățat și nu se mai suferă împreună. Așa metoda isihastă face mai întâi împăcarea Mintii cu Conștiința de Suflet, prin Puterea Rugăciunii, ca apoi să se facă Unirea cu Dumnezeu dincolo și de Sufletul nostru, și de Minte.

Mintea coboară din creier, în isihasm, nu mai are voie să activeze ca Minte ca să facă subtilizări mentale, ci să participe pasivă la noua realitate de Suflet. La început traducerile par tot mentale, dar aici este secretul: să refuzi permanent orice formă mentală ca incapabilă de redare a celor Sufletești, ca să nu amesteci cele ale Sufletului cu abstractiile mentale. Cu timpul se face în tine o Dedublare miraculoasă fără să te rupă în două ca în dedublările mentale. O dedublare ca Suflet și Minte-Corp este altceva decât cele psihologice. În isihasm nu apar două entități contrare, ci două

feluri de realitate în aceeași Entitate. Vezi în tine Sufletul ca realitate pură și Mintea-Corp ca realitate energetică în prelungirea celei de Suflet. Datorită căderii, se observă contrarieri între Mintea-Corp și Conștiința de Suflet, dar nu ca ruperi, ci ca dușmani. Mintea refuză întâlnirea cu Sufletul și de aceea nu vrea să-și opreasă activitatea de Minte.

Aici este tâlcul isihast. Se oprește forțat mintea și aşa se opresc și energiile negative mentale contra Conștiinței de Suflet. Mintea astfel oprită încet-încet capătă smerenie prin Rugăciune și acceptă întâlnirea cu Sufletul. Rugăciunea astfel este o dată oprirea Mintii din propriile forme mentale și încă o dată smerenia Mintii de întâlnire cu Sufletul și cu Dumnezeu. Sufletul se împacă astfel cu Mintea și apare o coexistență prietenească, în care Mintea se recunoaște pe sine ca prelungire de Conștiință de Suflet și nu independentă. Căderea a pervertit atât de mult Mintea până la demonism, încât smerenia Mintii este prima condiție a Restabilirii. Poate fi un fel de Extaz de Minte, dar nu în realitate mentală, ci în Supra-realitatea de Suflet.

Mare atenție să nu se confundă întâlnirea Mintii cu Sufletul propriu ca însăși întâlnirea cu Dumnezeu. După Cădere Dumnezeu este dat la o parte și noi rămânem cu propriu Suflet Chip de Dumnezeu și Corp-Minte. Mai mult: încet-încet și Sufletul este umbrit și noi rămânem doar cu Mintea și Corpul, făcând din Minte Iluzie de Suflet. De aici drama Căderii de dublă întunecare și față de Dumnezeu, și față de însuși Sufletul nostru. De aici dubla Mistică, o dată de refacerea reunirii cu Sufletul nostru și încă o dată de Unirea cu Dumnezeu propriu-zis. Misticile necreștine confundă pe Dumnezeu cu însuși Sufletul nostru și aşa fac doar mistica întâlnirii cu Sufletul propriu. Isihasmul aici este foarte exigent. Mulți au ajuns la grea cădere nedeosebind Sufletul propriu de Dumnezeu, până la mândria demonică.

Ca practică isihastă trebuie să fii atent deci la trei puncte esențiale: 1) Mintea ca energie Corp, 2) Sufletul este Conștiință pură dincolo de Minte, 3) să nu se confundă Sufletul propriu cu însuși Dumnezeu.

Mai mult isihastul să fie atent la trei pericole: 1) să nu cadă în păreri de Minte, să nu admită procesele mentale cât ar fi ele de elevate, să le refuse continuu ca Iluzii ce vor să înlătărească pe cele

de dincolo de Minte; 2) să nu cadă în lenevirea Minții, de a nu mai fi treaz cu Mintea, ca o capacitate de Minte ce întunecă și mai tare Sufletul; 3) să nu se exalteze cu fanatism de Minte față de par-a-normalurile de Suflet.

Mulți se pierd în aceste labirinturi ale Căderii. În misticile oculite apare o magie a Minții cu efecte para-psihologice. Și în isihasm apar astfel de efecte, dar se are în vedere că aici este o întrepătrundere între puterile de Minte și puterile pure de Suflet, plus Harul Divin ce asistă continuu. Așa para-psihologia, în isihasm este altceva decât magia Minții paranormale, este Integralitatea Suflet-Minte-Dumnezeu.

Magia Minții paranormale este un Vis al căderii, ce niciodată nu va ajunge la realitatea dorită, că se lovește continuu de Supra-Puterea de Suflet ce o combate. Cele două puteri de Minte și de Suflet devin contrare când lucrează una fără alta, dar, fiind unite, se Supra-Întregesc. Doar singură, puterea de Minte este incompletă și întotdeauna va avea înfrâñare de la o putere de Suflet. Mintea fără Suflet este o iluzie a căderii, încercată mai întâi de Diavolul, care a căzut prin aceasta din condiția perfectă de Înger. Putele de Minte sunt sub aceleasi Legi relative energetice. Oculismul este un Vis iluzoriu, căci Mintea nu se smerește Sufletului care este o putere peste cele mentale. De aici frica în Isihasm de puterile de Minte ce sunt amestecate cu negativuri demonice. Refuzul isihast a tot ce este formă mentală este într-un fel de extremă a friciei de confuziile negative.

Isihastul procedează ca și Zenistul japonez; însă refuză orice formă, nu din negare de Formă mentală, ci din transcenderea ei în Supra-forma Sufletească dincolo de Mental, rămânând de fapt o Coexistență și de Suflet și de Mental totodată.

59.

Prima condiție în practica isihastă este sensul Rugăciunii isihaste, în primul rând ca refacerea unității creație-Dumnezeu, aceasta unind Sufletul și Corpul nostru învățăbit de căderea din Rai. Rugăciunea este întoarcerea la Origini a creației, mai întâi la Creator-Dumnezeu și apoi întoarcerea Minții-Corp în Sufletul său. Mintea se dăruiește pe sine Sufletului și de aceea trebuie să renunțe la propria realitate mentală, fără însă să se desființeze ca Minte în sine, rămânând doar ca participare de Minte. În isihasm nu e ten-

dința spre singularizare a realității, de reducere la o singură realitate până la abstractie-principiu, ci din contră este Comuniune-Împărtășire reciprocă. Așa în isihasm Mintea renunță la sine nu ca anihilare de Minte, ci ca participarea Minții la realitatea de Suflet dincolo de mental.

La fel, Sufletul în Rugăciune renunță la sine nu anihilându-se în Dumnezeu, ci participând la cele Dumnezeiești dincolo de Sufletul creat. Esența Rugăciunii isihaste este nu Iluminarea-singulară-Identificarea, ci Transfigurarea-Participarea Supra-Identificarea-Supra-Personalizarea. În Rugăciunea isihastă nu este o absorbire în Transcendent până la identitatea cu el, ci este o împărtășire de Transcendent ca transcendentalizarea creației, ca Supra-Personalizarea creației prin această Unire cu Transcendentul, ce dă Comuniune Participare, nu absorbire-pierdere unul în altul. Creația de s-ar absorbi în Dumnezeu ar deveni însuși Dumnezeu, s-ar idolatriza. Creștinismul nu este Idol, ci Icoană, nu devenire în Dumnezeu, ci Comuniune-Coexistență cu Dumnezeu până la Împărtășire-Participare reciprocă.

Dumnezeu este Esența Absolută Dumnezeiască care creează o altă esență de creație pe Modelul Esenței Sale, fără să se confundă cu Esența Sa. Dumnezeu este Esența creatoare a Esenței creație Asemănătoare. Esența de Dumnezeu se înrudește cu Esența de creație prin Modelul-Chipul Esenței Dumnezeiești, de unde posibilitatea de participare reciprocă, fără amestecare, ci în Comuniune-Împărtășire. Icoana este Comuniune cu Dumnezeu, nu identitate cu Dumnezeu ca Idolul. Așa isihasmul este însăși Teologia Icoanei, în Comuniune este Întâlnire, nu absorbire-anihilare. De aici tot complexul metodei practice isihaste, ca întâlnirea Minții-Corp cu Sufletul său și apoi ca Întâlnirea Integralității Suflet-Corp cu Dumnezeu Creatorul. Mintea-Corpul coboară în Înîmă să se unească cu Sufletul ca împreună apoi să se întâlnească cu Dumnezeu.

Filosofia creștină nu admite o creație incompletă, doar Suflet sau doar Corp, ci o creație integrală Suflet-Corp. Căderea face rupearea Suflet-Corp ce ne dă impresia devenirii Sufletului în Corp și a Corpului în Suflet.

Concepția evoluționistă este această impresie a căderii, datorită ruperii Suflet-Corp. Multe mistică adoptă filosofia mistică a devenirii Sufletului în Corp, ca o evoluție a Spiritualului în succesiuni

de planuri energetice până la cel de trup fizic, ca apoi să facă drumul întors de Spiritualizarea planurilor energetice Corp ca revenire la Spirit pur. Scriptura nu admite devenirea-evoluția, ca fiind ceva nedemn de un Creator Perfect Dumnezeu Persoană. Dumnezeu nu scoate din Sine Suflete-Scânteie Dumnezeiești și apoi le dă impulsuri de evoluție în lumea energetică, ca succesiuni de corpuși până la cel fizic, ca o manifestare de Spirit în energetic... Dumnezeu nu se manifestă în creație că ar fi un Dumnezeu incomplet, ci El se Transpune Deplin în creație ca Dăruire de Sine unei lumi create. Creația nu devine la Dumnezeire, creația Participă la Dumnezeire. Dacă ar deveni, ar fi manifestare Divină și în-suși Dumnezeu ar avea nevoie de manifestare ca să creeze, fapt nedemn de un Dumnezeu Personal. Așa, Dumnezeu creează o Creație Deplină de la început căreia îi dăruiește Conștiință și Viață ca să participe la cele Dumnezeiești nu să devină la Dumnezeire. Devenirea implică un panteism mascat și o dualizare a realității contrare.

De aici părerea Daoistă că Dao-Dumnezeu este polarizat Yang pozitiv pur și Yin negativ devenire-manifestare. Astă înseamnă că Absolutul nu este perfect, ci coexistent cu Imperfectul, fapt neadmis de Scriptură. Dumnezeu este Deplin în Sine ca Treime și Har energiei necreate și pe acest Arhetip creează o Creație deplină ca Suflet-model de Treime și Corp ca Model de Har-energii. Creația despărțindu-se de Dumnezeu, se rupe pe sine în Suflet și Corp-energii și de aici căderea ce dă impresia devenirii. Creația nu devine la Dumnezeire, crește ca Participare la Dumnezeire. Creația este Totală, are în sine toată capacitatea de realitate, dar fiind creație ce nu a mai fost, trebuie cu Conștiința creată deja de la început, să Conștientizeze atât pe Creator, cât și Creația. Nu este o devenire la Conștiință, ce este dată de la început, ci este o Participare prin proprie Conștiință, ca o deschidere de Conștiință dincolo de Sine. Creația de ar fi doar devenire la Conștiință, ar fi o închidere în sine, doar o Conștiință interioară, pe când din punct de vedere creștin este Deschidere în exterior cu Interior Deplin.

Ce deschidere poate fi dacă nu este mai întâi o Deplinătate în Interior?... De aici Sufletul este deja Conștiință deplină în interior, dar nu în exterior, la care trebuie să participe. Creșterea din Teologia creștină este nu câștigarea-devenirea la Conștiința interioară,

ce există deja prin Actul creației, ci este Participarea prin Conștiință interioară la Supra-Conștiința Exterioară. Filosofia creștină nu este Conștiință doar de Sine, ci și Supra-Conștiința de Participare în deschidere peste sine, ca exterior. Căderea ne rupe în Uitare-Inconștiință și Memorare-reflectări de Conștiință. De aici drumul refacerii noastre la Reînvățare-Conștiință și participare-memorii. Rugăciunea isihastă în acest sens trebuie văzută o dată ca Revenire la Conștiința de Dumnezeu și Suflet, pierdută, și încă o dată ca Participare prin Conștiință refăcută. Revenirea la Conștiință o dă Rugăciunea Hristică ce trezește la realitate și Sufletul, și Mințea-Corp, iar Participarea o dă tot Rugăciunea ca Împărtășire din Dumnezeu.

Așa isihasmul este Mistica Rugăciunii Transcendentale peste Meditația Transcendentală. Doar în sensul acesta de Isihasm se poate vorbi de o reală Rugăciune Transcendentală dincolo de Meditația Transcendentală.

60.

Isihasmul nu este numai Rugăciune Transcendentală, că ar fi o realitate incompletă, ci este totodată și Meditație Transcendentală, dar fără amestecare. În creștinism Mistica este Comuniunea egală și neamestecată, este Participarea. De s-ar amesteca sau s-ar absorbi, nu ar mai fi Participare, ci înglobare transformare-devenire. Isihasmul nu admite sub nici o formă devenirea-transformarea, aceasta fiind în fond magia Căderii. Căderea rupe-amestecă-falsifică schimbă Chipul, îl caricaturizează și așa Isihasmul este redus la Meditație Transcendentală făcută Spiritualizare doar de Interior-Iluminare, fără Transfigurarea Rugăciunii Transcendentale ca Supra-Interior.

În metafizica isihasmului nu există Exterior ca opusul Interiorului, ci Exteriorul înseamnă Supra Interiorul - Participarea Interiorului dincolo de Sine cu deplinătate de sine. Isihasmul este Unirea Contrariilor nu în absorbirea părților contrare, ci în depășirea Contrariilor în Supra-Unitatea Participării în care Contrariile amândouă se unesc ca Pace-Isihie. În isihasm nu este Lupta Contrariilor, ci paradoxul împrietenirii Contrariilor în Participarea Contrariilor la Supra-Realitatea dincolo de Amândouă. Terapeutică conflictului în isihasm nu este anihilarea răului prin bine, ci prin

antrenarea și a răului și a binelui în Supra-Participarea Virtuții ce este dincolo și de bine, și de rău.

În creștinism Virtutea nu este Simplu Binele, mulți fac această confuzie. Virtutea este Unirea Contrariilor ca dincolo și de Bine, și de Rău, ce-l face lucrător și pe bine să se depășească pe sine, ca și pe rău. Virtutea nu este distrugerea răului, ci scoaterea răului din lucrarea rea în lucrarea și mai mult decât Binele, ca Virtute Idealul mai presus și de bine. Așa nu este dușmanie între bine și rău în creștinism, ci Ideal de Participare la Virtutea Hristică dincolo și de bine și de rău, unde rău și binele se Transfigurează în Supra-realitatea Perfectiunii. În creștinism, Întelepciunea nu este Conștiință-Rațiune peste Inconștiință, ci este Supra-Eul și peste Conștiință, și peste Inconștient. De aceea Întelepciunea nu supără nici pe rău, nici pe bine, căci nu face nedreptate răului anihilându-l prin bine, ci face dreptate și binelui, și răului ca depășire și de bine, și de rău, peste logica fiecăruia. Virtutea și Întelepciunea sunt Supra-Logica Creștină, ce tradusă mai specific înseamnă Iubirea Dușmanului, despre care tot vorbește Hristos. Iubirea Creștină este Supra-Logica Transcendentală. De aici corelația cu Rugăciunea Isihastă. În isihasm Mintea Contrară Sufletului și Sufletul contrar Minții se unesc în Supra-Logica Rugăciunii ce împrietenește Sufletul cu Mintea-Corp, până la Participarea comună la Supra-Realitatea Dumnezeu. De aceea în isihasm Mintea se oprește ca Minte, Sufletul la fel ca Suflet, ca să depășească atât Mintea, cât și Sufletul în Supra-Conștiința de Dumnezeu.

Așa Isihasmul este Meditația Transcendentală a Minții în maximul ei de Concentrare pe o Scurtă Rugăciune, în Rugăciunea Transcendentală a Sufletului în Participarea Comună la Supra-Rugăciunea Întâlnirea directă cu Dumnezeu.

61.

Povățuitorul meu, pustnicul Neofit, îmi atrăgea mereu atenția să fac Rugăciunea întreagă „Doamne Iisuse, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, atât pe inspirație, cât și pe expirație. Să trag aer cât mai mult, pronunțând cu Mintea rugăciunea, apoi cu aerul oprit să stau un timp aşa fără să mai zic ceva, un fel de repaus în care parcă Ecoul rugăciunii ia o formă de sunet. Apoi exprim zicând iarăși rugăciunea, oprindu-mă iarăși un timp. Să nu fie nimic forțat. Mintea să fie concentrată doar pe cuvintele rugăciunii și pe

sunetul din oprirea suflului și să simt nevoia chiar pe un sunet din gât sau de suflu ce intră și ieșe din piept. Ecoul-sunet pe oprirea de inspirație să fie pe Iisus, ca și când toată rugăciunea esență este Iisus, iar ecoul de expirație să fie „păcătosul”. În aceste goluri ecou va apărea un fel de vorbire dintre Iisus și tu cel păcătos, dar o vorbire pe un plan dincolo de Minte.

Avva Neofit îmi explică rostul inspirației ca întoarcere la origini, ca o hrănire din sursă, din Dumnezeu, fără de care nu putem exista. Această Reîntoarcere la origini este mai întâi în Suflet în care este nu ca Suflu, ci ca Prezentare în Fața lui Dumnezeu și aceasta se prelungește în Corp ca Suflu.

Oxygenul pe care-l credem noi ca hrană a vieții este totodată întrepătrunderea cu Natura. Existența noastră este întrepătrunsa cu a Naturii și a îngerilor ca treime a creației. Oxygenul este viu energetic al Naturii, Lumina este viu energetic al Îngerilor, iar viu energetic al Omului este Mintea-Informația. Comuniunea pe plan energetic a întregii creații se face prin întrepătrunderea acestora, fiecare parte având și pe cealaltă, ca Împărtășire-Hrană. Fără oxigen, noi dispărăm din biologicul Naturii.

Mai ales după Cădere, noi am amplificat Împărtășirea cu Natură prin Mâncare, ca o Compensare a lipsei de Dumnezeu. În Rai nu era această mâncare-devorare-consum, ci era împărtășire-hrănire energetică. Nu în sensul că nu se mânca deloc, dar era de ajuns un Fruct care era tot ca Împărtășire.

Deci și în isihasm, asocierea Rugăciunii cu Suful este importantă, nu doar ca tehnică de funcționalitate. Unirea Rugăciunii cu Suful este Integralitatea Creație ce se prezintă înaintea lui Dumnezeu, Suflet și Corp totodată, din care apoi se hrănește și Sufletește, și trupește. Așa Rugăciunea isihastă este Reîntoarcerea la Dumnezeu. Iisus prezintă garanția acestei întâlniri, El fiind deja Unirea Om-Dumnezeu. Făcând Rugăciunea către Iisus Dumnezeu totodată se face Iisus în noi deschidere de Unire.

De unde Rugăciunea Hristică isihastă nu mai este atât efortul nostru de a ne Transcende pe noi însine, ci este Primirea Transcenderii Hristice deja făcute, ceea ce înseamnă un mare avantaj.

62.

Tot mult mai practică rugăciunea Hristică isihastă, „Doamne Iisuse, miluiește-mă pe mine păcătosul”, atât pe Inspirație cât și pe

expirație. Când oprești suful cu plămânnii plini nu zi nimic, cauță să auzi Ecoul rugăciunii atât ca Suflet, cât și ca Minte, mai ales ecoul Numelui Lui Iisus care este Icoana transcendentală atât a Sufletului, cât și a Minții. Cauță să intri în miracolul Pronunțării numelui transcendental. Preoții templelor mari și misticii vechi știau această Taină a Numelui Unic în care este Totul. Când vei descoperi pronunțarea Numelui Transcendental care este Iisus Hristos, dar într-un mod pe care trebuie să-l descoperi singur, atunci vei primi așa-zisa Înțiere în isihasm, ca Iluminare ce-ți deschide mistica Hristică. Silește-te să practici Rugăciunea isihastă cât mai mult timp, într-o poziție ce îți se pare mai stabilă. Filocalia indică statul pe scăunel cât mai jos, altăi în genunchi, dar stând pe călcâie. Ce este important, trebuie să ai o poziție care să nu te mai deranjeze. În timpul rugăciunii atât ca Minte, cât și ca Suflet să înșești pe un fel de simțire a unei Plinătăți ce este în tine și dincolo de tine, care mai ales ieșe din Prezența Numelui Lui Iisus, ce devine tot mai mult o realitate Vie ce copleșește atât Mintea, cât și Sufletul, care devine tot mai strălucitoare-odihnitore-isihie. Icoana Hristică este astfel această Prezență de Viu Transcendental, care se conturează tot mai mult până la Persoana Iisus concretul Transcendental ce nu se poate exprima în cuvinte. La început rugăciunea îți se pare ușoară. Mintea se aclimatizează noii situații de ieșire din creier și locuire în Inimă, unde vine și Sufletul care de asemenei se trezește și se deschide la întâlnirea cu Mintea.

Între Minte și Eu-Conștiința de Suflet se va stabili o recunoaștere reciprocă până la o apropiere-prietenie. Va fi un timp mai lung sau mai scurt în care rugăciunea se va face într-un stereotipism mecanic, ca un fel de Taină a Invocației ce în sine are o oarecare mistică. Oprirea la acest stadiu nu aduce rezultatul adevarat, încât mulți se împotmolesc aici, bătând în retragere sau chiar renunțând. Sunt momente de relaxare, Mintea fiind ieșită din creier și oprită în odihnă în Inimă, în miracolul întâlnirii cu Sufletul, în miracolul Invocației Numelui Divin. Acest neobișnuit va fi un timp o placere mistică, care însă nu durează. Mintea tot la mințe trage. Daca te silești ca Mintea să guste întâlnirea cu Sufletul și cu Divinul Prezenței Hristice ce este dincolo de Minte, Mintea va rămâne liniștită și în transcendentalizare, ca o compensație a mișcării de Minte prin această Supra-Activare de Suflet și Divin,

dincolo de mișcările de minte pe care le ai de obicei. Mintea în cap-creier are logica sistemului organic. Acum ieșită din Creier și orientată spre Inimă, Mintea simte miracolul unei libertăți peste limitele creierului. Multe mistică aici făurește tot complexul mistic, în Mintea ieșită din creier până la dedublarea de trupul fizic. Așa mintea liberă intră într-o capacitate paranormală magică.

Marea dramă este că Mintea ieșe cu toate Memoriile Subconștientului în care sunt amestecate și cele bune, și cele rele, de unde para-normaluri negative sau pozitive sau amestecate. Practic se cunoaște aceasta, de aceea se indică mai întâi purificări și meditații prealabile; că Mintea odată eliberată de limitele creier intră în puteri oculte care de nu sunt stăpânite se fac auto-distrugătoare.

Și în isihasm se întâmplă la fel, Mintea ieșită din creier ia cu sine toate memoriile și de aceea metoda isihastă Oprește Mintea de la orice fel de mișcare de Minte, ca să blocheze memoriile de subconștient, care, dacă sunt lăsate active, inundă Inima și bruiază întâlnirea cu Sufletul și cu Dumnezeirea. În isihasm nu se anihilizează Mintea prin oprirea totală a Activității Minții, ci se opresc memoriile de Subconștient ale Minții. Dar aceste memori nu ar putea fi opriate dacă Mintea nu ar intra într-o Supra-activitate ce nu este a Minții, ci a Sufletului și a Divinului însuși. Celealte mistică neavând Activitate pură de Suflet-triadic și de Dumnezeire, nu pot struni memoriile de subconștient-Karma decât prin meditații și puteri tot de Minte. Aici în isihasm nu prin puterile de Minte se oprește Mintea, ci prin puterea de Suflet ce ieșe la iveală din Întunericul Inimii și totodată prin Puterea Rugăciunii ce aduce Prezența lui Hristos ce își ia asupră-i stăpânirea Minții. Miracolul metodei isihaste nu este al simplei tehnici, cât al Transcendentului ce se evidențiază și care intră într-o acțiune necunoscută sau neglijată de celealte tehnici mistică.

63.

Este o mare confuzie în mistică, ce anume este Corpul și ce este Trupul. Ca isihasm noi facem o totală deosebire, fără să le despărțim însă. S-a văzut în „Memoriile unui Isihast” că realitatea este Dihotomie Suflet-Corp. Sufletul este Monada Triadică Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine. Corpul este Minte-Informărie, Simțire-Energie, Sistem funcțional-organe. Sufletul este o realitate substanțială spirituală pură, Corpul este o realitate

Semi-Spirituală, Energie Informațională Minte, Mentalul în general. Noi obișnuim cu sistemul de găndire grecesc ni se pare ceva scos din comun, Mintea considerând-o însuși Spiritul. S-a arătat pe larg deosebirea dintre Spirit și Mental. Noi vrem să menționăm în continuare că realitatea Corp-energii nu este totușa cu Trupul. Creștinismul vine cu această Revelație, prin Întruparea Lui Hristos. Trupul este ca Mistică Isihastă Integralitatea Suflet-Corp mental. Trupul este paradoxul Unirii Suflet-Corp într-o singură realitate. De aici logica Întrupării Lui Hristos Dumnezeu Creație într-o Persoană unică. Corpul este energie emanată de mișcările Sufletului și de aceea sunt energii informaționale de mișcările Sufletului, nu de Suflet direct. Corpul astfel are configurația Triadei de Suflet în corespondență, are Informația-Minte, Simțire-energie și Sistem energetic, Organe energetice. Deci Corpul ca mistică se oprește la Organe Corporale. Supra-Sistemul de înglobare a Organelor într-o Totalitate de Organe nu mai este al Corpului-Minte, ci al Unirii Corpului cu Sufletul. Moartea Organelor vine când Sufletul se desparte de ele. Toate misticile de fapt sunt în nedumerire față de Trupul Sistem de Organe, în care este totodată Corpul Organic și Transcendentul dincolo de Corp. Isihasmul explică aceasta prin miracolul Trupului ca nefiind nici al Corpului, nici al Sufletului, ci al Unirii mistică dintre Suflet și Corp. De n-ar fi această Unire miraculoasă, Organele-Corp niciodată n-ar fi înglobate în Integralitatea trup. Căderea ne întunecă realitatea Suflet care este ca Formă Persoană Spirituală. Corpul nu este o realitate de sine, fiind prelungire-ecou-informație de Mișcări de Suflet, concretizat totuști ca Organe Corporale.

Așa Forma Corpului energetic mental este forma de Organ. Dacă noi nu avem Unirea cu Sufletul, noi am fi ori sub forma unui singur organ, ori o combinație de organe fără o formă stabilă. Sistemul de organe, ca Trup, este altceva, este o Supra-Formă a formelor organice. Formele Organice, în ele însese, nu sunt decât o funcționalitate și o sistematizare mecanică, fără acel Viu peste mișcarea mecanică. Viul este Miracolul Unirii cu Sufletul ce este peste Informația mecanică a materiei organelor.

Știința confundă Viul cu Sistematizarea mecanică a mișcărilor mecanice din masa organelor. În fond, Viul este Supra-Mecanicul Sistematizării, este Taina Întrepătrunderii cu Viul Suflet și Viul

Dumnezeiesc de alt ordin și dincolo. Așa Trupul este tocmai Viul Supra-Mecanicismului Sistematizării Organelor Corp. Trupul este însuși Biologicul în sine, iar Biologicul în sine este Întrepătrunderea Viului Transcendental cu Mecanicismul Organelor Corp. Materie este Forma Structurării energetice, de la Informațiile eterice la Vibrațiile energetice până la formele Atomice. Atomii ar fi Forma de Organ al Energiei. Atomul este deja o Sistematizare-funcționalitate a unor energii individualizate. Materie ar fi un Ocean de Organe-Atomi, fără de Viață în sine. Materie ia forme de Viață prin ceva dincolo de Materie, prin Întrepătrunderea Materiei cu Spiritul. Materie poate să aibă mișcare mecanică într-un anume fel de sistematizare.

Viața este Coborârea Spiritului în Materie, care însă nu se face doar ca impuls de mișcare în Materie, ci se unește efectiv cu Materie, se întrupează în Materie și formează o Supra-Formă de realitate, jumătate Materie și jumătate Spirit Întrupat. Acest Miracol este Forma Trup al Formelor energetice deja sistematizate în Organe energetice, ca prim Organ, fiind Atomul. Organele atomice desă pot face Mase Organice, nu pot însă fi în Supra-Formă Trup Individualitate vie în sisteme de Organe. Mistică știe din practică această diferențiere dintre Organele Corpului și Totalitatea de Organe ce este Trupul. De aici tot complexul mistică în anumite Organe, al misticilor Oculte-energetice.

Misticile energetice fac o adeverărată magie a unor Organe. Isihasmul nu se oprește în activarea unor energii din anumite Organe, ci are în vedere Totalitatea Organelor ca Trup și cu aceasta ca întreg, ca Mistică de Întâlnire cu Sufletul și cu Dumnezeirea.

Misticile energetice au și ele Intuiția Unirii tuturor Energiilor într-o Totalitate energetică, aşa-zisa Urcare a energiilor în sus, în Cap, ca Supramental. Mulți se împotmolesc la nivele inferioare.

Ca isihasm, această unificare energetică are sensul Transcendental de Supra-Formă a Energiilor Corp în Trupul ce este totodată Întruparea Sufletului ca Întrepătrundere cu Corpul. Trupul nu este Totalitatea Energiilor Corp, ci este mai mult, este Supra-Formă a totalității energetice Corp în Miracolul Viului Sufletului, ce și el se întrupează efectiv ca Participant real la realitatea energetică.

Fără să ne încurcăm în prea multă filosofie, Sufletul este deci realitatea Spirituală, Corpul este realitatea energetică până la Organele Corporale, iar Trupul este Integralitatea Întrepătrunderii Sufletului cu Corpul. Trupul este și Suflet, și Corp-energii totodată, în întrepătrundere și Unire-Participare reciprocă. De aceea în Creștinism Trupul este Icoana și a Sufletului, și a Corpului. Trupul fizic este, paradoxal, jumătate Suflet, ca Interior, și jumătate Corp-energii, ca exterior. De aici legitimitatea Icoanei, ca paradox, jumătate Dumnezeire-Sfîntenie, ca interior, și jumătate Creație sfîntită ca Formă fizică de la carne și oase până la Lemn și Vopsea de pictură. Forma Icoanei de exterior nu este chipul de Corp, ci este doar jumătate de Corp Îndumnezeuit, fapt ce face din aceasta nu un Idol, ci Miracol al Ridicării Corpului la Participarea în Dumnezeirea ce la fel nu este totală ca să absoarbă Corpul, ci ca Participare la energii Corp, fără anihilarea reciprocă, ci în Coexistență Miraculoasă de convorbire în care Creația se încină Dumnezeirii și Dumnezeirea se coboară în Creație fără amestecare.

Trupul este astfel Icoana și a Corpului, și a Sufletului totodată, este Templul lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu nu vrea numai Sufletul sau numai Corpul, vrea să fie în Templul Icoană în care este totodată și Suflet, și Corp-energii. Așa, după cădere Trupul este Victimă și a Păcatului Sufletesc, cât și a celui corporal, trupul fiind Degradarea-Oglinda dublei căderi. Tot Trupul moare ca semn al dușmăniei dintre Suflet și Corp-Minte. Așa Hristos prin Trupul înviat se arată restabilizatorul și al Sufletului, și al Corpului.

Realitatea este în dublu aspect, ca Spirit și Energie, ca Suflet și Corp-Minte, dar în fond nu sunt două realități, ci Una ca Realitate de Sine Suflet și cealaltă ca Prelungire a Mișcărilor de Suflet ce se traduce în mod miraculos ca realitate energetică.

Este interesant faptul că aceste două aspecte nu se anihilează, ci se Supra-Conturează într-o Supra-Realitate comună atât Sufletului, cât și Corpului. Si acest Miracol comun este Trupul, jumătate materie energetică și jumătate Mișcare de Suflet. Corpul-energia nu este chip direct de Suflet, ci Chipul Mișcărilor de Suflet. Sufletul însă nu se lasă Pasiv Prelungit de Corp-energii, ca ceva ce nu-l interesează, ci face o Cuprindere și a prelungirii sale energetice, fapt ce dă o Supra-Conturare atât Sufletului, cât și Corpului. Sufletul, s-a văzut, este Forma Transcendentă ce Cuprinde Structura

Spirituală Triadică de sine Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, dar nu se oprește la această cuprindere, ci cuprinde și Mișcările sale traduse ca Energii Corp și această Supra-Cuprindere nu anihilează structura energetică de Corp, ci o întrepătrunde participativ, fapt ce dă Supra-Conturarea atât a Sufletului, cât și a Corpului energetic, Miracol tradus ca Trup.

Noi, după Cădere, nu mai avem Noțiunea și Forma Reală a Trupului ca Icoană Întrepătrundere Suflet-Corp, ci doar Fața lividă a unui Trup pe jumătate Mort, în care Sufletul Păcătos nu mai are Viul normal, fiind el însuși pe jumătate Mort, datorită despărțirii sale de Supra-Viul Dumnezeiesc. Noi, după cădere, am rămas Suflet și Corp în Unire Trup, dar Acest Trup este o Unire a două realități semivii păcătoase. De aceea nu prea vedem în Trupul Fizic al nostru muritor un Suflet Nemuritor. Ca realitate de Rai și ca Trup înviat al lui Hristos, Trupul chiar de este pe afară Corp-energii, este însă Icoană din care răzbate Transcendentul de Suflet și de Dumnezeu, încât nu-ți mai este rușine să numești Trupul o realitate nevrednică și contrară Spiritului.

Mistica Isihastă vede în Trup Idealul Icoanei Trupului Înviat Hristic de nou Rai-Cer, al Integralității Suflet-Corp în Unire cu Dumnezeirea Creatoare, Totul în Unirea mistică Supra-Transcendentă a Unirii Creației lui Dumnezeu, început făcut de Persoana Hristos. Ascetul isihast face și el purificări, dar pe Organe, nu pe Trupul propriu-zis, care este dincolo de Organe și prelungire de Organe, având în el și mișcări de Suflet.

Postul, Castitatea, Oprirea Gândurilor sunt cele Trei Acțiuni pe Organele energetice ale Corpului, nu ale Trupului, în care se răsfrâng, aceasta nefiind suficient însă dacă nu sunt și cele Trei mari Purificări de Suflet: întoarcerea în Dumnezeu, oprirea Dușmăniei de orice fel conflictual, scoaterea Sufletului din Iluzia plăcerilor Organice. Sufletul rupt de Beatitudinea Unirii cu Dumnezeu se unește cu Energiile Organice, de unde participarea Sufletului la plăcerile Organice. De aici dubla Activare în isihasm, ca Organe-Minte și ca Suflet-Conștiință. Ca Organe-Minte facem Mistica metodei isihaste, unde la fel stopăm Simțurile organice păcătoase, stopând totodată Sufletul de a participa la energiile organice păcătoase. Si aşa se forțează într-un fel o Restructurare

atât ca Suflet, cât și ca Organe Corp, fapt ce se Traduce în Trupul Unic.

64.

Și în isihasm par să fie două căi de transcendere la Mântuire, prin calea Energiilor organice și prin calea directă de Suflet. Multe mistică fac un exces de trecere prin energiile organice, lăsând ca ideal și rezultat calea directă de Suflet. Într-adevăr, noi după Cădere suntem realitate și trăire la nivel energetic organic, pe care îl mai vopsim noi cu pretinsă spiritualitate, dar nu de Spirit în sine, ci cu semi-spiritul de Minte, care în fond este tot Energie Corp. De aici amăgirea noastră până la înstrăinarea totală de Suflet și de Dumnezeu. Isihasmul, conștient de această amăgire de care nu poți scăpa, face într-un fel un exces de Cale peste Energii, calea directă a Sufletului și a Divinului, sărind forțat peste toate energiile organice Corp.

Pare o utopie, practic fiind o imposibilitate. Adevărat este, chiar anormal să se rupă Sufletul de energiile sale. Dar metoda isihastă totuși este această tendință de a sări continuu peste energiile corp, nu de a le distrage, ci de a le transcendentaliza fără să mai facă magia energeticului. Este foarte riscant să te bagi în jungla Energeticului nostru decăzut, încât să-știi căutat o cale peste Energetic, care este tocmai calea isihastă. Noi nu mai suntem capabili să ne luptăm cu propriile noastre energii și atunci folosim o metodă de a ne detașa de energii, de a ne reface ca Putere de Suflet și așa venind de la sine stăpânirea și pe energiile sălbăticite de Căderea din Rai. Misticile oculte vor să bage divinul în Energii și prin Divin să se facă ordine în energii Corp. Dar este foarte riscant a te combina cu energii violente ce par bune, dar care te sugrumă când nu te așteptă.

Isihasmul nu face dresaj și îmblânzire de fiare sălbaticice, Energii decăzute, ci acționează peste acestea, oprindu-le în loc, deșteptând Sufletul, chemând pe Dumnezeu, care să acționeze spontan pe energiile negative și să le Restabilească nu în energii Bune, care iar pot deveni rele, ci în antrenarea energiilor rele ca ele însele să dorească o Participare la ceva Dincolo de Energii, la Supra-Realitatea de Suflet și de Dumnezeu. Isihasmul Creștin vine cu această Supra-Realitate ce unește Binele și Răul, nu anihilând răul prin bine ca luptă și învingerea răului, ci prin Întâlnirea Binelui și

Răului Undeva deasupra amândorura, ca pe un loc neutru, unde amândoi sunt străini și nu se mai contrazic, ci participă la ceva dincolo de amândoi. Pe un loc neutru contrariile nu se mai luptă, se unesc în Supra-Realitatea dincolo de amândouă.

Ca să fii îmblânzitor de rău este o continuă încordare, că nu știi când răul s-a terminat. Așa isihasmul nu face magia divinizării energeticului tot prin Energii, ci prin Supra Energiile de Suflet și de Dumnezeu. Asta nu înseamnă desființarea Energeticului, ci, din contră, Îndumnezeirea energeticului Corp, care nu mai este închis doar în proprii energii, ci se deschide și dincolo de ele, participând prin ele la ceva dincolo de ele. Această Participare dincolo de energii este Isihasmul, Isihia-Pacea Transcendentală. Locul Inimii este acest Loc Miraculos Neutru în care se Întâlnesc Sufletul cu energiile organice și acestea cu însuși Dumnezeu.

65.

Toată Taina Isihastă este Unirea Contrariilor în Supra-Realitatea Dumnezeu, de aceea Isihasmul este Rugăciune Transcendentală. Ce este real, Rugăciunea Transcendentală după ce este realizată, nu se închide în ea însăși, ca o Alocare în Transcendent, ci se Supra-Deschide în Meditația Transcendentală, adică în Întruparea Energeticului Corp, prin Îndumnezeirea Trupului Întâlnirea-Întrepătrunderea Suflet-Energii Corp în Aureolarea Dumnezeiască, tocmai Icoana Creștină. Pare paradoxal să zici că Trupul este mai mare decât Sufletul și decât Corpul. Aici este Taina Creștină și isihastă. Și este adevărat că Trupul este Unirea Suflet-Corp și nu doar o parte. Trupul este Supra-Locul Transcendental Neutru unde se unesc Contrariile, unde se întrepătrund realitatea Transcendentală cu cea energetică, unde Însuși Dumnezeu Vine ca într-o Casă Biserică-Templu.

De aceea în Isihasm Trupul nu este simplu Corp în care viațuiește Sufletul, ci este forma peste Suflet și peste Corp, ca Icoană a Unirii Suflet-Corp, ca Biserică unde Vine real Dumnezeu, care se arată la Față și pentru Suflet, și pentru Corp. De aceea în creștinism Dumnezeu este și Chip dincolo de Corp, și totodată Chip Trup Haric-Energii accesibil vederii și Corpului nostru. Creștinismul nu vede pe Dumnezeu doar ca Suflet, ci și prin Corp, mai ales după venirea lui Hristos, care își asumă Creația, și ca Energii Corp. Trupul trebuie reabilitat și scos din confuzia că el

este Corpul inferior Sufletului. Trupul este Miracolul Unirii Sufletului cu Energiile Organice Corp.

Noi, după cădere, nu mai avem un Trup Icoană, ci un Trup ca Unire Suflet Păcătos cu Corp Păcătos, de aceea nu prea ne vine să-l vedem tocmai Oglinda Unică. Isihasmul este tocmai idealul Mântuirii Trupului, ca semn al Mântuirii Sufletului. Creștinismul, fără Învierea de Apoi, nu este împlinirea Mântuirii Integrale. Doar în Trupul Înviat în sens Hristic este adeverata Mântuire. Misticele Oculte Văd Trupul Înviat în Corpul Subtil de Minte, ca un Corp energetic Spiritualizat. Pentru creștinism aceasta este ceva incomplet. Trupul este ceva Superior Corpului subtil mentalizat, este Miracolul Întrupării Sufletului. Fără Trup, Sufletul degeaba are Corp-energii, că el nu se Întrupează, are doar o prelungire energetică Corp mental. Creștinismul nu este Spirit și Materie mentală-energii, ci este Totalitate Spirit-Corp-energii în Integralitate Trup Transcendental. Trupul paradoxal este Transcendentul și al Sufletului, și al Corpului energetic, în care se Unesc Sufletul cu energiile.

Misticele Oculte au uitat de Miracolul Unirii Contrariilor în Supra-Unitatea amândurora ce este tocmai Trupul, nu ca absorbirea Corpului în Spirit, ci ca Întruparea Spiritului în Corp. Trupul Înviat nu este Spiritualizarea Corpului, ci Transcendentalizarea Corpului ca Întruparea Sufletului în Corp, ce dă în mod real Supra-Realitatea Trup Înviat, peste Suflet și peste Corp, amândoi deodată și amândoi peste sine, ca deschidere de sine. Creștinismul nu admite Închiderea de Sine și în sine, ci tocmai Supra-Deschiderea peste Sine într-o Supra-Cuprindere a însăși Cuprinderii. Trupul este Miracolul Supra-Deschiderii și totodată al Supra-Cuprinderii peste Supra-Deschidere. Doar aşa este Perfectiune Absolută, fără nici o lipsă.

66.

Sufletul doar în Corp energii nu este un Suflet întrupat, ci doar prelungit, de unde impresia că energiile organice parcă slăbesc Sufletul, îl obosesc și-l agită. Energiile organice fac Sufletul să participe la o realitate ce nu este spirituală. De aici importanța Trupului peste energiile organice, în care Sufletul nu se mai confundă, ci se odihnește. Trupul este Extazul Sufletului întrupat. Trupul este Extazul energiilor organice. Dincolo de Trup nu mai sunt mișcări

de energii organice. Taina Trupului este Supra-Formă și a Sufletului, și a Energiilor organice. După cădere, Sufletul nu se mai depășește pe sine în Supra-Formă Trupului, ca și energiile, Trupul devenind o Formă lipsită de Transcendent.

Miracolul Trupului este că în trup se întâlnesc efectiv și în mod egal Sufletul cu energiile organice. Căderea schimbă acest raport. Fără Supra-Formă Trup Sufletul ar rămâne izolat și energiile organice la fel. Trupul, în fond, nu este limitarea Sufletului și nici a energiilor organice, ci Întâlnirea Suflet-Energii în Supra-Cuprinderea amândurora. S-a văzut că Forma și Cuprinderea sunt Totalitatea-Înregul Structurii, în filosofia creștină.

Forma este paradoxul depășirii structurii, cuprinderea Transcendentală peste infinitul structurii. Nouă ni se pare infinitul de necuprins și totuși Forma este acel Miracol de cuprindere a necuprinsului ca o Supra-Structurare a structurii ce o deschide și dincolo de propria structură, ca realitate de Formă în mișcări de Forme, nu de structuri. Structura se Oprește în Formă, dar Forma nu se Oprește în sine sau în structură, ci se Transcendentalizează în mișcări de Formă peste structură și peste Formă. Forma păstrează structura în structură permanentă. De n-ar fi Forma peste Structură, structura ar fi veșnic relativă și fără o Unitate de Sine. Forma este Permanentizarea și Unitatea Structurii. Forma este oprirea structurii de a nu se pierde ca structură și Unitatea structurii ca Supra-Structură. În Formă, structura este permanent prezentă, pe când doar în structură Forma poate chiar să nu fie, de unde structura este incompletă față de Formă. Structura implică devenire la Formă. De aceea Dumnezeu nu este structură, ci Formă Deplină ce include Structura și o depășește, fără să mai devină-evolueze.

Dumnezeul Creștin este Formă-Persoană ce are în Sine Treimea ca Structură și ca Supra-Structură, ca Deplinătate Absolută, nu ca simplu principiu absolut ce intră apoi în devenire. Dumnezeul Scripturii creează Forme de Creație, nu Structuri care să evolueze la Forme. Căderea rupe Formele și de aici Refacerea Formelor dă iluzia devenirii la Forme.

De aici și în Mistica Isihastă, Trupul este Supra-Forma Sufletului și a Energiilor organice. Prin aceasta isihasmul este o mistică dublă de Suflet direct și de Energii organice în Întrepătrundere și

Neamestecate. Forma este Viul Structurii, Unitatea Eul-Conștiința. Fără Formă-Eu structura este doar o structurare mecanică și nu Vie. Viul în Sine este Forma. Căderea atacă Forma, o golește mai întâi de Structură, fărâmîțând structurile și aşa rupându-se și Forma. De aici Mistica, regruparea structurilor, refacerea Formei și Trăirea Transcendentale prin Formă deplină, nu prin Structuri, căci nu ar mai fi Deplinătate. Isihasmul este Mistica Trăirii prin Deplin, ca Supra-Structuri. Trupul Înviat este această Supra-structură. Isihastul pregătește Refacerea Unui Trup Înviat, chiar dacă nu realizează aceasta în totalitate.

Isihastul trebuie să aibă în Trupul său Întâlnirea Suflet-Energii cu Dumnezeirea totodată ca Transcentalizare ce va fi în Deplinătate după Învierea Trupului. Căderea aduce Drama învrăjbirii energiilor organice și neintegrarea lor în Unitatea Trupului în care este și Sufletul. După Cădere, Trupul este Victimă și a Sufletului despărțit de Dumnezeu, și a Energilor conflictuale organice. De aici degradarea Trupului după cădere, care o dată se Supraenergizează și pe de altă parte pierde Transcentalizarea Sufletului ca întrepătrundere cu energiile. Trupul pierde Strălucirea Sufletului, reflectându-se în Trup doar activarea energiilor organice.

Hristos, prin Trupul Înviat, restabilește normalitatea Trupului de Rai, care este jumătate Suflet și jumătate energii organice, în Integralitate miraculoasă ce-l face capabil să fie dublă participare atât pe plan Sufletesc și pe plan Energetic, cât și pe plan Divin. De aici Miracolul Trupului Înviat la Hristos ce poate fi văzut ca Trup Fizic organic și totodată să fie Trup Transcentalizat ca Suflet Întrupat, cât și ca Dumnezeu Întrupat. Hristos putea fi văzut ca Trup fizic și totodată nevăzut, după cum voia să se arate ca evidențiere într-o formă sau alta. Putea trece prin ușile încuiate.

Miracolul Trupului Înviat este că poate fi totodată materializat și dematerializat după voința de evidențiere, partea Spirituală transcendentalând Materialul până la aparentă dematerializare, care în fond nu se dematerializează, ci se energizează în forme subtile.

Trupul Înviat este însă Trup Deplin cu toate energiile organice, dar care nu mai sunt ca singulare energii organice, ci în Întrepătrundere cu Sufletul și Divinul ce le Transcendentalizează dar

nu le desființează, le face participative nu la Energii, ci prin Energii ca Participare la cele Transcendentale.

Noi participăm prin energii tot la energii, dar ca Trup Înviat vom participa prin energii la Supra-Realitatea dincolo de Energii. Aceasta este Esența Trăirii Isihaste încă de pe Pământ, ca să putem forța Energiile organice să Participe și la cele Sufletești și Divine dincolo de Energii.

Trupul este Miracolul Trăirii Duble ca Energii în Transcendent și ca Transcendent în Energie fără amestecare. Fără Trup ar fi o veșnică separare între realitatea de Suflet și realitatea energiilor. De aceea este atât de Important Trupul în Creștinism și trebuie să fie Trup Înviat ca Energii Transcentalizate și ca Transcendent Întrupat. Trupul este Integralitatea amândurora. Practica Isihastă este Idealul Trupului Înviat Hristic ca Nostalgie a Paradisului pierdut după cădere.

Metoda isihastă este regruparea energiilor organice într-o formă Unică-Totălu cu Centrul în Inimă, unde de asemenei se scoate din întuneric Sufletul, unindu-se Sufletul cu Energiile, în vederea Supra-Transcentalizării Unirii cu Dumnezeu prin Hristos Unificatorul.

67.

Plângerea Trupului!... Trupul după căderea din Rai se plângă și înnvinuiește atât Sufletul, cât și energiile organice, de maltratările ce i se fac:

– Suflete al meu, de ce te ascunzi și mă lași doar în compania energiilor organice, ca pe un cazan unde se fierb ziua și noaptea tot felul de energii?... O de le-ai vedea, să te sperii... sau poate, deja speriat, de aceea te și ascunzi... Sunt silit să am un clocoț de energii în cap, în piept și în pântece. În sus în cap energiile organice sunt ca aburul ce mă amețește, mă înnebunește... Cu atâtă presiune în cap nu mai suport... mi-e teamă că-mi voi pierde Mintea cu totul...

În piept să vezi ce babilonie, ce hărmălaie... Doamne, ce răutate de fiare de ultimă sălbăticie... Ce uri cumplite, ce răfuieri, ce dușmăni, de mi se strângă Inima de frică, devenind ca un iepure ce se sperie și de umbra lui... Nu mai pot suporta atâtă teroare și timorare continuă... Să vezi ce bătălii, ce crime oribile trec prin inimă... energii care se devorează unele pe altele... Mă mai

amăgesc cu plăceri uneori, dar acestea nu fac doi bani pe lângă suferințele îndurante...

La fel în părțe, cât dezastru... De ai vedea ce fierbere până la scrum... Doamne, ce miasme cumplite, ce miroșuri de mori de greață... de îmi blestem viață... Să stau cu nasul în împușcări pline cu viermii cei mai scârboși, să fiu silit să port această hasna în permanență... nu îți se pare peste putință de suportare?... Suflete al meu, cum poți fi aşa insensibil la suferințele mele?...

Voi, Organe cu energii de tot felul, ce păcatele nu vă mai potoli?... Tu, Minte care te crezi capul acestor energii, chiar aşa de îndrăcită te-ai făcut, de nu-ți mai aduci aminte și de luna și soarele de afară, de Lumina Dumnezeiască?... Crezi că nu vei fi trasă la răspundere pentru aceste refuzuri?... Minte, te rog ai milă de mine Bietul Trup și oprește toată nebunia energiilor, pentru că de vrei, pot!... Stai tu în loc și toate energiile vor împietri... Cum te poți lăsa jucată de simțuri și de energiile lor murdare? Oprește-te și numai în ciudă nu te mai clinti, să se potolească nebunia energiilor... Voi, Simțuri, faceți voi ceva, dacă Mintea și energiile au înnebunit cu totul de sunt oarbe și surde la suferințele mele... Hai, tu, Inimă, care odată îmi erai prietenă, oprește îndrăcirea energiilor și simțurilor, refuză-le, nu te mai asocia cu ele... Credemă, nu mai pot!... Tu, Părțe, deși ești puturos peste fire, fă tu ceva, dacă Mintea și Inima sunt îndrăcite la maxim... Nu mai acceptă tot felul de mâncări pe care să le fierbi, să le prefaci... refuză-le, poștește, pleacă, să oprești puțin desfrâñarea Inimii și să smerești măgăriile Mintii!...

Suflete, Suflete, fă ceva Suflete!... Dacă Mintea și Inima și Părțele s-au îndrăcit peste fire, fă tu ceva Suflete... Ce păcatele, ai ajuns din Stăpân o cârpă în bătă!... Fii bărbat! Nu poti... Vai de capul tău, că te-ai despărțit de Dumnezeu și ai devenit un rahiatic și un Orb, de te joacă Mintea și Simțurile cum le vine mai bine... Ah, ce ciudă am pe tine. Te-ai îndrăcit și tu, ai fugit de Dumnezeu să te bagi în murdării... Îndrăcitule. Orbule, prostule... Barem acum deșteaptă-te!... Așa, Orb, strigă la Dumnezeu să i se facă milă de tine, chiar dacă nu meriti, strigă, îndrăcitule, și smerește-te. Hai, Suflete, nu mai boli... Eu unul nu mai pot suporta... Începe odată în mod serios Rugăciunea către Dumnezeu, treci peste orgoliu, strigă după Dumnezeu să vină să te pună pe picioare,

să-ți dea vedere, să devii iarăși conștient. Dumnezeu vrea să te ierte, dar tu faci pe catărul, nu ridici și tu un deget către El... Hai, Suflete, trezește-te, ia-ți în primire lucrarea pentru care ai fost creat!... Nu mai pot... nu mai pot...

68.

În Creștinism Trupul este Miracolul Întâlnirii dintre Suflet și Mînte-energii organice. Trupul este astfel Biserică-Templu unde se întâlnesc contrariile în Unirea Păcii, unde se face Întâlnirea cu Însuși Dumnezeu. Trupul este astfel Victimă atât a Sufletului păcătos, cât și a Mintii cu transpunerile sale de energii organice. De aici mareea importanță a Lucrării Virtuții în Isihasm, nu doar ca simplă Asceză-Sublimare a profanului în Sacru, ci ca Atitudine Integrală Suflet-Mînte energii față de propria realitate ce a devenit deja profană prin despărțirea de Arhetipul său total, de Dumnezeu.

În isihasm ascea nu este a Bietului trup Victimă, ci a însuși Sufletului și a Mintii cu tot complexul său energetic-organic. Isihastul, prin asceză, nu maltratează Trupul să-l transforme în Spirit, face mai întâi Pocăință de Suflet și asceză de Energii organice în vedere redobândirii unui trup de Rai, de Înviat Hristic. Ascea creștină nu este, în esență, eroism de stăpânire a Trupului și nici Jertfă ca posibilitate de Iertare, ci ca Restabilire și Revenire la Normalitatea originală. Jertfa crucii Lui Hristos este, mai întâi de toate, Iubire, și apoi Dreptate.

Dreptatea pusă înaintea Iubirii nu mai este Creștinism. Iubirea suferă ca Iubire, nu ca Dreptate, dreptatea fiind o prelungire a Iubirii. Mila Păcii și Jertfa Laudei este altceva decât Dreptatea ca Jertfă Implacabilă. Acceptarea Jertfei prin Iubire împăcă și Dreptatea și o depășește și o supra-rationalează până la copleșirea Dreptății de Iubire. Hristos este Jertfa Iubirii, nu a Destinului implacabil. De aici, Crucea fără Înviere este ca Dreptatea fără Iubire. Crucea este Jertfa și Învierea este Împărtășirea-Iubirea, ce completează Crucea. O Liturghie fără împărtășanie este o Jertfă fără Iubire, ca Destin, nu ca Permanentă dincolo de determinări. Cădere aduce determinarea, iar Iubirea aduce Nedeterminarea, Înviera.

Iubirea este Deplinul și Supra-Forma în care Dreptatea și Libertatea se odihnesc, se împlinesc unindu-și contrariile. În dreptate și libertate este mișcarea, în Iubire este Supra-Mișcarea dincolo

chiar de dreptate și libertate. Viața este libertate, dar Viul este Supra-Libertate, în care însăși Libertatea se întoarce. Libertatea, Dreptatea sunt Structuri incomplete față de Supra-Forma Realității Depline, Iubirea.

Nu Libertatea este începutul, nu structura este Realitatea, ci Forma-Deplinul-Persoana, ce are în Sine Structura și Libertatea, dar este totodată și dincolo de ele, în care Structura și Libertatea se depășesc și în același timp se permanentizează. Metafizica filosofiei Creștine, a unui Dumnezeu Trinitar Supra-Formă și Supra-Structură are această depășire a Principiilor absolute, care nu le desființează, dar nici nu se limitează de ele, fiind și dincolo de ele. Astfel, Iubirea este peste Dreptate și Libertate ca dincolo de amândouă, în care nu se desființează, ci din care ies fără să fie ele distrugătoare și contrare. De aici și Sensul Creștin: Forma-Deplinul este Originea Structurii, care are deja în Sine Structură pe care o determină și îi dă sens Structurii. O Structură fără sens nu va avea niciodată Formă și de aceea Forma este mai mare ca Structura, căci are în sine și Structură și totodată este și Dincolo de Structură. În Creștinism Iubirea nu este Structură, ci Supra-Structură, este Forma Absolută.

Deci Substanța lui Dumnezeu este însăși Iubirea-Conștiința-Eul-Subiectul-Entitatea-Totalitatea-Forma-Persoana, toate acestea fiind însăși Substanța Spirituală Dumnezeiască. Din acestea ieșe totul și în acestea se întorc toate.

69.

Pustnicul Neofit spunea și o aşa-zisă Parabolă a Isihasmului, „Împăratul orbit”: „Cel ce stăpânea peste marea împăratie a Lumii de Jos era Împăratul Galben. Acesta avea doi copii gemeni, un băiat și o fată. La început era mare bucurie și veselie în această împăratie. Chiar Împăratul-Cer din Lumea de Sus venea și făcea Ospăt împreună. De sus, Împăratul-Cer trimitea căldură și ploaie peste toată împăratia pământului și totul era doar flori și verdeață, ca un Rai.

Împăratul Galben, după o vreme, descoperi că în împăratia sa era un Pom Fermecat, care nu înfrunzește, nu face flori și totuși are trei Roduri ciudate. De aici se aud, mai ales noaptea, niște sunete necunoscute. Copiii săi mai ales, începură să vină des aici, unde un Șarpe năzdrăvan sta încolăcit pe Pom. Împăratului Galben nu-i

plăcu deloc aceasta și-l întrebă pe Împăratul-Cer ce poate fi. Împăratul-Cer îi spuse să nu bage de seamă acest Pom, să-l ocolească toți, întrucât este o Stafie căzută de Sus, care a vrut să zboare în Soare și a fost arsă.

După un timp, Împăratul Galben observă o mare schimbare în copiii săi, parcă aveau o lucire de Șarpe în Ochi, iar fața lor se întunecase. Chiar în sine observă o răceală față de Împăratul-Cer pe care chiar refuză să-L primească într-o zi, mintind că nu este acasă... Chiar în ziua aceea s-a întâmplat marea nesocotire. În timp ce se odihnea, copiii săi i-au scos Ochii și l-au Orbit. Ce răcnete scoase, de însuși Împăratul-Cer veni să vadă cele petrecute! Când îl văzu Orb, îi zise: „De ce nu m-ai ascultat?... Stafia din Pomul blestemat te-a Orbit, făcând pe copiii tăi să mănânce din el și ca să nu-i descoperi și au scos Ochii, să nu-i vezi cum se desfrânează”.

După plecarea Împăratului-Cer, copiii își închid Tatăl în beciul Palatului. Strigă el din beci, dar nimenei nu-l aude, mai ales că la ușa beciului a venit însuși Șarpele din Pomul blestemat ca paznic. S-a supărat și Împăratul-Cer, de nu mai dă căldură și ploaie, încât toată împăratia de jos se schimbă mult. Cei doi frați deveniră săraci, mai ales că li se născuseră o sumedenie de copii răi ca Șerpii.

Cu timpul, începură să se certe și se pândeau unul pe altul să se omoare. Începură să-și dea seama de Păcatul săvârșit împotriva tatălui lor. Nu știau cum să facă. Avură odată un Vis cu un Înger, care le zise: „Luati o butie de 12 vedre, puneti-o deasupra beciului și plângeti unul ziua și altul noaptea împreună până se umple butia de lacrimi. Mergeți la pustnicul din Munte să vă dea o Piatră de la Altarul unde se roagă el, pe care să o puneti de asemenea în butie, din care va crește un Pomișor prin udarea cu lacrimile voastre și va rodi Trei Fructe. Când se va umple butia cu Lacrimi și Pomișorul va rodi, luați lacrimi și aruncați pe Șarpele de la intrarea beciului, care va fugi și aşa veți scoate pe împărat, pe care de asemenei spălați-l cu lacrimile voastre. Așa se va face marea minune, că va recăpăta vederea. Apoi mâncați cu toții fiecare câte un fruct din Pomișor, care vă va da Iertarea Păcatului și veți fi cu toții ca înainte”.

Această parabolă este un fel de transpunere a Căderii pe plan personal, cât și a modalității Hristice de restabilire după cădere.

Împăratul este Sufletul. Copiii, sunt prelungirile sale energetice ca Minte și Simțire, care, asociindu-se cu modelul căderii diavolești, cad în Desfrânarea incestuoasă, care și mai mult le face contrare Sufletului, orbindu-l și închizându-l în Beciul Pântecelui, al patimilor. Piatra de altar este Hristos din care crește Noul Pom al Mântuirii și iertării. Plânsul este pocăința Minții și a Inimii, Simtirii.

De aici metoda isihastă, de Unirea Minții și Simtirii în Inimă, unde să se facă Pocăința Rugăciunii în vederea Trezirii Sufletului, scoaterii lui din beciul patimilor, care prin Hristos va căpăta vedearea pierdută.

De aici specificul misticii isihaste, ca mistică Transcendentală, nu ca mistică energetică. Mintea și Simțirea se unesc în Inimă, nu ca să facă magia propriei lor trăiri de Eros mascat, până la fărâmîțare și tragedie ci ca să se Reunească în Familia Transcendentală, ca Deplinul Vieții și Supra-Forma de Creație.

Mistica isihastă este mistică Familiei Transcendentale, a Iubirii Supra-Structurale, nu a patului nupțial din misticile energetice, ca mistică între structuri.

70.

Căderea ne limitează la Formele lumii energetice. Se uită de Forma Transcendentală Suflet-Duh-Spirit. Așa, noi considerăm formele lumii energetice ca Forme și pe cele Transcendentale ca Structuri dincolo și fără formă. În fond, Transcendentul este Forma cea adevărată, Deplinul realității, pe când lumea energetică este prelungirea mișcărilor de Transcendent. Energiile, ca natură, nu au Formă proprie, ci formă de corespondență a mișcărilor Formei de Suflet, de unde Căutarea energiilor după o Formă, după Arhetip. Energiile nu pot avea niciodată Formă deplină, fiind în vesnică mișcare de structuri energetice.

Este Miraculos că energiile capătă Formă în Formele Vii ca întrepătrundere cu Spiritul. Căderea ne falsifică realitatea, confundând Forma în Sine cu sistemele organice-energetice. Forma nu este produsul structurării, ci Forma are ca pe ceva natural și o Structură, ca prelungire de sine în sine. Forma este Totalitatea-Înțregul, iar structura este Părți de Formă, nu deveniri de Formă. Structurile ar fi un fel de transpuneri de Formă, structurile fiind pe Arhetipul Formei, de aceea tind spre Formă și au memoria Formei. Maximum de Formă proprie este Triada de sine, Sufletul,

Eu-Duh-Spirit, iar prelungirea energetică triada Informație-Energie-Masă și Totalitate Integrală Suflet-Corp, ca Trup. Căderea aduce ruperea și Ura împotriva Formei, de unde fărâmîțarea formei în structuri până la moartea Formei Integrale a Trupului.

Ca metafizică isihastă, Forma este înaintea structurii, structurile fiind memorile de limbaj al Formei Vii capabilă de transpuneri de sine. Forma nu este un rezultat, ci o Totalitate ale cărei memorii sunt structurile. Părțile Înțregului Formei sunt memorii ale Transpunelor diferite pe Arhetipul Formei. Mistica pornește de la Forma Transcendentală Vie al cărui Limbaj sunt Memoriile-Structuri-le, transpuneri de Formă, nu deveniri. Structurile nu sunt Acumulări de memorii-deveniri, ci sunt deja memorii întregi pe Arhetipul Formei, nu pe acumulări structurale. Forma niciodată nu tinde să devină structură, însemnând distrugerea Formei, pe când structura tinde real la Formă, căutându-și Arhetipul său care este Forma. După Cădere noi nu mai știm ce este Forma Perfectă Transcendentală și de aceea greu o asimilăm ca Esența realității. Noi nu mai avem conștiință deplină care este Conștiință în Forme, nu în Abstracții, ci doar în Forme. Noi după cădere nu mai avem Conștiință, ci Memoriile de Conștiință și mai mult o predominanță de prelungire ca Informații mentale de memorii de Conștiință, nu direct de Conștiință. De aceea Forma de Suflet nu o mai cunoaștem, confundând-o cu Informațiile mentale ce sunt prelungiri de Memoriile de Conștiință. Mistica tinde la Forma reală de Conștiință-Suflet, de aceea oprește complexul informațiilor mentale.

Metoda mistică de oprire a minții în loc nu este anihilarea Conștiinței, ci depășirea informațiilor mentale în rememorarea Memoriilor de Conștiință și prin aceasta regăsirea Formei Transcendentale Suflet. Forma nu este produsul structurilor-memoriilor, ci Forma Vie Suflet produce memoriile structurile atât în sine ca Suflet, cât și dincolo de sine ca Energii Corp ca Informații mentale. Forma Vie are în sine Limbajul-structurile. Forma este pe Arhetipul lui Dumnezeu Tatăl-Forma Absolută care are deja în Sine tot Limbajul Transcendental, toate structurile. De aici mistica isihastă este pe baza metafizicii creștine, în care Forma Absolută este Persoana Lui Dumnezeu Tatăl. De aici Persoana este Esența Absolută ce este ca Formă transcendentală ce are deja în sine structurile. Dumnezeu Tatăl Persoana Absolută nu este produsul

structurării de sine, devenirii, ci este însăși Forma Deplină Vie care implică de la sine Structura ca ceva ce este înglobat în Forma Absolută. Așa, Forma este Esența, nu Structura redusă la maximum de simplitate ca Prințipiu Absolut. Forma este Maximul de Esență, pe când Prințipiu este minimul de Esență. De aici Forma este Absolutul-Esența Creștină, Persoana-Dumnezeu, nu Prințipiu Divin un Dumnezeu Minim convențional, ce trebuie să devină un Dumnezeu complet ca Formă. Dumnezeul Persoană-Formă Vie Absolută este Un Dumnezeu Complet și Deplin de la început, în care se înglobează de la sine tot limbajul structurărilor. De aici Limbajul Formei-Persoanei Absolute este Complexul Arhetipal al Modurilor de realitate, ca Transpuneri de Limbaj Dumnezeiesc atât în Dumnezeirea însăși, cât și în noua realitate de Esență creată. Dumnezeu nu Devine Limbaj prin Creație, ci se Transpune ca Limbaj Arhetipal în creație. Memoriile Limbajului Dumnezeiesc se fac Modele.

Noi nu facem aici filosofie sau teologie, ci căutăm să descifrăm mistica planului Transcendental. Mistica isihastă pornește de la Esența realității ca Formă, nu de la reducerea ultimă-Prințipiu. Noi cu greu concepem Întregul ca Esență, Forma ca însăși Esența Conținutului-structurărilor. Aici este specificul metafizicii creștine. La început este Întregul Totalitatea ce are în sine de la sine și Părțile-Structurile. Așa Esența Absolută este Forma-Întregul, iar Structurile-Conținutul este Formă care se umple pe Sine cu Transpuneri de Formă, de aceea Structurile sunt deveniri spre Formă, căci au Originea arhetipală a Formei din care se nasc și ies, ca Memoriile de Mișcări de Formă. Doar Forma Vie Transcendentală, care este Triadă de Sine și Treime de Forme, are acest Miracol de a fi Formă Absolută ca Limbaj de Memoriile de Formă. Forma este Esența, căci Forma este Arhetipul structurilor-memoriilor de Formă. Pe Modelul Formei este orice structură, de aceea structura tinde la găsirea Formei Arhetipale ce o are ca Memorie. O structură este Permanentă datorită Memoriei Formei Arhetipale ce îi este baza.

Ideile lui Platon din filosofia greacă sunt pe Arhetipurile Memoriilor Limbajului Formei Transcendentale, nu însuși Limbajul Transcendental. Grecii amestecă Memoriile Rațiuni cu Memoriile Arhetipuri. Memoriile Arhetipuri sunt doar în Suflet, pe când

Memoriile Rațiuni sunt prelungiri-Informații de Memoriile arhetipuri. Memoriile Arhetipuri sunt Conștiință, iar Memoriile Rațiuni sunt Minte-Energii, prelungire de Conștiință în Corp.

Mistica Creștină se rupe total de gândirea greacă, scoțând Rațiunea din Conștiința de Suflet, recunoscând-o Corpului, prelungirea de Suflet. Conștiința este gândirea în Forme, Sufletul fiind Formă Transcendantală, pe când Mintea-Rațiunile sunt o gândire în Informații-structuri ca Memoriile de Mișcare de Conștiință. De aici mistica este dincolo de Mental, ca Regăsirea Formelor de Conștiință dincolo de Informațiile vagi de Minte.

Oprirea Mintii în loc din metoda mistică este oprirea confuziei pe care o dau Informațiile mentale ce înlocuiesc Formele de Conștiință pure de Suflet. Formele de Conștiință sunt mai mult decât Informații de Conștiință, sunt chiar Conștiință Deplină. Informațiile mentale sunt frânturi de Informații al unei mișcări disparate de Conștiință și niciodată o Informație de conștiință totală. Mistica aspiră la o Conștiință totală, ca Totalitate-Formă peste abstractizările de Formă ce sunt Informațiile mentale. Mistica este Gândirea în Forme, nu în Abstractii-rupturi de Forme. Cine nu înțelege aceasta nu înțelege ce este mistica. După cădere, formele energetice vor să înlocuiască pe cele Sufletești. De aici abstractizarea maximă mentală ca pretinsă Spiritualizare a Materiei.

Mistica Isihastă merge mai departe, considerând abstractizarea mentală a Materiei doar o apropiere vagă de Structurile Arhetipale ale Sufletului, dar nu de însăși Forma deplină a Sufletului. Sufletul este Formă Transcendantală ce nu se poate rupe în Structuri de Suflet deși are ca Structură Triada proprie ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine. Sufletul însă are Limbaj de Structuri și aceste Memoriile par abstractiile Sufletului. Sufletul este Formă maximă ce nu poate fi abstractizată niciodată, căci nu se poate rupe în structurile sale Eu-Duh-Spirit, ca Formele energetice ce niciodată nu sunt forme prin ele însese, ci datorită întrepătrunderii cu Forma Transcendantală Suflet.

Deosebirea dintre Forma Transcendantală Suflet și Forma Energetică Corp este că Sufletul este Formă prin sine însuși ce înglobează în mod absolut structura sa Triadică, iar Corpul energetic este esență de Structură ce iese din Memoriile-Mișcările Formei absolute Suflet și care se pot aduna în Formă doar dacă se orien-

tează spre Forma Arhetipală Suflet. Viul Formelor energetice este Orientarea-Sensul și Întrepătrunderea Formei spirituale Suflet. Sufletul este Formă și nu se poate dizolva în structurile sale, de aceea Sufletul nu poate fi Abstractizat. Există o Orbire de Suflet când Sufletul nu se mai vede pe sine ca Formă, în schirib rămâne ca Limbaj-Memorii de Suflet, ce par astfel ca o Abstractizare de Suflet. Aici este mecanismul Căderii-Orbirii Sufletului.

Sufletul este Formă transcendentală pe Arhetipul-Modelul-Chipul Formei, Dumnezeu, având deci în sine transpuneri de Structură Dumnezeiască, de unde Triada de Suflet ca analogie cu Persoanele Treimice Dumnezeiești. Sufletul creat, dacă se menține în Întrepătrundere cu Forma-Dumnezeu, vede în plenitudine atât Forma proprie, cât și Forma Dumnezeiască, deși în traducere de creație. Creația ca Suflet vede pe Dumnezeu, dar nu prin amestec de Structuri ce amestecă Esențele-Formele, ci vede real prin Forma deplină Suflet Dumnezeiască Formă, care nouă creației ni se pare Forma cea mai Luminoasă posibilă. De aici misticii numesc pe Dumnezeu Lumină Transcendentală. Dar această Lumină nu este doar o Abstracție de Dumnezeu, ci însăși Formă Vie și Esență Duh-Spirit de Dumnezeu, pe care Sufletul îl vede nu doar ca exterior, ci și ca Vorbire-Comunicare, dar nu ca dizolvare de structuri, ci ca Participare între Forme depline care se întrepătrund nu ca amestec de Forme, care niciodată nu se pot amesteca, ci ca Limbaj de Forme, ce este altceva decât Esența de Forme. Forma Vie Transcendentală, Dumnezeu și Sufletul creat model-chip de Formă de Dumnezeu au fiecare Formă lor intraductibilă, dar, fiind Forme VII, au Limbaj de Forme Transcendentale și aceste Mișcări-Limbaj fac Miracolul Transferului-Întrepătrunderii între Forme Indestructibile.

Limbajul ca origine este pe Arhetipul Formei și de aceea Scoate în afară Forma fără să dizolve Forma și o poate Transfera și dincolo de propria Formă, împărtășind formă. De aceea Limbajul este capabil să Transfere Forma, nu ca rupere de Formă, ci ca Transpunere de Arhetip de Formă, ce dă în alte Forme Conturare Structurală de Forma Arhetipală respectivă. Limbajul este formă în Structuri Arhetipale de Formă. Cuvântul este un Arhetip de Structură de Formă. De aceea Limbajul este din mai multe Cuvinte,

fiecare fiind o Memorie-Arhetip de Formă și totodată o anumită Mișcare de Formă în sine și peste Sine.

Forma Transcendentală-Dumnezeu și Sufletul Creat nu vorbesc niciodată doar în Interior sau în Exterior, ci totodată, fiecare în traducere specifică. De aici legătura dintre limbaje. Un Cuvânt Exterior se face automat un Cuvânt Interior. Dar aceste Mișcări nu ating Forma în sine care nu se poate modifica. Unii confundă Limbajul peste Formă și prin Formă cu un fel de Energie a Formei, ce este foarte greșit. Limbajul nu este energetic, deși este Mișcare peste Formă și prin Formă. Taina Limbajului este taina Formelor VII care transmit și Recepționează Limbajul datorită capacitații Limbajului Propriu deja existent. Cine nu are Limbaj deja format nu poate Participa la Limbaj-Vorbire. Așa Limbajul Formelor VII este dincolo de energii, este însăși Forma cu tot Limbajul ce se Comunică altor Forme care la rândul lor se Comunică, tot ca Forme.

Noi nu mai știm ce este un astfel de Limbaj Total, Față către Față, prin Vedere reciprocă, ce este doar la nivel de Suflet Transcendental. Noi, totuși, am rămas cu un Limbaj al Memorilor de Limbaj de Suflet, dar cu Orbire de Suflet, fără vedere, doar prin auz. Stările noastre elevate de Conștiință de Suflet sunt memorii de Limbaj Pur, dar Orb. Limbajul de Energii este un Limbaj Informațional, Memorii de Memorii de Suflet, ca prelungire, ce se traduc totodată ca energii-ecou de Suflet. Limbajul de Suflet este în Memorii Forme, pe când Limbajul energetic este în Memorii Informații-Abstracții. Cine nu este capabil să treacă de Memorile abstractive și nu poate avea și Memorii Forme nu poate fi un Mistic. Mai mult, să nu se confunde Memorile Forme de Suflet cu Memorile Forme de Energie. Memorile Forme de Suflet sunt Memorii Forme ce nu pot fi niciodată abstractizate.

De aici metoda mistică a Concentrării pe ceva fix la maxim. Dar diferența între o Concentrare de Suflet și cea de Energie-Minte este netă, cea de Suflet fiind doar ca Formă, fără urmă de abstractizare maximă. Se cere o mare discernere aici. Mistica isihastă este mistica concentrării de Suflet, pe Forma maximă de Prezență lui Hristos Dumnezeu, ce nu mai admite nici-o abstractizare de Minte.

Ishasmul nu reduce Mintea la focalizare de Minte, până la abstractizarea ultimă de Gol total de Minte și fixarea într-un singur Punct-Principiu. Ishastul trece direct în concentrarea de Suflet, pe Forma Transcendentală a Lui Hristos, ca Prezență Deplină ce este un plin transcendental care Umple și Golul de Minte, neadmițând sub nici o formă golul-abstractizarea.

71.

În Suflet și între Suflete, comunicarea este prin Vedere directă ce este totodată și Limbaj direct.

Noi am pierdut această întrepătrundere. Sufletul, s-a văzut, este o Substanță Spirituală indestructibilă, o Formă Transcendentală Unitară ce implică în sine o structură triadică Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine. Sufletul nu este Formă și Conținut, ci doar Formă și în afară și în interior. Ce ni se pare nouă structură-Conținut este de fapt Forma care se Umple pe sine. Forma nu este produsul Conținutului în metafizica filosofiei creștine, ci Conținutul este prelungirea Formei în Interior ca mișcare-limbaj în sine. Paradoxal în Suflet, Forma este Permanența-Esența-Nemîșcarea, iar Conținutul este Forma în Mișcare, ca transpunere de Formă în Structuri de Formă. Așa Structurile-Conținutul sunt Formă în moduri diferite de Formă, de unde structura este Limbajul Formei, diversitatea Esenței Forme. Creștinismul pornește de la Forma Transcendentală, ca de la Esența Deplină-Maximă, nu de la minimul de Esență Principiu care față de Esență Formă este Incomplet ce trebuie să devină la Formă. Forma ca Esență deplină are deja în sine toată structura devenirii și aşa Forma nu se mai mișcă în devenire, ci ca Deplinătate în Participare la Deplinătate. De aici Mișcarea Formei nu este produsul structurărilor spre Formă, ci Limbajul Formei ce se transpune și în Structuri de Formă.

Noi nu vrem să facem filosofie, descifrăm realitatea ca să cunoaștem în ce constă Trăirea mistică. Astfel facem niște analogii practice. Ca Suflet, Vederea este Conștiința-Eul-Subiectul Cunoscător. Simțirea este Duhul-Ființă-Memoria ce Recunoaște, iar Auzul-Răspunsul este Recunoștința ce se întoarce în Cunoscător-Subiect-Eu. De aici Originea Limbajului-Mișcării, Eul-Subiectul-Cunoscătorul-Formă Deplină este deja Limbaj în sine, acesta

transpunându-se ca Memorie Duh și ca Reîntoarcere Spirit-Reconștiințare.

De aici realitatea incontestabilă că Duhul și Spiritul nu sunt totuna, cum de obicei se confundă, ci două transpunerii net diferite, deși înrudite. Duhul este Recunoașterea-Memoria-Ființă, Dedublarea Formei-Esenței, iar Spiritul este Reconștiințarea, Memoria ce se identifică cu Eul-Conștiința ca răspuns, ca Sine în Sine, ca Triplarea Esenței-Formei. De aceea Esența-Forma, dacă ieșe din Triplare de Sine, nu mai rămâne forma în sine, ci ori rupere de Formă, ori asociere cu altă Formă. și mistică isihastă este preocupată de Comunicarea cu Sufletul, nu numai cu Mintea. Noi am insistat pe evidențierea celor două Limbaje nete și neamestecate, Limbajul pur de Suflet și Limbajul pur energetic Corp-Minte.

Ca ishasm, Mintea nu este Suflet, să se înțeleagă bine, ci este Informație energetică și a mișcărilor-Limbajului de Suflet. Fără această descifrare, ishasmul nu mai face doi bani, ca mistică în sine Creștină. În ishasm este clară Dihotomia Limbaj de Suflet și Limbaj de Corp-Minte, nu dualitatea simplă Minte și condensare de Minte ca energii-Corp. În ishasm cele două Limbaje trebuie Unite în Integralitatea Limbaj Transcendental în care se întrepătrund cele două Limbaje fără să se amestecă. În aceasta constă tot specificul misticii isihaste.

72.

Metoda isihastă este prin Limbaj de Suflet la Limbajul de Minte-Corp, ca Transcendentalizarea Limbajului de Minte peste Minte, dar nu prin anihilare de Minte. După cădere, noi am uitat Limbajul de Suflet și aşa metoda isihastă căută Rememorarea acestui Limbaj de Rai.

De unde să-l iezi?... Înțeleptii ne spun de acest Limbaj, Sfinții ne confirmă că ei l-au Rememorat, dar cum?... Se dau diferite metode de a Trezi în noi Memoria Transcendentală. Ishașmul caută Sursa Limbajului nu în Creația Căzută, ci în Originea chiar a Creației, adică în Dumnezeu însuși. De aceea ishasmul este o mistică pur creștină, creștinismul oferind accesibilitatea directă în Dumnezeu prin Hristos-Logosul însuși Limbajul pur Dumnezeiesc care are în modul cel mai real Limbajul Transcendental și de creație uitat prin cădere. Celealte mistici fac Ocolișul Limbajului de Intelect. În ishasm se sare peste Limbajul de Minte-Corp direct

în Limbajul Transcendental, tocmai datorită accesului prin Hristos – Limbajul pur Dumnezeiesc.

Așa iși hâsmul este în primul rând Rugăciune Transcendentală, de aici coborând efectele mistice. De obicei se confundă Limbajul de Suflet cu Limbajul de Minte-energii. Disputa palamită dintre Sf. Grigorie de Palama și Varlaam catolicul tocmai în acest sens s-a purtat. Cum este comunicarea între Entitățile Spirituale, prin Energii? sau direct?...

S-a văzut că Sufletul este Entitate-Monadă-Formă Transcendentală Triadică în sine Eu-Duh-Spirit, este Formă Indestructibilă, dar Vie, cu Limbaj de Sine și în Sine datorită Triadei Persoanei în Sine. Sufletul Persoană este Deplinul-Formă care are deja tot Limbajul o dată cu Capacitatea de Limbaj. Mișcarea ca Formă nu este prin Energii, căci Forma se mișcă tot ca Formă, încât Limbajul Formei Vii Transcendentale este direct prin Formă, în care Forma este totodată Subiect și Obiect. Sufletul Persoană are Trei Memoriile de Sine: Eul, Duhul, Spiritul. Ele nu sunt energii de Suflet ca Structură de Suflet. Sufletul este doar Esență spirituală, care are însă Miracolul să fie în Trei Transpuneri deodată egale fără să fie trei esențe, ci doar Una, dar în Trei Moduri de Sine, acestea trei fiind dovada că Sufletul este un Ceva Viu Deplin, fără să iasă din simplitatea de Esență Unică, deci Triadică în Sine. Esența nu devine Triadă prin Structurare de Sine, ci Esența implică totodată o Structură triadică în sine. Ca filosofie creștină, Esența Transcendentală este Esența Triadă. Tot ce nu mai este totodată Triadă permanentă nu poate fi Esență permanentă. Spiritul Creștin este Spiritul Triadic totodată fără să piardă simplitatea de Esență Unică, dar ca Esență Deplină maximă, nu ca Esență minimă de Singularitate până la Prințipiu. Esența deplină maximă este Taina Treimii în sine și în afara de Sine.

De aici Mistica Esenței Transcendentale care înseamnă Limbaj-Vorbire, nu manifestare-devenire-structurare-destructurare, ce seamănă a Energie, nu a Spirit. Limbajul și Mișcarea Transcendentală sunt altfel decât prin energii, pe Acestea căutându-le de fapt mistica. Deci Sufletul Triadic în Sine, Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, Vede-Simte-Răspunde prin cele trei moduri Permanente de Sine, prin Conștiință, prin Duh, prin Spirit.

Noi nu mai știm după cădere cum este această Mișcare-Vorbire-Trăire. Se zice că este, totuși, o ieșire a Duhului din Suflet și se atinge real de Duhurile celorlalte Suflete, ca și o ieșire de Spirit din Suflet care răspunde real celorlalte Spirite de Suflete. Dar aceste ieșiri nu sunt ca Energii ce se dizolvă unele în altele, ci ca niște Comuniuni Transcendentale ce nu se opresc aici, mergând mai departe la o comuniune de Suflet Total în care Duhul și Spiritul se Mișcă în Limbaj divers fără să distrugă Forma, ci dimpotrivă, dând Formei o participare de Supra-Formă, în Comuniune de Forme în Transfigurare reciprocă, participând unele la altele fără amestecare în întrepătrundere de Duh și Spirit care de asemenei nu se amestecă, ci se fac doar Memorii Arhetipale Permanente de Trăire Supra-Formă în Comuniune de Forme Transcendentale.

Împărtășirea Transcendentală este, astfel, o Împărtășire reală de Esențe fără să se amestece între ele, ci trăindu-se una pe alta prin Esență Proprie, care se transcendentalizează de celalătă, dar nu transformându-se una în alta, căci nu ar mai fi Împărtășire, ci Absorbire. Disputa dacă Necreatul Dumnezeiesc se poate Comunica Creatului pierde din vedere cele două aspecte ale Realității ca Forme Indestructibile cu Structuri Duh-Spirit tot Indestructibile și ca Energii ce nu mai sunt Duh și Spirit, ci Esențe de ordinul doi ca Har.

Mistica isihastă vine cu evidențierea dublei Comunicări, ca Suflete-Forme, Transcendentale prin Duh și Spirit, care au capacitatea de a ieși sau mai bine zis de a se întinde în afară și a lua legătura cu alte Duhuri și Spirite, fără să se amestece-dizolve și fără să afecteze Forma Integrală a Sufletului, iar ca Energii-Structuri prin Informații mentale și prin senzații energetice.

Ca iși hâsm, se fac deosebiri nete între Vederea de Eu-Conștiință ca Spirit în sine și Informațiile-Raționile de Minte, ca și între Sentimentul de Duh-Ființă și Senzațiile energetice organice Corp. La nivel de Suflet Transcendental noi trăim ca Subiect Conștiință prin Supra-Simțirea de Duh-Ființă și prin Răspunsul de Spirit, ce nu sunt Energii, ci Comunicări directe Spirituale. Dumnezeu este la acest nivel Transcendental Ființial, care nu se poate Împărti-Dizolva, dar care comunică prin întinderile sale directe prin Duh și Spirit, care de asemenei nu se dizolvă, dar au capacitatea de a produce Mișcări de Duh și Spirit în Sufletele de care se apropie.

Sf. Duh și Fiul Spiritul comunică real cu Sufletul nostru, dar nu se amestecă Ființial, trezesc însă în Duhul și Spiritul Sufletului mișcări similare ca răspuns și simțire față de Dumnezeu, ca Trăire a lui Dumnezeu prin Ființa de Suflet, nu prin înlocuirea Ființei de Suflet cu cea de Dumnezeu.

Mulți confundă Comunicarea cu amestecul și dizolvarea ființială reciprocă. Aceasta nu mai este Comunicare, ci absorbire. La nivel Transcendental Ființa Dumnezeiască-Esența, ce este Indestructibilă, comună, prin Duhul și Spiritul Ei ca Întindere-Mișcare-Limbaj, cu Esența de Creație care la fel este Formă indestructibilă, dar care este Receptivă prin Duhul și Spiritul de Suflet creat, încât este o Comunicare reală directă în acest Sens. S-a văzut că Dumnezeu are o prelungire Energetică Necreată: Harul. Dumnezeu este în primul rând Esență-Substanță-Transcendentală-Persoană cu Taina sa Treimică, dincolo de Energii. Energiile sunt Miracolul Mișcărilor-Limbajului de Persoană Transcendentală, care nu sunt prin consum, ci prin producere de Energie. Mișcările Persoanei Transcendentale produc efectiv o Sub-Substanță tot necreată pe care revelația Scripturii o numește „Har”. Aceste energii sunt, mai mult, identificate cu Rațiunile Divine, ca Informații necreate ale Eului-Conștiinței Dumnezeiești ce se prelungesc în afară, ca Strălucire a Persoanelor Transcendentale. Teologia Harului este mult discutată, fiind de mare importanță, mai ales după căderea creației.

73.

Limbajul Haric energetic este altceva decât Limbajul Persoanelor Dumnezeiești. Cel de Persoane este de Întreguri, de Forme Esențiale Triadice care, deși în cuprindere proprie, au miracolul Întinderii de Duh și Spirit care depășesc Forma fără să rupă Formă, rămânând în Formă și totuși Comunicând dincolo de Formă, putând participa la mișcări asemănătoare. Duhul Sfânt poate pătrunde în Suflet, atinge Duhul Sufletului, căruia îi poate da mișcări asemănătoare, de unde Participarea și Răspunsul direct de Suflet. Participarea prin aceste mișcări asemănătoare și în analogie este altceva decât confundarea ființială ca amestec și dizolvare ca să-i imprime aceeași mișcare.

Și Sufletul, și Dumnezeu fiind Forme Indestructibile, ele nu se pot amesteca ființial, dar se pot întâlni și pot transfera mișcări

asemănătoare care dau astfel o Identificare de Transmitere și Răspuns, ce nu afectează Formele-Esențele, ci dimpotrivă, le supra-unește în Comuniunea de Forme Transcendentale Personale. Noi nu mai știm Beatitudinea Întâlnirii dintre Formele Transcendentale cu atingerile de Duh și Spirit, fără să afecteze Esența ce rămâne deplină în fiecare, prin acea Împărtășire de Duh și Spirit, ce nu se absorb, ci se identifică în mișcări asemănătoare ca participări reciproce. Formele Transcendentale rămân indestructibile, dar Duhurile și Spiritele se întind ca deschidere de Forme, prin Întrepătrunderi de mișcări asemănătoare, ce dau acea Transcendentalizare-Îndumnezeire prin Duh și Spirit ca Mișcări, nu ca amestecări ființiale, ce nu ar mai fi Comuniune de Duhuri și Spirite, ci anihilare.

Amestecul ființial este străin Comunicării Transcendentale, care este mișcare-Limbaj Transcendental, nu Absorbire-Tăcerere-Nemișcare Transcendentală. Dacă ar fi amestecare ființială, nu ar mai fi Comunicare și Mișcare-Limbaj Transcendental, ce înseamnă Ființe care stau față în față, nu care se absorb. Dar această mistică de Duh și Spirit și de Forme Depline se prelungescă într-o mistică Energetică Harică. Această Dublă realitate ne dă nouă confuzie, mai ales după cădere, când Limbajul de Duh și Spirit intră în umbră și rămânem cu predominantă mișcare energetică. Dumnezeu însuși este dublu Limbaj de Persoane Dumnezeiești și de Energii Necreate Har, nu în sensul de Împărtire a Lui Dumnezeu în două, ci ca Realitate Dublă de Esență-Formă Transcendentală și prelungire energetică, nu de Esență, ci de Mișcări ale Esenței. Energiile necreate nu sunt emanații directe din Esența Ființială Dumnezeiască, ce ar însemna o rupere de Ființă, ci sunt un produs real al Mișcărilor Persoanelor Dumnezeiești, care au acest miracol să se traducă faptic într-o Sub-Substanță și Sub-Esență de Energii.

Ca realitate în sine, Energiile nu sunt Substanță de Sine, ci Substanță produsă de Substanță de sine ce este Esența Formă Spirituală Persoana Absolută Dumnezeu. Ca mistică, noi numim Energia ca Sub-Substanță, ca Limbaj de ordinul doi, ca ecou al Limbajului în sine al Persoanei Transcendentale. Energiile nu sunt de sine și prin sine, ci prin Spiritul Transcendental. Esența Spiritului Persoană este Eul-Subiectul-Conștiință, iar Sub-Esența Energeticului

este Informația-Mintea-Rațiunea, prelungire și memorie de spirit în traducere energetică.

Aceasta nu este o Împărțire a lui Dumnezeu, ci o relatare a Realității Dumnezeiești ca Existență și configurație. Dumnezeirea nu este dualitatea Spirit și Energii necreate, ci O Singură Dumnezeire în Dublă Transpunere, ca Spirit și Energii, care nu se amestecă dar se Înrudesc și se Întrepătrund. Dumnezeu ca Spirit Persoană și Persoane este esența în sine, Ființa Transcendentală, cu mișcări și Limbaj Transcendental, iar Mișcările-Limbajul acesta au o prelungire de Miracol ce se traduce faptic în Energii necreate, ca Limbaj de Ordinul doi. Nu sunt două Limbaje în sensul strict, ci un Limbaj Total în dublă transpunere.

Datorită acestei Configurații Arhetipale absolute, suntem și noi creația dublă transpunere ca Suflete și Energii-Corp. De aici mistica isihastă își găsește Arhetipurile de Origine, Sufletul ca Chip de Persoană Dumnezeiască și Energiile Corp ca Chip de Energii Har. Toată creația ca Energii sunt pe Arhetipurile Rațiunilor Harice, acele Rațiuni ale lucrurilor de care vorbește Filocalia. Noi cădem în realitatea Suflet cu Limbajul său de Duh și Spirit dincolo de energii și ne concretizăm pe realitatea Energetică organică de Corp. Si aşa noi Vorbim de acum Limba energiilor, a Informațiilor nu de Suflet, ci ale mișcărilor de Suflet.

Câtă depărtare între Minte de Energii și Conștiință de Suflet!

Mintea-Informațiile energetice ne înlocuiesc toate Memoriile de Suflet și aşa Sufletul rămâne o vagă amintire. De aici mistica isihastă, ca leșire din Memoriile energetice și Rememorarea celor de Suflet, prin Hristos care ne aduce totodată Reîntâlnirea cu propriul nostru Suflet, care va ieși din Umbră și va deveni apt să vorbească Limbajul Transcendental de Duh și Spirit.

74.

Ca mistică, trebuie descifrat raportul dintre Suflet și energiile sale, altfel se fac niște confuzii și amestecuri din cele mai grosolane. Mulți misticici cad într-un energism bolnăvicios până la înlocuirea Sufletului cu o pretinsă energizare Divină. Si în isihasm sunt astfel de cazuri.

S-a văzut că Limbajul de Suflet Formă Vie Transcendentală este atât prin mișcările de Formă Totală, cât și prin Duhul și Spiritul Sufletului Triadic, ce se întind atât înăuntru, cât și în afară în

memorii de Moduri diverse de mișcare a Trăirii Formei Vii Eu-Su-biect Entitatea Spirituală Personală. Se spune că aceste mișcări-limbaj Transcendental sunt de un sublim și o beatitudine cu adevărat Dumnezeiască. Aceasta nu trebuie confundată cu prelungirea energetică ce se emană ca miracol de ordinul doi din mișcările acestei realități Transcendentale. Dacă la nivelul de Dumnezeu totul este în deplinuri și întreguri ce nu rup Forma și nici nu o modifică ființial, la nivelul energetic Comunicarea este prin structuri energetice ce se dizolvă unele în altele, deși nu se pierd. O substanță energetică se combină cu alta și dau o substanță de combinație-transformare ca produs ce modifică și pe una, și pe alta, păstrându-se doar structurile elementare. De aceea combinațiile energetice structurale rup Forma și o transformă în structuri, care la rândul lor tind spre o nouă Formă. De aici fenomenologia energetică, care nu are Formă proprie, ci doar structuri proprii de calități-legi-însușiri. În lumea energetică, Formele sunt în continuă transformare și combinații, doar structurile rămân aceleași, de unde părerea că Structurile sunt Permanență, și nu Forma. Căderea aduce această răsturnare de realitate.

O realitate energetică, ca să o cunoști, trebuie să o rupi în structurile sale, în formulele chimice, legile și Informațiile genetice. Realitatea energetică nu are Formă Indestructibilă ca Sufletul, are însă o structură cu Memoriile de Formă. Ca mistică, structurile sunt Memoriile de Mișcări de Formă și de aceea și în energii structurile chimice, legile fizice și informațiile genetice tind la o anumită formă, de la particulele elementare la atomi și de la atomi la substanțele chimice, materiale. Toate acestea sunt structuri ce și-au găsit forma. O structură ce nu a ajuns la formă nu are manifestarea completă, de unde părerea că Principiile-legile-informațiile sunt structuri ce au nevoie de o devenire-evoluție, de manifestare. Ca isihasm, aceste manifestări-structurări nu sunt o devenire-evoluție, ci un produs al unui Limbaj deja existent. Informațiile substanțelor energetice nu sunt acumulări, ci sunt deja Memoriile de Mișcări Arhetipale de Spirit, prin care apoi se face o diversificare de Limbaj energetic ca manifestare. Manifestarea-multitudinea de fenomene nu sunt evoluții la Limbaj, ci participări de Limbaj deja existent în Comuniuni de Limbaj ale comuniunilor de existențe.

Ca mistică, se consideră că orice substanță chimică este o Rațiune-Informație a unei anume Memoriilor Arhetipale de la Rațiuni Divine. Și în Corpul nostru energetic limbajele chimice sunt Comuniuni de limbaje pe baza Memoriilor informative ale Mișcărilor Sufletului nostru.

După cum sunt mișcările Sufletului nostru, așa sunt legăturile chimice ale Corpului nostru, de unde un Corp Sfânt sau unul păcătos.

S-a văzut că Sufletul Spirit Persoană, datorită Triadei sale Eu-Duh-Spirit, este capabil de Limbaj propriu atât interior, cât și exterior, care se manifestă în multitudine de mișcări de Întreg Sufletul și de Duh și Spirit tot ca Întreguri, ca moduri de transpunere ale Întregii Forme VII transcendentale ca Suflet. Și toate aceste mișcări-limbaj devin baza arhetipală a memoriilor informative de prelungire din lumea energetică.

Scriptura ne spune că Dumnezeu Zice și se Face. „A zice” înseamnă limbaj-mișcare directă de Persoană Dumnezeiască, iar „s-a făcut” este o dată traducerea faptică și încă o dată prelungirea ca realități energetice a Arhetipurilor de limbaj transcendental, în structuri de lume energetică-materială. Orice structură energetică este astfel o Formă arhetipală a mișcărilor de Limbaj spiritual din care ies și se prelungesc. De aici mistică Lumii energetice care nu se poate opri în ea însăși, ci tinde spre Originile sale dincolo de structuri-informații, găsindu-și Odihna-Isihia doar în Reîntoarcerea în Arhetipurile Spirituale din care s-au născut. Și dacă orice informație a lumii energetice-corporale este o memorie de mișcare de Spirit tradusă faptic în energii, înseamnă că după cădere drama lumii energetice se datorează Sufletului ce nu mai are mișcări Arhetipale, ci Anti-arhetipale care se prelungesc în negativurile Informațiilor energetice.

De aici afirmația teologiei că Păcatul pornește de la Sufletul ce se desparte de Dumnezeu. Sufletul are în sine Transpunerile Limbajului de Dumnezeu traduse în mod și esență de creație, ca Memoriile Arhetipale. Dacă Sufletul se desparte de Dumnezeu, mișcările Sufletului nu mai sunt în concordanță cu Mișcările Arhetipale Dumnezeiești și așa sufletul creează niște mișcări Anti-arhetipale, de unde căderea Sufletului din Perfectiunea de Rai în decăderea imperfectiunilor. Mulți întreabă: cum Sufletul perfect

poate deveni Imperfect? Nu devine Imperfect prin Natura de Suflet, ci prin Modurile de Mișcare ce sunt ale Formei Indestructibile ale Sufletului, care ies din Participarea la Perfectiunea Dumnezeiască și se asociază la o mișcare negativă. Dumnezeu nu poate deveni Imperfect, căci El nu este Creat și nu are dualitatea de Participare, nici nu are unde ieși, El fiind Existența Absolută. Creația are Natura Perfectiunii ca Existență în Perfectiunea Dumnezeiască. Dacă refuză, se desparte de Dumnezeu, creația rămâne proprie Natură Perfectă, dar devine și Imperfectă ca Participare Lipsită de Dumnezeu.

De aceea creația nu este Total devenită Imperfectă după cădere, ci doar pe jumătate, o dată ca Natură-Chip ce nu poate deveni Imperfect, ca Bine, și încă odată ca Participare-Mișcare Anti-Perfectiune, ca Rău. Polarizarea Bine-Rău nu este Falsificarea Naturii-Perfecte a creației, ci Participarea Creației la o dublă Realitate, ca Perfectiune ce se identifică în Dumnezeu Creatorul și ca Imperfectiune, deși aceasta în fond este iluzivă, un Vis abstract al unei Imposibile Ieșiri din Perfectiunea Absolută Dumnezeu. Visul negativ al Diavolului de a omorî pe Dumnezeu și a-l înlocui cu sine este o iluzie de Creație psihopată ce-și închipuie că poate anihila Încreatul, Existența în Sine. Libertatea după cădere nu mai este aceeași Libertate a Perfectiunii, încât căderea nu are justificarea libertății de alegere. Ca Perfectiune Permanentă, ce alegere se poate face? Perfectiunea nu poate fi alături de Imperfectiune, încât Imperfectiunea nu există ca realitate în sine, ci ca o abstracție ce nu este nici a Perfectiunii, ci a unei realități care deja a devenit participativă la Imperfectiune.

Până la cădere nu s-a pus alternativa alegării, căci ce să alegi în Perfectiunea Absolută? De aici, căderea este o Invenție a Creației care nu poate fi niciodată realitate în sine, ci o veșnică Iluzie care se topește mereu de realitatea în sine a Perfectiunii, de unde Răul nu poate fi niciodată Rău absolut, întotdeauna în distrugere de sine. De aceea Căderea este participare, nu Natură, că de ar fi denaturare, nu ar mai fi posibilă Revenirea la Perfectiune niciodată. Perfectul nu devine Imperfect, căci este Indestructibil, dar Perfectul de Creație fiind Legat de Cel Creator poate Participa Iluziv și abstract la o Falsă Imperfectiune, prin despărțirea Participativă de Perfectul Dumnezeu. De aceea Sufletul care este Chip de Perfectiune, fiind Formă indestructibilă, nu poate deveni

Imperfect, dar devine Orb Participativ, nu mai vede pe Dumnezeu, întoarce spatele Lui Dumnezeu și se izolează în sine propriu unde, de asemenei fiind Orb, nu se vede nici pe sine propriu, ci se Visează iluziv un amestec de Dumnezeu și de sine propriu, până la psihopatia unui conflict între Dumnezeu și creație.

Și acest fapt dramatic de Orbire Sufletească, de psihopatie Spirituală în Complex iluziv de adaosuri Anti-Limbaj, se prelungeste în Energii Corp, unde Sufletul găsește Compensații Participative ale Lipsei Participative la Dumnezeire. Dar nenorocirea este că Energiile ele însele scăpate de Vederea Sufletului Orbit, se vor libere și independente, chiar mai mult, devin Stăpânoitoare peste Suflet. Energiile astfel fură Sufletului toate mișcările producătoare de Energii și antrenează Sufletul la mișcările energetice până la identificarea Sufletului cu Energiile, uitându-se astfel tot limbajul de Suflet, chiar Sufletul peste Firea sa Spirituală învață Limbajul energetic ce nu-i este natural, ci străin și fals. De aici complexul mistic de reîntoarcere la origini, la adevărata Natură a creației de Rai. Căderea nu modifică Sufletul Perfect ca Ființă-Esență, și modifică însă Mișcările de Participare și Răspuns, prin Adaosurile anormale anti-arhetipale.

Filosofia mistică isihastă face o delimitare între Ființă-Esență de Spirit și Mișcările de Spirit. Pare o nepotrivire, ca Firea-mișcările să contrazică Ființă-Esență, dar aici este tâlcul: Ființă de Spirit fiind Indestructibilă, nu se poate dizolva-rupe-modifica; ca Formă Integrală poate avea Mișcări peste propria Formă Esență-Ființă, ca Mișcări Supra-Structurale. Creația are Formă-Esență Perfectă, dar poate participa la mișcări dincolo de propria ei Formă, fără să-și modifice Forma, modificându-și doar mișcările. Dumnezeu fiind Absolutul Perfect, nu are o alternativă de mișcare. Creația fiind însă Creată, are această alternativă. De fapt, după cădere, chiar Dumnezeu participă la Durerea Căderii, chiar dacă Natura Sa nu are nimic comun cu Durerea, nu în sensul că îl modifică Ființă ce nu poate Suferi, ci în sensul că Forma Indestructibilă Perfectă poate participa și la ceva dincolo de propria Ființă ce nu rupe sau modifică Ființă, o deschide dincolo de Ființă.

Căderea creației este posibilă datorită condiției de creație de a fi în Dumnezeu sau nu; deosebită de Dumnezeu care nu are Alternativă, fiind Necreat și Absolut, ea depinde de Creator și poate

participa sau nu la cele ale Creatorului. De asemenei, Dumnezeu poate participa la Creație fără să-și modifice Forma-Esență Ființă, ca întindere peste propria Formă prin Duh și Spirit și prin deschiderea dincolo de Propria Formă prin Forma Integrală și Indestructibilă. Schimbarea Firii Mișcărilor în cădere nu este totală, Firea de Esență-Ființă nu se poate Schimba, dar se schimbă Iluziv Alternativa de Participare-Răspuns și aceasta numai dacă ieșe din Firea Perfectă. Așa, Căderea nu este Totală, ci de jumătate, Firea Chipul Perfect rămânând însă Orbită față de Mișcările Perfecte, în acest întuneric putând lua naștere Anti-mișcările negative. Doar un Suflet Orb poate fi Decăzut. Căderea este Orbirea față de Dumnezeu și o dată cu aceasta și față de sine însuși. Firea Transcendentală a Naturii Transcendentale este ca Esență Participativă, nu poate fi închisă în sine însăși. Viul nu este Închidere, ci Deschidere. De aici mecanismul căderii, prin ieșirea din Participarea la Viul Dumnezeiesc: nu poate rămâne un Gol și așa se inventeaază în acest Gol al Despărțirii noi Mișcări decăzute, anormale. Doar în Gol apar abstractiile iluzive ale căderii, din Neantul Golului Căderii se nasc Monștrii diabolicului, din Golul Întunecos în care nu mai strălucește Lumina Dumnezeiască.

Așa, în Golul Căderii, Sufletul Orb visează pe Dumnezeu și-l confundă cu sine și se lasă pe mâna vederii de Minte a Corpului energetic, care îl minte și îl înlăcuiește tot Limbajul de Suflet cu cel de Energii, de unde confuzia că Mintea este Vederea Sufletului. Mistica descoperă Minciuna Minții care se dă drept Suflet, și de aceea primul lucru este Smerenia-Minții violene până la legarea ei totală, cum face metoda isihastă. Sufletul Orb nu mai are Vederea de Conștiință Spirit, ci orbecăie prin Rațiuni de Minte, frânturi de Conștiință amestecate cu Iluzii de Anti-Conștiință. Universul nostru spiritual este format din informații amestecate, pozitive și negative, până la conflictul genetic. Caracterul negativ este de multe ori genetic, datorită acestor Informații amestecate luate prin naștere. Aceasta este Karma despre care vorbesc multe mistici.

Mistica este o activitate serioasă ce merge până la acțiunea pe Codul Genetic Informativ. Mistica susține că putem lucra pe Codul nostru genetic, prin schimbarea Informațiilor. Deosebirile de metodă provin din neînțelegerea naturii și originii informațiilor. Ca isihasm, Informațiile nu sunt prin sine însele și independente,

ci în legătură cu Mișcările Memoriilor de Suflet, care le sunt baza. Degeaba insist cu o Informație bună, fără să acționez întâi pe Memoriile de Suflet ce sunt dincolo de Informații. Informațiile singure rămân la un efect de suprafață ce se pierde repede.

Isihasmul este o metodă a reactivării Memoriilor directe de Suflet, care se vor impune apoi pe Informațiile mentale.

O Informație mentală nu trezește o Memorie de Suflet, ci doar o vagă amintire de Mișcare de Suflet. Sufletul are nevoie de a ieși din Orbire, nu doar de a Auzi Informații de Suflet. O Memorie adeverătă de Suflet deschide și o Luminiță de Vedere de Suflet. Mintea nu deschide Memoria de Suflet, ci o traduce în memorie de Minte. Mistica descoperă raportul Suflet-Minte. Conștiința de Suflet are memorii tot de Conștiință, ca Moduri de Conștiință care sunt total dincolo de orice abstracție de Minte. Memoriile de Conștiință de Suflet sunt în Forme concrete, niciodată în structuri-fragmente, cum sunt Informațiile mentale. Un mistic imediat deosebește o Conștiință de Suflet de o Informație mentală; este Formă concretă de Întreg sau abstracție fragment de Conștiință. De aceea un mistic gândește în Forme concrete, nu în abstracții mentale. O abstracție de Minte este o simplă Rațiune în care poate fi și o vagă mișcare de Suflet, dar este mai mult o reducere și unei structuri energetice. Rațiunile sunt legate de memorii energetice, de mișcările și obiectele lor ce dau o Participare a Sufletului la Lumea energetică. În Activitatea mentală este un fel de energizare a Sufletului, o întindere a Sufletului din realitatea de Suflet în realitatea energiilor, de unde Sufletul în energiile și informațiile lui se transferă pe sine în Întreruperea de Corp. Dacă Sufletul nu ar fi Orb, el nu s-ar amesteca până la uitare de Sine în energii, că s-ar vedea și pe sine și ar Domina și energiile.

În mod normal, când Sufletul activează ca Suflet, Conștiința de Suflet este mai tare decât orice Informație mentală care trece și rămâne pasivă. De aceea Mintea este Odihna Sufletului și Sufletul este Odihna Mintii. Mintea și Conștiința de Suflet nu sunt niciodată amândouă în activitate, căci una este oprirea celeilalte. Misticii și bine aceasta, de unde oprirea oricărei Activități mentale când se caută Conștiința de Suflet, iar când se caută o Rațiune de Minte, se știe că este o ieșire din Conștiința Integrală, este o coborâre în energetic, unde realitățile sunt pe bucătele, Structuri de In-

formații mentale. O Rațiune este doar un aspect legat de o anume mișcare energetică și în vederea unui efect energetic. O Conștiință de Suflet este un Ceva Global dincolo de determinări energetice și care depășește și domină energeticul. Pentru un mistic ce a ajuns la Conștiința de Suflet, Atotputernicia Mintii nu mai face doi bani, că o singură Conștiință de Suflet poate domina și chiar anihilă o Galaxie de Minte.

Mulți cred că se ajunge la Puteri de Minte doar prin Minte, zeificând Mintea până la o Forță nelimitată. Este într-adevăr și o Magie a forțelor mentale care nouă ni se pare fantastică, dar o forță mentală dominată de altă forță tot mentală devine contrară. Lumea mentalului sunt Forțele în continuă luptă pentru dominare și întăiere. În lumea mentalului nu este nici o clipă liniște și pace, ci o veșnică devorare, forțele mai puternice înghițind pe cele mai slabе și cele slabe pregătind atacul împotriva celor tari. Toate misticile elevate și tu că doar prin Ieșirea din Lumea Mentalului se poate găsi Izbăvirea de Război. Isihasmul este la fel o metodă a Opririi Mintii, dar nu prin Stăpânirea prin puteri de Minte, ci prin Reactivarea Sufletului în fața căruia Mintea de la sine tace și se liniștește.

Sufletul despărțit de Dumnezeu este Orb și neputincios să mai domine magia Mintii. Mintea la fel este pervertită până la îndrăcire și nu mai are discernerea reală, de aceea Isihasmul sare peste Minte și puterile ei, sare direct la Dumnezeu, care să redea Vederile și Sufletului Orb și să Lumineze și Mintea prin Harul Său Stăpânitor. De aceea toată Puterea mistică isihaste nu constă în forțele proprii, răvășite ca vai de capul lor, ci în Puterea Hristică Dumnezeiască. În isihasm, Sufletul strigă ca și Orbul din Evanghelie – „Doamne, vreau să Văd!“ Dacă Sufletul va începe să vadă, va recăpăta Conștiința și vederea de Sine, va Reveni în Mișcările Arhetipale Dumnezeiești, nu va mai produce energii negative, chiar mai mult, va absorbi energiile nocive și le va repune în Armonia Harului Rațiunilor Divine. Așa Sufletul va participa la cele Dumnezeiești, de unde va coborî în energiile sale Corp, trancendentalizându-le. În Restabilirea Hristică, Sufletul se întrupează în Energiele Corpului, nu devenind Minte-Energie, ci transcendentalizând Mintea-energiile pe care le Ridică la cele spirituale. Căderea a determinat o coborâre a Sufletului în Energie-Minte până la Uitarea de Suflet. Acum Sufletul nu coboară în Energie-Minte ca să se

amestece cu Energiile, ci să ridice Energiile la Suflet. Trupul Înviat al Lui Hristos este Materia energetică ridicată la Participarea de Suflet și Dumnezeu, nu a coborării Sufletului la participarea de Energii Corp. Dacă Materia se ridică spre Suflet, se Transcendentalizează, se depășește pe ea însăși în Spirit, fără însă să se transforme în Spirit, ci Participând Comuniucă la cele Spirituale.

Isihasmul aduce ceva nou în Mistică, aduce Comuniunea de Spirit și Materie, peste absorbirea dintre ele, considerată de mistică singura cale de Unire a Contrariilor căderii. Spiritul nu are nevoie să absoarbă Materia ca să fie Plenitudine, ci poate Spiritualiza Materie ridicând Materie prin Participarea Materiei la cele Spirituale. După Cădere se crede imposibil ca Materie să Participe la cele Spirituale, fiind Contrazicerea Spiritului.

Dar Materia nu este contrazicerea Spiritului, ci prelungirea Spiritului în afara Spiritului. Deci tot Spirit, dar tradus în altă realitate, cea de energie. Așa, întoarcerea Materiei spre Spirit nu se face prin anihilarea Materiei, căci Spiritul ar fi rupt de prelungirea sa normală, ca o mutilare. Materia nu trebuie distrusă ca să se revină la Spirit, ci trebuie Transcendentalizată. Dacă Spiritul este capabil să se traducă și în Materie, înseamnă că și Materia este capabilă să participe la Spirit fără să dispară ca Materie, după cum și Spiritul nu dispare în traducerea sa în Materie. Isihasmul este Mistica în excelență ce readuce Miracolul Raiului, unde Materia-Corpul și Sufletul sunt în Comuniune Egală, în Participare Integrală prin întrepătrundere reciprocă fără amestecare și fără dizolvare, în Coexistență Transfigurativă, în care este acea miraculoasă Transferare de Realitate una în alta, ca Permanentizare una în alta, nu ca Anihilare-absorbire.

Prin aceasta, Isihasmul este o Mistică proprie și cu aport valoios în contextul general al misticii. Este o tendință de a amesteca misticile până la un sincretism ce le denaturează pe toate. Fiecare mistică are valoarea ei atâtă timp cât este ce este. Dacă vrea să fie și altă mistică, se bagă forțat lucruri străine și nepotrivite. Fiecare să aibă sinceritatea să se recunoască ce este și să dorească să se completeze cu ce nu are, fără aroganță că, de fapt, are totul.

75.

Isihasmul este mai mult Practică decât teorie. În lumea noastră de astăzi, unde toate s-au amestecat, este nevoie într-adevăr și de o descifrare a realității.

Noi nu facem aici dispute și confruntări între păreri, încercăm o relatare, uneori în raportare, a problemelor legate direct de isihasm, ca o stabilire de Limbaj isihast. Isihasmul este o mistică ce de-abia de acum încolo își va evidenția valoarea practică. Noi încercăm o deschidere în acest sens, urmând ca alții, mai competenți, să definitiveze totul. Noi avem ca bază scrierile mistice Filocalice și diferențele comentarii ale Trăitorilor isihasti. Totodată, noi încercăm o transpunere a isihasmului în contextul general de mistică, ca o punere în valoare și reevaluare a practicăi isihaste, aproape uitată și monopolizată de consacrați. Isihasmul se dovedește o practică mai mult decât religioasă în sens strict, se dovedește chiar o Terapeutică Sufletească și trupească, de care am avea nevoie. În lumea de astăzi a disputelor Religioase aproape Inconciliabile, orice practică, chiar dacă are valoare în sine, dacă are iz religios, încetează de a mai avea valoare în afara cercului respectiv. Să ne revenim în fire și să dovedim deschidere peste propriile limite.

Așa, am dorit să evidențiem Practica Isihastă, mai mult decât Teologie și Mistică pur Ortodoxă. Isihasmul implică organic teologie și mistică ortodoxă creștină, dar, ca valoare dincolo de aceasta, mai este și o Modalitate de Restabilire Umană, ca o Terapeutică Transcendantală Universală.

Se simte nevoia unei Terapeutici Transcendentale Universale, în care toate Religiile să se întâlnească și toate Științele să se Unească, nu în sensul unui amestec Sincretic ce le denaturează pe toate, ci în sensul unei Supra-Realități în care toate se identifică fără să se absoarbă în celealte, găsindu-și fiecare propriul Ideal.

Așa să se recunoască și Isihasmului o valoare de Terapeutică Transcendantală, peste considerentele religioase deosebite. Cine vrea să înceerce Metoda Practică Isihaste nu este musai să fie Ortodox până în oase, sau doar Creștin, poate fi chiar necredincios. Trebuie să respecte niște Modele anume care duc la efectul Isihast. Isihi este Linie-Odihnă Transcendantală, mai mult decât Relaxarea Terapeutilor altor mistică sau metode psiho-medicale. Isihasmul descoperă o Metodă ce apare seamănă cu celealte, dar totuși nu seamănă cu nici una. Si Isihasmul este mai întâi de toate o mistică.

Mistica este mai mult decât o confesiune religioasă, este dincolo de confesiune, este o Religie Universală. Mistică dă Transcendentului un sens mai larg decât filozofia și știința. Transcendentul nu se reduce la simplul mecanism subtil al realității, ci este în primul rând Participare Vie și Răspuns Conștient dincolo de legi și atribuite, ca o deschidere de realitate integrală ieșită dincolo de legi și atribuite. Realitatea are miracolul ei propriu, dar are și un miracol peste cel propriu ca miracol Transcendental. Aici mistică și religie se întâlnesc până la întrepătrundere, de unde pentru mulți confuzia unei mistici confesionale. În fond mistică este dincolo de confesiunea religioasă, fiind Transconfesională. Multe religii au frica misticiei universale datorită limitării într-o anume confesiune religioasă. Dar în mistică nu se anihilează confesiunea, poate rămâne întreagă, se depășește însă într-o deschidere Transconfesională.

Astăzi mai mult ca oricând se pune problema unei Mistici Transconfesionale, în care toate religiile se întâlnesc, dar nu amestecându-se confesional, ci depășindu-se confesional într-un Ideal Transconfesional. Împărțirea în confesiuni creștine este tocmai ieșire din Transconfesional. Creștinismul este, în Esență, Transconfesional. Creștinismul nu este o Religie obișnuită, este o Transreligie, e Religie-legătură a Lui Dumnezeu Însuși cu Lumea, El prin Hristos coborând spre Lume, nu ca efort al lumii spre Dumnezeu. Dumnezeu este Transconfesional. Mesajul creștinismului este Venirea Lui Dumnezeu direct în lume, față de care fiecare răspundem în mod confesional, după specificul nostru. Trebuie însă o ridicare la nivelul pur creștin ca Transconfesional. Metoda isihastă este o metodă de acest fel, ca valoare Terapeutică Transculturală generală atât pentru nevoile noastre inferioare de neputințe trupești și psihice, cât și pentru Idealul Restabilirii creației și Măntuirii ca sens cu adevărat Transcendental.

Noi încercăm o evidențiere pe scurt a valorii Transconfesionale din metoda isihastă. Așa, practica isihastă constă într-o atitudine integrală personală, față de tine însuți, de toată creația și față de Dumnezeu ca raporturi vii de depășire proprie în Celalalt. Isihasmul nu este Liniște în propriul Eu, ca regăsire de sine în sine, ci Permanetizarea Eului propriu în Eul Transcendental Dumnezeiesc și al celorlalte creații. Paradoxul isihast este Transformarea Interiorului propriu în Exteriorul Iubirii. Cine nu este capabil de lubire

Transculturală nu are ce căuta în isihasm. Isihia-Odihna Transculturală este numai Iubirea Transculturală, ce nu înseamnă Interiorizare, ci Transferare de Sine în Celalăt. Isihia nu este Nemișcare-Absorbire în Neantul Propriului Eu Transcultural, ci dimpotrivă, este Supra-Activare, Vorbire Transculturală în Celalăt, în care nu te miști Tu ca propriul Eu, ci te lași mișcat de celalăt, ca dăruire de sine, fără să te pierzi pe sine, ci dimpotrivă, permanentizându-te în celalăt. Isihasmul este Metoda Transculturală de ieșire din Sine, ca Odihna Activă în celalăt și în special în Dumnezeu. Cine nu învață ce este Odihna Activă, ca lăsare Pasivă în Mișcările celorlăți, nu va învăța niciodată metoda isihastă.

Terapeutica Transculturală isihastă constă în a acționa fără a te bloca în planificare, în a te lăsa pasiv în Mișcarea Exterioară, fără să te miști tu pe tine însuți, să te lași tu mișcat de mișcările din afară de tine. Si de la aceste simple atitudini coboară mai adânc, în antrenarea Minții tale de a nu se mai mișca ca o Minte, ci a se lăsa în Mișcarea Dumnezeiască a Rugăciunii de Suflet. Tot secretul isihiei este Participarea pasivă a Minții la Mișcarea Transculturală de Suflet. Roagă-te după Confesiunea ta religioasă, dar roagă-te în modalitatea isihastă, fără să admiti Minții să se miște ca Minte.

Forțează Sufletul să-și evidențieze mișcarea pură de Suflet, pe care noi nu o mai stim, dar o identificăm în oprirea totală a oricărei mișcări mentale. Proba este clară, unde este mișcare de Minge nu mai este mișcare de Suflet. Isihia este oprirea oricărei mișcări de Minge, în sfârșirea Trezirii mișcării Transculturale de Suflet. Vrei isihasm, fă așa; încearcă și vezi ce rezultat ai. Începe cu un timp scurt, ca Rugăciune în Inimă, ca o Relaxare Transculturală. Sunt multe metode de Relaxare-odihnă, dar metoda isihastă este ca Relaxare nu în Energii în Corp, ci direct în Transcendent, în Suflet. Isihasmul vine cu această noutate, de a te odihni în Transcendent direct, fără să mai treci prin alte ocolișuri, alte prefaceri, ci pur și simplu, salt în Transcendent.

„— Veniți la Mine, zice Hristos, și Eu vă voi Odihni pe voi”. De vrei și o practică isihastă, încercă în modalitatea de mai sus. Noi, cei de astăzi, suntem așa de maltratați de propriile noastre energii negative, încât se simte mare nevoie de a ieși barem câte puțin din ele. S-a încercat o magie a energiilor, de a se domina unele pe

altele, dar degeaba, energiile sunt de neîmblânzit, ele nu au conștiință, te ucid în propriu-ți sălaş. Scăparea este doar dincolo de Energie, în Dumnezeu și în Sufletul nostru. Sufletul însă, fără Dumnezeu, se aruncă el singur în văpaia energiilor, ca o sinucidere lentă.

De aceea isihasmul este evadarea în Dumnezeu, pur și simplu trecerea granițelor energiilor și năvălim dincolo de ele, unde Dumnezeu să facă El ce știe. În Dumnezeu energiile nu mai au nici o Putere, se topesc ca fumul și ca ceară de la fața focului. Noi trăim Tragedia energiilor și Scăparea este găsirea Realității dincolo de Energie, care este Dumnezeu și Sufletul nostru. De vrei Isihia Transcendentală, încearcă asta. Metoda Isihastă este această cale.

76.

Isihasmul pare prea Religios. La fel, Religiosul pare cam supărător pentru că este cultural. Se vrea un Transcendent semi-religios, un Dumnezeu Principiu, care să nu se vadă niciodată la față și, mai mult, un Dumnezeu fără un cult prea religios. Noi trăim în paradoxul Foamei acute după Transcendent, dar totodată în Frica de a nu ne întâlni direct cu Dumnezeu. Ne este frică de concret și de aceea abstractizăm la maximum totul, până la matematizarea realității. Mistica este tocmai Anti-abstractizare, este Transconcretizarea Lumii energetice în Supra-Concretul Transcendental. Se confundă de obicei Transconcretizarea cu Abstractizarea mentală. Misericordia este Opusul Mentalului, dar nu desființarea lui.

Cine nu este capabil să iasă din propriul mental nu va avea niciodată vedere mistică Transcendentală. Aici nu este contradicția absolută, este dihotomia Realității, ca Suflet-Transcendent și ca Energie-Minte, prelungire de Mișcare de Transcendent. Energiele-Mentalul nu sunt Contrazicerea Sufletului-Transcendentului, dar nici Limba lui, ci Realitate de ordinul doi. Dualitatea Spirit și Materie nu este absolută opoziție transcendentală, ci este absolută dihotomie transcendentală, în care Spiritul Total în Sine ca Treime se prelungește ca Străluciri în Energie, ceea ce nu-i sunt contrazicerea, ci Supra-Evidențierea. De aceea, Dumnezeu este El însuși Esență Dumnezeiască Spirituală și esență energetică Har. Materia în creație este Corespondența Harului Energiilor necreate. Materie este Strălucire-Prelungirea Sufletului de creație. O creație doar Spirituală ar fi Incompletă ca și Un Dumnezeu fără Har Energie-Necreate. De aici, dublul religios al creației, Religia directă a

Sufletului și Religia Harică a Mintii și a Corpului. Harul are implicații mai adânci, chiar și în Sufletul creat, dar noi ne oprim deocamdată la Minte-Energie-Corp.

Noi, după Cădere, suntem mai mult Realitate Energetică mentală-corporală, de aceea confundăm Mintea cu Sufletul. Toate Religiile până la Creștinism au un Religios Energetic, de unde predominanța Cultică. Se simte nevoia unui Religios Transcendental Supra-Energetic. Dar nenorocirea este că, dându-se la o parte Cultul, se cade într-o abstractizare până la un Religios convențional, de Dumnezeu Principiu, de Divinitate nedefinită, de un Semi-Dumnezeu. Toate Religiile ce au dat la o parte Cultul religios au degenerat în Semi-Religiozitate.

Trebuie înțeles că ieșirea din Lumea Relativului nu se face prin abstractizare, prin Reducerea Energiei la Principiu, ci din contră, prin Concretizarea Transcendentală a Concretului Energetic.

Metoda mistică isihastă este desmentalizarea Realității, dar nu prin abstractizarea ei, ci prin Supra-Concretizarea ei în Supra-Concretul Transcendental. Un Transcendent Abstract nu este Creștin. Așa, Concretul Spirit și Concretul Materie-energii nu sunt Contrariile absolute, ci sunt Coexistența absolută în Transfigurarea Mistică, în care Transcendentul Spirit se Întrupează în propriile sale Străluciri, nu într-o realitate Străină. De aici importanța a Cultului Religios și în isihasm. Cultul Creștin nu este Cult între Spirit și Materie-Corp, ci între Realități Integrale, între Făptura de creație Deplină și Creator-Dumnezeu. Cultul creștin exclude dizolvarea Materiei în Spirit, nu face Abstractizarea Formelor materiale în Prințipiiile Spiritului; face Comunicarea de Întreguri, Creație-Dumnezeu. Căderea ne-a rupt propria noastră realitate în dualitatea Suflet-Corp-energii și de aici ocolișul unui Cult între Suflet și energii. Mai mult, istoric s-a observat o acaparare de către cultul energetic a celui pur Spiritual, până la umbrirea realului cult Transcendental. Însuși Hristos se lovește de un Cult rigid al religiei mozaice. Isihasmul vine cu noutatea unui Cult Pur Transcendental, datorită fondului Creștin ce are în mod real și un cult transcendental. Sufletul nostru este în esență Cult Transcendental este Sacru-Gest-Semnificație. Viul Spiritual este acest Cult Transcendental. Originile sunt în Treimea Dumnezeiască. Dumnezeu Tatăl este Sacru Absolut. Sf. Duh este transpunerea

Sacrului Tatălui în Gest Absolut. Fiul-Spiritul-Logosul este o a doua Transpunere a Sacrului-Tatălui ca Semnificație Absolută. Treimea este acest Cult Transcendental, Sacru-Gest-Semn, care este totodată Triada Persoanei în sine, ce tradusă în altă modalitate este Iubire-Dragoste-Dăruire și tot limbajul Persoanei (vezi „Memoriile unui isihast”). Isihasmul este astfel mistica cultului Transcendental. Rugăciunea este Cult, nu este abstractizare Spirituală.

În metoda isihastă se evită pe cât posibil Meditația cât ar fi ea de Transcendentală. Meditația dizolvă-abstractivează. Concretul spre care se tinde prin Rugăciune. Contemplația în isihasm este de alt ordin. Mintea isihastului nu face magia propriei Minți prin subtilizări de Minte să vadă cele suprimentale. În isihasm Realitatea Transcendentală se impune Minții, copleșește Mintea și Mintea nu mai vede prin propriii Ochi de Minte, ci prin Suflet direct. Este acel miracol prin care Mintea se Transcendentalizează, dar nu transformându-se ca Minte în Minte mai superioară, Mintea rămânând ce este, doar Minte. În isihasm Mintea se umple de Suflet în care Sufletul se mișcă și ca mișcare a Minții ce (pasivă) se lasă mișcată de Suflet. Așa, Mintea nu se desființează ca realitate mentală, dar se oprește ca mișcare mentală, Mentalul mișcându-se de Suflet, nu de mental. De aici specificul Cultului Creștin, în care Energiile Divine coboară în energiile de creație, dar nu ca magie a energiilor, ci ca rezultat al altei Lucrări pur Transcendentale, a Mișcării dintre Spirite, a Mișcării pure de Dumnezeu care ia legătura cu Creația. Dumnezeu nu se mișcă doar prin energiile Sale Harice, El are întâi Mișcarea Sa Totală de Dumnezeu Deplin, Harul fiind prelungirea acestei Mișcări. Niciodată Harul nu se mișcă independent de Mișcarea Lui Dumnezeu Însuși, ci doar ca urmare. Noi, prin Har, ne împărtăşim de Mișcarea Lui Dumnezeu Însuși.

De aceea Creștinul nu se oprește la magia energeticului; prin energetic vede pe Dumnezeu Persoana, aceasta fiind sensul adevarat. De aici marea diferență dintre Idoli și Icoane. În Idol, Dumnezeu se dizolvă pe sine și se face una cu Idolul, se amestecă până la identificare. În Icoană Dumnezeu nu se dizolvă, nu se amestecă, se intrupează, coexistă în mod egal cu icoana, ce face Icoana-Icoană. În Icoană există Dumnezeu și Creația, față către față, această Comuniune fiind tocmai Miracolul Icoanei. Noi nu-L mai vedem pe

Dumnezeu direct, îl avem ca Informație și din Lucrările Sale. Misticul aspiră la o Întâlnire Directă. În Icoană este această întâlnire directă în care Dumnezeu nu mai este în umbră, ci se vede, prin Lumina Lui văzându-se apoi creația. În Icoană, Creația se vede prin Dumnezeu, creația fiind în spatele Lui Dumnezeu, datorită Lui Dumnezeu Creația putând fi Icoană. În Icoană te întâlnești înțâi cu Dumnezeu și apoi cu creația.

Isihasmul este chiar miracolul Icoanei. Hristos este Icoana cea mai veritabilă în care îl vedem direct pe Dumnezeu. Isihasmul este Cultul Icoanei Hristice. Hristos Icoana pură a Lui Dumnezeu, fiind Fiul direct al Lui Dumnezeu, întrând în Inima ta, se întrepătrunde cu tine și El, te face suportul Icoanei Sale. Isishastul intrupeză în sine Icoana Hristică. Ca isihie, participi la miracolul Icoanei Hristice, devenind o parte a Icoanei Lui, fără amestecare. În Idol este Monologul-Absorbire. De aceea isihasmul nu este Interiorizare, găsirea propriei esențe, care poate duce la auto-divinizare-idolatrie, ci este Supra-Exteriorizare, este Icoană, este Comuniune-Convorbire, Transferare dincolo de propria realitate. Hristificarea nu înseamnă absorbirea în Hristos, ci prefacerea în Icoană Hristică, ca Întâlnire Comuniune-Convorbire cu Hristos. Creația este Realitatea de ordinul doi, fiind creată de Dumnezeu, depinzând de Dumnezeu, dar este Transpunerea Lui Dumnezeu în altă Substanță, de unde convorbirea dintre Dumnezeu și Creație. Creștinismul vine cu această noutate filozofico-religioasă a Coexistenței Dumnezeu și Creație, fără să se anihileze reciproc.

Până la creștinism, se credea că absorbirea în Dumnezeu este Destinul Creației. Creștinismul arată că nu absorbirea este Mersul Creației, ci Convorbirea față către față, Coexistența Dumnezeu-Creație, Comuniunea și Împărtășirea reciprocă. Căderea din Perfectiunea de Rai ne rupe în bucăți și Refacerea întregului nostru ancestral ne dă impresia sensului vieții. De aici cele Două Liturghii și în creștinism, cea pământească și cea Cerească. Cea pământească ne reface din Cădere și cea Cerească ne împlineste ca Icoană în eternitate. Icoana și Liturghia sunt în legătură directă, de aceea toate religiile iconoclaste nu au nici Liturghie și invers, cele ce au scos Liturghia au dat la o parte și Icoana.

Creștinismul vine cu Icoana, celelalte religii având Idoli. Mulți fac corelația Icoanei cu Idolul necreștin. Si religiile necreștine au

Jertfele, ca o prefigurație a Liturghiei. Jertfa vine o dată cu Cădere, Păcatul aducând Moartea ca pedeapsă. S-a căutat o lertare a Păcatului și s-a intuit în Jertfă. S-a ajuns la un fel de Transcendentalizare a jertfei, cu origine chiar în Dumnezeu. Scriptura contrazice aceasta. Cădere vine cu Jertfa. Dumnezeu creează nu rupându-se pe Sine, jertfindu-se, El se Transpune din Deplinătate de Sine peste Sine, în creație. Despărțirea Creației de Dumnezeu aduce Moartea-Jertfa. Isihasmul este Chip de Rai, dinaintea Jertfei-Morții, de aceea Isihasmul este mistica Liturghiei Cerești. Dar nu se poate face abstracție de Cădere, noi fiind în contextul căderii, de aceea Isihasmul este Liturghie Cerească în Prelungirea Liturghiei Pământești Hristice. Noi, din Chipuri-Icoane Perfecte de Rai, prin cădere, am devenit simple Chipuri profane, despărțite de Chipul Dumnezeiesc. Cine ne Redă Chipul de Icoane? Hristos.

De aici Liturghia Hristică, Jertfa Sa ne readuce Icoana. Mai mult, Icoana este Chipul Trupului Înviat Hristic, care nu este anihilarea Trupului, ci Transcendentalizarea lui, ca Participare la Cele Dumnezeiești. Noi, după Cădere, suntem trei sferturi Corp-energiei, bietul Suflet fiind undeva în umbră. Liturghia Jertfei Trupești readuce Sufletul în față, și redă locul cuvenit. Liturghia Hristică este toată filozofia creștinismului. Un creștinism fără Liturghie nu mai face doi bani, este o morală ca toate moralele. Liturghia Hristică nu este Tragedia Morții, cum de obicei se interprează, ci este Revenirea Dumnezeirii în Față, la Locul Cuvenit, prin care Moartea se anihilează ca efect dramatic. De aici Liturghia Creștină, ce se continuă și după Răstignirea pe Cruce a lui Hristos. Jertfa Răstignirii naște Liturghia Creștină propriu-zisă. Așa, Liturghia după Răstignire este Împărtășanie, ca Efect real al Jertfei. În Liturghie se continuă Jertfa Hristică doar în vederea Împărtășaniei, care nu mai este Tragedia Morții, ci Bucuria Transcendentă a Unirii cu Dumnezeu, ca restabilire a Căderii. În Liturghie, Jertfa este în Umbră, în față fiind Prefacerea în Împărtășanie a Miracolului Prefacerii în Icoana Hristică a dăruirii noastre ca Jertfă de Mulțumire.

De aici isihasmul este Taina Icoanei și Împărtășaniei Liturgice Hristice. Cine nu înțelege Taina Icoanei și a Liturghiei Hristice nu va găsi miracolul Isihiei. În isihasm Pâinea și Vinul Jertfei sunt Inima și Mintea ta, care în Mâna lui Hristos însuși să se Prefacă în Icoana Împărtășaniei, prin care Hristos se împărtășește Ființei

tale. În Icoană creația se odihnește în Dumnezeu, nu se absoarbe, nu se preface în Dumnezeu ca în Idol. Îndumnezeirea Creației nu înseamnă prefacerea Creației în Dumnezeu, ci întrepătrundere-comuniune cu Dumnezeu. De aceea Creștinismul este o Filozofie Creaționistă-Coexistență Dumnezeu-Creație, nu Panteism, doar Dumnezeu și Absorbire în El. De aici esența isihasmului, ca Odihnă-Isihie Îndumnezeire, ca Icoană în care Dumnezeu este în prim plan ca Mișcare, creația participând-Împărtășindu-se. La fel în Liturghia Hristică, datorită Jertfei Hristice, noi participăm nu ca Jertfă-Moarte în Dumnezeu, ci ca Înviere în Hristos prin Împărtășire din Hristos Cel Înviat Biruitor al Morții. Liturghia Creștină este de două ori Liturghie, o dată ca prelungire a Jertfei Hristice și încă o dată ca Înviere prin Împărtășire din Hristos, Cel ce prin Jertfă a Biruit Moartea. De aceea doar Împărtășindu-ne noi participăm Integral la Liturghia Hristică.

Doar asistând la Jertfa Liturgică, noi primim Posibilitățile Jertfei Hristice, dar nu le facem Lucrătoare în Noi însine. Nepăsarea fată de Împărtășire aduce lipsa Lucrării Hristice în noi. Dar și Împărtășirea cu nevrednicie aduce Bațjocorirea Hristică din noi, Crucea și Jertfa Hristică fără Înviere nu este Creștinismul veritabil. Liturghia-Împărtășania-Icoana sunt Efectele Învierii. Jertfa Crucii este doar începutul, Rodul este Învierea, de aceea Icoana Creștinismului nu este Simpla Cruce, ci Învierea care are Steagul Crucii. În Liturghia pământească Cerul-Dumnezeu este coborât în Pământ-Creație ca Cer Pământesc. În Liturghia Cerească Cerul Pământesc participă total la cele Cerești, fără să se amestece.

77.

Noi am încercat o relatare a Isihasmului în contextul general al realității. Noi, cei de astăzi, nu ne mai mulțumim cu simple date, dorim o concretizare reală și incontestabilă. Sunt încă multe de spus. Lăsăm și altora mai cu Har să continue. Baza este, desigur, în Filocalie și Viețile marilor isihasti. Noi de fapt facem un fel de Introducere în Filocalie, fără de care nu o mai înțelegem, datorită Limbajului nostru amestecat cu toate informațiile. Am încercat mai mult o decifrare a Isihasmului în Labirintul de astăzi al lumii în care trăim. Am dorit să continuăm cu „Nevointele isihaste”.

Fie voia Domnului.

MOISE

Poem mistic

I

(Moise cu greu urcă pe muntele Sinai. Nori cetești și aprigi i se aruncă în față)

- Am auzit Glasul cel adevărat al Domnului!

După multe năluciri și înșelări,

De-acum pot deosebi clar

Diferitele voci, după felul lor.

Glasul Domnului nu seamănă cu nici unul.

Este Glasul în fața căruia

Toate celelalte tac și se pleacă.

Glasul Domnului mi-a spus

Să urc acest munte cu post și rugăciune

Și când voi ajunge în vârf

Îl voi întâlni chiar pe El...

Sunt aproape patruzeci de zile,

Puterile parcă m-au lăsat.

De n-aș avea mărturia Chemării Lui

Aș muri în fiecare clipă...

Domnul mă aşteaptă pe vârful muntelui

Și eu trebuie să ajung acolo,

Peste toate împotrivirile.

Glasul Domnului îmi este puterea,

În Glasul Lui mi-e Viața

Ce nu mi-o poate atinge nimeni.

Glasul Domnului este Dincolo de auz,

Este mai mult o Lumină puternică

Ce totodată îți vorbește și te vede

Într-un mod ce nu are asemănare.

Este așa de tare Glasul Domnului,

Care se oprește undeva în Piept,

Unde Minte și Inimă se opresc pe loc,

Unde toate se opresc din mișcare,

Într-o Altă mișcare Dincolo de mișcare,

Într-o mișcare ce este însuși Glasul Lui!...

Ca un Viu al oricărei mișcări.

Cu adevărat de Glasul Domnului poți muri,
Este ca un tunet zdrobitor.

Când L-am auzit prima dată am rămas împietrit

Și mult timp nu știam dacă mai sunt

Și altceva decât Glasul Lui.

Este înfricoșător să te Cheamă Domnul,

Să ţi se opreasca în Piept Glasul Lui!...

Noi suntem Creația Glasului Lui,

Dar altceva este să vină în tine apoi

Glasul Său ca într-un lăcaș

Să stea de vorbă cu tine...

Dintr-o dată te vezi zdrobit,

Iar tu nu mai poți face altceva

Decât să-L asculti pe El.

Atât de greu îmi pare acest urcuș,

Dar Glasul Domnului mă Cheamă

Și nu pot sta pe loc o clipă...

Deși Glasul Domnului îl aud și îl văd

Așa vrea să-L văd pe Domnul la Față,

Să-mi iasă din Minte orice idol

Care vrea să-L înlocuiască.

Mintea plăsmuitoare de idoli

Și inima vis de plăceri...

Doar vederea lui la Față

Le-ar putea face să tacă,

Să se odihnească în Chipul Său copleșitor.

Glasul Domnului mă pătrunde până la oase,

Îl văd ca pe o Lumină mistuitoare

Dar Chipul Său aș dori să-L Văd...

Hai, urcă fără oprire în sus

În puterea Glasului Domnului.

Acolo ţi se va arăta și la Față,

Umbră de Lumina Sa,

Ca să nu mori la vederea Lui...

II

(Moise pe vârful muntelui Sinai, sub un Cer senin nepământesc. În jos nori gri și fumuri)

- Glasul Domnului mi-e tot mai Viu în Piept,

Îl aştept să se arate și la Față...
 Acum înțeleg ce diferență este
 Între Glasul Său ce se vede în Interior,
 Și Fața Sa ce s-ar Vedea în Exterior Dincolo de mine...
 De L-aș vedea și la Față în Interior,
 M-aș topi în El și aș muri,
 Dar văzut Dincolo de mine
 Cu Glasul Său în Interiorul meu,
 Ne-am vedea Unul pe Altul fără să ne amestecăm.

(O străfulgerare orbitoare din Cer. Moise cade în genunchi. O Siluetă foarte luminoasă se oprește în văzduh)

– Moise, primește Binecuvântarea Mea!
 (Moise uimit cu ochii larg deschiși)

– Doamne, spune-mi Numele Tău să-L slăvesc în veci!
 Glasul Tău L-ai coborât demult în mine,
 Dar eu nu știu cum să-Ti răspund...

Slăvirea Numelui Tău parcă m-ar deschide dincolo de mine.
 Dacă aș ști Numele Tău Ti-aș vedea și Fața...

– Moise, depinde ce ochi ai ca să mă vezi.
 – Am învățat în Egipt să Te caut în Interior,

În abstracții de Minte să Te gândesc;
 Tu mi-ai adăugat Glasul Tău dincolo de Gândire.
 Dar îmi lipsește Chipul în care toate se împlinesc.
 Fără Chip încă nu Te văd pentru totdeauna.

– Cădereea aduce cu sine Golul
 În care ochii orbesc și Mintea uită.
 Chipul Meu nu admite nici-o picătură de gol,

Întunericul și uitarea îmi sunt străine.
 – Doamne, de aceea doresc să-Ti văd Chipul,

Să nu-L mai uit niciodată.
 – Glasul Meu, Moise, este primul pas

Ce aduce ridicarea din Cădere.
 De aceea îți dau pentru Poporul Meu

Semnul Legământului ce-l fac cu el,
 Îți dau Tablele Legii Sfinte,

Prin care Eu voi cobori în jos
 Și poporul va urca sus la Mine.
 Întrupez Glasul Meu în aceste Table ale Legii

Și cine va auzi Glasul Meu în ele
 Va vorbi cu Mine și Eu cu el.
 – Doamne, aceste Table vor fi Temelie
 Și viața poporului Tău va fi pe aceasta,

Ca pe o stâncă ce nu se va căti de nimeni.
 Dar Chipul Tău deasupra Temeliei care este?

Temelia este undeva în Interior,
 Ea rămâne ascunsă și mereu acoperită...

Arată-ne Chipul Tău Cel plin de Viață
 Care să strălucească deasupra Temeliei.
 Pe acesta vreau să-l duc poporului meu,
 Ca să dea la o parte toți idolii neamurilor,

Nici noi să nu ne mai amăgim de ei.

Dă-ne Chipul Tău și toți Idolii vor cădea!

– Moise, acest Chip pe care îl dorești

Altul îl va da poporului,
 Mesia pe care îl voi trimite după tine.

Prin Chipul Său, Chipul Meu se va putea vedea
 Fără ca să muriți.

Tie îți voi arăta o parte din Chipul Meu,
 În umbra Luminii Mele de fulger.

Eu însuși voi opri tunetul Glasului Meu
 Să nu-ți străpungă pieptul

Și fața mea să nu te prefacă-n cenușă.

(un tunet și o străfulgerare orbitoare. Moise cade ca mort. Un Arhanghel îl ridică)

– Moise, mergi cu Tablele Legii încredințate
 Și tot ce ai auzit de la Domnul,
 Spune poporului ales și întregii Lumi.

aprilie 1991, Frăsinei

CUVIOSUL GHELASIE DE LA FRĂSINEI, CÂTEVA REPERE BIOGRAFICE

Cuviosul Ghelasie de la Frăsinei, pe numele din lume Popescu Gheorghe Teodor, fiu al preotului Popescu I. Gheorghe și al presviterei Marcela s-a născut la 18 martie în anul 1944 în comuna Sălătrucel-Loviștea.

A arătat încă de copil o deosebită atenție spre cele duhovnicești, înclinații ascetice și o dragoste aparte de a participa la slujbele bisericești. Văzându-i aplecarea spre cele duhovnicești, tatăl său, preotul Gheorghe, îl introduce treptat în tainele credinței ortodoxe și vieții duhovnicești.

În perioada liceului, se atașeaază de un bătrân din comună care cerceta des Mănăstirea Frăsinei. Împreună cu acesta parcurge pe jos drumul spre Sfânta Mănăstire, participând în fiecare duminică la sfintele slujbe. Părintele Ghelasie va purta acestui bătrân recunoștință toată viață. În această perioadă i se naște dorința de a se face monah.

A absolvind în Cluj cursurile unei școli tehnico-sanitare, devine asistent medical. Primind repartiția în Abrud, se angajează în viața de asceză. Prin intermediul unei femei credincioase, îl cunoaște pe Cuviosul Arsenie Praja, pustnic în Cheile Râmetului, cunoscut între moții din Apuseni ca un mare rugător și duhovnic, izgonitor al duhurilor necurate și făcător de minuni. Până în ziua de astăzi vin oameni în pelerinaj la mormântul său unde se roagă spre vindecare de boli.

Părintele Ghelasie îl urmează ca ucenic pe Cuviosul Arsenie Pustnicul vreme de trei ani, până la declanșarea prigoanei din partea securității. De la Avva Arsenie se inițiază în tainele vieții isihaste, în tradiția mistică iconice carpatine pe care o va zugrăvi în chip inegalabil în con vorbirile și scrierile sale. În această perioadă este hirotonit.

Părintele Arsenie fiind arestat, părintele Ghelasie reușește să fugă și să se ascundă în munți, după care revine o perioadă în sănul familiei și în scurtă vreme se închinoviază în Mânăstirea Frăsinei ca frate. Deosebit de ager și înzestrat atât ca inteligență cât și ca abilități practice, se îndeletnicește cu zugrăvirea de icoane, cu sculptura în lemn, cu apicultura, cu medicina naturală, cu slujirea bătrânilor bolnavi și pelerinilor, cu ascultarea de ghid și la bucătărie etc.

Din anul 1990 este slobozit prin hotărâre arhierească a slujii ca preot. Este cunoscut ca unul dintre cei mai mari duhovnici contemporani. Dragostea, smerenia, blândețea răbdarea și pacea isihastă, încantevaderea și trezia neadormită, disponibilitatea slujirii duhovnicești, profunzimea înțelegerii și discernământul său, capacitatea și disponibilitatea sa de a dialoga și a da rezolvări în cele mai diverse subiecte de viață, remedii naturale, rugăciunea sa neîncetată pentru mântuirea tuturor au fost rodul unei intense vieți liturgice și de nevoiște isihaste.

Prin toate darurile și harismele sale, Părintele a săvârșit nenumărate minuni, deschizând inimile spre cunoașterea lui Dumnezeu și eliberarea din lanțurile patimilor, alinând și tămaduind boliile, izgonind demonii și împăcând învrăjibile, dând rezolvări neașteptate unor crize și probleme urgente de viață, semănând neobosit speranța, credința și dragostea dumnezeiască. În anul 2000 se declanșează o boală ţinând de moștenirea genetică, fapt care a făcut ca ultimii trei ani de viață să-i petreacă în chilie.

Cu o uimitoare lepădare de sine, isihie și putere de a suferi durerile fără să se plângă, și continuând să slujească până la ultimele puteri semenilor, Cuviosul a spovedit în chilie până în ultima zi de viață, primind și ajutând, întărind în dragostea și cunoașterea Sfintei Treimi, pe toți cei ce l-au cercetat.

A trecut la Domnul în data de 2 iulie 2003. S-a săvârșit în pace, în deplină cunoștință, în stare de rugăciune și gest de închinare, în timpul rostirii acatistului Acoperământului Maicii Domnului de către un ucenic de chilie. În timpul unei vedenii la care a fost martor un părinte și care s-a întâmplat într-un moment de apogeu al bolii, Cuviosul a rugat pe Cineva nevăzut să nu fie ziua trecerii sale de Praznicul Sfintelor Paști, ca să nu aducă întristare fraților. și Domnul i-a împlinit cererea. Ucenicii mărturisesc faptul că și-a vestit mai dinainte ziua morții.

Până astăzi vin credincioși la Sfânta Mânăstire și la mormântul său și se roagă lui Dumnezeu, aducând cinstire Cuviosului și cereri de mijlocire pentru mântuire și ajutor în diferitele lor necazuri și probleme de viață. S-au vindecat oameni atinși de betie, desfrâname, epilepsie, boli incurabile, accidentați, deznădăduiți, cu probleme familiale și tulburări de conștiință. Vin de asemeni spre a-i mulțumi pentru minunile săvârșite, care se înmulțesc pe zi ce trece, prin purtarea de grija și iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Mulți dintre cei ce au vorbit cu sfântia sa sau care i-au citit scrierile au intrat, dacă nu erau mai dinainte, în rugul aprins al Bisericii, și s-au angajat ca preoți și credincioși în slujirea lui Dumnezeu și a semenilor.

Dacă ar fi să schițăm chipul Părintelui Ghelasie, am putea să spunem că îl caracterizează în cel mai înalt grad puritatea, smerenia și dragostea ce au strălucit în experiența și înțelepciunea sa duhovnicească. Acestea l-au făcut să trăiască încă de aici de pe pământ starea de isihie dumnezeiască sau pregustarea împărăției cerurilor, fapt pe care l-au simțit în diferite măsuri mulți dintre cei care l-au cercetat. Pentru viață sa și scrierile ce au dat isihasmului o cuprindere fără precedent, a fost numit Avva Ghelasie Isihastul.

CÂTEVA CUVINTE DESPRE CONTRIBUȚIILE PĂRINTELUI GHELASIE. SURSE. SPECIFICUL TRADIȚIEI CARPATINE

În anul 1991, Părintele Ghelasie începe să publice, făcând cunoscută tradiția isihastă românească al cărei exponent este, pe care a caracterizat-o prin numirea de mistică iconică. Primele patru volume, „Memoriile unui Isihast”, „Iscusința trăirii isihaste”, „Nevoiștele isihaste” și „Urcușul Isihast” sunt scrieri de o densitate, cuprindere și valoare excepțională, ce descoperă și introduc în patrimoniul universal o viziune încheiată în care este asimilată întreaga tradiție patristică teologică-mistică, cu accentele și luminările date de perspectiva iconică și bogatele raportări comparative la contextul cultural.

În scrierile care au urmat, aproximativ șaizeci la număr, Părintele Ghelasie va explicita și adânci această viziune iconică, fiind cel dintâi Părinte și mare trăitor creștin care reușește să sintetizeze

și să abordeze în perspectiva iconică pe care o asumă, nu numai întreaga teologie și mistică creștină de până la el, ci și numeroase aspecte fundamentale de religie comparată, antropologie, filosofie, știință, artă, psihologie, medicină naturală. Impactul și deschiderea culturală, exceptională cuprindere și putere de sinteză din scările sale fac din acestea un câmp extrem de fertil al dialogului cultural și religios, de o extremă actualitate în afirmarea contemporană a identității creștine și Sfintei Tradiții Ortodoxe.

Deși a devenit cunoscut abia în ultimii ani, Părintele Ghelasie este unul dintre cei mai mari mistici și teologi ortodocși. Importantă lucrărilor sale despre isihasm se va vădi tot mai mult în anii ce vor veni. În opera sa a realizat o sinteză între teologie, mistică și ascetică, unind în mod organic în edificiul scărilor sale, triadologia, iconologia și personologia. Perspectiva iconică triadologică pe care a introdus-o în cugetarea mistico-teologică este una dintre cele mai importante contribuții ale sale. Plecând de aici a dezvoltat în mod original dar coerent cu întreaga tradiție creștină antropologia iconică, posibil loc al unificării înțelegerii contemporane fărăimițate despre om și menirea sa în creație.

Pe bazele unei înțelegeri triadologice și iconice, Părintele Ghelasie sintetizează într-un mod unitar învățătura patristică, plecând de la precizările trinitare și hristologice ale Sfântului Atanasie cel Mare și ale Părintilor Capadocieni, trecând prin învățătura Sfântului Dionisie și viziunea mystagogică a Sfântului Maxim privitoare la apofatismul divin, intrupare și logoi-modelele divine din creație îmnpreună cu mystagogia sa liturgică, scara imaginilor ontologice înfățișată de Sfântul Ioan Damaschin, iconologia Sfântului Teodor Studiu, până la învățătura Sfântului Grigorie Palama despre distincția între ființă și energii și despre împărtășirea dumnezeiască, precum și mistica liturgică a Sfântului Nicolae Cabasila, ca să amintim doar câteva dintre principalele momente.

Părintele Ghelasie a fost primul care a dezvoltat antropologic, până la o viziune cuprinzătoare și organică viziunea isihastă a Sfântului Grigorie Palama despre ființă și energiile necreate în Dumnezeu, transpunând-o în viziunea despre om și creație. Dimensiunea iconică și cea liturgică asupra creației și măntuirii dau *trup* viziunii despre omul creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și a creației imprimate de rațiunile divine. Problema-

tica chipului omului, dezvoltată în legătură cu Revelația asupra lui Dumnezeu în Treime, este, alături de dimensiunea liturgică a vieții creștine, ca un fir roșu ce străbate întreaga cugetare patristică. Perspectiva iconică și cea liturgică pe care Cuviosul Ghelasie întemeiază viziunea și practica isihastă sunt centrate în fapt tocmai pe viziunea creștină asupra chipului și asemănării divine, împlinite în unirea sau împărtășirea dumnezeiască.

Părintele Ghelasie a pus în valoare aceste concepte centrale, unificatoare ale gândirii patristice, într-o viziune coerentă, unitară, cuprinzătoare, capabilă de raportări și deslușiri comparative, atât teoretice cât și practice, în raport cu alte concepții și practici spirituale.

Deslușirea dimensiunii iconice a chipului omului cheamă o responsabilitate duhovnicească atât psihologică cât și sociologică, în grija față de sine și față de propria împlinire ca suflet și trup în unire cu Dumnezeu și în relațile cu semenii, care dincolo de adausul parazitar al păcatului sunt iconofori, purtători de icoană.

Recuperarea dimensiunii sacramentale asupra creației privite în întrepătrundere nedespărțită cu umanitatea și cu îngerii, cheamă responsabilitatea față de natură și susține mistic o atitudine ecologică atât de necesară astăzi. Grijă față de suflet ca icoană a lui Dumnezeu și față de trup ca icoană a harului și altar al vieții duhovnicești se manifestă în multele sale lucrări de medicină isihastă, terapie și remedii isihaste, în care liturghia, rugăciunea și postul ca hrănire din dialogul cu Dumnezeu se combină cu alimentația naturală ca hrănire din dialogul cu natura ce poartă valențele terapeutice imprimate de Dumnezeu. Omul este privit astfel în legătura sa de chip cu Dumnezeu și în integralitatea suflet-trup prin care se deschide, în unire cu Hristos, Prototipul său întrupat în creație, spre unirea cu Dumnezeu.

În viziunea sa personalistă, Părintele Ghelasie a făcut importante precizări spre evitarea amestecului între planul de suflet și planul mental sau energetic, de corp, amestec atât de răspândit în concepțiile energetiste contemporane. Prin aceasta a contribuit decisiv la precizarea identității creștine, a revelației dumnezeiești păstrate în specificul creștin ortodox.

Părintele Ghelasie distinge planul de suflet conștiință-duh-limbaj și planul energetic, de corp, informație-energie-masă fizică, și arată că faptul căderii a afectat atât unitatea acestor două planuri

și ierarhia lor naturală orientată în sensul unirii creației cu Dumnezeu, cât și dialogul omului cu Dumnezeu. Părintele Ghelasie identifică prioritatea misticiei isihaste în restabilirea legăturii și comunicării sufletului cu Dumnezeu, dincolo de planul mental, energetic sau de corp. Făptura creată nu poate împlini singură restabilirea unității între suflet și corp, înțoarcerea energiei de corp-minte în realitatea de conștiință, de suflet, ci numai prin Hristos Însuși, restauratorul creației.

Întruparea lui Hristos deschide drumul restabilirii creației, care are loc pe fondul hristificării acesteia sau al unirii ei cu Hristos întrupat. Întruparea face posibilă iconizarea creației căzute, eliberarea de adausul parazitar al păcatului și pășirea în icoana unirii cu Dumnezeu. În acest sens, arată Părintele Ghelasie, mântuirea nu poate avea loc în afara unirii cu Hristos, Prototipul omului.

Hristos, arată Părintele Ghelasie, nu este numai un învățător sau un model exterior de ridicare spre Dumnezeu, ci Dumnezeu-Omul care dă putere dumnezeiescă creației de a se face părță la cele de Sus. Hristos transfigurează creația din lăuntrul icoanei unirii cu Dumnezeu pe care o desăvârșește în Sine Însuși. În unire cu El primește și omul această putere de iconizare sau refacere a integralității și capacitatii integrale de comunicare și de creștere în asemănarea și părția cu Dumnezeu în Treime. Viziunea despre chipul și asemănarea omului este deslușită în lumina cugetării iconologice și liturgice.

O contribuție remarcabilă este viziunea despre practica isihastă, care în lumina deslușirilor mistică-teologice și a antropologiei iconice, se descoperă ca prelungire sau extindere în viața personală a Liturghiei dumnezeieschi, calea unirii omului cu Dumnezeu în Hristos. Părintele Ghelasie pune în lumină fondul duhovnicesc pe care are loc pomenirea numelui lui Hristos și coborârea minții în inimă din practica isihastă: gestul de închinare, sau deschiderea și dăruirea de sine a omului spre primirea Cuvântului și lucrării Sale.

Transpunând iconic tradiția isihastă filocalică ce consideră *nous-ul* ca loc al chipului divin și conștiinței de suflet, loc al vederii lui Dumnezeu și organ al legăturii nemijocite cu El, Cuviosul Gheglasie înțelege inima ca icoană a unificării de sine și cu Dumnezeu, ca ușă de intrare și loc de odihnă al minții sau realității energetice

în planul de suflet în care are loc comunicarea de suflet-conștiință cu Dumnezeu.

Este concretizată astfel tradiția carpatină transmisă de la Pustnicul Arsenie Praja și alți pustnici din Apuseni, în care se accentuează curățirea prin practica stării ca în icoană, a vederii lumii în lumina icoanei, a concretizării în rugăciunea și nevoițele isihaste a capacitatii de de chip a sufletului și a condiției de altar a trupului, a închinăciunilor și mătăniilor ca liturghisire, în taina crucii, a morții și învierii în Hristos.

Alte elemente deosebit de valoroase la Părintele sunt dezvoltarea în detaliu a amănuntelor practicii isihaste și a relației între duhovnic și ucenic, a misticii vieții de familie și monahale, a problemei libertății și a importanței trupului ca icoană atât a unității suflet – energii, cât și a unirii omului cu Dumnezeu, prin împărtășirea de Trupul lui Hristos.

Un element constant ce face posibilă o mistică autentică, a transfigurării în iubire și împărtășirii duhovnicești, este dat de discernerile asupra chipului omului fără adausul parazitar al păcatului, distingerea acestui adaus făcând posibilă o abordare terapeutică duhovnicească, spre restaurarea și restabilirea omului în icoana unirii cu Dumnezeu.

Pășirea în taina originilor, cea a venirii la viață sau a nașterii duhovnicești, precum și în taina trecerii în veșnicie pun în lumină condiția de interval liturgic a răspunsului omului la chemarea divină și înaintării sale pe calea mântuirii.

Acestea sunt doar câteva din deschiderile întâlnite în aceste scrieri extrem de ample, fertile și aprofundate până la detaliile vieții isihaste. Valoarea lor pentru contemporaneitate este inestimabilă, dublată fiind de sfintenia vieții Cuviosului. Opera Părintelui Ghelasie este un extraordinar exemplu al raportului organic între aspectul statoric și cel dinamic al Sfintei Tradiții.

CONSIDERAȚII GENERALE DESPRE VOLUMUL DE FAȚĂ.

O VIZIUNE MISTICĂ PERSONALISTĂ DIN PERSPECTIVĂ TRIADOLOGICĂ ȘI ICONICĂ

Volumul de față reeditează primele două scriri apărute în anul 1991: „Memoriile unui Isihast” și „Iscusința trăirii isihaste”. O

viață duhovnicească și o cuprindere teologică de excepție ne oferă o erminie carpatină a viziunii personaliste, iconic-liturgice a Sfintei Tradiții Creștine. În contextul contemporan al fărâmițării viziunii despre om apare evidentă necesitatea dezvoltării unei țeo-antropologii sau a unei antropologii iconice, pe care Părintele Ghelasie o introduce și o dezvoltă cu o anvergură și coerență unică.

Am arătat în articolul „*Mistica Iconică, o viziune unificatoare*”¹, însemnatatea centrală, continuă, în cugetarea Sfintilor Părinți a problematicii chipului și asemănării dumnezeiești, înțelesă într-o perspectivă iconică și liturgică ce culminează în unirea sau împărtășirea dumnezeiască.

S-a pus în lumină de asemenei, într-un articol publicat anterior, actualitatea și caracterul salutar în contextul teologic și cultural contemporan al unui asemenea demers².

Părintele Ghelasie împletește în transpunerea viziunii patristice o atență și amplă tratare comparativă constând în parcurserea și deslușirea în raport cu specificul creștin ortodox a „nodurilor” cugetării filosofico-religioase din antichitate până astăzi. Corelările între înțelegerea și practica isihastă oferă inestimabile deschideri pentru cititorul contemporan.

Discursul teologic-mistic se desfășoară pe fondul descoperirii jurnalului unui trăitor isihast din tradiția creștină carpatină. Cuvântul scris prinde viață în focul evenimential al dezbatelii purtate în cadrul liturgic al unei mânăstiri din Ardeal, de câțiva trăitori ai obștii. Pe tot cuprinsul expunerii transpare permanent grija pentru conectarea la viață duhovnicească a cuvântului receptat. Însușirea, verificarea și împlinirea sa personală se concretizează în cadrul tradiției și practicii isihaste, dialogului și comuniunii.

Părintele Ghelasie conferă în mod creativ discursului teologic și terminologiei clasice un plus de accent iconic, păstrând neschimbate realitățile mărturisite în dogmele credinței creștin-ortodoxe³. Putem vedea deplasări, lărgiri sau diseminări semantice ale termenilor clasici, controlate însă în mod atent și dublate de lămuriri spre a indica în mod neschimbat adevărul tainei dumnezeiești. Desele reveniri precizează asemenei unei pensulații nuanțele și accentele expresiilor folosite.

Creativitatea la nivel de limbaj a ridicat unora, obișnuiați cu expresii și scheme devenite clasice, semne de întrebare. Ea nu este însă o libertate luată în mod gratuit de către Părintele Ghelasie. Demersul său fundamental iconic urmărește în mod coherent o precizare a termenilor în direcția unei dezvoltări care să coreleză în mod personalist și triadologic teologia cu antropologia, taina lui Dumnezeu cu taina omului.

Viziunea teologică-mistică a tradiției carpatine descrise de Părintele Ghelasie se întemeiază pe o vedere unitară, triadologică a Tainei divine a Persoanei, transpusă iconic în creație. Această înțelegere stă la baza apofatismului creștin.

Astfel, arată Părintele Ghelasie, taina isihasmului este taina Persoanei, „Triadă de sine și în sine”. Persoana Tatăl este Originea Treimii de Persoane. Persoana este comuniune treimică de sine: chip-față-asemănare, conștiință-ființă-sine, conștiință-duh-limbaj, subiect-duh-spirit, icoană-model-prototip. „Fără Triadă de sine nu este Persoană și nici limbaj de Persoană. Unul absolut nu este singularitatea Unul ci totalitatea treimică Unul, care este Persoana”.

Prin nașterea Fiului și purcederea Duhului, Dumnezeu Tatăl „se deschide” desăvârșit din veci în Treimea de Persoane dumnezeiești distințe și reale, nedespărțite și întrepătrunse, care au în comun, fiecare în modul propriu, Chipul triadic al Persoanei Tatăl, fiind astfel Un Singur Dumnezeu-Treime. Chipul triadic sau Modurile treimice ale Persoanei Tatăl se concretizează din veșnicie în Treimea de Persoane Dumnezeiești. „Unul, deși Triadă Persoană în sine, ar rămâne singularitate fără Treimea de Persoane ca Multiplu”.

Părintele Ghelasie indică faptul că Tatăl-Dumnezeu are trei deschideri: în proprie Persoană ca Chip Triadic, sau Triadă proprie; în Treimea de Persoane Dumnezeiești, peste Propria Persoană ca deschidere absolută intradivină sau Unul Dumnezeu-Treime; în har, energii sau rațiuni de Treime de Persoană. Mișcarea Persoanei în sine nu este prin rațiuni parțiale, ci prin Modurile Triadei de Subiect sau Permanențele Chipului Triadic ce se întrepătrund și sunt Integralități. Dar Persoana Dumnezeu-Tatăl, arată Părintele Ghelasie, „nu este doar deschidere de Sine în Sine ca Moduri de Subiect propriu (modalism), ci purcede și naște încă Două Perso-

ne, pe Sf. Duh și Fiul, ca Deschidere Dincolo de Propria Persoană și astfel este Perfectul absolut și comuniune de Iubire desăvârșită”.

Părintele Ghelasie precizează distincția palamită dintre ființă și energii în cadrul unei înțelegeri mistice personalist-triadologice, în care calitățile-atributelor-rațiunile sunt ieșiri energetice, écouris sau reflectări energetice de mișcare ale Modurilor-Permanențelor de Persoană. „Persoana nu este unitate de calități de Spirit, care sunt energii, rațiuni, chip de har”. Modurile-Permanențele sunt deschideri apofatice de Persoană în sine, tot ca realități depline de Persoană, din care ies calitățile-atributelor-rațiunile.

Apofatismul viziunii creștine și relația sa vie cu dimensiunea catafatică sunt indicate tocmai de această distincție între Modurile-Permanențele Persoanei care sunt Deplinuri de Persoană și nu pot fi cuprinse prin rațiuni parțiale, și ieșirile lor energetice sau prelungirile mișcărilor lor care sunt calitățile-atributelor-rațiunile.

Viziunea mistică a Părintelui Ghelasie ce unește Personologia cu Triadologia se transpune iconic în antropologie. „Taina Icoanei este însăși Taina Hristică, a Unirii Dumnezeu-Creație, dar nu ca Simplă Unire, ci totodată ca Act Liturgic al Prefacerii Fișcului într-un Supra-Fișec doar Hristic posibil”. Iar Prefacerea liturgică este în sine Transfigurare prin Iubirea și Împărtășirea dumnezeiască. „După Căderea Creației, Liturghia ia Sens și de Jertfă, dar în ea însăși Liturghia este Împărtășire-Transfigurare nu Moarte și Înviere, Jertfă, ci Dăruire în Iubire”.

ANTROPOLOGIA ICONICĂ, POSIBIL LOC AL UNIFICĂRII VIZIUNII DESPRE OM

Noi suntem ca realitate întreagă Suflet și Corp după cum și Dumnezeu este Treime de Persoane și Har-Energii-Rațiuni Divine.

Sufletul este Triadă conștiință-duh-spirit după chipul triadic al Persoanei Dumnezeu Tatăl și corpul nostru e prelungirea rațiunilor de suflet, ca rațiuni energetice de suflet, indicate triadic ca minte-sentiment-rațiune, voință-simțire-gândire, informații-energie-măsă fizică. Sufletul și energiile sale sunt nedespărțite și neamestecate. „Realitatea noastră adevărată este Sufletul, Chipul de Persoană,

Chip al lui Dumnezeu, care se prelungește cu rațiunile energetice corp, chip de har divin”.

Spre deosebire de modurile Persoanei care sunt Permanențe-Deplinuri, arată Părintele Ghelasie, Rațiunile sunt doar „o manifestare a unei singure mișcări de Persoană”. Ele sunt întotdeauna „în afara” Deplinului de Persoană ca niște atrăzi parțiale care nu pot defini propriu-zis întreaga Persoană.

Persoana ca Deplin „nu poate fi împărțită în calități și atrăzi fiindcă este dintr-o dată toate calitățile și atrăzi”. Harul, rațiunile divine nu definesc Persoana ci mișcarea sau ecoul, urma mișcărilor de Persoană. „Mistica de intelect e doar o mistică energetică”, se afirmă, „și nu o întâlnire directă cu Dumnezeu”.

În dialogul mistic se distinge comunicarea apofatică între permanențe-deplinuri de Persoană ca iubire-dragoste-dăruire, fără amestecare sau confundare a identităților personale, de prelungirea ei pe plan energetic, catafatică, în gânduri-simțiri-senzații, cuvinte-stări-gesturi.

În transpunerea antropologică a distincției palamite între ființă și energiile divine, Sufletul este pe modelul Persoanei, iar Corpul pe modelul Harului. Mișcarea lui Dumnezeu e „ca Persoană din care se prelungesc energiile”.

Persoanele Treimii sunt nemijlocit prezente în actul creator fiind, deși distinse, nedespărțite de harul divin ce strălucește din mișcările lor: „Harul-Rațiunile divine, deși sunt prelungire de mișcare personală a lui Dumnezeu, însățesc deodată toate mișcările Persoanelor Treimice și în prezentă harică astfel Dumnezeu creează totul. Creația este în spațiul haric”.

Omul are imprimate de la creație modelele treimice dumnezeiști în suflet și rațiunile divine harice în corp: „Trăirea tainică își-hastă este astfel prin Hristos ca Model de Suflet și harul divin ca Tipar de corp. Fără acțiunea directă a lui Hristos și a harului, tot ce vrem să facem e incomplet și parțial”. Omul, creat după chipul lui Dumnezeu, spune Părintele Ghelasie, nu e o simplă Reproducere, ci o existență personală ce răspunde în mod propriu astfel încât comunicarea lui Dumnezeu cu creația Sa e o coexistență de dublă realitate, împlinită în iubirea reciprocă fără amestecare, ca

împărtășire. Creația actualizează în mod de creație Modelele și Tiparele-Rațiunile dumnezeiești.

Părintele afirmă nu numai dimensiunea iconic-liturgică a relației dintre Dumnezeu și om, ci și pe cea a relației dintre suflet și corp: „Corpul nostru nu este străin de Sufletul nostru,” ci este pe baza Modelelor Triadice ale Sufletului nostru. Mișcările Sufletului nostru dau Viață Energetică Corpului nostru”.

Sufletul, arată Părintele Ghelasie, este superior rațiunilor, este Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine. El nu se mișcă prin rațiuni, ci prin aceste Permanențe Triadice care sunt Deplinuri-Totalități ale tuturor rațiunilor deodată. Din mișcarea lor ies ca energii-prelungiri rațiunile, ca mintea de corp. Permanențele de Suflet sunt Deplinuri, nu rațiuni-fragmente de mișcare de Suflet. În Suflet sunt Deplinuri-Totalități a căror mișcare se prelungește ca Tipare-Rațiuni.

„Sufletul trebuie să reînvețe Limbajul Modelelor de Suflet ca Eu-Conștiință, Duh-Ființă, Spirit-Sine, care apoi să se prelungaească în Limbajul rațiunilor de minte-corp, ca minte-simțire-rațiune, informație-energie-trup fizic. Aici începe Știința isihastă. Sufletul e mut, dar mintea corpului, prin numele tainic al lui Iisus va da Sufletului primul cuvânt cheie ce îi va dezlega graiul“.

ASCETICA ȘI MISTICA, DEZVOLTATE PE BAZELE UNEI VIZIUNI ICONIC-LITURGICE ASUPRA CREAȚIEI ȘI MÂNTUIIRII

Imprimarea modelelor divine ca pecete a actului creator divin în ființă de creație indică intemeierea creației în taina întrupării, a perihorezei și sinergiei între inițiativa și lucrarea Dumnezeiască, pe de o parte, și răspunsul de creștere al creației, pe de alta. Împlinirea creației are loc în taina întrupării lui Hristos, extinsă în dialogul și împărtășirea persoanelor create cu persoanele Sfintei Treimi. Aceasta este icoana și izvorul comuniunii interpersonale și al părtășiei naturii la slava fiilor lui Dumnezeu. Dată fiind condiția iconică a persoanei omenești, cunoașterea de sine apare nedespărțită de cunoașterea lui Dumnezeu. Cunoașterea lumii pecete-

luite de modelele și rațiunile divine este participativă, inseparabilă de cunoașterea ca iubire de Dumnezeu și aproapele.

Simultan cu demersul mystagogic în care sunt deslușite repelele iconic-liturgice ale teoantropologiei creștine, Părintele Ghelasie desfășoară înțelegerea ascetică despre căderea omului, restaurarea în Hristos și îndumnezeirea sa prin părtășia la comuniunea Sfintei Treimi.

„Modurile de Mișcare a Conștiinței se traduc de la sine în Rațiunile de Corp, ca Trezie. Corpul la rândul său răspunde în mod propriu ca Mișcări Proprietăți de Corp”. Căderea aduce întreruperea acestui răspuns, odată cu apariția unor „rațiuni independente și contrare” ale minții ce nu mai odihnește în conștiința de Suflet, și generează „contradicția dintre Conștiința de Suflet și Rațiunile de Corp”. Drama căderii stă în apariția suferinței ca despărțire de Dumnezeu și „strigăt al fondului de Iubire Maltratată“. „Ascea este Conștiința trezită a identității de Fiu”, iar sensul ei e întâlnirea cu Tatăl, ca Iubire „dincolo de Asceză, ca ospăt Ceresc-Împărtășire“. Ieșirea din cercul vicios al căderii este „Crucea în vederea Miracolului Învierii“.

Astfel, căderea, „primul iconoclasm“, apare ca o scindare în relația unitară între suflet și corp, ce reflectă o rupere în relația omului cu Dumnezeu. Altfel spus, un minus de participare, o ieșire din comuniunea cu El prin mișcări împotriva firii celei orientate spre icoana iubirii divine: „în mod normal, Rațiunile de Corp trebuie să fie în corespondență cu Modurile de Conștiință de Suflet, reînțorându-se în Conștiință cu Răspunsul Participativ al Corpului.

După Cădere, rațiunile se autonomează față de Modurile de Conștiință de Suflet, și se fac în Sine Imitație de Conștiință, care însă se consumă pe Sine după un anumit timp, de unde Pierdere și de Rațiuni, până la Dezmembrare de Sistem Energetic, concretizată ca zisa Moarte. Mai mult, Rațiunile se fac Vehiculele Informaționale ale Anti-Conștiinței Căderii, Purtătoarele de Memorii False ce se Parazitează și devin Subconștientul de Cădere.

De aici Războiul Minții din Isihasm, cu memorile Căderii și cu Săgețile Diavolilor prin Intermediul Minții. Isihasmul este astfel Misticiă Iscusită de Minte, ca Purificare de Memorile Căderii, în Misticiă Directă de Suflet de Vorbire Directă cu Dumnezeu prin Hristos“.

Părintele Ghelasie aduce precizări deosebit de actuale privind apofatismul persoanei, triada conștiință-duh-limbaj, rațiune și libertate. Ascea apare ca un drum al ieșirii din realitatea de adaus a antimodelelor căderii prin depășirea fărâmițărilor din planul reflectărilor energetice și accesul liturgic spre planul permănențelor de suflet și comuniunea interpersonala. În acest fel are loc actualizarea prin ascea deschiderii, închinării și rugăciunii a potențelor de chip, restabilirea dialogului și părtășiei cu Dumnezeu.

Metodologia practicii isihaste ne invită astfel la trezirea conștiinței, duhului și limbajului de suflet și restabilirea comunicării de taină cu Sfânta Treime, Dumnezeul cel viu. Aceasta presupune implicarea în ritualul închinării isihaste prin rugăciunea și adresarea directă și personală către Dumnezeu.

Drumul spre „tăierea voii” și libertatea duhului trece prin efortul ascetic de „descălțare” a rațiunilor parțiale, a reflectărilor mentale în care sunt amestecate iluziile căderii. În vederea restaurării și actualizării potențelor propriului chip, apare drept fundamentală pășirea în rugul aprins al participării liturgice ecclaziale și împărtășirea de taina iubirii trinitare prelungite mistic în viața isihastă.

COMUNIUNEA PERSOANELOR ÎN ICOANA IUBIRII DIVINE. TAINA FAMILIEI ȘI MONAHISMULUI

Aș remarcă, printre multele deschideri de o excepțională valoare și actualitate oferite de viziunea triadologică precizările privind taina familiei. Acestea ne deslușesc dimensiunea iconic-liturgică a chipului de bărbat și a chipului de femeie, a familiei ca icoană a comuniunii Treimice.

Părintele Ghelasie aprofundează înțelegerea tainei nașterii ca împletire sinerică a actului divin creator și a memorialului genetic al Părintilor. Moștenirea părintească este în același timp o cruce și un dar care prin liturghisirea personală și ecclazială primește peceata vieții în Hristos, se transfigurează în înviere și comuniune în iubirea Sfintei Treimi.

Înțelegerea mistică a tainei Treimii odată cu distincțiile mai sus pomenite au implicații directe în viața de familie. Părintele Ghela-

sie păstrează tot timpul legătura cu practica isihastă, stabilește neîncetat conexiuni cu actele concrete ale vieții de zi cu zi. Plecând de la relația între realitatea de suflet și cea energetică, Părintele Ghelasie leagă termenii de Iubire, Agape și Eros, de Unitatea treimică, Treimea cea nedespărțită, și respectiv de manifestarea harică dumnezeiască: „Iubirea este Chipul lui Dumnezeu Unul, Taina în Sine. Agape este Chip de Treime, Evidențiere de Taină. Eros este Chipul Harului, Chip de Iubire Energetică”. Într-o formulare mai pronunțată personologică, „Iubirea este Adâncul Persoanei în Sine, Agape este Adâncul de Dragoste între Persoane, iar Erosul este Adâncul de Atractie Energetică”.

Ni se descoperă sensul erosului potrivit orientării iconice a firii, în tinderea spre reîntoarcerea și odihnă-transfigurarea în Agape de Suflet: „Erosul de Energii are sens de a se reîntoarce în Agape de Suflet din care a ieșit. Mulți cad într-un adevărat Misticism Erotic, în care Energiile Erotice se confundă cu Înseși trăirile de Suflet. Noi, ca Realitate, suntem Suflet și Corp și aşa cele două, Iubire Agape și Eros, sunt net diferite, chiar dacă sunt în legături și influențe reciproce”.

Taina căsătoriei presupune în această înțelegere întoarcerea erosului în agape de suflet și unirea nedespărțită a soților în iubirea pecetluită de puterea tainei și binecuvântarea lui Dumnezeu: „De aici Taina Căsătoriei în Creștinism. Creștinii sănătoși le înțeleg rostul specific și aşa le unesc în Binecuvântarea Divină. Iubirea este Integratoare. Agape este deschidere în Triade de Suflet-Persoană și în comunicarea de Suflet Persoane. Eros este prelungirea de Agape de Suflet în Corp Energii. Iubirea este Unitatea Absolută”.

Părintele Ghelasie arată că erosul vieții de familie ieșe din Agape și tinde să se întoarcă, să odihnească în dragostea de suflet, împlinindu-se în taina nașterii, unirea trupească binecuvântată căpătând o dimensiune de act liturgic, creator în conlucrare cu Dumnezeu. În taina monahismului se tinde a se trece direct în adâncul dragostei de suflet, în plinătatea unirii cu Dumnezeu și a iubirii interpersonale fără trecerea sau ocolul prin planul atracției energetice de corp. În ambele cazuri, trupul are dimensiunile de altar al liturghisirii dragostei sufletești și sfîntirii energiilor de corp.

Părintele Ghelasie arată că Isihasmul este Mistica Integrală ca:

- Taina Nașterii în Dumnezeu, sau Mistica Unirii directe între Dumnezeu și Creație, ca Ospăt Ceresc sau Cină de Taină a Împărtășirii Dumnezeiești (Taina Eclezială a Euharistiei și Taina Chipului eshatologic liturghisită în Monahism);

- Taina Nașterii de Creație, sau Mistica Unirii între Bărbat, Icoană de Dumnezeu întrupat în Creație, și Femeie, Icoană de Creație ce Întrupează-Naște pe Dumnezeu (Taina Familiei sau a Unirii Conjugale și Nașterii Copilului-Fiului de Creație al lui Dumnezeu, după chipul legăturii între Hristos și Biserică);

- Taina Trupului ca Altar de Liturghisire al integralității Suflet-Energii, sau Mistica Unirii între Suflet-Chip de Dumnezeu și Corp-Chip de Creație (Taina restaurării Chipului sau a condiției de Fiu de Creație al lui Dumnezeu, și Unificarea de Sine sau Iconizarea Persoanei omenești, în Hristos, prin lucrarea Duhului Sfânt).

O PERSPECTIVĂ DIALOGALĂ ȘI LITURGICĂ. ASUPRA CREAȚIEI. O ÎNTELEGERE ICONICĂ A CORPORALITĂȚII

Remarcăm pe tot parcursul scrierilor de față o înțelegere unită a creației, privită de asemenei ca triadă: omenire-natură-îngeri. Ni se deschide prin aceasta perspectiva recuperării unei înțelegeri mistic-sacramentale asupra naturii, menite a se face „părtașă slaviei fiilor lui Dumnezeu”. Odată cu aceasta ni se înfățișează cerința unei extinderi ecologice a responsabilității omului ca ființă liturgică și preot al tainei unirii creației cu Dumnezeu.

Părintele Ghelasie prezintă cu discernământ și acuitate realitatea „polarizată” a lumii inteligibile. Ni se înfățișează resorturile și capcanele căderii cu rupturile între planul sufletesc și cel al rațiunilor de minte sau energetic, cu fantomatica ei realitate de adaus, cu „antimodelele”, identificările iluzorii și confuziile ei. În întâmpinarea acestei realități a căderii care are un deosebit impact în viața omului, cauzând nenumărate traume sufletești prelungite în boli și suferințe trupești, Cuviosul aduce importante detalii referitoare la nevoințele ascetice de despătimire în vederea refacerii orientării iconice a firii și deschiderii primitoare a darului Divin.

Părintele Ghelasie dezvoltă pe larg tema de mare actualitate a corporalității distingând fără separare planul sufletesc de planul de corp mental-energetic și privind trupul ca icoană a unirii lor și unirii cu Dumnezeu, afectată prin păcat până la stricăciune și moarte, și restabilită prin Învierea lui Hristos.

Dacă după căderea din rai, realitatea de suflet este aruncată în uitare și centrul de greutate se mută în cea de minte-corp, practica isihastă reface condiția de rai, de întrepătrundere participativă și unire în altarul trupului, prin coborârea minții în inimă și chemarea numelui lui Iisus Hristos ca El să trezească conștiința de suflet. Si astfel, Cel ce a împăcat lumea cu Dumnezeu, spune Părintele Ghelasie, ne împacă și sufletul cu corpul, înlăturând modelele imperfekte și iluzorii ale căderii. Corpul este planul energiilor rationale ale sufletului, care însă îl prelungeste în mod nedespărțit. Nu este nici o realitate iluzorie ca în viziunea extrem orientală, nici nu se amestecă cu planul mișcărilor de permanențe-deplinuri al sufletului. Trupul fizic concretizează întrepătrunderea ambelor planuri și relația dintre ele, moartea sa fiind o expresie a contrarietății între ele generată de cădere. Pe de altă parte, refacerea integralității iconice se descoperă în Trupul Înviat, și are loc prin împărtășirea cu Trupul lui Hristos și alipirea de El, părțăia la viața lui Hristos întrupat. Transfigurarea și Învierea trupului prin harul Duhului Sfânt este garanția unificării omului și unirii sale cu Dumnezeu. De aceea ne spune Scriptura că trupul nostru nu ne mai apartine fiindcă a fost răscumpărat de El, ca altar al vieții duhovnicești. Iar unificarea între suflet și corp, ca și unirea cu Dumnezeu a cărei icoană este menit a fi trupul, nu o putem face doar cu puterile noastre, ci cu puterea Învierii Domnului și împărtășirea după cuviință cu Trupul Lui Înviat.

Scrierile Părintelui Ghelasie alcătuiesc o operă deschisă interfețelor. Caracterul dialogal și aplicat al scrierilor Cuviosului Ghelasie le dă deschidere, comunicabilitate, putere de pătrundere și explicitare în abordarea și tratarea comparativă a altor concepții, discipline și practici.

Tratarea comparativă a diverselor concepții filosofice, științifice, religioase, și confruntarea lor cu viziunea creștină ortodoxă este un demers extrem de important și actual. Părintele Ghelasie

relevă atât erorile cât și incompletitudinea unor diverse concepții filosofice și teorii pseudo-științifice care sunt discernute în lumina revelației creștine. Filosofia și știința autentică, sau arta, nu sunt însă contrare sau opuse teologiei mistice, ci își găsesc împreună, în măsura participării personale, integrarea și împlinirea în chipul liturgic al dialogului, contemplării și comuniunii.

Pentru Părintele Ghelasie, „Mistica este Întreg Complexul Relației, Religios-Filosofic-Ştiințific. Originea este Comună și Unirea este în Aceeași Icoană Dumnezeu“.

MISTICA ISIHASTĂ ȘI CENTRALITATEA SFINTELOR TAINE. CÂTEVA CONSIDERĂȚII

Pentru Părintele Ghelasie, „față de celelalte religii, Creștinismul este o Supra-Religie, religia lui Dumnezeu însuși către Creație, nu efortul creației către Dumnezeu. De aceea Ortodoxia are idealul unui creștinism deplin, în care nu se separă Dumnezeu de forma pământească Biserică și nici Biserica de formele Culturale, nici nu se abstractizează Teologia până la simpla învățătură-predică”.

Totodată, tocmai ca Revelație a lui Dumnezeu către om, creștinismul și mistica isihastă au acea valoare spirituală universală ce întâlnește, recepționează și răspunde luminător și măntuitor-de-săvârșitor la toate celelalte tinderi spre transcendent și strădanii omenești de căutare a lui Dumnezeu.

Mistica isihastă trece prin ascea despătimirii sau a reînnoarcerii la starea conformă firii create de Dumnezeu și restabilite în Hristos, pentru a se împlini în mistica Împărtășirii, sau a Comuniunii între Creație și Dumnezeu.

Astfel, Tainele Bisericii sunt Moduri de Restaurare și Împlinire a Condiției filiale a Umanului în Hristos Dumnezeu-Omul, prin lucrarea Sfântului Duh: „Odată cu Botezul Creștin Creația este Restabilită, urmând ca Botezul să se Hristifice în Mod Participativ până la Unirea-Asemănarea cu Hristos, Chipul Adevarat de Fi, prin care și noi ne facem Fii ai lui Dumnezeu”.

Deși întâi are loc restabilirea făpturii create și apoi unirea ei cu Dumnezeu, totuși, arată Părintele Ghelasie, „Restabilirea nu o

poate face Creația prin Sine însăși. Unul este Restabilizatorul Creației, Hristos”, care „își asumă Direct Creația” și astfel, Mistica isihastă „este Întâi Mistica Unirii cu Hristos Dumnezeu și apoi Mistica restabilirii noastre pe fondul Hristificării”.

În acest sens, „Liturgia Pământească ne reface din cădere” și coboară pe Dumnezeu pe Pământ, iar „Liturgia Cerească ne împlinește ca icoană în Eternitate”, și urcă Pământul să participe la cele Cerești. Astfel „Isihasmul este Liturgie Cerească în prelungirea Liturghiei Pământești Hristice”, atât „prelungire a jertfei Hristice” cât și „Înviere prin Împărtășire din Hristos, Cel ce prin Jertfa a Biruit Moartea”. Hristos este „Jertfa Iubirii”, Crucea fiind Jertfa, iar Învierea, „Împărtășania-lubirea, ce copleșește Jertfa”.

Părintele Ghelasie subliniază importanța liturgică a Trupului ca unire între Suflet și Corp-energii și altar al părtășiei cu Dumnezeu. Trupul este „Icoană a Unirii Suflet-Corp, ca Biserică unde vine real Dumnezeu, Care se arată la Față și pentru Suflet și pentru Corp”.

Împărtășirea Liturgică și alipirea de Trupul Înviat al lui Hristos este Taina Mântuirii și Vietii Eshatalogice: „Isihasmul este tocmai Idealul Mântuirii Trupului, ca Semn al Mântuirii Sufletului. Creștinismul, fără Învierea de Apoi, nu este împlinirea Mântuirii integrale. Doar în Trupul Înviat în sens Histic este adevarata Mântuire”.

Originile Cultului Liturgic sunt privite în Însăși Treimea Dumnezeiască, în Taina Iubirii Absolute Dumnezeiești. Astfel, „Tatăl este Sacrul Absolut”, Sfântul Duh și Fiul sunt „transpunerea sacrului Tatălui în Gest Absolut”, respectiv „ca Semnificație Absolută”. Sacru-Gest-Semn este în acest sens traducerea Triadei Iubire-Dragoste-Dăruire a Chipului Sfintei Treimi.

De asemenei, Creația are Pecetea iconică identitară dată de „Liturgia Sfatului Dumnezeiesc” dinainte de veci. „Creația este Liturgia Fiului-Cuvântului (Ioan 1, 1-3)”: „Fiul este Chipul marilor Preot, Arhierul Universal, care aduce ca Dar-Prinos Creația înaintea Tatălui”. Cuviosul Ghelasie accentuează marea importantă a cultului religios în isihasm: „Cultul Creștin nu este Cult între Spirit și materie-Corp”, ci Comunicare între „Realități Integrale, între Făptura de creație Deplină și Creator-Dumnezeu”.

În înțelegerea dimensiunii liturgice a tainei creației și măntuirii, Părintele Ghelasie face niște deslușiri semnificative asupra tainei

Preoției. Foarte importantă este reperarea iconică a chipurilor de bărbat și femeie, în lumina căreia odihnește înțelegerea creștin-ortodoxă asupra Tainei Preoției.

Cuviosul insistă asupra specificului iconic în care se împlinește liturghisirea personală a Unirii cu Dumnezeu. Astfel, Mistica Adamică este Mistica Preoțească, „Chip de Hristos Arhiereu”, „prin care Dumnezeu se coboară în Creație”, iar Mistica Evei este Mistica Maicii Domnului-Bisericii „în care se săvârșește Taina Coborării lui Dumnezeu în Creație”, care naște pe Dumnezeu, prin care Creația se urcă la Cele de Sus.

Pe de altă parte este afirmată taina Preoției Sacramentale: „Mistica Preoției este Taina Misticii Creștine. Chipul de Creație nu este doar prin Sine Însuși, ci datorită Creatorului”.

Dumnezeu fiind dincolo de Suflet și de Pecetea Sa în Creație, „Preoția nu este Chipul-Model de Dumnezeu Simplu, ci primește Ceva în plus, peste Naturalul Chip de Dumnezeu al Creației, primește Puterea Actului Pur de Dumnezeu care este peste Chipul-Model de Dumnezeu al Creației. (...) De aceea nu toți sunt Lucrători ai Preoției, ci doar cei ce primesc Supra-Chipul Lucrător al Preoției. Preotul nu slujește cele Sfinte prin Chipul Său Propriu, ci prin Supra-Chipul Preoției adăugat celui Propriu”.

REPERE TRIADOLOGICE ALE TEOLOGIEI ISIHASTE

În indicarea nedespărțitei unități a lui Dumnezeu în Trei Persoane, și evitând o concepere impersonalistă sau abstractă a ființei, Părintele Ghelasie dezvoltă o înțelegere triadologică a Persoanei. Persoana Dumnezeu Tatăl este Chip treimic în Sine, ca Trei Permanențe sau Moduri de Sine Conștiință (Eu) – Duh (Ființă) – Limbaj (Spirit, Sine), și în deschidere desăvârșită din veci peste Propriul Ipostas ca Treime de Persoane prin nașterea Fiului și purcederea Duhului Sfânt.

Considerarea Chipului treimic al Persoanei Tatăl indică faptul că deschiderea Sa intradivină peste propriul Ipostas prin nașterea Fiului și purcederea Duhului, ca Persoane în care se Transpunе pe Sine în mod Absolut, în mod nedespărțit și neconfundat, nu „rupe” unitatea simplă în Dumnezeu.

Astfel Treimea de Persoane apare ca desăvârșita, absolută deschidere divină a Persoanei Tatăl care naște din veci pe Fiul și purcede pe Duhul ca Persoane divine nedespărțite și inconfundabile. Odată cu această considerare a treimicității chipului în Sine al Persoanei, Treimea apare drept deschiderea absolută, desăvârșită a Unului Persoanei, deschiderea divină, desăvârșită, veșnică și tripersonală a chipului treimic în Sine al Tatălui.

Considerarea triadologică a Persoanei are menirea de a accentua, fără a reduce cu nimic apofatismul divin sau reciprocitatea relațiilor intradivine, acea unitate între Dumnezeu Unul și Treime vizată de Sfinții Părinți prin expresia „deoființă”. Ipostasurile Treimice au comună Triada Chipului în Sine al Persoanei Tatăl – Conștiință-Ființă-Limbaj – fiecare deținându-o în modul personal. Persoana are în Sine chipul comuniunii și se deschide spre comuniune interpersonală.

Indicarea Ființei-Duhului între Permanențele de sine⁴ împreună cu Conștiința și Spiritul-Limbajul, sau ca un Mod al cărui corespondent în Treimea de Persoane este Duhul Sfânt (indicat de Părinți ca Purtătorul Harului în Viața Treimică), reduce riscul unei considerări a Ființei ca principiu abstract impersonal, aceasta rămânând totodată apofatică, deplină și comună Persoanelor.

De asemenei, Persoana nu mai riscă să fie identificată cu Ființa, Permanență în care se totuși se cuprinde întreagă, și pe care o comunică întreagă alături de Eu-Conștiință și Limbaj-Spirit-Sine în deschiderea Comuniunii Treimice.

Monarhianismul dinamic și modalist confundă deschiderea lui Dumnezeu Tatăl prin Naștere și Purcedere ca Treime de Persoane cu Modurile în Sine ale Persoanei. Persoanele Treimii nu sunt moduri, măști sau puteri ale Persoanei Tatăl ci deschideri ale ei absolute în Ipostasuri etern și real neconfundate și nedespărțite care au în comun chipul triadic al Persoanei, indicat în teologia patristică prin termenul de „ființă”, și desemnează ceea ce este comun Persoanelor Dumnezeiești și apofatic, dincolo de cuprinderea cunoașterii raționale. Triteismul negliează faptul că Treimea este deschiderea absolută a Persoanei, și deci în nedespărțire ca Dumnezeu Unul.

Părintele Ghelasie consideră astfel comun Persoanelor Dumnezeiești prin Naștere și Purcedere Chipul triadic al lui Dumnezeu Tatăl, Care deschizându-se în Treime de Persoane nu se rupe sau împarte ci se dăruiește întreg și absolut într-o comuniune desăvârșită, în unitatea simplă, nesfâșiată a Dumnezeului celui viu. Această unitate Treimică este indicată tocmai de legătura între chipul triadic în sine al Persoanei Tatăl și deschiderea peste Sine ca Treime de Persoane; deschidere care împărtășește Chipul triadic ca pe un „comun apofatic” prin nașterea și purcederea divină.

Prin indicarea a „ceea ce este comun” drept Chip triadic împărtășit în dăruirea reciprocă absolută a Persoanelor Treimii, se indică acordul perfect și reciproca afirmare a Trinității și Unității ignoreate spre exemplu de conceptiile ariană și triteistă. „Dumnezeirea este Treimea Absolută, ca Infinită Deschidere a Cuprinderii Tatălui Dumnezeu, căci tot ce trece de Treime se Cuprinde de Tatăl, din care iese Treimea și aşa Treimea rămâne Permanentă Cuprindere a Necuprinsei Treimi-Deschidere de Tatăl Cuprinderea Absolută. Multiplul Lui Unul este Treimea și tot ce trece peste Treime se înțelege în Unul din care a ieșit Treimea”.

În plus, conceperea triadică a „ceea ce este comun” în Treime se corelează cu dinamismul în sine al Persoanei, din ale cărei mișcări, acte sau lucrări se prelungesc realitatea energetică, harică. Se evită astfel tendințele energetiste care amestecă ființă cu energiile sau înțeleg Harul ca pe o emanatie sau iradiere automată, impersonală, involuntară a ființei privită separat de relațiile, actele sau mișcarea Persoanelor.

În înțelegerea triadologică a Chipului lui Dumnezeu Unul, Harul apare ca energia necreată, rațiunile, strălucirea sau ecoul mișcărilor Persoanei în Permanențele Conștiință-Duh-Limbaj și în deschiderea Comuniunii Treimice.

„Harul”, arată Părintele Ghelasie, „nu este ieșire directă din Persoanele Treimice, ci din mișcarea Persoanelor ca Energie de Mișcare. Aici s-au încurcat mulți căzând în Panteism. Persoanele Treimice au Mișcări Proprietății de Persoană, de Deplinuri și nu de părți Energetice. Din aceste Mișcări pure de Persoană ies în mod Miraculos niște Energie de Mișcare ce sunt tocmai Harul. Harul nu este rupere ieșire de Persoană, ci Energie produse de Mișcările

Persoanelor, ca prelungire-Ecou-Inerție de Mișcare. Acestea se traduc ca Energie Rațiuni Divine necreate”.

Astfel, Harul este totodată comun Persoanelor Treimii și reflectă totodată mișcarea Persoanei în sine și în deschiderea interpersonală. Astfel, Ființa și Harul în accepția clasică, sau Chipul triadic al Persoanei și Harul în viziunea triadologică sunt nedespărțite, în prelungire, în întrepătrundere și neconfundate.

Harul dă informații despre strălucirile sau mișcările Persoanei în Sine și în comuniunea Treimică, Chipul lui Dumnezeu rămânând apofatic, ca și Ființa în accepția clasică. Pe de altă parte ca prelungire sau strălucire a mișcărilor Persoanelor necreate, nedespărțită și întrepătrunsă cu ele, Harul este necreat, se distinge de Chipul triadic al lui Dumnezeu fără a introduce o compoziție în Dumnezeu. Chipul triadic și mișcarea de Deplinuri-Permanențe a Persoanelor sunt dincolo de cantitate și calitate, deci dincolo de număr și gradate în calitate, de unde unitatea apofatică a Persoanelor Treimice⁵.

CÂTEVA CONSIDERAȚII DESPRE VIZIUNEA CU PRIVIRE LA FIINȚĂ ȘI ENERGIILE NECREATE, ÎN TRANSPUNEREA MISTICII ICONICE

Părintele Ghelasie transpunе învățătura patristică despre ființă și energiile necreate, sintetizată de Sfântul Grigorie Palama, în cheie personalist-iconologică. Putem regăsi spre exemplu evidențiate cu o accentuare personalistă în plus distincțiile prezente în Tomosul Sinodului Constantinopolitan din 1351, principalul text oficial al dogmei energiilor necreate. Dintre chestiunile abordate, ne vom opri atenția asupra următoarelor probleme centrale: *distincția între ființă și energii; caracterul necreat al energiei divine comune Sfintei Treimi; distincția ființă-energii nu duce la diteism; nu introduce o compoziție în Dumnezeu; întrebuitarea numirii de dumnezeire; unitatea inseparabilă între ființă și energii; dacă Dumnezeu este participat/împărtășit, participarea/împărtășirea e după ființă sau după energie?*⁶

Distincția între ființă și energii este afirmată în cadrul distincției între persoană și energii. Părintele Ghelasie afirmă apo-

fatismul persoanei, care apare ca triadă de permanențe în sine și în deschidere comunională, apofatică, peste sine prin mișcări de „deplinuri” întrepătrunse conștiință-duh-limbaj în moduri ce „transcend” planul „strălucirilor în afară”, al multiplicității rațiunilor parțiale, al reflectărilor sau ecurilor energetice ale acestor mișcări.

Apofatismul iconic-liturgic al ființei stă tocmai în identitatea personală indestructibilă și apofatică, în dinamica ei în sine și în intersubiectivitate desfășurată prin mișcări de permanențe-integrități, și nu se pot exprima sau reduce la rațiunile, reflectările sau „urmele” lor energetice. Acestea din urmă sunt inseparabile de *taina prezenței și participării Persoanelor* ale căror mișcări le reflectă.

Energiile divine prelungesc mișcările sau actele Persoanelor divine în perihoreza lor negrăită. Comunicarea interpersonală are un dublu aspect. În primul rând, ca mișcare de permanențe-deplinuri indicate prin triade de tipul conștiință-duh-sine într-o „logică a întregurilor”, și apoi ca manifestare sau strălucire energetică în în-sușiri, energii, rațiuni divine. Iar Persoanele necreate și actele lor „izvorăsc” în mod natural *energiile divine necreate*.

Pe de altă parte, cum energiile divine sunt străluciri sau rațiuni în care este prezentă apofatic Persoana întreagă în act, distincția ființă-energii nu împarte Persoana Tatăl și pe Dumnezeu în Treime, aşadar *nu conduce la diteism, nu introduce o compozиție în Dumnezeu*. Indiferent la ce face trimitere, la aspectul personal supra-energetic sau la cel al strălucirilor energetice, *numirea de dumnezeire păstrează în context distincțiile cuvenite, potrivit Sfintei Tradiții, Tainelor Treimii și Întrupării*.

Energiile divine nu apar ca o simplă emanație sau o iradiere mecanică, impersonală a unei ființe obiectificate după analogia unui corp ceresc ca să spunem așa, ci drept prelungiri ale actelor Persoanei, manifestări ale Persoanei în act *inseparabile de integritatea ființei*, de modurile și actele Persoanei.

„Temeul” unității în Dumnezeu este, „înainte” de ființă (numire ce riscă în diverse contexte să transmită spre un principiu abstract al unității), Persoana. Aceasta în acord cu tradiția patristică în care Dumnezeu Tatăl este numit Originea sau Izvorul Dumnezeirii. Persoana unică a Fiului este temeul dependenței creației de Dumne-

zeu, al pecetei Chipului divin în creație, al împletirii loghilor divini în formele de creație și al unirii neîmpărțite, nedespărțite, neamestecate și neschimbate a firilor în taina Întrupării divine. De asemenei, Persoana Duhului Sfânt este temeul îndumnezeirii firii omenești sau *unirii prin participare* a omului cu Dumnezeu în Hristos.

Antropologia este dezvoltată pe baza triadologiei, într-o interpretare iconic-liturgică asupra creației omului după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Aspectul apofatic și cel catafatic apar astfel într-o prelungire firească, indicată în distincția suflet-energii.

În abordarea personalistă, triadologică și iconologică, împărtășirea omului cu Dumnezeu are un *dublu aspect*: în plan direct interpersonal, ca sesizare de taină în conștiință-duh-spirit a prezenței personale divine, manifestate în plan energetic ca strălucire a rațiunilor sau luminii necreate.

Icoana transfigurării taborice ne arată slava divină, harul Duhului Sfânt ce descoperă și strălucește din Trupul lui Hristos, izvorăște din Prezența descoperită a Persoanelor Treimice.

Deși păstrând printr-o înțelegere personalistă apofatismul participării sufletești „la firea divină”, comunicarea nu este „exclusiv” energetică, fapt care ar separa pe undeva ființă de energii și ar risca să ducă pe undeva la o incomunicabilitate, la ideea eronată a unei pretinse „cenzuri transcendentă”. Altfel spus, la o subminare a personalismului creștin și a darului divin absolut care se împărtășește pe măsura puterii de primire, uitând sensul energiei divine de strălucire a actelor personale sau a Persoanelor „în act”.

Părintele Ghelasie înfățișează în cheie triadologică și iconic-liturgică viziunea patristică sintetizată de Sf. Maxim Mărturisitorul asupra etapelor tainei Întrupării și a modelelor sau logoilor divini ce stau la temelia ființei create.

Viața de creație apare ca *desfășurare a răspunsului participativ* la actul creator și pecetea Chipului divin imprimat în făptura creată. Deși *participarea* omului la Dumnezeu este în genere considerată cea după energii, modurile mișcării în planul de suflet fiind de permanențe-deplinuri-întreguri „dincolo” de rațiuni, apofatice, nu este totuși vorba de o simplă participare la un model imprimat și imanent. Este afirmată, aşa cum se desprinde și din în-

vătătura patristică, o reală participare a omului la Dumnezeu, ca taină a comuniunii interpersonale, ca taină a participării sufletești prelungite într-o strălucire harică.

Esențial este faptul că această participare sau împărtășire nu este înțeleasă ca identificare a ființei create cu ființa necreată, ci ca întrepătrundere și unire comunională; la fel ca și împletirea între logosul divin și ființa creată, ea presupune păstrarea neschimbată a identităților și a caracterului necreat, respectiv creat. Împărtășirea între om și Dumnezeu privită ca împlinire a tainei Întrupării presupune comuniunea interpersonală în dinamica mișcărilor sufletești prin „iubire-bucurie-dăruire”, reflectată în împărtășirea harică. În acest fel, părtașii unirii devin fiecare subiectul manifestărilor-energiilor celuilalt.

*ÎNTRUPAREA, TAINA DIALOGULUI ICONIC.
CONDIȚIA PERIHORETICĂ ȘI SINERGICĂ
A VIETII DUHOVNICEȘTI*

În Întrupare, Logosul divin se face om, devine Subiectul firii omenești sau asumă Permanența personală de om adevărat și desăvârșit, care se umple de plinătatea dumnezeierii. În unirea desăvârșită Subiectul unic care unește cele două firi sau permenențe este Fiul lui Dumnezeu întrupat. Iar prin alipire la Hristos omul poate în mod tainic să trăiască viața dumnezească, făcându-se părță de harul Duhului Sfânt și comuniunea cu Dumnezeu, actualizându-și participativ, în sinergie cu Sfânta Treime potența de chip imprimată în ființa sa.

„Transpunerea” iconică nu este privită în sensul neoplatonic subordinationist al unei ierarhii în care comunicarea sau emanația aduc o „pierdere sau diminuare de grad ontologic”. Tatăl își dăruiește întreaga ființă, întregul chip triunul apofatic conștiință-fuință-spirit, Fiului și Duhului prin naștere, respectiv purcedere. De asemenei, creația creată este împletirea iconică de integralitate, transpunere iconică a Chipului divin în împletire cu răspunsul de creștere al făpturii.

Pecetea actului divin creator o poartă fiecare formă de creație în specificul ei. Fiecare făptură are ca temei modelul sau logosul

divin cuprins în Logosul divin. Viața creată înseamnă răspuns de creștere și actualizare, răspuns participativ al făpturii pe fondul iconic al pecetei creațoare divine; și prin aceasta în împletire, mergeând până la unirea liturgică și participarea îndumnezeitoare la comuniunea Sfintei Treimi.

În viziunea Sfântului Maxim, fiecare făptură are astfel „înțipărit”, „incorporat”, la „temelie” sau „împletit” în ființa sa creată pecetea actului creator Dumnezeiesc, logosul sau modelul divin propriu integralității ei. Acesta îi dă în fapt identitatea și orientarea naturală spre unirea cu Dumnezeu în Logosul întrupat.

Indicând apofatismul iconic, Părintele Ghelasie distinge apofatismul Divin – distincția între necreat și creat sau taina cu nepuțință de pătruns și experiat în întregime a lui Dumnezeu în Sine – și apofatismul Persoanei. Ultimul indică distincția ființă-energii și taina dumnezeiască în transpunere iconică creată. Omul participă la modelul divin imprimat ființei creată, și înaintează totodată prin aceasta în taina părășiei la Viața dumnezeiască. Comunicarea interpersonală nu se reduce la planul manifestărilor energetice, fiind în primul rând un dialog prin mișcări integrale de conștiință, duh și spirit-limbaj, prin iubire, dragoste, dăruire.

Viața creată este în fapt împletirea perihoretică între modelul divin și răspunsul de participare al făpturii la „pecetea iconică” a Fiului lui Dumnezeu. Identitatea fiecărei făpturi sau forme de creație este întemeiată în logosul divin incorporat în ea. Creșterea proprie în acest răspuns este drumul făpturii spre unirea cu Dumnezeu.

Întrupându-Se Fiul lui Dumnezeu, logosul ce dă identitate suflului și trupului său, deci Omului desăvârșit, este Însuși Logosul divin. Fiul dumnezeiesc care conține toate rațiunile divine din creație este însă nu numai o rațiune sau model divin incorporat față de care omenititatea sa ar da un răspuns de creștere, ci Persoană de sine și astfel este Subiectul și al omenității enipostasiate în calitate de chip al Chipului. El este în fapt Prototip făcut prin întrupare și Subiect al firii omenești, al integralității suflet-trup purtătoare a chipului Său.

Integralitatea omenească suflet-trup sau ființă-energii create nu alcătuiesc în Hristos o Persoană în sensul unei Dubluri, al unui Subiect de sine, separat. Fiul Omului nu dialoghează cu Fiul lui

Dumnezeu ca și cu o altă Persoană distinctă, separată printr-un interval, nu are o voință deliberativă ci voința omenească naturală ce urmează voinței divine a Fiului întrupat. Persoana Cuvântului întrupat este un Unic Fiu, întrupat, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Voia omenească naturală urmează voii divine pentru că Fiul lui Dumnezeu asumă ca om adevărat firea creată după propriul Său chip, o poate enipostazia în mod natural ca Subiect al ei fără a se „dedubla” ca Persoană de sine, separată. În om ca făptură creată există voință deliberativă pentru că Subiectul în om nu este însuși modelul divin, deși acesta din urmă constituie pecetea sa iconică, și dă identitatea și legătura indestructibilă cu Dumnezeu și îi susține răspunsul de creștere.

Indicarea ființei ca „mod” sau „permanență” a Persoanei ajută înțelegerea Persoanei în două firi a Fiului întrupat. În taina Persoanei intră această capacitate de a trăi viața celuilalt ca Subiect. Fiul lui Dumnezeu o împlineste în întruparea Sa, în care asumă în propriul Ipomasicoana Sa creată, suflet și trup omeneșc, rămânând un unic Subiect. Făptura creată o împlineste tot în Logosul, devenind Subiect al harului divin necreat prin participare, nu numai la pecetea Sa ci și la El personal prin comuniunea în Duhul Sfânt.

Înțelegerea naturii sau ființei ca un mod integral al Persoanei indică faptul că Persoana este temeiul unirii ipostatice, fără a crea totuși o opozitie sau separare în ceea ce privește conținutul conceptelor corelative de „ființă” și „ipomasicoană”.

Corelând în duh patristic teologia cu iconomia, taina Treimii cu taina Întruării, Părintele Ghelasie indică prin participarea la ființă (având grijă să precizeze în mod repetat acest fapt !) nu o identificare, ci condiția perihoretică a icoanei iubirii în care libertatea și alteritatea se împlinesc. Este vizată astfel participarea sufletească, relația interpersonală apofatică prin mișcarea de suflet ca triadă conștiință-duh-sine prin iubire-dragoste-dăruire. Mișcarea sau participarea de suflet, nefragmentată, se manifestă prin comunicarea energetică, de rațiuni de corp, care la rândul ei apare ca reflectarea sau prelungirea mișcării de comunicare și a comuniunii interpersonale.

Cercetarea atentă a scrierilor Părintelui Ghelasie ne arată că perspectiva sa concordă în conținut cu cea din Tomosul Sinodului Constantinopolitan din 1351, principalul text oficial al dogmei energiilor necreate. Mai mult, o deslușește în contextul actual, o face să se vadă mai lămpede prin accentul ei personalist, iconic și liturgic. Distincția între *conștiință* ca permanență de suflet și *minte* ca realitate de corp, transpune distincția patristică între *nous*, organul relației nemijlocite cu Dumnezeu, și *dianoia*, rațiunea orientată spre lucruri, distincție fundamentală pentru înțelegerea raportului între teologie și cultură.

În cuvântul Cuviosului se descoperă și se împărtășește lumii prezența sa pătrunsă de iubirea și sfîntenia dumnezeiască, împreună cu taina unei tradiții duhovnicești vii.

Corpusul cugetării mistice a Părintelui Ghelasie de la Frăsinei se arată a fi unul dintre cele mai închegate, cuprinzătoare și valoroase din patrimoniul creștin și universal.

*Cuvioase Părinte Ghelasie,
roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!
Slavă, mulțumire și închinare
Preasfintei Treimi pentru toate!*

Florin Caragiu

NOTE

¹ Florin Caragiu, *Mistica Iconică, o viziune unificatoare*, în: Ierom. Ghelasie Gheorghe, *Scrieri isihaste*, Editura Platytera, Bucureşti, 2006, pp. 316-415.

² Material publicat în: *Avva Ghelasie Cuvântatorul de Dumnezeu*, Ed. Platytera, Bucureşti, 2006, pp. 56-117.

³ Părintele Ghelasie a avut o contribuție originală în terminologia teologică, dar în același timp realitățile indicate sunt identice cu cele mărturisite de Sfânta Tradiție creștină, au pecetea ortodoxiei credinței. Discursul său este astfel în acord organic cu Tradiția în sânul căreia s-au dezvoltat și pe care o precizează prin luminările date de perspectiva iconică. Se descoperă astfel sensul mărturiei tradiționale, care nu este numai cel de a apăra un tezaur, ci de a păstra deschisă, prin adevărul și puterea ascunse în cuvintele sfinților, calea spre participarea la realitățile dumnezeiești. În acest sens, care atestă nevoia unei cercetări duhovnicești, și nu unor pretins absolute criterii literal-formale în deslușirea ortodoxiei unor scrieri, Sfântul Grigorie Palama afirmă: „Eu vorbesc puțin despre expresii [rhemata], căci, potrivit lui Grisorie Teologul, adevărul și dreapta credință nu stau în expresii ci în realități [pragmata]; mă lupt însă pentru dogme și realități. Si dacă cineva e de acord în realități, nu voi disputa cu privire la cuvinte (...) De altfel, nici atunci scopul meu nu privea expresiile, ci toată lupta mea era pentru realități, și nici acum nu disput despre nume și silabe: ci dacă realitățile sunt proclamate în chip evlavios cu harul lui Hristos, sunt gata să îmbrățișez și primesc orice ar hotărî despre expresii dumnezeiescul sinod”. Iar Împăratul Ioan Cantacuzino la rândul său spune: „Dacă războiul este cu referire la realități, atunci ce te războiești cu umbra realității fixându-te pe cuvinte? Căci trebuie cercetate înseși realitățile nude și teologii trebuie să caute adevărul în acestea. Iar dacă sunteți de acord în realități, de ce blamați expresia? Noi însă nu ne-am adunat aici pentru expresii, căci, potrivit Teologului [Grigorie], nu ne luptăm pentru nume, neștiind nici o primejdie în ce privește expresiile, dacă mintea gândește sănătos”. *Tomosul sinodului constantinopolitan din mai-august*

1351 – principalul text oficial al dogmei energiilor necreate, în: ST, Seria a III-a, anul I, nr. 1, ian.mar. 2005, Bucureşti, pp. 70-71.

⁴ Moduri ale Integralității care nu se confundă cu însușiri, rațiuni sau lucrări, ci comunică ca deplinuri de Persoană prin întrepătrundere neamestecată și comuniune unele în altele fără a rupe sau afecta în vreun fel unitatea. (n. n.)

⁵ „Unitatea celor Trei Persoane e asigurată deci nu numai de lipsa cantității, care să introducă numărul, ci și de a calităților, care să introducă gradăția în aceste calități (asemănarea, sau opozitia între ele – neasemănarea). Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Ființa și Ipostasurile în Sfânta Treime, după Sfântul Vasile cel Mare*, în: *Ortodoxia*, nr. 3, 1974, p. 67.

⁶ *Tomosul sinodului constantinopolitan din mai-august 1351 – principalul text oficial al dogmei energiilor necreate*, în: ST, Seria a III-a, anul I, nr. 1, ian.mar. 2005, Bucureşti, p. 78.

CUPRINS

MEMORIILE UNUI ISIHAST	7
ISCUSINȚA TRĂIRII ISIHASTE	223
POSTFAȚĂ.....	319